ROBIN COOK:

SOKK

Az érett, fiatal emberi petesejt, más néven oocita, amelyet enyhe szívóerő tartott a pipetta végén, semmiben sem különbözött körülbelül öt tucat "testvérétől ". Egyszerűen csak a legközelebb volt a csöppnyi üvegpálca végéhez, amikor az a laboráns látóterébe került. Az oociták vékony ásványolajréteggel borított tápoldatcseppben voltak, a nagyerejű mikroszkóp lencséje alatt. Az olaj a párolgás megakadályozására szolgált, ugyanis létfontosságú volt, hogy az élő sejtek környezete stabil, állandó legyen.
A többihez hasonlóan a rögzített oocita is egészségesnek látszott, a citoplazmája kellően szemcsézett volt. A DNS-e úgy fluoreszkált az ultraibolya fényben, mint miniatűr szen jánosbogarak tömege a sűrű ködben. Érlelő tüszőjéből történt kiszakítására csupán annyi utalt, hogy még látható volt rajta a zóna pellucida, egy viszony-
lag sűrű burok maradványa, a szemcsés sejtekből álló corona radiata. valamennyi oocität éretlen állapotban vették ki a petefészekből, és in vitro érlelték őket. Már készen álltak rá, hogy fogadják a beléjük hatoló spermákat, ám az ő esetükben ez nem következhetett be, mivel nem megtermékenyülésre szánták őket.
Újabb pipetta jelent meg a laboráns látómezejében. Sokkal iesztőbb eszköznek tűnt, mint a másik, különösen a mikroszkóp biztosította rendkívül erős nagyításban. Bár átmérője a valóságban a méter huszonötmilliomod része volt csupán, úgy nézett ki, mint egy tűhegyes, borotvaélesre fent kard. Feltartóztathatatlanul közeledett a boldogtalan ivarsejt felé, és megérintette a zóna pellucidát. A laboráns pontosan kimért mozdulatára a pipetta behatolt a sejtbe, eljutott a DNS-ig, és

besz ippantotta.
Később, miután bebizonyosodott, hogy a gaméta és testvérei - miként az várható volt - nem szenvedték meg túlságosan a DNS-kiemelést, a laboráns újból rögzítette a sejtet. Ismét egy pipettát vezetett belé, ám ezúttal a behatolás csupán a zóna pellucidára korlátozódott, a gaméta sejthártyáját sem érintette, és nem azt szolgálta, hogy bármit kiszippantson belőle, hanem éppen ellenkezőleg, mikroszkopikus mennyiségű folyadékot juttatott be vele. A folyadékban egyetlen viszonylag kicsi, orsó alakú érett sejt volt, amelyet egy felnőtt ember szájüregi kenetéből mertek.
A következő lépés abból állt, hogy a gamétákat összepárosították négy-négy milliliter folyékony közvetítő közegben lévő felnőtt társaikkal, és egy egyesitö kamra elektródái közé helyezték őket. Miután a gamétákat sikerült az előírt módon felsorakoztatni, egy gombnyomással kilencvenvoltos, a másodperc tizenötmilliomod részéig tartó áramütést mértek rájuk. Az eredmény minden gamétánál ugyanaz volt. Az áramütés egy pillanatra felolvasztotta a kimagozott gaméták és felnőtt partnereik közötti sejthártyát, lehetővé téve ezzel az összeolvadásukat.
A fúzió sikeres befejeződése után a sejtek aktiváló közegbe kerültek, és a megfelelő vegyi stimuláció hatására mindegyik, a DNS e eltávolítása előtt megtermékenyítésre érett gaméta varázslatos dolgokat kezdett művelni frissen nyert, teljes kromoszómakészletével. A molekuláris szinten megfogalmazódott parancsokat követve mindegyik felnőtt nukleid folytatta felhámszöveti feladatai végzését, és kis idővel később valamennyi ivarsejt osztódni kezdett, hogy beültetésre alkalmas emb-

riókat hozzon létre magából. A felnőtt sejtek donorjának klónozása megtörtént... nagyjából hatvanszor.

Bevezetés

1999. április 6.

- Jól érzi magát? - kérdezte dr. Paul Saunders a páciensét, Kristin Overmeyert, aki egy szál lepedővel letakarva feküdt a jobb napokat is látott, meglehetősen kopott műtőasztalon.

- Azt hiszem - felelte Kristin, bár csöppet sem érezte jól magát. Valahányszor orvoshoz ment - rendelőbe vagy kórházba, teljesen mindegy - mindig kellemetlen, még ha nem is kibírhatatlan szorongás vett rajta erőt, és a környezet, amelybe ezúttal csöppent, a megszokottnál is sokkal nyugtalanítóbban hatott rá. A falakat epezöld, itt-ott sötét, odaszáradt vérnek tűnő foltokkal tarkított, sok helyen repedezett csempe borította. Az egész helyiség inkább hatott egy előző században játszódó, avítt hangulatú horrorfilm díszletének, mintsem egy működő klinika rendszeresen használt műtőjének. A műtőasztalt két szintben elrendezett, jótékony homályba vesző székek vették körül. Szerencsére egyikben sem ült senki.

- " Azt hiszem", ez nem volt túl meggyőző - állapította meg a dr. Saundersszel szemben, a műtőasztal másik oldalán álló dr. Sheila Donaldson. Rámosolygott a páciensre, amiből az arcát takaró maszk miatt csupán annyi látszott, hogy a szeme sarka valamivel szűkebbre zárult.

- Jó volna már túl lenni rajta - mondta ki elég nehezen Kristin, és azt kívánta, bárcsak ne jelentkezett volna petedonornak. A pénz, amelyet kapott érte, olyan

anyagi függetlenséget biztosított számára, amilyennel igen kevés harvardi diák rendelkezett, ám ezt most nem érezte olyan fontosnak, mint korábban. Egyedül az vigasztalta, hogy tudta, hamarosan aludni fog, és az apró beavatkozás, amelynek elébe néz, nem lesz fájdalmas. Amikor megkérdezték tőle, hogy altatást kér-e vagy helyi érzéstelenítést, gondolkodás nélkül az elsőt választotta. Esze ágában sem volt ébren átélni, hogy harminc centiméter hosszú, hajlékony műszert vezessenek be az altestébe.
- Remélem, még ma végezni tudunk -jegyezte meg dr. Saunders Carl Smithnek, az aneszteziológusnak. Saundersnek aznap igen sok dolga volt, és mindössze negyven percet szánt erre a feladatra. Mivel tökéletesen ismerte az eszközöket, és az elvégzendő mozdulatok is beleivódtak már, a majdnem háromnegyed órát bőségesen elegendőnek tartotta. Az egyetlen hátráltató tényező Carl volt - addig nem láthatott munkához, amíg a páciens el nem aludt, és kínzóan lassúnak érezte az idő múlását.
Smith nem válaszolt a megjegyzésre - már megszokta, hogy Paul mindig siet - inkább arra koncentrált, gy rögzítse Kristin mellkasán az epigasztrikus szteteleszkópot. Az infúziós csövet már bekötötte, a vérnyomásmérő mandzsettát föltette, az EKG elektródái a helyükön voltak, és a vér oxigénnel telítettségét ellenőrző műszer is működött. A fejhallgatójából érkező hangokkal elégedetten előrenyúlt, és közelebb húzta Kristin fejéhez az altatógépet. Az előkészületeken sikeresen túljutva készen állt a tényleges munkára.
- Nos, Kristin! - kezdte nyugodt, biztató hangon Smith. - Mint már mondtam, most kap tőlem egy kis

" álomtejet". Felkészült?
- Igen - válaszolta Kristin, és magában még hozzátette: minél hamarabb túl vagyok rajta, annál jobb.
- Szép álmokat! - mondta az aneszteziológus. - Legközelebb már csak a lábadozóban beszélgetünk.
Az összes pácienstől e szavakkal búcsúzott el, mielőtt megkezdte az altatást, és valóban úgy is történt minden, ahogy mondta, kivéve ezt az esetet, ám erről még mit sem sejtett. Az infúzió csapjáért nyúlt, és gyakorlott mozdulattal úgy állította be, hogy az altató mennyisége a páciens súlyát figyelembe véve éppen elég legyen. A Wingate Meddőségkezelő Klinikán korlátozott számú bent fekvőt tudtak csak ellátni, ezért a lehető legkisebb mennyiségű altatót használták, hogy a páciensek még a beavatkozás napján távozhassanak. Miközben a Propofol az előírt mennyiségben Kristin szervezetébe áramlott, Smith ellenőrizte a műszereket, és elégedetten megállapította, hogy minden a legnagyobb rendben van.
Dr. Donaldson a maszkja alatt halkan fölnevetett, pedig már nemegyszer hallotta, hogy az aneszteziológus találóan álomtejnek nevezi a fehér, valóban leginkább a tejhez hasonlító altatószert, a Propofolt.
- Kezdhetjük? - kérdezte parancsolóan Saunders, türelmetlenül egyik lábáról a másikra helyezve a testsúlyát. Pontosan tudta, hogy még korai hozzálátni a művelethez, de érzékeltetni akarta a többiekkel a türelmetlenségét és elégedetlenségét, azt, hogy nem kellett volna hívniuk, amíg nem végeztek az előkészületekkel. Túlságosan is értékes volt az ideje ahhoz, hogy tétlenül várjon, miközben Carl a játékaival pepecsel.
Az aneszteziológus válasz nélkül hagyta Smith

zsémbes kérdését, inkább arra volt kíváncsi, meddig jutott a kábulatban Kristin. Elégedetten látva, hogy normális ütemben merül alá, Mivacuriumot adott neki, amelyet azért szeretett jobban más izomlazítóknál, mert a legkönnyebben múlt el a hatása.-Miután a Mivacurium hatni kezdett, szakértő mozdulattal bevezette az endotracheális csövet, hogy ellenőrizni tudja Kristin légzését. Amikor ezzel is készen volt, leült, beindította az altatógépet, és laza mozdulattal jelezte Saundersnek, hogy a maga részéről elvégezte, amit kellett.
- éppen ideje! - morogta Saunders, felkészülve rá, hogy dr. Donaldson közreműködésével behatoljon a páciens jobb oldali petefészkébe.
Smith beírta az altatási naplóba a szükséges adatokat, és kényelmesen hátradőlt a székén. Ezen a ponton nem volt egyéb dolga, mint figyelni a monitorokat, és a Propofol megfelelő ütemű adagolásával a kábulat megfelelő szintjén tartani a pácienst.
Saunders mozdulatai gyorsak voltak, és Donaldson éberen figyelte őket. A csapat Constance Bartolóval és Marjorie Hickammel, a két műtősnővel kiegészülve összeszokottan végezte a munkáját. Egyikük sem beszélt, anélkül is pontosan tudta mindegyik, hogy mit kell tennie.
Saunders elsődleges célja az volt, hogy a szúrócsapot bevezesse a páciensbe, és gázzal töltse ki az alhasi üreget, mert csak úgy lehetett végrehajtani a laparoszkópiai beavatkozást. Hogy ezt megtehesse, dr. Donaldson csíptetőkkel megfogta, és széthúzta Kristin köldöke körül a bőrt. Saunders gyakorlott mozdulattal apró vágást ejtett a köldökön, és már tolta is be a gázbefúváshoz használt, csaknem harminc centiméter hosszú, Veress-

féle tűt. Elérve a kívánt mélységet, megnyitotta a csapot, és a széndioxid gáz percenként egy literes sebességgel áramlani kezdett Kristin hasüregébe.
A katasztrófa azalatt következett be, amíg a megfelelő telítettségi szint elérésére vártak. Smith a szív és a tüdő működését jelző monitorokat figyelte, hogy lássa, nem okoz-e váratlan problémát a gázbevezetés, és nem vett észre két apróságot: Kristin szemhéjának enyhe rebbenését, és azt, hogy a bal lába egy pillanatra megmozdult. Ha bármelyiket észleli, azonnal tudta volna, hogy a lány kábulata nem elég mély, bár öntudatlan, közel van az ébredéshez, és a kellemetlen érzés, amelyet a hasában történő kotorászás okoz, csak még gyorsabbá teszi a folyamatot.
Kristin váratlanul nyögött egyet, és megpróbált felülni, mire Smith reflexszerűen hozzákapott, és a vállánál fogva visszanyomta. Sajnos, már későn: attól, hogy Kristin hirtelen fölemelkedett, a Veress-tű megcsúszott Saunders kezében, a kelleténél mélyebben a hasüregébe hatolt, és beleszaladt egy érbe. Mielőtt Saunders elzárhatta volna a csapot, jókora gázbuborék keletkezett a lány véráramában.
- Jézusom! - kiáltott fel Smith, amikor meghallotta a mosógép beindulására emlékeztető, jellegzetes hangot, amely a gáznak a szívbe történő beáramlásától keletkezett. - Gázembólia! Gyorsan fordítsuk a bal oldalára!
Saunders visszarántotta, és elhajította a véres tűt, hogy az aneszteziológussal együtt oldalra fordítsa Kristint, hátha sikerül a szív jobb oldalán tartani a gázbuborékot, majd előredőlt, hogy a súlyát is bevetve lefogja a félig öntudatlanul ellenállni igyekvő lányt.

Smith ezalatt katétert próbált bevezetni Kristin nyaki erébe, de a lány erősen rángatózott, és ezzel nagyon megnehezítette a dolgot. Az aneszteziológus már arra gondolt, hogy több Propofolt vagy Mivacuriumot ad neki, de az időveszteséggel járt volna, úgyhogy inkább letett róla. Végül sikerült behelyeznie a katétert, de amikor visszahúzta a dugattyút, csupán véres hab került az érből a fecskendőbe. Másodszor is próbálkozott, ugyanazzal az eredménnyel. Elkeseredetten megrázta a fejét, mondani akart valamit, de mielőtt megtehette volna, a lány egy pillanatra megfeszült, hogy aztán egész testében görcsösen rángatózni kezdjen.
Smith rohamosan erősödő rossz érzéssel küszködve próbált úrrá lenni a helyzeten. Tapasztalt orvos lévén tudta, hogy az aneszteziológia alapvetően unalmas, önmagát ismétlő rutin, és ha váratlan esemény színesíti, az az esetek többségében valami borzalom. Ezúttal is ez történt: egy fiatal, egészséges személy került - maga választotta, és igazából nem is túl komplikált beavatkozás közben - olyan helyzetbe, hogy az életéért kellett küzdeni.
Saunders és Sheila Donaldson steril kesztyűs kezét maga elé emelve mozdulatlanul állt, a műtősnőkkel együtt izgatottan figyelte, sikerül-e megszüntetnie Smithnek a görcsöt. Amikor a roham elmúlt, és Kristin ismét mozdulatlanul feküdt a hátán, még akkor sem szólalt meg senki. A műtőben csak a sterilizálóból beszűrődő rádióhang és a lélegeztető gép moraja hallatszott.
- Hogy állunk? - törte meg végül a hosszúra nyúlt csöndet érzelemmentes, üresen kongó hangon Saunders.

Smith úgy fújta ki a levegőt, mint amikor egy léggömböt leeresztenek. Tisztán érezhető vonakodással előrenyúlt, és felhúzta Kristin mindkét szemhéját. A pupillák erősen ki voltak tágulva, és nem reagáltak a műtőlámpák erős fényére. Az aneszteziológus ceruzaméretű elemlámpát vett elő, és egyenesen belevilágított a lány mindkét szemébe, de Kristin arra sem reagált.
- Nem jól - felelte érdes hangon. A torka teljesen kiszáradt, reszelőssé vált; még sosem volt része ehhez hasonló komplikációban.
- Vagyis?! - szögezte neki határozottan a kérdést Saunders.
- Vagyis szerintem nem tudjuk visszahozni - mondta Smith, miután hatalmasat nyelt. - Egy perce még könnyü volt, most viszont nehéz, tehetetlen, és már nem is lélegezne, ha nem volna gépre kapcsolva.
Saunders bólogatva meghallgatta a választ, gondolkodott még egy darabig, aztán lerántotta, a padlóra dobta a kesztyűjét, és a zsinórját megrántva hagyta, hogy maszkja is a földre essen.
- Miért nem folytatja? - fordult a kolléganőjéhez. - Legalább gyakorol. És ne hagyja ott egyik petefészket sem!
- Komolyan mondja? - kérdezte dr. Donaldson.
- Minek pazarolnánk el?
- Mit akar csinálni?
- Megkeresem Kurt Hermannt, és beszélek vele - válaszolta Saunders, miközben kibújt a köpenyéből. - Akármilyen kellemetlen is ez a baleset, nem ér felkészületlenül bennünket, gondoltunk rá, hogy ilyesmi egyszer bekövetkezhet.
- Tájékoztatja Spencer Wingate-et? - érdeklődött

Donaldson. Dr. Wingate alapította a klinikát, és névlegesen még mindig ő vezette.
- Nem tudom. Majd meglátom, hogyan alakulnak a dolgok. Mit tudunk Kristin Overmeyerről?
- A saját kocsiján jött. Kinn áll a parkolóban - válaszolta dr. Donaldson.
Saunders kifelé indult, és egy pillanatra találkozott a tekintete az altatóorvoséval.
- Sajnálom - mondta halkan Smith.
Saunders egy pillanatra elbizonytalanodott - a legszívesebben őszintén megmondta volna az aneszteziológusnak, hogy mit gondol, de inkább letett róla. Szerette volna megőrizni a hidegvérét, és tudta, hogy ha ott és akkor vitába bonyolódik Smithszel, attól egész biztosan felkorbácsolódnak az indulatai. Tulajdonképpen az egész azzal kezdődött, hogy Carl megvárakoztatta!
Anélkül, hogy átöltözött volna, a műtő előterében magára kanyarított egy fehér orvosi köpenyt, és nekivágott az acélból készült lépcsőnek. A földszintre érve kilépett a tavasz közeledtéről árulkodó, itt-ott már zsendülő fűre. Hogy védekezzen a kora áprilisi, kellemetlenül hideg New England-i szél ellen, szorosan összefogta magán a köpenyt, és majdhogynem futva ment a klinika bejáratát őrző kapusházhoz. Az őrség főnökét a májusi munkarend fölött görnyedve, az íróasztala mögött találta.
Ha Kurt Hermann meg is lepődött a Wingate Klinika tényleges vezetőjének váratlan felbukkanásán, nem mutatta. A jobb szemöldökét vonta csak fel enyhén, jelezve, hogy érzékelte a jelenlétét.
Saunders megragadta az egyik egyenes hátú széket - egyéb bútorzat nem is igen volt a kopár helyiségben -

és leült a biztonsági főnökkel szemben.
- Van egy kis gond.
- Hallgatom - válaszolta Hermann, és hátradőlt az újabb megpróbáltatás ellen hangos nyikorgással tiltakozó széken.
- Súlyos komplikáció lépett fel altatás közben. Katasztrófával végződött.
- Hol van a páciens?
- Még a műtőben, de hamarosan kikerül onnan.
- Hogy hívják?
- Kristin Overmeyer.
- Egyedül jött? - kérdezte Hermann, miközben felírta a nevet.
- Nem. A barátnőjével, Rebecca Coreyval. Dr. Donaldson szerint a központi váróban van.
- Milyen kocsija van?
- Fogalmam sincs róla - vallotta be Saunders.
- Nem is lényeges. Megtaláljuk - válaszolta a biztonsági főnök, és jéghideg pillantású, acélkék szemét az orvosra szögezte.
- Pontosan ezért fizetjük magukat - közölte nyersen Saunders. - Rendezze el a dolgot úgy, hogy ne is tudjak róla!
- Bízza rám! - felelte Hermann, és olyan lassan, óvatosan tette le a tollát, mintha üvegből volna.
A két férfi néhány másodpercig mereven, rezzenéstelenül nézte egymást, majd Saunders hirtelen felpattant, hátat fordított a biztonsági főnöknek, és egyetlen szó nélkül magára hagyta.

Egy
1999. október 8., 23.15

- Szeretném pontosan érteni, mi történt - mondta Carlton Williamsnek Joanna Meissner. Carlton kivilágítatlan Jeep Cherokeejában ültek, nem messze a Craigie Anns nevű apartmanháztól a Craigie Street egyik PARKOLNI TILOS! táblája alatt, a massachusettsi Cambridge-
ben. - Úgy döntöttél, hogy mindkettőnk számára jobb, ha várunk az esküvővel, amíg mostanhoz három-négy évre be nem fejezed a gyakorló orvosi időszakot, és le nem teszed a sebészi szakvizsgát.
- Nem döntöttem el semmit - válaszolta védekezőn Carlton. - Egyelőre ott tartunk, hogy megbeszéljük a dolgot.
Joanna és Carlton - péntek este lévén - a Harvard Square-en vacsorázott, és mindaddig remekül érezte magát, amíg Joanna szóba nem hozta hosszabb távú terveiket. A beszélgetés hangulata attól a pillanattól kezdve, mint mindig, rohamosan romlani kezdett. Azóta, hogy eljegyezték egymást, sokszor nekiveselkedtek már ennek a kényes témának, de még egyszer sem jutottak a végére. Talán éppen azért, mert a kapcsolatuk "ősrégi" volt: már az óvodában is ismerték egymást, és kilencedik osztályos koruk óta csak egymással randevúztak.
- Figyelj ide! - mondta békülékenynek szánt hangon Carlton. - Én csak azt szeretném, ha olyan megoldást találnánk, amely mindkettőnk számára a legjobb.
- Jézusom! - kiáltott fel Joanna. Bár megfogadta, hogy nyugodt lesz, olyasmit érzett, mintha egy veszélyesen túlfűtött nukleáris reaktor dolgozna a gyomrában.
- Komolyan beszélek - folytatta Carlton. - Annyit

melózom, hogy a belem is kilóg. Tudod, milyen sűrűn kell ügyelnem, meddig szoktam bent lenni. Az MGH-ban szakvizsgára felkészülni sokkal nehezebb, mint gondoltam.
-Na és? Mit számít az? - kérdezte a lány. Hiába próbált küzdeni ellene, megcsalmak és eltaszítottnak érezte magát.
- Nagyon is sokat számít. Kimerült vagyok, sokszor a magam számára is terhes, kiállhatatlan. A kórházi dolgokon kívül már semmiről nem tudok normálisan beszélgetni. Szánalmas! Fogalmam sincs róla, hogy mi történik Bostonban, a világ többi részéről nem is beszélve.
- Ha csak nemrég találkoztunk volna, és időnként randiznánk, lenne értelme annak, amit mondasz, csakhogy már tizenegy éve ismerjük egymást. Egészen addig, amíg szóba nem hoztam az esküvőt, remekül érezted magad, és igazán szórakoztató társaság voltál.
- Jól érzem magam veled...
- Ez igazán biztató - vágott gúnyosan Carlton szavába Joanna. - Tudod, mi a legnevetségesebb az egészben? Az, hogy te kérted meg a kezem, és nem én a tiedet, csak annak már hét éve. Hogy úgy mondjam, a kezdeti lelkesedésed eléggé alábbhagyott.
- Nem igaz! - tiltakozott a fiatalember. - Feleségül akarlak venni.
- Sajnálom, de ez így, annyi idő után nem elég meggyőző. Először be akartad fejezni az alapképzést, amivel nem volt semmi baj, egyetértettem vele. Aztán túl akartál jutni az orvosi szak első két évén, ami ugyancsak elment, mert nekem is meg kellett írnom a kisdoktorimat. Utána kitaláltad, hogy jobb lenne tovább

halasztani a dolgot, amíg megszerzed az alapdiplomát - valóban van némi következetesség a halasztásokban, vagy csak én érzem úgy? - és amikor az megvolt, következett a szakosító első éve. Hülye fejjel azt is elfogadtam, és most már ott tartunk, hogy jobb volna, ha a gyakorlati idő végéig várnánk. És az ösztöndíj, amiről a múlt hónapban beszéltél? Utána esetleg eszedbe jut hogy várjunk, amíg rendesen beindul a praxisod.
- Próbálom józanul, ésszerűen nézni a dolgot - magyarázta Carlton. - Nehéz a döntés, mindkettőnknek mérlegelnünk kell a pro és kontra...
Joanna már nem figyelt rá, smaragdzöld szeme elfordult a vőlegényétől, aki beszéd közben rá se nézett. Tulajdonképpen a beszélgetés kezdete óta kerülte a pillantását, azalatt nézett csak rá egyszer bűntudatosan, hogy ő a monológját mondta. Joanna semmit nem látó tekintettel nézett maga elé, és hirtelen olyan érzése támadt, mintha egy láthatatlan kéz hatalmas pofont kevert volna le neki. Carlton javaslata, hogy halasszák el ismét a házasságot, váratlanul új színben tűnt fel előtte, és azon vette észre magát, hogy - nem jókedvében, hanem az ámulattól - hangosan fölnevet.
Carlton még mindig a korábbi és későbbi házasságkötés előnyeinek és hátrányainak összevetésénél tartott, és meglepődve hagyott félbe egy mondatot.
- Mit nevetsz? - kérdezte, és a slusszkulccsal játszadozó ujjairól Joannára nézett. A lány keskeny, finom vonású arcát dús, csillogó, szőke haj keretezte, amely szinte világított az utcai lámpák keltette halvány derengésben. Miközben kacagott, telt ajkai közül elővillantak hófehér fogai. Carlton szemében a leggyönyörűbb nő volt a világon, még akkor is, ha éppen idegesítően

viselkedett.
Joanna a kérdést figyelmen kívül hagyva tovább nevetett, és közben egyre tisztábbá, élesebbé vált benne a felismerés. Rájött, hogy igaza volt a lakótársának, Deborah Cochrane-nek, és más barátnőinek is, amikor azt magyarázták, hogy önmagában a házasságot ne tekintse életcélnak még akkor se, ha houstoni elővárosi neveltetése arra programozta be. Megdöbbenve kérdezte magától, hogyan lehetett olyan sokáig, annyira ostoba, hogy vakon elfogadjon egy bizonyos értékrendet, és eszébe se jusson megkérdőjelezni. Még szerencse, hogy Carltonra várva nem töltötte tétlenül az időt, hanem megvetette egy ígéretesnek tűnő szakmai pályafutás alapjait. Már csak egy lépés kellett, hogy Ph. D. fokozatot szerezzen a Harvardon közgazdaságtanból és informatikából.
- Mit nevetsz? - kérdezte újból Carlton. - Na! Mondd már el!
- Magamon nevetek - válaszolta végre Joanna, és meghökkent, a homlokát erősen ráncoló vőlegényére nézett.
- Nem értem.
- Érdekes. Mindent olyan tisztán, világosan látok - mondta a lány, és bal kezére, a jegygyűrűre nézett. A mesterien csiszolt briliáns magába szívta, és sokszorosára erősítve lövellte vissza a ráeső kevéske fényt. Az ékszer Carlton nagyanyjáé volt, és Joanna korábban nagyon örült neki, elsősorban az érzelmi értéke miatt. Most azonban vulgáris, saját ostobaságára rávilágító emlékeztette.
Váratlanul a bezártság kellemetlen érzése kerítette hatalmába, és hogy szabadulhasson tőle, gyorsan ki-

szállt a kocsiból.
- Joanna! -szólt utána Carlton, és a jobb oldali ülésre áthajolva felnézett rá, amint megállt a járdán. A lány arca elszánt volt, az ajkát erősen összeszorította. Carlton, bár tudta a választ, meg akarta kérdezni, mi a baj, ám mielőtt megszólalhatott volna, alig arasznyira az orrától becsapódott az ajtó. Feltornászva magát, az utasoldali kartámaszhoz kapott, leeresztette az ablakot, és a változatlan arccal közelebb hajoló Joannával találta szembe magát.
-Ne merd megkérdezni, hogy mi a baj! - figyelmeztette vészjóslóan a lány.
- Gyerekesen kezeled ezt a dolgot - válaszolta határozottan Carlton.
- Kösz az elfogulatlan véleményt - vágott vissza Joanna. - Azt is, hogy mindent megvilágítottál. Így sokkal könnyebb dönteni.
- Miről? - kérdezte a fiatalember. A hangja elveszítette frissen szerzett határozottságát, és ismét enyhén remegővé vált. Halványan sejtette, mi fog következni, és fájdalmasan összeszorult tőle a gyomra.
- A jövőmről. Tessék! - válaszolta Joanna, és határozottan előrenyújtotta összezárt öklét, jelezve, hogy adni akar valamit.
Carlton tétován odatartotta a markát, egy pillanattal később érezte, hogy valami beleesik, és amikor visszahúzta, látta, hogy a nagyanyja gyűrűje.
- Ezzel meg mit akarsz? - kérdezte meglepőzve.
- Azt hittem, magadtól is rájössz. Tekintsd magad szabadnak, fejezd be a gyakornoki időt, és bármit, amit kis szíved kíván! A világ minden kincséért sem venném a lelkemre, hogy bármiben hátráltassalak.

- Ugye nem mondod komolyan? - kérdezte a váratlan fordulattól tökéletesen összezavarodva Carlton.
- De igen. Vedd úgy, hogy felbontottam az eljegyzésünket! Jó éjszakát! - búcsúzott el Joanna, és energikus léptekkel elindult a Craigie Streeten a Craigie Arms Concord Avenue-i bejárata felé.
Carlton idegességtől remegő ujjakkal rövid harcot vívott a kilinccsel, és miután sikerült kiszabadulnia a Cherokee-ból, a saroknál járó lány után vetette magát. Olyan iramban futott, hogy szelet kavart, amely néhány aznap lehullott mélyvörösjuharlevelet arrébb is sodort. Mire az épület bejáratánál utolérte volt menyasszonyát, kifulladt, és néhány pillanatig csak zihált.
- Rendben van. Megértettem - nyögte ki végül nagy nehezen. - Tessék, húzd fel! - kérte a lányt, és odanyújtotta a gyűrűt.
Joanna a fejét rázta; komor határozottsága elmúlt, és a szája halvány, szelíd mosolyra görbült. - Nem holmi csalafinta megfontolásból adtam vissza a gyűrűt, nem azért, hogy bármire rávegyelek - felelte. - Igazából mérges sem vagyok. Nyilvánvaló, hogy egyelőre nem akarsz esküvőt, és hirtelen rájöttem, hogy még én sem. Várjunk egy kicsit, pihentessük a dolgot! Attól még barátok leszünk.
- De hát szeretlek! - tört ki Carltonból hevesen a vallomás.
- Igazán hízelgő. Azt hiszem, én is változatlanul szeretlek - válaszolta Joanna - de túl régóta húzódik a dolog. Váljunk szét, legalább egy időre!
- De...
- Jó éjszakát, Carlton! - köszönt el a lány. Lábujjhegyre állva gyors puszit adott a fiatalember arcára, és

egy pillanattal később - anélkül, hogy visszanézett volna - már a liftben volt.
Miközben lakáskulcsát beledugta a zárba, észrevette, hogy remeg. Annak ellenére, hogy könnyedén viselkedett Carltonnal, úgy tett, mintha a történtek csöppet sem rázták volna meg, az érzései felkorbácsolódtak, és nem sok hiányzott ahhoz, hogy vadul kitörjenek belőle.
- Óh! - kiáltott fel meglepve Deborah Cochrane, a lakótársa, és gyorsan a számítógépe képernyőjének jobb alsó sarkában lévő órára nézett. - Ahhoz képest, hogy péntek este van, nagyon korán jöttél. Mi történt?
- Deborah Harvard-emblémás, bő, legalább két számmal túlméretezett tréningruhát viselt. Rövidre vágott, fekete hajával, kreol bőrével, és sportos alkatával tökéletes ellentéte volt szőke, finom vonású, szelíd, porcelánbabára emlékeztető barátnőjének. Az arcberendezése is erőt, határozottságot sugárzott, de úgy, hogy közben maradéktalanul megőrizte nőiességét. Összességében a két lány tökéletesen kiegészítette egymást - annyira különbözőek voltak, hogy éles kontrasztként még feltűnőbbé tették a másik szépségét.
Joanna úgy tett, mintha semmit sem hallott volna, és némán beakasztotta a kabátját az előszobai szekrénybe. Deborah enyhén összevont szemöldökkel, éberen figyelte, amint bemegy a gyéren bútorozott nappaliba, és lerogy a kerevetre. A lábát erősen behajlítva maga alá húzta Joanna, és csak azután szánta el magát, hogy szembenézzen a barátnőjével.
- Csak nem vesztetek össze? - érdeklődött Deborah.
- Tulajdonképpen nem - válaszolta Joanna. - Egyszerűen csak szétváltunk.
Deborah-nak a szó szoros értelmében leesett az álla,

és másodpercekig képtelen volt megszólalni. Hat évvel korábban, egyetemi tanulmányaik kezdetén úgy ismerte meg Joannát, hogy Carlton is elválaszthatatlanul hozzátartozott, és soha, semmilyen feszültséget nem tapasztalt köztük.
- Mi történt? - kérdezte nagy nehezen, miután túl jutott az első megdöbbenésen.
- Akár azt is mondhatjuk, hogy megvilágosodtam! - válaszolta majdhogynem trillázó hangon Joanna. - Az eljegyzésemnek vége, és ami ennél is fontosabb, nem akarok férjhez menni, legalábbis egyelőre. Ha összejön, jó, de az sem baj, hogyha nem.
- Ezt nevezem! - ámuldozott majdhogynem nevető hangon Deborah. - Nem egészen úgy hangzott, ahogy a cukormázas, lélekben mindig selyem menyasszonyi ruhát hordó barátnőmtől megszoktam. Mitől ez a hirtelen változás? - Joanna elszánt menetelését látva Deborah már elkönyvelte magában, hogy barátnőjét semmi sem tántoríthatja el a házasságtól.
- Carlton újból el akarta halasztani az esküvőt, most éppen a szakvizsgája utánra - válaszolta Joanna, és röviden összefoglalta, miről beszéltek a randevú utolsó negyedórájában.
Deborah nagy figyelemmel hallgatta. - Jól vagy? - kérdezte, miután elhallgatott, és előrehajolt, hogy a barátnője szemébe nézhessen.
- Jobban, mint reméltem - felelte őszintén Joanna. - Egy kicsit remegek, de azt hiszem, összességében egész jól tartom magam.
- Akkor ezt megünnepeljük! - adta ki a jelszót Deborah, és azonnal sietett is a konyhába. - Hónapok óta rakosgatom már azt a pezsgőt ide-oda a hűtőben - szólt

vissza a válla fölött. - Éppen ideje, hogy megigyuk.
- Ahogy gondolod - egyezett bele szemernyi lelkesedés nélkül Joanna. Nem volt kedve ünnepelni, de ereje sem, hogy szembeszálljon lelkes lakótársával.
-Na lássuk! -mondta egyik kezében a pezsgősüveggel, a másikban két hosszú talpas pohárral visszatérve Deborah. A dohányzóasztal mellé térdelt, és támadást indított az üveg ellen, amitől a dugó hangos pukkanással a plafonnak vágódott. Deborah vidáman kacagott, és közben feltűnt neki Joanna komor arckifejezése.
- Biztos, hogy jól vagy? - kérdezte.
- Igen, csak még hozzá kell szoknom az új helyzethez. Elég nagy a változás - válaszolta Joanna.
- Enyhén szólva. Ismerve téged, olyan, mintha Szent Pál hirtelen gondolna egyet, és visszavágtatna Damaszkuszba. A houstoni jó társaság már akkor beprogramozott a házasságra, amikor még csak egy huncut villanás voltál anyád szemében.
Bármennyire rossz hangulatban volt is, Joanna nem állta meg, hogy ne nevessen.
Deborah túl gyorsan töltötte ki a pezsgőt, az felhabzott, és kifolyt az asztalra. Egy cseppet sem zavartatta magát tőle, a poharakért nyúlt, egyiket Joanna kezébe nyomta, és hozzákoccintotta a magáét.
- Isten hozott a huszonegyedik században! - mondta.
Majdnem egyszerre emelték meg a poharukat, inni próbáltak, de szinte csak habot nyeltek, és ettől mindketten jót nevettek. Deborah - nehogy elvesszen a hangulat - gyorsan kiszaladt a konyhába a két pohárral, kiöblítette őket, és visszatérve már óvatosan töltött, vigyázott, hogy az ital a pohár falán folyjon végig. Meg

is lett az eredménye: második próbálkozásra már majdnem színtiszta pezsgőt ittak.
- Ittam már sokkal jobbat is - ismerte be Deborah. - Persze nem meglepő - Davidtől kaptam. Baromira smucig volt a lelkem. - Legutolsó barátját, David Curtist egy héttel korábban, négy hónapos együttlét után dobta ki. Joannával éles ellentétben Deborah leghosszabb kapcsolata sem tartott két évig, az is a középiskolában volt.
A két nő sok szempontból szöges ellentéte volt egymásnak. Joanna befolyásos emberek lakta déli, kertvárosi környezetben nőtt fel, olajpénzekből rendezett bálokra járt - azok egyikén mutatták be annak rendje és módja szerint a társaságnak - ezzel szemben Deborah - egy bohém, a munkáján kívül nem sok mindennel törődő egyetemi oktató gyermeke - a harsány, sokszínű Manhattanben vált felnőtté. Az apját nem is ismerte, mert pontosan a világra jötte volt az, ami véget vetett a szülei kapcsolatának. Az édesanyja csak későn ment férjhez, azután, hogy elkezdte az egyetemet.
- Nem vagyok oda a pezsgőért - mondta Joanna. - Igazából el sem tudom dönteni, hogy amit iszom, az jónak számít-e vagy rossznak. - A nyelénél fogva, ujjai között óvatosan megpörgette a poharat, és elbűvölten nézte, hogyan áramlanak felfelé az aljáról a buborékok.
- Mi lett a gyűrűddel? - kérdezte Deborah, miután jókora késéssel észrevette, hogy hiányzik az ékszer.
- Visszaadtam - válaszolta könnyedén Joanna.
Deborah ámulva csóválta meg a fejét - Joanna imádta a gyűrűt, tiszta szívből lelkesedett mindazért, amit képviselt, és alig fordult elő, hogy akár csak rövid időre is levesse.

- Komolyan gondolom, amit csináltam.
- Kezdem elhinni - válaszolta Deborah, és hirtelen nem tudta, hogyan is folytassa. Szerencsére egy-két másodperc után telefoncsörgés törte meg a csöndet, és az alkalmat kihasználva azonnal mozdult is.
- Biztosan Carlton. Nem akarok beszélni vele - jelentette ki Joanna.
- Talált. Tényleg ő - felelte Deborah, miután a kijelzőn megnézte a hívó számát.
- Hagyd, hogy az üzenetrögzítő válaszoljon! - kérte Joanna.
Deborah visszaült a helyére, és egymást figyelve feszülten hallgatták a telefoncsöngést. A negyedik után végre bekapcsolt az üzenetrögzítő, elmondta a kimenő üzenetet, utána Carlton izgatott hangja következett, némi elektrosztatikus sercegés kíséretében.
- Igazad van, Joanna! Ostobaság lenne várni, amíg leteszem a szakvizsgát.
- Sosem mondtam, hogy ostobaság - szólt közbe Joanna suttogva, mintha attól félne, hogy a hívó meghallja, amit mond.
- Tudod, mit? - folytatta vidám hangon Carlton. - Tartsuk meg júniusban az esküvőt! Mindig azt mondtad, hogy júniusi esküvőt szeretnél. Én benne vagyok. Hívj fel, mihelyt megtalálod az üzenetet, és mindent megbeszélünk! Rendben?
A kérdés után halk surrogás következett, kis idő múlva a szalag leállt, a készülék elején villogni kezdett a piros jelzőfény.
- Ebből is látszik, hogy milyen - mondta az üzenetrögzítőre bökve Joanna. - Kizárt dolog, hogy anyám két hónap alatt úgy elő tudjon készíteni egy esküvőt,

ahogy az Houstonban szokás.
- Elég elkeseredett volt a hangja - állapította meg Deborah. - Ha vissza akarod hívni, már itt sem vagyok.
- Nem! - vágta rá sietve Joanna. - Most nem.
Deborah a fejét kissé félrehajtva, elgondolkodva nézte a barátnőjét. Szeretett volna segíteni, de ő is összze volt zavarodva, nem tudta, hogyan csinálja.
- Ez nem holmi kis nézeteltérés, amin vitatkozunk egy darabig, aztán elfelejtjük- folytatta Joanna. -Nem is szerelmesek közti játék. Eszem ágában sincs manipulálni, rávenni bármire, és őszintén szólva pillanatnyilag semmi kedvem sincs hozzámenni.
- Ez aztán a változás!
- Hát, igen. Most ő sürget, és én mondom, hogy várjunk. Időre és szabadságra van szükségem.
- Tökéletesen megértelek - mondta Deborah. - Sőt! Nagyon okosan teszed, hogy nem hagyod kicsinyes veszekedéssé fajulni a dolgot.
- Tudom. A baj csak az, hogy szeretem - válaszolta szomorú mosollyal Joanna. - Ha vitatkozni kezdenénk, biztosan én veszítenék.
- Szerintem is - értett egyet nevetve Deborah. -
Csak nemrég jött meg az eszed, új még, hogy normálisan és ne ósdian nézd a házasságot, úgyhogy könnyen visszaeshetsz. Tényleg időre és szabadságra van szükséged. Azt hiszem, tudom is a választ.
- Választ? Mire? - kérdezte értetlenül Joanna.
- Mutatok valamit! - Deborah felpattant, elvette az íróasztaláról a Harvard Crímson legfrissebb számát, amely a hirdetéseknél hosszában volt összehajtva, és a barátnője kezébe nyomta.
Joanna átfutotta az oldalt, figyelmesen elolvasta a

bekarikázott részt, majd megkérdezte: - A Wingate Klinika hirdetésére gondoltál?
- Igen! - válaszolta lelkesen Deborah.
- De hát ebben petedonorokat keresnek.
- Pontosan.
- És mitől válasz ez az én problémámra?
Deborah a dohányzóasztalt megkerülve visszaült Joanna mellé, és a hirdetés végén szereplő összegre mutatott.
- A pénz miatt - felelte. - Negyvenötezer dollárt fizetnek.
- Emlékszem, ez a hirdetés tavasszal is megjelent a Crímsonban, és akkora felzúdulás lett miatta, hogy többször nem közölték. Szerinted valódi, vagy csak hülyéskedik valaki?
- Valódi, már ha hinni lehet az internetnek - válaszolta Deborah. - A honlapja szerint a Wingate meddőségkezelő klinika Bookfordban, Massachusettsben, Concordtól nem messze.
- Miért fizetnek olyan sokat?
- A honlapjuk szerint olyan gazdag pácienseik vannak, akik hajlandók és képesek is áldozni arra, hogy megkapják, amit a legjobbnak hisznek. Ebben az esetben rólunk, harvardiakról van szó. Olyasmi lehet ez, mint az a kaliforniai spermabank, amelynek csak Nobel-díjas donorjai vannak. Genetikai szempontból persze mind a kettő hülyeség, de hát kik vagyunk mi, hogy vitatkozzunk azokkal, akik kitalálták?
- Hát, hogy nem Nóbel-díjasok, az biztos - felelte Joanna. - A szó szoros értelmében nem is harvardi diákok, hanem továbbképzősök. Miből gondolod, hogy foglalkoznának velünk?

- Miért ne? - kérdezett vissza Deborah. - Mint továbbképzősök, szerintem harvardi diáknak számítunk. Nem hiszem, hogy csak tényleges hallgatók jöhetnek számításba. A honlap szerint huszonöt év a korhatár, és abba mi még éppen beleférünk.
- De az is szerepel a hirdetésben, hogy érzelmileg kiegyensúlyozott, vonzó, nem túlsúlyos, edzett, sportos alkatú nőket keresnek. Nem túlzás elhinni, hogy mindez illik ránk?
- Hé! Szerintem tökéletesen megfelelünk a kívánalmaiknak!
- Edzett, sportos alkat? - kérdezte mosolyogva Joanna - Te igen, de rám igazán nem lehet mondani. Érzelmileg stabil - ezt meg még kevésbé, pláne most.
- Szerintem nyugodtan megpróbálhatjuk - válaszolta Deborah. - Lehet, hogy nem te vagy a leglelkesebb sportember az egyetemen, de majd azt mondjuk, hogy csak együtt vállaljuk a dolgot. Döntsék el, hogy kellünk-e ketten vagy sem!
- Komolyan gondolod? - kérdezte Joanna, mert már megszokta, hogy barátnője a legváratlanabb dolgokkal is képes viccelni.
- Először csak eljátszottam a gondolattal - vallotta be Deborah - de aztán megfogott az ötlet. Negyvenötezer dollár! Annyi pénzből életünkben először igazán szabadok lehetnénk, miközben a szakdolgozatunkat írjuk. Azok után, hogy lemondtál a szent házasság nyújtotta anyagi biztonságról, számodra is csábító kell, hogy legyen a lehetőség. A diplomán kívül nem árt, ha van tőkéd is, hogy megmaradjon az elszántságod, és nyugodtan tervezhesd az önálló életet. Ez a pénz elég lenne ahhoz, hogy elkezdd.

- Sokszor képtelen vagyok eldönteni, hogy komolyan... - kezdte Joanna, de a barátnője közbevágott:
-Nem hülyéskedek! Azt mondtad, hogy időre és szabadságra van szükséged. Ebből a pénzből megszerezheted, sőt, még többet is. A következőt találtam ki: elmegyünk a Wingate klinikára, ott hagyunk nekik néhány petét, és felmarkoljuk a kilencven lepedőt. Ötvenből és hitelből vásárolunk egy két hálószobás lakást Bostonban vagy Cambridge-ben, és kiadjuk, hogy legyen miből visszafizetni a hitelt.
- Minek a lakás, ha nem használjuk? - kérdezte Joanna.
- Hadd fejezzem be!
- Nem volna egyszerűbb keresni valami jó befektetést? Ne felejtsd el, én vagyok a közgazdász, te meg a biológus!
- Az lehet, hogy közgazdaságtanból kapsz Ph. D.-t de fogalmad sincs arról, milyen dolog egyedül álló nőnek lenni a huszonegyedik században. Úgyhogy légy szíves, fogd be a szád, és figyelj! - intette le Joannát Deborah. - A lakást azért vesszük, hogy legyen biztos támpontunk. Korábban a nők ezt a házasságban találták meg, de nekünk magunknak kell gondoskodnunk róla. Egy lakás nemcsak jó befektetés, hanem ilyen szempontból is megfelelő kezdet.
- Jézusom! - nyögött fel Joanna. - Követni is alig tudlak, nemhogy ilyesmi magamtól az eszembe jusson.
- Azt elhiszem. És a java csak most jön. A maradék negyven lepedővel elutazunk Velencébe, és ott írjuk meg a szakdolgozatunkat.
- Velence! Te megőrültél! - kiáltott fel Joanna.
- Valóban? Gondold végig! Azt mondod, időre és

szabadságra van szükséged - tudsz ennél jobbat? Mi Velencében leszünk, egy kényelmes kis lakásban, Carlton pedig szépen folytatja itt a gyakornokoskodást. Megírjuk a szakdolgozatunkat, és közben élünk is egy kicsit anélkül, hogy a jó doki állandóan a nyakadba lihegne.
Joanna a semmibe révedő tekintettel nézett maga elé, közben velencei képek peregtek lelki szemei előtt. Még középiskolás volt, amikor a szüleivel és testvéreivel néhány napot töltött a csodálatos városban. Hiába telt el azóta jó néhány év, még mindig tisztán látta, hogyan tűkröződnek a gótikus homlokzatok a Canale Grande csillogó tükrén, és jól emlékezett a Szent Márk tér nyüzsgésére, a kávéházakból kiszűrődő zenére. Elhatározta, hogy egyszer még visszatér abba a csodálatos, végtelenül romantikus városba, és természetesen Carltonra gondolt, akivel akkor már túl voltak az első néhány randevún.
- És van még valami! - szakította félbe a gondolatait Deborah. - Azzal, hogy a sok százezer petesejtünkből adunk néhányat, bizonyos mértékig kiéljük a szaporodási ösztönünket.
- Most már biztos, hogy csak hülyéskedsz! - mondta Joanna.
- Szó sincs róla. A tőlünk vett petesejteket termékeitlen házaspárok kapják, úgyhogy ha gyerekük születik az félig a mi génjeinket hordozza. Lesz jó pár fél Joanna és fél Deborah szerte az országban.
- Azt hiszem, igazad van - válaszolta Joanna, és elképzelt magának egy kislányt, aki nagyon hasonlít rá. Egészen kellemes érzés volt addig, amíg lelki szemeivel meg nem pillantott mellette két vadidegen embert.

- Hogyne lenne igazam. És az egészben az a legjobb, hogy nem kell pelenkát cserélnünk, vagy felkelni az éjszaka közepén. Na szóval? Belevágunk? - kérdezte Deborah.
- Várj egy kicsit! - Joanna fölemelte, és úgy tartotta maga elé a kezét, mintha védekezni akarna valami ellen. - Lassabban! Feltéve, hogy megfelelünk - ami a hirdetésben lévő sok feltétel miatt egyáltalán nem biztos - lenne néhány komoly kérdésem?
- Például?
- Például az, hogyan veszik le tőlünk a petét? Az eljárásra gondolok. Tudod, hogy idegenkedem a kórháztól és az orvosoktól is.
- Érdekes ilyet hallani valakitől, aki az elmúlt fél évszázadban mással sem foglalkozott, csak egy leendő orvossal.
- Csak akkor nem szeretem őket, ha pácienskénti találkozom velük - mondta Joanna.
- A hirdetés szerint minimális stimulációt alkalmaznak csupán.
- És az jó?
- A legjobb. Általában túlingerlik a petefészkeket, hogy a lehető legtöbb petesejtet bocsássák ki - magyarázta Deborah - de az rettenetesen meg tudja viselni azokat, akiknek menstruációs zavaraik vannak. Az ingerlést erős hormonokkal végzik; akár hiszed, akár nem, olyan is van köztük, amelyet klimaxos olasz apácáktól nyernek.
- Ugyan már! - tiltakozott Joanna. - Ennyire hiszékeny azért nem vagyok!
- Esküszöm, hogy így van! - bizonygatta Deborah. - A hipofizisük ugyanis rengeteg, az ivarmirigyet ingerlő

hormont termel. A vizeletükből vonják ki. Hidd el!
- Rendben - válaszolta leplezetlen undorral az arcán Joanna. - Térjünk vissza az eredeti kérdéshez! Mit gondolsz, a Wingate-ben miért nem alkalmazzák a túlingerlést?
- Gondolom, azért, mert a mennyiségnél fontosabbnak tartják a minőséget. Ez persze csak találgatás. Ha beszélünk velük, meg kell kérdezni.
- Pontosan hogyan veszik ki a petesejtet?
- Megint csak találgatni tudok, de azt hiszem, ultrahangos vezérlésű tűvel.
- Brr! - Joanna erősen megborzongott. - Szívből utálok minden tűt, az pedig, amiről beszélsz, biztosan jó hosszú. Hol szúrják be?
- Gondolom, a hüvelyen keresztül.
A választól Joanna újból megborzongott.
- Ugyan már. Biztosan nem lesz olyan kellemes, mint egy séta a parkban, de megijedni sem kell tőle - magyarázta Deborah. - Minden mesterséges megtermékenyítést vállaló nő átesik rajta, és nem kap érte negyvenötezer dollárt. Az azért megér némi kellemetlenséget.
- Altatni fognak?
- Fogalmam sincs. Ezt is meg kell kérdezni.
- Képtelen vagyok felfogni, hogy gondolhatod komolyan.
- Úgy, hogy ezen mindenki csak nyerhet. Mi komoly pénzt, néhány terméketlen házaspár pedig gyereket. Olyan, mintha azért kapnánk fizetséget, mert önzetlenül segítünk valakin.
- Jó volna beszélni valakivel, aki már átesett rajta - vetette fel Joanna.

- Lehet, hogy nem is olyan lehetetlen, mint hiszed - válaszolta Deborah. - Az előző szemeszter alatt volt egy laboratóriumi csoportom, és egyik alkalommal a petesejt-átültetés került szóba. Azután történt, hogy a Crímson lehozta a Wingate Klinika első hirdetését. Az egyik lány elmondta, hogy ő is jelentkezett, elbeszélgettek vele, és megfelelt.
- Hogy hívták?
- Már nem emlékszem, de tudom, hogyan lehet megtalálni. Egy csoportban voltak a szobatársával, és mind a ketten fantasztikusan jók. Benne kell lenniük az osztályozófiizetemben. Várj, mindjárt hozom!
Miközben Deborah a hálószobájában matatott, Joanna megpróbálta megemészteni mindazt a változást, amely egy röpke félóra alatt bekövetkezett az életében. Nem volt könnyű - le volt taglózva, és enyhén émelygett. Az életét felforgató események szédítő sebességgel követték egymást.
- Megvan! - kiáltotta diadalmasan a szobájából Deborah, és egy másodperccel később megjelent, kezében a puha fedelű osztályozófüzettel. - Hol a telefonkönyv?
- A második fiók jobbra - válaszolta az íróasztal felé bökve Joanna. - Hogy hívják?
- Kristin Overmeyernek. A szobatársát pedig Jessica Detricknek. A laborban is együtt dolgoztak, és csoportelsők lettek, legalábbis nálam. - Miközben magyarázott, Deborah felütötte az egyetemi telefonkönyvet, és hamar el is jutott a megfelelő oldalra. - Furcsa! Nincs itt a neve. Ez hogy lehet?
- Talán kimaradt. Nem folytatta az egyetemet - vetette fel Joanna.
- Az ki van zárva! Lelkes volt, látszott rajta, hogy

imádja, amit csinál.
- Talán a petesejtvétel viselte meg.
- Hülyéskedsz?
- Persze - válaszolta Joanna. - Ettől függetlenül furcsa, hogy nem találod a nevét.
- Látom, a végére kell járnom a dolognak, különben ürügyül használod fel - mondta Deborah. Gyorsan továbblapozott a telefonkönyvben, és mihelyt megtalálta a keresett számot, azonnal tárcsázott.
- Kit hívsz? - kérdezte Joanna.
- Jessica Detricket. Talán meg tudja mondani, hol találjuk Kristint, feltéve, hogy nincs jobb dolga, mint péntek este a szobájában ücsörögni.
Deborah a hüvelykujját feltartva jelezte, hogy Jessica a vonalban van. Joanna csak félig figyelt oda a beszélgetésre, mindaddig, amíg barátnője arca el nem felhősödött, és olyanokat nem kezdett mondogatni, hogy "borzalmas!", vagy "sajnálom", és "micsoda tragédia!"
A meglehetősen hosszú befejezés után lassan tette vissza a helyére a kagylót, Joannára nézett, és mélyen elgondolkodva mindkét oldalon beszippantotta az arcát.
-Na?! Hajlandó vagy elmondani, milyen tragédiáról van szó?! - támadt rá pár másodperces várakozás után türelmetlenül Joanna.
- Kristin Overmeyer eltűnt - válaszolta Deborah. - Egy másik elsőévessel, Rebecca Coreyval együtt. A Wingate Klinika egyik alkalmazottja látta őket utoljára, amikor tőlük eljövőben fölvettek egy stoppost.
- Rémlik, mintha hallottam volna arról tavasszal, hogy eltűnt két hallgató, de a nevüket nem jegyeztem

meg.
- Hogy juthatott eszükbe stoppost felvenni?
- Talán ismerték - találgatott Joanna.
- Lehetséges. - Ezúttal Deborah borzongott meg. - Libabőrös leszek, ha ilyesmit hallok.
- Nem kerültek elő?
- Csak a kocsi, amely Rebecca Corey-é volt. Egy teherautó-parkolóban találták meg a New Jersey-autópálya mellett. Az utasainak azonban nyomuk veszett, és a holmijuknak - ruha, táska - is.
- Adott petét Kristin?
- Vagy fél tucatot, amelyért a családja hajlandó lett volna akár pert is indítani, ha a klinika nem adja át őket önként. Nyilván azt akarták, hogy beleszólhassanak abba, ki kapja őket. Milyen szomorú történet! - sóhajtott fel Deborah.
- Ennyit arról, hogy megkérdezünk valakit, hogyan zajlik a petevétel.
- Bármikor felhívhatjuk a klinikát, és elkérhetjük egy donor nevét, telefonszámát.
- Közvetlenül tőlük is megkérdezhetjük, amire kíváncsiak vagyunk, és ha elfogadható válaszokat kapunk, akár jelentkezhetünk is az elbeszélgetésre - vetette fel Joanna.
- Ezek szerint hajlandó vagy megpróbálni?
- Nem hiszem, hogy bármilyen baj lehet abból, ha többet tudunk erről az egészről. Maradjunk annyiban, hogy tájékozódunk, aztán majd meglátjuk!
Deborah-nak egyelőre ennyi is elég volt. - Rendben! Várj csak Velence, jövünk! - kiáltott fel lelkesen.
Kettő
1999. október 15., 7.05

Szép őszi nap volt, ezer színben pompázó fák között haladt a 2-es út, amelyen Deborah és Joanna Cambridge-ből északnyugati irányba, a massachusettsi Bookford felé indult. A nap a hátuk mögül sütött, ami megkönnyítette a vezetést, de azért nem ártott résen lenni, mert az ellenkező irányba, Boston-ba igyekvők kocsijainak a szélvédő üvegéről néha a szemükbe verődött a nap sugara. Szerencsére mindkettőjükön napszemüveg volt, úgyhogy nem okozott különösebb kellemetlenséget.

Azóta, hogy a Fresh Pondot elhagyták, egy szó sem hangzott el, mindketten elmerültek saját gondolataikban. Deborah főleg azon morfondírozott, milyen gyorsan és simán ment minden, mintha eleve el lett volna rendelve. Joanna inkább magával foglalkozott, egyfajta önvizsgálatot tartott. Még mindig csodálkozott, ha belegondolt, hogy egy hét leforgása alatt mekkora változás következett be az életében, és hogy ennek ellenére, vagy talán éppen emiatt milyen nyugodt, elégedett. Vasárnapra sikerült olyan állapotba kerülnie, hogy el tudta szánni magát egy Carltonnal folytatandó, kimerítő beszélgetésre, ám hiába kereste, nem tudott beszélni vele. Napokon keresztül telefonálgatott neki, üzeneteket hagyott a rögzítőjén, de egyiknek sem volt foganatja. Egy teljes hét telt el anélkül, hogy szót váltottak volna, és ez tovább erősítette Joannában a meggyőződést, hogy hirtelen megvilágosodása általában a házassággal, és konkrétan Carltonnal kapcsolatban tökéletesen helytálló. Azok után, hogy hosszú időn keresztül visszautasítások sorozatát kellett elviselnie, nem tudta elfogadni Carlton durcásságát. Annál is kevésbé, mivel az ő értékrendjében előkelő helyen szerepelt a kommu-

nikáció, a problémák nyugodt, felnőtt emberhez illő megbeszélése.
- Elhoztad a kérdéseket? - kérdezte Deborah.
- Persze! - nyugtatta meg Joanna. A gondosan sorba szedett kérdések főleg arra vonatkoztak, hogy mi fog történni a petevételt követően, lesznek-e utóhatások, kell-e vigyázniuk magukra és hasonlók.
Deborah-ra mély benyomást gyakorolt az, ahogyan a Wingate Klinikán reagáltak a jelentkezésükre. Hétfőn reggel hívták fel a hirdetésben megadott számot, és miután elmondták, kicsodák, és esetleg hajlandók lennének petesejtet adni, egy Sheila Donaldson nevű doktornőhöz kapcsolták őket, aki rögtön felajánlotta, hogy elmegy hozzájuk, személyesen megbeszélni a dolgot. Nem egészen egy óra múlva meg is érkezett a Craigie Armsba, és mindkettőjük elismerését kivívta nyugodt szakértelmével. Röviden összefoglalta, mi a klinikán zajló program lényege, és pontosan válaszolt minden addig felmerült kérdésükre.
- A stimulálást minden formájában fölöslegesnek tartjuk, és nem is alkalmazzuk - mondta mindjárt a beszélgetés kezdetén dr. Donaldson. - A természetes, spontán módszerek hívei vagyunk, igyekszünk elkerülni, hogy bármilyen problémát okozzunk a donorjainknak, ami szintetikus vagy összetett hormonok alkalmazása esetén gyakorlatilag elkerülhetetlen.
- Honnan tudják akkor, hogy sikerül a petevétel? - kérdezte Deborah.
- Néha előfordul, hogy nem.
- És akkor is fizetnek?
- Természetesen - felelte dr. Donaldson.
- Milyen érzéstelenítést alkalmaznak? - érdeklődött

Joanna.
- Mindenki maga dönti el, milyent kér. Dr. Paul Saunders, aki a petevételt végzi, a könnyű általános anesztézia híve - válaszolta dr. Donaldson, és ez volt az a pillanat, amikor Joanna odamutatta Deborah-nak feltartott hüvelykujját.
A beszélgetést követő napon dr. Sheila Donaldson már reggel telefonált, hogy közölje: mindkettőjük jelentkezését elfogadták, szeretnék minél előbb; lehetőség szerint még azon a héten elvégezni a petevételt, úgyhogy kérik őket, még aznap döntsék el, vállalják-e.
A következő néhány óra az érvek és ellenérvek csatájával telt. Deborah teljes meggyőződéssel arra szavazott, hogy folytassák, amit elkezdtek, és a lelkesedése végül Joannát is meggyőzte, úgyhogy visszahívták Donaldson doktornőt, és megállapodtak vele a péntek délelőttben.
- Nincsenek fenntartásaid? - kérdezte hirtelen, maj d negyedórás hallgatást megtörve Joanna.
- Szemernyi se - válaszolta Deborah - pláne akkor, ha arra a Louisburg Square-i lakásra gondolok. Remélem, senki nem csap le rá azelőtt, hogy markunkban lesz a pénz.
- Még az is kérdéses, hogy a tulajdonos belemegy-e a részletfizetésbe. Ha nem, lemondhatunk róla - mondta Joanna.
Cambridge-ben és Bostonban is felhívtak több ingatlanügynököt, számos eladó lakást néztek meg, és a Beacon Hill-i Louisburg Square-en lévő tetszett nekik a legjobban. Boston legelegánsabb részén volt, közel a piros metróvonalhoz, amelyen nagyon hamar eljuthattak a Harvard Square-re.

- Hogy őszinte legyek, meglepett az alacsony ár.
- Nyilván azért olyan olcsó, mert a harmadik emeleten van, és nincs lift - mondta Joanna. - És kicsi is. Főleg a második hálószoba.
- Igen, de onnan a legszebb a kilátás, és külön gardróbja is van.
- Nem baj, hogy a konyhán keresztül lehet csak bejutni a fürdőszobába?
- Akár másnak a lakásán is hajlandó lennék keresztültrappolni, ha azon múlna, hogy a Louisburg Square-en lakhatom-e vagy sem - válaszolta Deborah.
- Hogyan döntjük el, hogy ki melyik szobát kapja?- kérdezősködött tovább Joanna.
- Hé! Én boldogan megelégszem a kisebbel is, ha amiatt aggódsz.
- Komolyan?
- A legkomolyabban - jelentette ki mély meggyőződéssel Deborah.
- Időnként esetleg cserélhetnénk-vetette fel Joanna.
- Fölösleges. Istenien fogom érezni magam a kisebbikben. Hidd el!
Joanna - kihasználva, hogy utas -jobbra fordult, és az elsuhanó tájat figyelte. Minél északabbra jutottak, az ősz színei annál intenzívebbeké váltak. A juharfák leveleinek vöröse annyira élénk volt, hogy már-már festettnek tűnt, főleg a mélyzöld különböző árnyalataiban játszó fenyők előterében.
- És te? Neked vannak fenntartásaid? - kérdezte Deborah.
- Tulajdonképpen nincsenek, csak csodálkozom azon, hogy mennyire felgyorsultak a dolgok - felelte elgondolkodva Joanna. - Arra gondolok, hogy ha min-

den úgy zajlik, ahogyan tervezzük, akkor egy hét múlva nemcsak ingatlantulajdonosok leszünk, hanem Velencében fogunk lakni. Olyan az egész, mint egy álom. Deborah az interneten keresett repülőjegyet, és sikerült is meglepően olcsót találnia Brüsszelen keresztül Milánóba. Milánóból vonattal lehet továbbmenni Velencébe úgy, hogy valamikor a délután közepe táján érkezzenek. Deborah egy olcsó kis panziót is talált a Rialto híd közelében arra az időre, amíg megfelelő lakást tudnak bérelni.
- Állj! - kiáltott fel hirtelen Deborah. - Szellemet láttam! Benvenuto a Italia, signorina! - mondta, és oldalra nyúlva beleborzolt a barátnője hajába.
Joanna elhajolt tőle, és nevetve félresodorta a kezét.
-Mille grazie, cara - felelte megjátszott szigorúsággal, majd hátradőlt, és az ujjait szétterpesztve átfésülte vállig érő haját, remélve, hogy sikerül visszaadni eredeti formáját. - Furcsa, milyen gyorsan, simán megy minden a Wingate-en - mondta, miközben a lehajtható tükörben ellenőrizte az eredményt. Mérsékelten foglalkoztatta csak a megjelenése, kevés időt szentelt neki, de Deborah azt is túlzásnak tartotta, és gyakran piszkálta miatta.
- Nyilván két türelmetlen ügyfél miatt - válaszolta Deborah.
- Dr. Donaldson említette?
- Nem, de erős a gyanúm, hogy erről van szó. Mindössze annyit mondott, hogy két donorra van szükségük, úgyhogy épp jókor telefonáltunk.
- A következő kijárat! - mondta élénken, előre mutatva Joanna A jelzés kicsi volt, és alig lehetett észrevenni a tűzpiros lombú tölgyfák előterében.

- Látom - felelte Deborah, és rögtön be is kapcsolta az irány jelzőt.
Még vagy húsz percig haladtak egy keskeny, almafákkal és alacsony kőkerítéssel övezett kanyargós, kétsávos úton, mielőtt beértek egy tipikus New England-i kisvárosba. A település peremén jókora tábla köszöntötte Őket: ISTEN HOZTA A MASSACHUSETTSI BOOKFORD-
BAN, A BOOKFORD WILDCATS, AZ 1999. ÉVI KÖZÉPISKO-
LÁS FUTBALLBAJNOKSÁG MÁSODIK OSZTÁLYA GYŐZTES
CSAPATÁNAK VÁROSÁBAN. Az autópályáról leágazó út a
városhatárt átlépve Main Streetként haladt tovább, északi és déli részre osztva a települést. Mindkét oldalán a keleti országrész kisvárosaira jellemző alacsony, vörös téglából épült üzletsorok húzódtak. Nagyjából a telepűlés közepe táján fehér, karcsú tornyú templom állt, és nem messze tőle, a gondosan ápolt kis park másik oldalán a szürke gránitból emelt, tiszteletet parancsoló polgármesteri hivatal. A járdán, mint hangosan vonuló szakadozott madárcsapat, diákok tartottak észak felé.
- Helyes kis város - mondta Deborah, és önkéntelenül előrehajolt, hogy jobban szét tudjon nézni. Lassított is, és már csak nem egészen harminc kilométeres sebességgel haladt. - Azt is mondhatnám, túl helyes. Egy hajszál választja csak el attól, hogy skanzennek látszszon.
- Egyetlen jelzést sem láttam, amely megmondaná, merre van a Wingate Klinika - jegyezte meg némi ag-

godalommal a hangjában Joanna.
- Hé! Tudod, miért kell százmillió sperma egyetlen petesejt megtermékenyítéséhez?
- Fogalmam sincs.
- Azért, mert egyik sem hajlandó megkérdezni, merre menjen - mondta Deborah.
- Vagyis most megállunk, és érdeklődünk, hogy merre tovább - állapította meg nevetve Joanna.
- Pontosan. - Deborah határozott mozdulattal tekert egyet a kormányon, és bekanyarodott egy Ritesmart gyógyszertár előtti parkolóba. - Bejössz, vagy megvársz idekint?
- Naná, hogy megyek! Valami nekem is jusson a jóból! -válaszolta a kocsiból vidáman kipattanva Joanna.
Harsány üvöltözéssel egymást kergető gyerekek száguldottak feléjük, hangjuk éppen hogy csak alatta maradt a fájdalomküszöbnek, és mindketten megkönnyebbülten felsóhajtottak, amikor a sikeres menekülés után becsukódott mögöttük az üzlet ajtaja. Az egyébként is nyugodt környezetet még csöndesebbé tette az, hogy nem volt egyetlen vásárló sem, és eladót sem lehetett látni.
A két nő várt egy kicsit, és mivel egy lélek sem jelent meg, vállat vonva elindult a gondolák közötti középső folyosón. Az üzlet végében keresztbe húzódó pulthoz érve Deborah határozottan rávert a vásárlók számára odakészített rézcsengőre, és pár pillanattal később - a vadnyugati kocsmákat idéző, hollywoodi filmekből ismerős lengőajtót berúgva - meg is jelent egy kövér, majdnem teljesen kopasz, nyakban kigombolt, fehér köpenyt viselő férfi. A homlokán kövér izzadságcseppek gyöngyöztek, annak ellenére, hogy a gyógyszertár-

ban viszonylag hűvös volt.
- Miben segíthetek, hölgyeim? - kérdezte túláradó szívélyességgel.
- A Wingate Klinikát keressük - válaszolta Deborah.
- Mi sem könnyebb, mint megtalálni - mondta a gyógyszerész. - A Cabot Állami Elmegyógyintézetben van.
- Tessék?! Elmegyógyintézetben? - kérdezte döbbenten Deborah.
- Igen. Az öreg Wingate doki az egészet megvette... vagy kibérelte. Senki sem tudja, melyik, de nem is számit.
- Értem. Szóval csak volt elmegyógyintézet! -könnyebbült meg Deborah.
- Persze! Körülbelül száz évig. És tébécészanatórium is - mesélte lelkesen a gyógyszerész. - Úgy tűnik, a bostoniak igyekeztek megszabadulni az elmebetegeiktől és a tébécéseiktől. Valóságos erődítménybe zárták őket. Nyilván úgy gondolták, hogy könnyebben elfelejtik őket, ha nincsenek szem előtt. Bizony, változnak az idők. Száz évvel ezelőtt még azt mondták, hogy Bookford a világ végén van, most pedig már Boston alvóvárosának számít.
- Aki beteg volt, azt egyszerűen bezárták? - kérdezte Joanna. - Meg sem próbálták kezelni?
- Azt hiszem, nem. Nem ismerték a gyógymódot, illetve... Ez így nem teljesen igaz. Sebészi megoldásokkal kísérleteztek, tüdőmetszést csináltak a tébécéseknél, és lobotómiát a diliseknek.
- Borzalmas! - kiáltott fel Joanna, és egész testében megborzongott.
- Az - értett egyet a gyógyszerész.

- De gondolom, most már sem tébécés, sem bolond nincs ott - jegyezte meg Deborah.
- Persze, hogy nincs. A Cabot, ahogy magunk között nevezzük, harminc vagy ha nem, hát legalább húsz éve bezárt. Azt hiszem, a hetvenes években vitték el az utolsó betegeket. Tudják, amikor a politikusok komolyan elkezdtek foglalkozni az egészségüggyel. Lehet, hogy jobb lett volna, ha nem teszik. Akiket innen elszállítottak, biztosan Boston-ba kerültek, valamelyik kórház elfekvőjébe, ahol annyit sem törődtek velük, mint itt.
- Azt hiszem, mi még nagyon kicsik voltunk, amikor ez történt - mondta Deborah.
- Igaz! - értett egyet derűsen a gyógyszerész.
- Elmondaná, hogyan találjuk meg a Cabotot?
- Mi sem egyszerűbb! Merre mennek?
- Északnak - felelte Deborah.
- Tökéletes. A következő lámpánál kanyarodjanak jobbra, a Pierce Streetre! Már a kereszteződésből látni fogják a Cabot tornyát. Körülbelül három kilométerre keletre van a Pierce Streettől. Ha akarják, se tudják eltéveszteni.
A két nő megköszönte az útbaigazítást, és a gyógyszertárat otthagyva visszatért a kocsihoz.
- Jobb helyet elképzelni sem lehet egy meddőségkezelő számára - állapította meg gúnyosan Joanna, miközben becsatolta a biztonsági övet.
- Még jó, hogy tébécések és dilisek nincsenek a szomszédban - válaszolta Deborah. - Volt egy pillanat, amikor csak hajszálon múlt, hogy nem fordultam vissza.
- Lehet, hogy az volna a legjobb - kockáztatta meg

tétován Joanna.
- Ezt ugye nem mondod komolyan?!
-Nem igazán. De libabőrös leszek, ha csak belegondolok, micsoda története van annak a helynek. El tudod képzelni, mennyi borzalom játszódhatott le ott?
- Nem! - válaszolta határozottan, minden további kérdést csírájában elfojtó hangsúllyal Deborah.

Paul Saunders lerakta a feljegyzést, amelyet Sheila Donaldson írt, és könyökét az íróasztalon hagyva mindkét kezével erőteljesen megdörzsölte a szemét. A torony harmadik emeletén lévő szobájába menekült, de csak aztán, hogy órákat töltött a laboratóriumban az embriókultúrák ellenőrzésével. A többségük elfogadhatóan fejlődött, ha nem is tökéletesen. Saunders gyanította, hogy a kor és a petesejtek minősége okozhatja a lemaradást, olyan probléma, amelynek a kiküszöböléséhez - reményei szerint - már igen közel járt.
Korán kelő volt, az ágy rendszerint ötnél korábban dobta ki, és a hat óra az esetek túlnyomó többségében már a laboratóriumban találta. Ennek köszönhette, hogy mire a páciensek - kilenc óra tájt - megjelentek, már jelentős mennyiségű munkát tudhatott maga mögött. Erre a reggelre korai klinikai munkakezdést ütemezett be, mivel két petevétel is szerepelt a napirendben. Szerette a lehető leghamarabb elvégezni őket, hogy a donoroknak legyen idejük magukhoz térni az altatásból, és még aznap elmehessenek. Csupán azokat tartották bent, akiknél komplikáció lépett fel, és csak akkor, ha nem lehetett átküldeni őket valamelyik általános ellátást nyújtó kórházba.
A feljegyzést újból magához véve Saunders hátratol-

ta a székét, és felállt. A különös formájú, inkább falnak nevezhető ablakhoz ment, amely három, nála jóval magasabb üvegtáblából állt. Gondosan nyírt, harsányan zöldellő fűre látott, amely a klinika területét övező, szögesdróttal fedett sűrű, rácsos kerítésig nyújtózott. Az ablaktól kissé balra a kapusház szürke tömbje emelkedett ki a zöld gyepből, onnan makadámút indult a központi épület felé, hogy aztán a torony harmadik emeletén állók szeme elől eltűnve balra kanyarodjon, s valamivel távolabb véget érjen a déli oldalon lévő parkolóban. Saunders tisztán látta a bookfordi presbiteriánus templom tornyát, és a város néhány magasabb épületének a kéményét is. Messze, a látóhatár legszélén - mint bíborszínű, a nap fényét visszaverő kitüremkedések - a Berkshire Mountains csúcsai sorakoztak egymás mellett.

Saunders újból átfutotta a jelentést, rövid ideig gondolkodott rajta, majd ismét belemerült a táj csodálatába. Minden oka megvolt, hogy elégedett legyen. Remekül alakultak a dolgok, annyira, hogy tésztaképe elmosódott vonásai önkéntelenül is mosolyba rendeződtek. Utólag visszagondolva már-már hihetetlennek tűnt a számára, hogy hat évvel korábban - kórházi státusát, és a vele járó előjogokat elveszítve - lélekszakadva menekült Illinoisból, és boldog volt, hogy legalább az orvosi kamarai tagságát megtarthatta. Az ügyvédje őszinte volt hozzá, semmi jóval sem biztatta, úgyhogy búcsút vett megszokott környezetétől, és keletre menekült néhány ostoba, a Medicair és a Medicaid által felfújt túlszámlázási eset miatt. Persze, hogy belefújt a borítékba, hadd férjen bele minél több! Ugyanazt csinálta, amit a többiek, legfeljebb finomított valamit a vele egy épület-

ben dolgozók módszerein. Még mindig nem értette, miért kezdték üldözni miatta a hatóságok, és valahányszor megkérdezte magától, csak annyit ért el, hogy határtalanul dühös lett. Szerencsére nem kellett tovább kínoznia magát a megválaszolatlan kérdésekkel - olyan jól alakultak a dolgok, hogy nyugodtan el is felejthette őket.

Amikor megérkezett Massachusettsbe, félt attól, hogy nem kap működési engedélyt, ha a massachusettsi orvosi kamara tudomást szerez az illinoisi ügyről, megpályázott egy meddőségkezeléssel kapcsolatos ösztöndíjat. Mint később kiderült, ez volt élete legjobb döntése. Azon kívül, hogy elkerülte a működési engedély beszerzésével kapcsolatos gondokat, az orvostudománynak olyan területén találta magát, amelyet sem szakmai, sem üzleti szempontból nem ellenőrzött senki, ugyanakkor rendkívül jövedelmező volt.

Saunders szempontjából a választás azért is tökéletesnek bizonyult, mert lehetővé tette, hogy a megfelelő időben a megfelelő helyen legyen, és találkozzon Spencer Wingate-tel, a meddőségkezelés elismert szaktekintélyével, aki már nagyon szeretett volna-ha nem is teljesen - visszavonulni, csücsülni addig megszerzett babérjain, és előadásokat tartani, részt venni elegáns, adománygyűjtési céllal tartott társasági eseményeken. Megkapta, amit akart, Saunders pedig a klinikán folyó kutatást és a gyógyító munkát is ellenőrzése alá vonta. Valahányszor eszébe jutott, hogy kutatómunkát vezet, mindig elmosolyodott, mert tökéletesen tisztában volt a helyzet iróniájával. Az egyetemen tanulmányi eredményét tekintve utolsó volt a csoportjában, soha semmilyen tanszéki kutatásban nem vett részt, és sike-

rült megúsznia, hogy statisztikát tanuljon, aminek kutatóként, a kísérleti eredmények elemzése során elég komoly hasznát lehet venni. Szerencsére mindez az ő esetében semmit sem számított. A terméketlenséggel küszködő páciensek eléggé elkeseredettek voltak ahhoz, hogy bármit kipróbáljanak, sőt, kifejezetten kérték, hogy kísérletezzenek rajtuk. Amit kutatási tapasztalatban nélkülöznie kellett, azt Saunders ötletességgel, bátor képzelettel igyekezett pótolni. Tudta, hogy sok területen valódi haladást ért el, és ennek köszönhetően előbb-utóbb híres és gazdag lesz.

A birodalmára néző ablaknak hátat fordítva megpillantotta magát egy hatalmas, díszes keretű tükörben, és tükörképe pillantását viszonozva elgondolkodva végigsimította az arcát. Meglepte, és némi aggodalmat is keltett benne bőre sápadtsága, amelyet csak tovább fokozott sötét, majdnem fekete haja. Akkor nyugodott csak meg, és nevette el magát, amikor néhány másodperc után rájött, hogy az egészségtelen színt a mennyezetbe süllyesztett lámpák luoreszkáló fénye varázsolja rá. Tisztában volt azzal, hogy sápadt - a munkabeosztása miatt a bőrét ritkán érte nappali fény, és még ritkábban napsütés - de azzal is, hogy nem néz ki olyan borzalmasan, mint amilyennek a tükör mutatja.

Az íróasztalához visszatérve Saunders megfogadta magának, hogy valamikor a tél folyamán elmegy Floridába, esetleg részt vesz egy napos vidéken tartott szakmai tanácskozáson, és beszámol egynémely eredményéről. Az is eszébe jutott, hogy nem ártana, ha sportolna, mivel szemmel láthatóan szedett magára, különösen a nyaka vastagodott meg. Sosem volt igazán sportember, ez meglehetősen sok gondot okozott neki a chica-

gói South Side középiskolájában, ahol a sport fontos mércének számított a közösségen belüli rangelosztásban. Több sportággal is megpróbálkozott, de egyik kísérlete sem bizonyult sikeresnek, sőt, újabb ízetlen gúnyolódás, tréfák céltáblájává tette.
- Látnának csak most! - mondta hangosan Saunders azokra gondolva, akik korábban úgy megkeserítették az életét. -Nyilván a boltost sem tudják kifizetni, annál is hitelért kell könyörögniük. - A júniusban esedékes huszadik érettségi találkozójukra gondolt, és kis ideig azon morfondírozott, hogy ne menjen-e el rá, ha másért nem, hát azért, hogy sikerességét megmutatva elégtételt vegyen korábbi sérelmeiért.
A telefonért nyúlt, a laboratóriumot hívta, és dr. Donaldsont kérte. Miközben várt rá, újból átolvasta a tőle kapott feljegyzést.
- Valami baj van, Paul? - kérdezte a doktornő minden bevezető nélkül.
- Megkaptam a jelentését. Az a két nő, aki ma jön, gondolja, hogy megfelel?
- Tökéletesen. Mindketten tökéletesen egészségesek, normális életvitellel, nőgyógyászati probléma nélkül. Egyik sem terhes, nem fogyasztanak kábítószert, gyógyszert sem szednek rendszeresen, és a peteérés középső stádiumánál tartanak.
- Továbbképzősök?
- Igen.
- Vagyis értelmesek, intelligensek.
- Efelől semmi kétség - jelentette ki határozottan dr. Donaldson.
- Miért akar az egyik helyi érzéstelenítést? - kérdezte Saunders.

- Biológiából készül Ph. D: t szerezni, úgyhogy kicsit konyít az érzéstelenítéshez. Tettem neki néhány javaslatot, de egyikre sem harapott rá. Azt mondom, bízzuk Carl-ra!
- De megpróbálta? - kérdezett vissza Saunders.
- Persze! - felelte kissé ingerülten a doktornő.
- Rendben van! Beszéljen vele Carl! - mondta Saunders, és anélkül, hogy elköszönt volna, letette a kagylót. Sheila időnként alaposan ki tudta hozni a sodrából nyilvánvaló féltékenységével.

- Biztosan arról a toronyról beszélt a gyógyszerész - mondta a szélvédőn keresztül előremutatva Deborah. Egy pillanattal előbb kanyarodtak rá a Main Streetről a Pierce Streetre, és azonnal megpillantották a távolban a környezetéből kiemelkedő, keskeny téglaépítményt.
- Ha tényleg három-négy kilométerre van csak, akkor jó magas lehet.
- Innen teljesen olyan, mint az Uffizi-palota tornya Firenzében - állapította meg Deborah. - Furcsa hasonlóság.
Mihelyt kiértek a városból, az eléjük magasodó fák egybefüggő fala eltakarta előlük a Cabot épületegyüttesét, míg csak túl nem jutottak egy romos, az úttól jobbra álló raktáron. A következő kanyar után jókora táblát pillantottak meg, amelyen a Wingate Klinika neve, és egy kavicsos út felé mutató nyíl szerepelt. Mihelyt rákanyarodtak, előttük, a fák között felbukkant egy emeletes, szürke gránitlapokkal burkolt kapusház. Nehéz, ormótlan építmény volt kicsi, redőnyös ablakokkal, sötétszürke palatetővel és oromdíszekkel a felső hosszgerenda mindkét végén. Négy sarkán kőből fa-

ragott vízköpők nyújtóztak előre.
Közelebb érve látták, hogy az út nem a kapusház előtt halad el, hanem befut alá, egy nehéz, vasrácsos kapuval lezárt alagútba. A kapun túl gondosan nyírt gyep látszott - az egyetlen jele annak, hogy a hely nem teljesen kihalt. A kapusház mindkét oldalán szögesdróttal fedett, impozáns kovácsoltvas kerítés kezdődött, amely eltűnt a fák közt.
- Ezt nevezem! - kiáltott fel a kocsit megállítva Deborah. - Nem túlzott a gyógyszerész, amikor azt mondta, hogy a Cabot pácienseit erődítményben tartották. Úgy néz ki az egész, mint valami börtön.
- Hát, nem különösebben csábító - értett egyet Joanna. - Szerinted hogyan jutunk be? Látsz valahol csengőt vagy kaputelefonon kell jelentkeznünk?
- Biztosan van ipari kamera, úgyhogy látják, ki érkezik. Közelebb megyek.
Deborah elindította a kocsit, és lassan begurult vele az alagútba. Alig állt meg ismét, nehéz, ablaktalan fémajtó nyílt ki mellettük, és egyenruhás őr bukkant fel csiptetős irattartóval a kezében.
- Miben segíthetek? - kérdezte udvarias, de határozott hangon az ablakot leeresztő Deborah-tól.
- Dr. Donaldsonhoz jöttünk - válaszolta a lány.
- Szabad a nevüket?
- Deborah Cochrane és Joanna Meissner.
A férfi gyorsan megtalálta a neveket a listán, kipipálta őket, és golyóstollával a kapun túlra mutatott. - Jobbra menjenek, végig az úton! A parkolóban várni fogják magukat - igazította útba a két nőt.
- Köszönjük.
Az őr nem válaszolt, csak összeszorított mutató- és

középső ujjával megbökte a sapkája peremét. A nehéz kapu csikorogva megmozdult, és a szárnyai kezdtek lassan kitárulni.
- Láttad a fegyverét? - kérdezte halkan Deborah, miután felhúzta az ablakot. Az őr még mindig a kocsi mellett állt.
- Nehéz lett volna nem észrevenni - válaszolta Joanna.
- Belvárosi kórházakban már láttam fegyveres őrt - folytatta Deborah - de vidéken még soha. Mire ez a nagy fene biztonság? Pont egy meddőségkezelő klinikán!
- Az ember önkéntelenül is azt kérdezi, vajon a bentieket akarják inkább védeni, vagy a kintieket elriasztani?
- Ezzel ne viccelj! - mondta Deborah, és elindította a kocsit. - Gondolod, hogy abortusszal is foglalkoznak? Úgy vettem észre, hogy ebben az államban az átlagnál jobban védik az abortuszt is végző kórházakat.
- Abortuszt egy meddőségkezelő klinikán?! - kérdezett vissza Joanna.
- Igazad van.
Az alagútból kijutva megkerültek egy örökzöldekből álló kis ligetet, és végre akadálytalanul, teljes egészében szemügyre vehették a Cabotot. Hatalmas, vörös téglából készült, háromemeletes épület volt meredek, magas palatetővel, csipkés oromzattal, kicsi, rácsos ablakokkal, és egy magasba törő központi toronnyal, amelynek több szemes, rács nélküli, az épületen lévőknél nagyobb ablakai voltak.
- Furcsa érzés ekkora monstrummal találkozni itt, az erdő közepén - állapította meg Deborah. - Az alakja is

különös. így, közelebbről látva fogadni mernék, hogy a torony az Uffizi tornyának a szándékos utánzata. Annyira hasonlítanak egymáshoz, hogy az már nem lehet véletlen. Ha az emlékezetem nem csal, még az órák is egyformák, azzal a kis különbséggel, hogy az Uffizié működik.
- Több ehhez hasonló viktoriánus épület is van Massachusettsben - felelte Joanna. - Ismerek egyet Worchesterben, amely kőből épült, nem téglából, és majdnem ekkora. Sajnos, teljesen elhagyatott, ezt pedig legalább használják.
- Jókora forgalma lehet a Wingate-nek, ha ekkora területre van szüksége.
Joanna erre már csak némán bólintott.
Az épület jobb sarkát megkerülve Deborah bekanyarodott egy meglepően zsúfolt parkolóba. Pár pillanat kellett csak, hogy mindketten megállapítsák: a helyek többségét nem a hasonló intézmények környékén megszokottnak számító Honda Civicek és Chevrolet Caprice-ek foglalják el. Az elegáns Mercedesek, Porschék és Lexusok közül is élesen kirített azonban egy sötétvörös, lenyitható tetejű Bentley.
- Atyavilág! - álmélkodott Joanna. - Látod azt a Bentleyt?
- Ugyanolyan nehéz lenne nem észrevenni, mint az őr fegyverét - válaszolta Deborah, a délelőtti fényben vakítóan csillogó metálfényezést csodálva.
- Tudod, mennyibe kerül?
- Halvány fogalmam sincs róla.
- Több mint háromszázezer dollárba.
- Hűha! Gusztustalan, főleg itt, egy kórház előtt - állapította meg Deborah.

A vendégeknek fenntartott helyek egyikére begördülve leállította a kocsit, a kilincsért nyúlt, és vele együtt Joanna is. Még ki sem szálltak, amikor kinyílt az épület egyik - vastag oszlopok mögé rejtett - ajtaja, és egy hófehér orvosi köpenyt viselő, karcsú alak bukkant fel. Eléggé közel voltak, hogy pár pillanat alatt felismerjék benne dr. Donaldsont, és azt is gyorsan le tudták olvasni róla, hogy örül nekik. Széles, vidám mosoly ömlött el az arcán.
- Ha még mondani akarsz valamit, gyorsan add elő!
- szólt rá Joannára Deborah, és a nagyobb nyomaték kedvéért meg is szorította a karját.
- Biztos vagy benne, hogy minden rendben lesz?
- Tökéletesen - válaszolta Deborah. - Ahogy már ezerszer elmondtam, mi csak nyerhetünk.
- Az eljárásra gondolok.
- Jóságos isten! Ezek a beavatkozások ma már teljesen rutinszerűek. A meddőség elleni kezelésben részesülő nők számtalanszor átesnek rajtuk, és többféle hormonterápiát is el kell viselnüik. Nekünk sokkal könnyebb dolgunk van.
Joanna bizonytalanná vált, izgatottan ide-oda ugráló tekintettel próbált úrrá lenni zavarán. Tisztában volt azzal, hogy butaság, mégsem tudott szabadulni az orvosoktól és mindenfajta orvosi beavatkozástól való félelmétől. Egy közönséges influenza elleni oltás is tökéletesen elég volt ahhoz, hogy libabőrössé váljon. - Rendben! Csináljuk! - mondta hosszas hallgatás után, jó nagyot sóhajtva.
- Biztos? Nem akarom, hogy úgy érezd, bármire is kényszerítettek - figyelmeztette Deborah.
- Semmi gond.

Újból elindultak.
- Egy pillanatra megijesztettél - jegyezte meg menet közben Deborah.
- Néha én is megijedek magamtól - válaszolta Joanna.

Három
1999. október 15., 7.45
- Remélem, kellemes útjuk volt - mondta dr. Donaldson, becsukva a két nő mögött az ajtót.
- Igen! - válaszolta lelkesen Deborah, és ügyelve, nehogy túl feltűnő legyen, gyorsan szemügyre vette a tágas várószobát, amelyben rajtuk kívül egy lélek sem volt. Drága, skandináv stílusú bútorok voltak benne, amelyek éles kontrasztot alkottak a viktoriánus építészeti elemekkel. A bejárattal szemben jókora U alakú, éppen üres recepciós pult terpeszkedett, körülötte pedig öblös fotelok és kanapék váltották egymást. A dohányzóasztalokon hanyagul odavetett színes magazinok halmai magasodtak.
- Csak ma reggel jutott eszembe, hogy elfelejtettem pontosan elmondani az utat - mondta dr. Donaldson. - Bocsánat!
- Ne mentegetőzzön! - hárította el a bocsánatkérést Deborah. - Nekem kellett volna megkérdeznem. Szerencsére így sem volt gond - megálltunk a gyógyszertárnál, és megérdeklődtük, merre tovább.
- Okosan tették! Szólók dr. Smith-nek, az aneszteziológusunknak - mondta dr. Donaldson. - Szeretne beszélni magukkal. Addig is, amíg ideér, vetkőzzenek le, helyezzék kényelembe magukat! Mindjárt elkezdjük. Miközben a doktornő a recepciós pult telefonján fel-

hívott valakit, Deborah és Joanna kibújt a kabátjából, és vállfára téve a gardróbba akasztotta.
- Jól vagy? - kérdezte közben súgva Joannától Deborah. A háttérből tisztán hallották, hogy dr. Donaldson beszél valakivel.
- Persze! Miért kérdezed?
- Olyan csöndesnek tetszel. Ugye nem gondoltad meg magad?
- Nem! Csak idegesít ez a hely. Nem számítottam fegyveres őrre. Nem tudom, hogyan fogalmazzam meg, de még ez a bútorzat is zavar.
- Értelek. Látszik rajta, hogy egy vagyonba került, és mégis borzalmasan néz ki ebben a környezetben, egy csöppet sem illik hozzá.
- Hátborzongató - mondta Joanna, mivel hirtelen nem talált jobb szót. - Elnézést, hogy ennyi bajt okozok!
- Nyugodj meg! Gondolj arra, hogy nemsokára a Szent Márk téren fogunk kávézni! - biztatta Deborah.
A gardróbból kijőve újból szembe találták magukat a kedvesen mosolygó dr. Donaldsonnal, aki egy kerevethez vezette őket. Miután helyet foglaltak, közölte, hogy sikerült megtalálnia dr. Carl Smitht, és az aneszteziológus már úton is van.
- Mennyi ideig fog tartani? - érdeklődött Deborah miután a doktornő megkérdezte, hogy mire kíváncsiak még.
- Maga a petevétel körülbelül negyven percig tart - válaszolta dr. Donaldson. - Utána pihenniük kell még néhány órát, hogy az érzéstelenítő teljes egészében távozzon a szervezetükből. Észre sem veszik, és már újból úton lesznek.

- Egyszerre végzik el rajtunk a... beavatkozást? - kérdezte Joanna.
-Nem- felelte a doktornő. - Maga lesz az első, Miss Meissner, mivel könnyű altatást kért. Ha Miss Cochrane meggondolja magát, és úgy dönt, hogy ő is azt szeretne, akkor eldönthetik maguk között, hogy ki legyen az első.
- Nekem tökéletesen megfelel a helyi érzéstelenítés - szólt közbe Deborah.
- Ahogy gondolja! - Dr. Donaldson egyik nőről a másikra pillantott. - Még valami?
- Az egész épület a klinikáé? - bukott ki Deborahból a kérdés.
- Jézusom, dehogy! Ahhoz túl nagy. Valamikor elmegyógyintézet és tébécé-szanatórium működött benne - tiltakozott dr. Donaldson.
- Hallottuk.
- Csak ebben a szárnyban működünk, itt is csak két szinten, és még van néhány irodánk a toronyban - folytatta a doktornő. - Az épület többi része üres, leszámítva az ősrégi ágyakat és felszerelést. Néhol kifejezetten úgy néz ki, mint egy múzeum.
- Hány ember dolgozik itt? - kérdezte Joanna.
- Még ott tartok, hogy körülbelül negyven alkalmazottunk van, de a létszám folyamatosan növekszik. Ahhoz, hogy pontos adatot tudjak mondani, meg kell kérdeznem Helen Mastersont, a személyzeti főnökünket.
- Negyven alkalmazott nem semmi! Egy ilyen apró vidéki helyen biztosan sokat számít.
- Az ember azt hinné, hogy igen, de közben állandó gondjaink vannak az utánpótlással - felelte dr. Donaldson. - Az összes bostoni lapban hirdetünk, elsősor-

ban laboránsokat és adminisztratív munkatársakat keresünk. Csak nem emiatt jöttek? - kérdezte évődő mosollyal.
- Isten ments! - tiltakozott nevetve Deborah.
- Az egyetlen részlegünk, amelynek nincs munkaerőgondja, az a farm - folytatta dr. Donaldson. - Ott az első naptól kezdve minden hely be van töltve.
- Farm?! - hökkent meg Joanna. - Miféle farm?!
- A Wingate Klinikának nagy állattenyésztő telepe van - magyarázta dr. Donaldson. - Szorosan kapcsolódik a kutatómunkánkhoz. Ha csak elemi szinten is, de a homo sapiensen kívül egyéb fajok szaporodását is vizsgáljuk.
- Valóban?! És milyen fajokét?! - kérdezte Joanna.
- Bármelyikét, amelyiknek gazdasági jelentősége van. Sertésekét, szarvasmarhákét, baromfiakét, lovakét. És természetesen komoly munkát végzünk a hobbyállatok, elsősorban a macskák és kutyák szaporodásának a kutatása terén.
- Hol van ez a farm?
- E mögött a főépület mögött, amit magunk között csak Iszonyatnak nevezünk, egy fenyőligeten túl. Idilli hely. Kis tó, gát, sőt még egy öreg vízimalom is van ott, és természetesen magtárak, kaszálók, szántóföldek, istállók - magyarázta dr. Donaldson. - A Cabot Intézet több mint kétszáz hektáron működött, szolgálati lakást biztosított itt helyben az alkalmazottainak, és a gazdaságának köszönhetően majdnem önellátó volt élelmiszerből. A gazdaság volt az egyik fő oka annak, hogy bérbe vettük az ingatlant. Jócskán növeli a kutatásaink hatékonyságát az, hogy a laboratóriumhoz egy gazdaság is csatlakozik, arról nem is beszélve, mekkora

előnyt jelent, hogy helyben tudunk lakást biztosítani a munkatársainknak.
- Tehát laboratóriumuk is van? - kérdezte Deborah.
- Igen. És nem is akármilyen! Azért vagyok rá különösen büszke, mert - dicsekvés nélkül mondhatom - jelentős szerepem volt a létrehozásában.
- Megnézhetnénk?
- Azt hiszem, nincs különösebb akadálya-válaszolta a doktornő, és élénken megemelt hangon folytatta: - Á, már itt is van dr. Smith!
A nők megfordultak, és egy magas, testes, műtősköpenyt viselő férfit láttak belépni irattartó lappal a kezében. Egy pillanattal később nyílt a szoba bejárati ajtaja is, és egy csapat beszélgetésbe merült munkatárs özönlött be. Az egyik nő a recepciós pult mögé ült, a többiek viszont továbbmentek, arra a belső folyosóra, amely felől Smith érkezett.
Joanna idegesen összerezzent. Attól, hogy műtősruhában látta az aneszteziológust, sokkal valóságosabbnak és közelibbnek érezte a várható beavatkozást, mint szerette volna.
Miután mindkettőjükkel kezet fogott, dr. Smith leült, keresztbe vetette a lábát, és a térdéhez támasztotta az írólapot. - Nos! - kezdte, miközben kiválasztott egyet a köpenye zsebébe tűzött számtalan toll közül. - Jól tudom, Miss Cochrane, hogy maga helyi érzéstelenítést szeretne?
- Igen - válaszolta Deborah.
- Megkérdezhetem, miért?
- Egyszerűen csak jobban érzem magam, ha nem altatnak.
-Nyilván hallotta már, hogy petesejtvételkor könnyű

általános anesztéziát szoktunk alkalmazni.
- Dr. Donaldson épp az előbb mondta - válaszolta Deborah. - És azt is, hogy magam döntöm el, mit választok.
- Pontosan így van. Ezzel együtt szeretném elmondani, miért tartjuk jobbnak az altatást. Ha könnyű általános anesztéziát alkalmazunk, közvetlen laparoszkópiás megfigyelés mellett tudjuk elvégezni a petevételt- magyarázta dr. Smith. - Helyi, paracerválís anesztézia esetén ultrahang-vezérlésű tűvel vagyunk kénytelenek dolgozni, ami - hogy egy nem teljesen pontos hasonlatot mondjak - olyan, mintha vakon tapogatózva kellene megtalálnunk azt, amit keresünk. Valamilyen kérdés az eddig elhangzottakkal kapcsolatban?
- Semmi - válaszolta egyszerűen Deborah.
- Van aztán még egy körülmény - folytatta az orvos.
- Helyi érzéstelenítés esetén nem tudjuk ellenőrizni az alhasi beavatkozás okozta fájdalmat. Más szóval, ha nem teljesen szabad az út, és valamiért nehezen tudunk eljutni a petefészekhez, akkor könnyen előfordulhat, hogy kellemetlen érzései lesznek.
- Vállalom.
- Az esetleges fájdalmat is?
- Bízom benne, hogy el tudom viselni. Jobban szeretnék ébren lenni - válaszolta Deborah.
Az aneszteziológus dr. Donaldsonra villantotta a tekintetét, és miután az vállat vont, mindkét nőt kikérdezte pillanatnyi egészségi állapotáról, korábbi betegségeiről. - Ennyi elég is - mondta a kérdések végére jutva.
- Szólok, hogy készítsék elő magukat, és aztán odafent találkozunk.
- Kapok nyugtatót? - érdeklődött Joanna.

- Természetesen - felelte dr. Smith. - Rögtön, mihelyt bekötötték az infúziót. Egyéb kérdés?
Mivel választ nem kapott, az aneszteziológus biztató mosollyal az arcán távozott, dr. Donaldson pedig az előcsarnokon át egy másik, kisebb várószobába vezette a két nőt. A helyiség egyik oldalán zsalus ajtajú öltöző-fülkék sorakoztak, a másikon szekrények, és közvetlenül mellettük kórházi köntösökkel, pelenkákkal, eldobható papírpapucsokkal teli magas, több szintes polc. Egy helyes, csinos kis nővér rendezgette éppen őket, amikor az új páciensek megérkeztek. A bejárati dupla lengőajtó két oldalán több kerekes betegszállító kocsi is állt, a helyiség közepét pedig néhány szék, kerevet és egy magazinokkal teli dohányzóasztal foglalta el.
Dr. Donaldson bemutatta a két nőt a nővérnek, akit - mint kiderült - Cynthia Carsonnak hívtak, és hálóinget, egy-egy öltözőszekrényhez való kulcsot adott át nekik. Figyelmeztette Joannát és Deborah-t hogy nagyon vigyázzanak, inkább tűzzék hozzá biztosítótűvel a kulcsot az öltözékükhöz, mintsem hogy elveszítsék, majd szélesre tárta előttük két fülke ajtaját. Ez volt az a pillanat, amikor dr. Donaldson távozott, és néhány perccel később Cynthia is követte. Az infúziókért ment, megígérve, hogy hamar visszatér.
- Elég keményen próbáltak rábeszélni az altatásra - szólt ki Deborah a fülkéjéből azután, hogy hallotta becsukódni az öltöző ajtaját.
- Enyhén szólva igen - értett egyet Joanna.
Egyik kezükkel a vékony kórházi inget összefogva magukon, másikkal a ruhájukat markolva léptek elő a fülkékből, és harsány nevetésben törtek ki, mihelyt megpillantották egymást.

- Remélem, nem nézek ki olyan szerencsétlenül, mint te - mondta két kacagás közt Joanna.
- Nem szívesen ábrándítalak ki, de azt kell mondjam, hogy igen - felelte Deborah.
A szekrényekhez mentek, hogy elrakják a holmijukat.
- Miért nem egyeztél bele az altatásba? - érdeklődött közben Joanna.
- Remélem, nem akarsz a lelkemre beszélni! -háborodott fel kissé Deborah.
- Abban, amit az aneszteziológus mondott, szerintem elég sok igaz ság volt - folytatta Joanna. - Különösen amit a fájdalomról mondott. Elég volt ahhoz, hogy beleszédüljek. Nem gondolod, hogy jobb volna változtatni?
- Figyelj ide! - Deborah hirtelen elvörösödve fordult szembe a barátnőjével, és keményen becsukta az öltözőszekrény ajtaját. - Azt hittem, már túl vagyunk ezen. Ha akarod, akár fóbiának is nevezheted. Te utálod a tűt, én pedig az altatást. Rendben?
- Igen! - vágta rá rögtön Joanna. - Jézusom, de bedühödtél! Nekem kellene idegesnek lennem, nem neked.
Deborah felsóhajtott, és a szemét egy pillanatra becsukva megrázta a fejét. - Sajnálom. Nem akartam neked rontani. Én is ideges vagyok.
- Fölösleges mentegetőznöd - nyugtatta meg Joanna.
Ebben a pillanatban Carson nővér jelent meg mindenféle holmival az egyik karján, amit gyorsan rá is tett az egyik betegszállító kocsira, és infúziós palackkal a másik kezében. - Melyikük Miss Meissner? - kérdezte

hangosan, miután a palackot felakasztotta a betegszállító kocsi fejrészénél lévő tartóra.
Joanna fölemelte a kezét.
- Mi volna, ha felugrana ide, hogy beköthessem az infúziót? - kérdezte a tiszta lepedővel letakart kocsit megveregetve a nővér. - Utána adok egy koktélt, amitől úgy fogja érezni magát, mintha szilveszter este lenne.
Deborah megszorította a barátnője karját, hosszan egymásra néztek, majd Joanna szó nélkül eleget tett a felszólításnak. Deborah megkerülte a betegszállító kocsit, és a másik oldalról figyelte, mi történik.
Carson nővér gyakorlottan, takarékos mozdulatokkal látott hozzá az infúzió bekötéséhez. Miközben a dolgát végezte, megállás nélkül az időjárásról fecsegett, és mielőtt Joannának lehetősége lett volna megijedni, már fel is helyezte az érszorítót a bal karjára, közvetlenül a könyöke alá.
Joanna a fejét félrefordítva fájdalmas grimaszt vágott, amikor a tű átszúrta a bőrét. A következő pillanatban az érszorító lekerült róla, és Carson nővér már rakta is a helyükre a tűt rögzítő tapaszcsíkokat.
- Ezzel legalább megvagyunk - állapította meg elégedetten.
- Már bent van az infúzió? - kérdezte meglepődve Joanna.
- Hát persze! - mondta vidáman az ápolónő, és folyadékkal töltött meg két fecskendőt. - most jön ajava. Hogy véletlenül se lehessen félreértés, még egyszer megkérdezem, hogy ugye nem allergiás semmilyen gyógyszerre?
- Nem.

A nővér levette az első fecskendő kupakját.
- Mit kapok? - kérdezte Joanna.
- Valóban érdekli? - A nővér lassan, egyenletesen nyomva, Joanna véráramába ürítette az elsőfecskendőt, és a másodikért nyúlt.
- Igen.
- Diazepamot és fentanilt.
- Angolul?
- Váliumot és egy ópiumszerű fájdalomcsillapítót.
- A váliumról már hallottam. A másik micsoda?
- Morfinszármazék - válaszolta Cynthia nővér, és gyorsan összeszedve speciális gyűjtőbe dobta a fecskendők csomagolását, az infúziós tű tokját, és egyéb, a művelet során összegyűlt szemetet. Miközben írt valamit a kocsi aljáról elővett kezelőlapra, a folyosóról egy páciens lépett be, rámosolygott a két nőre, elvett egyet a pácienseknek odakészített kórházi öltözékek közül, és eltűnt az egyik öltözőben.
- Mit gondolsz, ő is donor? - kérdezte Joanna.
- Fogalmam sincs - válaszolta Deborah.
- Dorothy Washburnnek hívják - válaszolta halkan Cynthia, és a kocsi fejrészéhez ment, feloldotta a kerekek rögzítését. - Embrióbeültetésre jött. Régi páciens, sok súlyos csalódása volt már szegénynek.
- Máris? - kérdezte megszeppenve Joanna, miután a kocsi megindult vele.
- Igen. Mialatt összeszedtem az infúzióhoz valókat, külön figyelmeztettek, hogy türelmetlenül várják magát - felelte a nővér.
- Én is mehetek? - kérdezte Deborah, aki szorosan a barátnője mellett maradt, és fogta a kezét.
- Tartok tőle, hogy nem. Pihenjen! Meglátja, nagyon

hamar sor kerül magára is.
- Nem lesz semmi baj - mondta mosolyogva Deborah-nak Joanna. - Már érzem azt az ópiumos akármit. Nem rossz!
Deborah még egyszer megszorította a barátnője kezét, és mielőtt a folyosóra vezető ajtó bezárult volna, még látta, hogy Joanna a karját magasra tartva, vidáman integet.
Magára maradva megfordult, visszaballagott a kerevethez, és nehézkesen lezökkent rá. Éhes volt, mivel utoljára előző este evett. Több színes magazinba is belelapozott, de hamar rá kellettjönnie, hogy üres, korgó gyomorral még annyira sem képes koncentrálni, hogy azokat megértse. Ezért inkább megpróbálta elképzelni, hová vihették Joannát abban a hatalmas, öreg, mogorva elefántra emlékeztető épületben. A lapokat félretéve alaposan körülnézett a szobában. A drága, de modern bútorzat itt is élesen elütött a mennyezet és a falak előző évszázadot idéző, aranyozott díszeitől. Igaza volt Joannának: a Wingate Klinikán rengeteg volt a szokatlan, és bizonyos mértékig nyugtalanító kontraszt.
Deborah hirtelen úgy érezte, hogy akárcsak a barátnője, ő is nagyon szeretne már túl lenni a petekivételen.
Nyílt az egyik öltöző ajtaja, és ruháját magához szorítva Dorothy Washburn bukkant fel. Deborah-ra mosolygott, mielőtt odament az egyik szekrényhez, hogy elrakja a holmiját, a lány pedig, miközben figyelte, azon gondolkodott, vajon milyen érzés lehet újabb és újabb meddőség elleni kezelésen, beavatkozáson keresztül esni, és elviselni a sok csalódást.
Dorothy becsukta a szekrényt, és a kulcsot egy biztosítótűvel menet közben a kórházi köntösre tűzve az ülő-

sarokhoz ment. Kényelmesen elhelyezkedett az egyik fotelben, fölvett egy képeslapot, és lapozgatni kezdte. Nyilván megérezte azonban, hogy Deborah figyeli, mert kis idő múlva ráemelte csodálatosan csillogó, égszínkék szemét. Ezúttal a lányon volt a sor, ő mosolyodott el, és rögtön be is mutatkozott, amit Dorothy természetes módon viszonzott. Pár percig könnyedén fecsegtek, majd kis szünet után Deborah megkérdezte Dorothytól, hogy régi páciense-e a klinikának.
- Sajnos igen.
- Jó tapasztalatai vannak?
- Nem hiszem, hogy ez lenne a legmegfelelőbb szó
- válaszolta Dorothy. - Nagyon nehéz volt minden szempontból, de a Wingate becsületére legyen mondva, már a legelején figyelmeztettek. Mindent megbeszéltünk a férjemmel, és úgy döntöttünk, hogy nem adjuk fel, folytatjuk, mindaddig, amíg van legalább egy szemernyi esély.
- Petesejtbeültetése lesz? - érdeklődött Deborah, és valamiért nem volt képes rászánni magát, hogy elárulja, már tudja a választ.
- Már a kilencedik - felelte Dorothy, és kurta sóhaj kíséretében feltartotta keresztbe tett középső és mutatóujját.
- Sok szerencsét! - mondta őszintén Deborah.
- Köszönöm. Igazán elkelne.
Deborah a kezét fölemelve megismételte a félig segélykérésnek, félig fogadalomnak számító gesztust.
- Először van itt? - kérdezte kis szünet után Dorothy.
- Igen. A lakótársammal jöttünk.
- Biztos vagyok benne, elégedettek lesznek. Az "in vitro" mellett döntöttek?

-Nem. Donornakjelentkeztünk egy hirdetésre, amelyet a Har-vard Crímsonban olvastunk.
- Ez csodálatos! - lelkesedett őszintén Dorothy. - Milyen nemes gesztus! Azzal, amit tesznek, végsőkig elkeseredett pároknak adnak új reményt. Csak gratulálni tudok a nagylelkűségükhöz.
Az asszony annyira lelkes volt, hogy Deborah hirtelen utálatos haszonlesőnek érezte magát, és szeretett volna témát váltani, még mielőtt fény derül a petesejtadás valódi okára. Szerencséjére befutott Cynthia nővér, és megmentette a további kínos kérdésektől.
- Rajta, Dorothy! - mondta túláradó lelkesedéssel az asszonynak. - Magán a sor. Irány az átültető! Már türelmetlenül várják.
Dorothy felállt, mély lélegzetet vett, és anélkül, hogy akár csak félig is hátranézett volna, feszes tléptekkel kifelé indult.
- Akár egy katona, amint éppen parancsot teljesít - állapította meg Cynthia, megvárva, hogy becsukódjon az ajtó. - Nagyon remélem, hogy ezúttal szerencséje lesz. Ha valaki, hát ő igazán megérdemli!
- Mennyibe kerül egy beültetés? - kérdezte Deborah. A gondolat, hogy áruba bocsát valamit, ami után más nők csak reménytelenül epekedhetnek, felszínre hozta benne az anyagiak iránti érdeklődést.
- Attól függ, hogy milyen eljárást alkalmaznak - válaszolta a nővér. - Általában nyolc- és tízezer dollár között van az ár.
- Jóságos isten! - szörnyülködött Deborah. - Ez azt jelenti, hogy Dorothy és a férje nagyjából kilencvenezer dollárt költött arra, hogy gyerekük legyen.
- Valószínűleg ennél is többet. Abban, amit mond-

tam, nincs benne a kezdeti vizsgálat és az indító kezelések. Ha egy házaspár szabadulni akar tőle, a termékenytlenség nagyon sokba kerül, különösen azóta, hogy a társadalombiztosítás az orvosi költségeknek csak egy részét fedezi. A többit valahogy az érintetteknek kell előteremteniük.
Két újabb páciens érkezett, és Cynthia minden figyelme rögtön feléjük fordult. Elvette az irataikat, beléjük nézett, kórházi ruhát nyomott a kezükbe, és megmutatta, hogy merre vannak az öltözők. Deborah mindeközben némán figyelt; ha akart, sem tudott volna megszólalni, annyira meglepte az egyik páciens. Ha megkérdezik, nem tudta volna megmondani, milyen korú, de idősnek látta, mintha már az ötvenes évei közepén járt volna.
- Elnézést, Cynthia! - fordult a papírokba mélyedő nővérhez, és rögtön fel is pattant, hogy levezesse valahogy a hirtelen felhalmozódott feszültséget. - Dr. Donaldson azt mondta, hogy körülnézhetek a laboratóriumban. Kinek szóljak, hogy tudják, miről van szó?
- Érdekes... amennyire emlékszem, ilyen még nem volt... vagy csak nagyon ritkán - felelte szakadozottan Cynthia, és közben lázasan törte a fejét. - Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha Claire Harlow-val beszélne a közönségszolgálattól. Ő felel a reménybeli pácienseknek szervezett látogatásokért, de nem tudom, hogy a laboratórium szerepel-e az útitervben vagy sem. Ha nem bánja, hogy kórházi köpenyben látják, menjen a központi váróba, és szóljon az ügyeletesnek, hogy hívja fel Miss Harlow-t, beszéljék meg a dolgot! Kevés ideje van, úgyhogy nem árt, ha siet. Tíz-tizenöt percen belül egész biztosan szólítják.

Az időre vonatkozó figyelmeztetés ellenére Deborah - lebírhatatlan mozgáskényszer vett erőt. Cynthia tanácsát követve kiment a központi váróba, és szólt az ügyeletesnek, hogy hívja fel a közönségszolgálati felelőst. Miközben a válaszra várt, észrevette, hogy amióta Joannával megérkeztek, jócskán megszaporodott a páciensek száma. A frissen jöttek nemigen beszélgettek egymással, legtöbbjük valamilyen képeslapot olvasott, aki pedig nem, az tompán bámult maga elé.
Claire Harlow lágy hangú, kedves, szolgálatkész nő volt, akin látszott, hogy örül, mert felviheti Deborah-t az emeletre, és megmutathatja a központi laboratóriumot. Ahogy arra dr. Donaldson szavai alapján számítani lehetett, a labor valóban hatalmas volt, csaknem teljes szélességében elfoglalta az épület hátsó frontját.
A látvány lenyűgözte Deborah-t, aki már elég időt töltött különböző biológiai laboratóriumokban ahhoz, hogy megfelelően értékelni tudja mindazt, amit lát. A berendezés a legkorszerűbb és a legjobb minőségű volt, amit csak ismert, beleértve olyan meglepő holmikat is, mint az automata DNS-szekventálók. Meghökkentő volt az is, hogy milyen kevesen tartózkodnak a hatalmas teremben.
- Miért vannak ilyen kevesen? - kérdezte tétován körbemutatva Deborah.
- Ilyenkor az összes orvos klinikai munkával van elfoglalva - magyarázta Claire.
Deborah lassan elsétált egy hosszú asztal mellett, amelyen több nagy felbontású mikroszkóp sorakozott, mint amennyit azelőtt bárhol is látott. A fényerejük is jóval nagyobb volt, mint azoké, amelyeket valaha használt.

- Egy hadsereg is elférne itt - állapította meg.
- Folyamatosan keresünk új, szakmailag jól felkészült embereket - válaszolta Claire.
Deborah a terem végéhez érve kinézett az ablakon. Mivel az épület egy kis domb tetején állt, széles, a hátsó frontról nyíló panoráma tárult eléje. Északon, egy tölgyfákból és tűzpiros levelű juharfákból álló ligeten túl a kapusházhoz hasonló, csak éppen fehér oromdíszes épületek látszottak.
- A gazdasághoz tartoznak? - kérdezte feléjük mutatva Deborah.
- Nem. Azok lakások - válaszolta Claire, és jobbra, délkeleti irányba mutatott, ahol a kórház körüli terület a legmeredekebben lejtett, és a fenyőfák összeérő ágai mögül vakítóan elővillanó pontra irányította Deborah tekintetét. - Látja azt a csillogást? A malomtó. Körülötte helyezkednek el a gazdasági épületek - magyarázta.
- És az a füstöt okádó téglakémény? - érdeklődött Deborah, és a malomtón túl magasan az ég felé nyújtózó karcsú építményre mutatott. - Az is a klinika része?
- A kéményből feltörő füst fehér volt, de ahogy kelet felé terjedt, a lassan emelkedő nap előbb csak rózsaszínűvé, majd egyre élénkebb vörössé változtatta.
- Természetesen. A régi kazánházhoz tartozik amely fűtött és meleg vizet is szolgáltatott egyszerre. Érdekes építmény. Valamikor ott volt a Cabot Intézet krematóriuma is.
- Krematórium?! - kérdezett vissza idegesen Deborah. - Mi az ördögnek kellett nekik krematórium?
- Szükségből. Amennyire tudom, annak idején sok olyan beteg akadt itt, akivel annyit sem törődött a családja, hogy eltemettette volna.

Az elhagyatott környéken álló, saját krematóriummal rendelkező elmegyógyintézet puszta gondolata is elegendő volt ahhoz, hogy Deborah libabőrös legyen, de mielőtt bármi egyebet kérdezhetett volna, megszólalt Claire hívásjelzője. - Magát keresik, Miss Cochrane - mondta a közönségszolgálat munkatársa, miután megnézte, honnan érkezett a hívás. - Siessen, mert türelmetlenül várják!
Deborah őszintén örült, hogy elérkezett a pillanat. Szeretett volna minél előbb túl lenni a beavatkozáson, hogy aztán Joannával amilyen gyorsan érkeztek, olyan gyorsan el is hagyhassák a klinikát.

Négy
1999. október 15., 9.05
Az átmenet tökéletesen hiányzott. Joanna az egyik pillanatban még mélyen aludt, a következőben pedig már teljesen magánál volt. Egy magas, ismeretlen, préselt mintás bádogmennyezetet pillantott meg először.
- Nocsak! Csipkerózsikánk felébredt - szólalt meg tőle nem messze egy hang.
Joanna oldalra fordult, és egy teljesen ismeretlen arcra esett a pillantása. Riadtan meg akarta kérdezni, hol van, de mielőtt kinyithatta volna a száját, a tudata is tökéletesen kitisztult, és már nem volt szükség a kérdezősködésre.
- Hadd nézzem a vérnyomását! - mondta az ápoló, és a fülébe illesztette a nyakában lógó sztetoszkóp két végét. Műtősköpenyt viselő, Joannával nagyjából egykorú, rendkívül ápolt fiatalember volt, a kitűzője tanúsága szerint Myron Hannának hívták. A gumilabdát megmarkolva pumpálni kezdte a Joanna bal felkarjára

csatolt vérnyomásmérőt.
A lány érdeklődéssel figyelte, ahogy tekintetét a higanyoszlopra szögezve a könyökhajlatára tapasztja a sztetoszkóp hangfogóját. Miközben a puha textil karbilincsből sziszegve távozott a levegő, tisztán érezte, hogyan lűktet ereiben a vér. A művelet végén az ápoló kedvesen elmosolyodott, és lecsatolta róla a karperecet.
- A vérnyomása tökéletes - mondta, és a csuklójáért nyúlt, hogy ellenőrizze a pulzusát.
Joanna megvárta, hogy befejezze, és csak aztán kérdezte meg: - Mi lesz a petekivétellel?
- Már túl van rajta - válaszolta Hanna, miközben gondosan felírta a mérési adatokat a kezelőlapra.
- Viccel - mondta Joanna, mivel semmit sem érzett az idő múlásából.
- Dehogy! Tényleg túl van rajta - bizonygatta Hanna. - Sikeres volt, úgyhogy dr. Saunders biztosan elégedett lesz.
- Egyszerűen hihetetlen! A lakótársam mesélte, hogy az altatásból felébredve az ember szédeleg, rettentő émelygés gyötri...
- Az régen volt - vágott közbe az ápoló. - Mióta a Propofol megjelent, nem fordul elő. Ugye milyen remek szer?
- Szóval azt kaptam?
- Hát persze!
- Hány óra van? - kérdezte még mindig bizonytalanul Joanna.
- Nem tudja, hogy a barátnőm, Deborah Cochrane is túl van már a dolgon?
- Még nem, de hamarosan végez. Mi lenne, ha felém fordulna, és felülne úgy, hogy a lábát lelógatja?

Joanna utasításnak vette a kérdést, és pontosan követte, bár a karjához csatlakozó infúziós cső elég erősen gátolta a mozgásban.
- Hogy van? - érdeklődött kedvesen Hanna, miután sikerült ülő helyzetbe tornáznia magát. - Nem szédül? Nincs kellemetlen érzése?
- Jól vagyok - válaszolta Joanna. - Mintha semmi sem történt volna. - Igazat mondott, és ezen alaposan meg is lepődött, főleg amiatt, hogy fájdalomnak a leghalványabb nyomát sem érezte.
- Ha szépen megkérem, hajlandó így maradni egy kicsit? Utána, ha jól van, kivesszük az infúziót, és mehet vissza a földszintre, felöltözni - mondta az ápoló.
- Hogyne - felelte Joanna. Miközben Hanna felírta vérnyomásának és pulzusának az adatait, kíváncsian körbenézett. További három ágyat látott, de egyiken sem feküdt senki. A szoba nagyon elhasznált volt, az arcfelvarró műtétekből, amelyeket a klinika többi része megkapott, neki már nem jutott. Régi, kopott csempék futottak körbe a fal alján, az ablakok fájáról itt-ott már pergett a festék, és a kézmosó-kagylók is zsírkőből voltak.
A siralmas kinézetű pihenő a petekivételhez használt, ugyancsak rég idejétmúlt műtőt juttatta Joanna eszébe, és a puszta gondolat is elég volt, hogy egész testében összerázkódjon. Amikor megpillantotta, az első, önkéntelen gondolata az volt, hogy ilyen helyeken végeztek valamikor - a szerencsétlen betegeket meg sem kérdezve - agyi lebenymetszéseket. Miközben betolták, egy komor hangulatú, több száz éves, anatómialeckét ábrázoló festményjutott az eszébe. Már nem emlékezett rá, hol látta, de arra igen, hogy egymás fölé

magasodó, fokozatosan sötétségbe vesző padsorokban ülő komor férfiakat ábrázolt, akik mozdulatlan arccal meredtek egy felnyitott mellkasú, ijesztően sápadt holttestre.
Az ajtónyitást hallva Joanna megfordult, és egy alacsony, bozontos hajú férfit látott belépni. Az illető annyira sápadt volt, hogy a lánynak azonnal az anatómialeckét ábrázoló kép jutott eszébe róla. Figyelte, amint megtorpant, és a meglepődést nem is leplezett ingerültség váltotta fel az arcán. A férfin hosszú, fehér orvosi köpeny volt, alatta szabványos műtéti öltözék - zöld nadrág és felső.
- Helló, dr. Saunders! - üdvözölte az íróasztal mellől felnézve az ápoló.
- Mr. Hanna, ha jól emlékszem, azt mondta, hogy a páciens még alszik! - mondta köszönés helyett dühösen az orvos, és Joannára szögezte a tekintetét.
- Amikor beszéltünk, akkor még valóban aludt. Az előbb ébredt fel, és minden a legnagyobb rendben van.
Joanna kifejezetten rosszul érezte magát a rezzenéstelenül rászegeződő tekintettől. Apjának, egy nagy olajvállalat vasfegyelmet követelő, érzelmileg nehezen megközelíthető vezérigazgatójának köszönhetően ösztönösen irtózott a tekintélyt parancsoló viselkedéstől, akármilyen formában is nyilvánult meg.
- A vérnyomás és a pulzus normális - folytatta Hanna. Felállt, és lépni is akart, de Saunders hirtelen feltartott kezét meglátva visszafogta magát.
Az orvos szorosan összeszorított szájjal lépett Joannához. Az orrnyerge meglehetősen széles volt, és ez azt a hamis benyomást keltette, hogy a szemei közel ülnek egymáshoz. A legfeltűnőbb mégsem ez volt rajta, ha-

nem az, hogy a két szeme nem volt egyforma színű, és kissé rendetlen, sűrű, sötét hajában akadt egy apró ősz tincs.
- Hogy érzi magát, Miss Meissner? - érdeklődött Saunders.
Joannának azonnal feltűnt, hogy a hangja érzelemmentes, ugyanúgy, mint az apjáé volt, amikor általános iskolás korában esténként megkérdezte tőle, hogyan telt a napja.
- Jól - felelte, de közben nem tudta, hogy kíváncsi-e rá az orvos, vagy hogy egyáltalán akar-e választ hallani. Ennek ellenére összeszedte a bátorságát, és megkérdezte: - Maga végezte a petekivételt? - Elaludt, mielőtt Saunders belépett a műtőbe, úgyhogy semmit sem látott belőle.
- Igen - felelte az orvos olyan hangon, hogy azzal gyakorlatilag elejét vette minden további kérdésnek. - Megengedik, hogy megnézzem?
- Hogyne - válaszolta Joanna, és az ápolóra nézett.
Az rögtön odament hozzá, óvatosan lefektette, és a lepedőt felhúzva betakarta a lábát.
Dr. Saunders - ügyelve arra, hogy az altestet elfedő lepedő véletlenül se csússzon lejjebb - fölemelte a hálóinget, és alaposan szemügyre vette a lány hasát.
Joannán erőt vett a kíváncsiság, és a fejét megemelve ugyancsak végignézett magán. Három széles, egyenlő oldalú háromszöget alkotó ragtapaszcsíkot látott.
- Vérzésnek semmi nyoma, és a gáz is felszívódott - állapította meg Hanna.
Az orvos bólintott, visszahajtotta Joannán a hálóinget, hogy az alteste újból teljesen fedve legyen, és indulni akart.

- Dr. Saunders! - szólt utána ösztönösen Joanna.
Saunders visszafordult.
- Hány petét vett ki?
- Nem emlékszem pontosan. Ötöt vagy hatot.
- És az jó?
- Tökéletesen megfelelő - válaszolta az addigi komorságról halvány mosolyra váltva az orvos, és rögtön távozott is, még mielőtt egy újabb kérdés elhangozhatott volna.
- Nem igazán bőbeszédű - állapította meg Joanna, miután elment.
- Nagyon elfoglalt, rengeteg a dolga - válaszolta Hanna, és a lepedőt újból visszahajtva kitakarta a lábát.
- Mi lenne, ha megpróbálna felállni, hogy lássuk, megy-e? Azt hiszem, már nyugodtan le lehet kapcsolni az infúziót.
- Dr. Saunders csinálja az összes petekivételt? - kérdezte Joanna, miközben felült, és lerakta az ágyról a lábát. Lejjebb csúszott, és a kórházi inget bal kezével a háta mögött összefogva felállt.
- Dr. Donaldsonnal együtt - felelte az ápoló.
- Maga szerint az, hogy itt volt, azt jelenti, hogy a barátnőm is túl van a dolgon?
- Valószínűleg. Hogy étzi magát? Nem szédül?
Joanna határozottan megrázta a fejét.
- Akkor kivesszük az infúziót, és már mehet is.
Tizenöt perccel később Joanna a szekrénye előtt állt, és a ruháját, cipőjét, szatyrát szedegette elő. Rajta kívül még négyen tartózkodtak a helyiségben, mindannyian kórházi páciensek. Magazinokat lapozgatva pihentek, és egyik sem törődött vele. Deborah szekrénye változatlanul zárva volt.

Már éppen be akart lépni a korábban is használt öltözőbe, amikor Deborah-val a nyomában megjelent Carson nővér. Deborah arca felderült, mihelyt megpillantotta Joannát, odasietett hozzá, és az öltözőbe betuszkolva gyorsan becsukta maguk mögött az ajtót.
- Hogy ment?! - kérdezte izgatott suttogással.
- Egy csöppet sem volt szörnyű - válaszolta Joanna, nem egészen értve, hogy miért kell suttogniuk. - Az aneszteziológus figyelmeztetett, hogy esetleg kicsit égni fog a karom, miközben beadja az álomtejet, de nem éreztem semmit. Arra sem emlékszem, hogy mikor és hogyan aludtam el.
- Álomtej?! - csodálkozott Deborah. - Az meg mi a fene?
- A szert nevezte így, amit beadott. Hirtelen, egyik pillanatról a másikra elaludtam tőle, mint amikor leoltják a villanyt. Az egészből semmit sem éreztem, és büszkén jelentem, hogy amikor felébredtem, akkor sem szédültem, nem voltam másnapos.
- Kótyagosság?
- Semmi! - jelentette ki elégedetten Joanna. - És ugyanúgy ébredtem fel, ahogyan elaludtam: hirtelen, egyik pillanatról a másikra. - Hogy kijelentésének nagyobb nyomatékot adjon, pattintott az ujjával. - Nyugodtan mondhatom, hogy az egész semmiség volt. És nálad?
- Ugyanaz - mondta Deborah. - Semmivel sem rosszabb, mint egy rutin vizsgálat.
- Egy csöppet sem fájt?
- Talán egészen kicsit, amikor a helyi érzéstelenítőt megkaptam, de az is hamar megszűnt. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy vadidegenek turkáltak ben-

nem.
- Hány petesejtet vettek ki?
- Fogalmam sincs - vallotta be Deborah. - Gondolom egyet. Mi nők, túlingerlés nélkül annyit tudunk produkálni havonta.
- Tőlem ötöt vagy hatot.
- Hú, de büszkék vagyunk! - mondta játékosan gúnyos hangon Deborah. - Honnan tudod?
- Megkérdeztem - felelte Joanna. - Az orvos bejött, amikor a lábadozóban voltam. Saundersnek hívják. Neked is találkoznod kellett vele, mivel Donaldson doktorral együtt ő csinálja a petesejtkivételt.
- Hogy néz ki? Fura tekintetű, alacsony fickó? - kérdezte Deborah.
- Igen. Szófukar, és úgy általában elég furcsán viselkedik. A legkülönösebb az volt, hogy dühösnek látszott, mert ébren talált.
- Na ne! - fakadt fel Deborah-ból a spontán tiltakozás.
- Komolyan!
- Azért lepődtem úgy meg, mert velem ugyanazt csinálta.
- Tényleg?! Hála isten... Nem! Illetve igen. Tudod, hogy értem! Már kezdtem azt hinni, hogy csak képzelődtem. Ismersz, tudod, milyen vagyok.
- Ajjaj! - Deborah sokatmondóan legyintett. - Tényleg úgy érezted, hogy azért dühös, mert ébren vagy?
- Igen - válaszolta Joanna. - Rádörrent az ápolóra, mert az pár perccel korábban telefonon azt mondta, hogy még alszom. Nyilván úgy tervezte, hogy csak megnéz, és már megy is, ehelyett beszélgetnie kellett velem.

- Hülyeség! - tiltakozott Deborah, nem tudván elfogadni a meglehetősen nyakatekert magyarázatot.
- Az ápoló szerint nagyon elfoglalt - próbálta mentegetni Saunderst Joanna, de nem sok sikerrel.
- Velem ugyanolyan rondán viselkedett. Ő is azzal kezdte, amivel a többiek, hogy általános anesztéziát javasolt, és elkezdte magyarázni, mennyivel jobb, mint a helyi érzéstelenítés. Mikor rájött, hogy hiába papol, mert úgysem adom be a derekamat, bedühödött - magyarázta Deborah. - És tudod, mire jöttem rá? Azért nem ehettünk és ihattunk éjfél óta, azért kellett szenvednünk, mert azt hitték, hogy elgyöngülök, és rá tudnak beszélni az általános anesztéziára.
- De te kitartottál.
- Ki bizony! Közöltem velük, hogy akár el is mehetek, és volt pillanat, amikor közel jártunk hozzá. Ha nincs dr. Donaldson, aki végül is elsimította a dolgokat, azt hiszem, már itt sem lennék. Mindegy! Az a lényeg, hogy túl vagyunk rajta.
- Menjünk! - javasolta érezhető nyomatékkal a hangjában Joanna.
- Örömmel - válaszolta Deborah. Kinyitotta a váróba vezető zsalus ajtót, rákacsintott a barátnőjére, és egy pillanattal később már ott se volt.
Miután megszabadult a kórházi öltözéktől, és rádobta egy fedeles szennyestartóra, Joanna szemügyre vette magát az öltöző majdnem padlótól a mennyezetig érő, teljes alakot mutató tükrében. A gondolat, hogy a csupasz testét elektelenítő ragtapaszcsíkok alatt apró vágások rejtőznek, elég volt ahhoz, hogy fázósan megborzongjon. A metszések - hiába nem voltak feltűnőek - arra emlékeztették, hogy nemrég valaki, vagy valakik

belenéztek teste, mit a teste, női mivolta legmélyebb rejtekébe!
Az ajtó csapódása rángatta vissza a valóságba. Hogy ne várakoztassa meg a mindig villámgyorsan elkészülő Deborah-t, ő is az öltözködésre koncentrált, majd nekiállt kifésülni a beavatkozáshoz lófarokba összefogott, de altatás közben összekócolódott haját. Mielőtt végzett volna vele, Deborah visszajött a váróból. - Hogy állsz? - kérdezte még kintről.
- Mindjárt kész vagyok - válaszolta Joanna. A haja a szokásosnál is több gondot okozott neki, és már bánta, hogy megnövesztette. Nagy nehezen azért csak sikerült rendbe hoznia, és végre szembefordulhatott a barátnőjével, aki elkeseredett arccal várt.
- Siettem - mentegetőzött.
- Nem sokra mentél vele. Jobban járnál, ha levágatnád a hajad. Az enyémet például százszor könnyebb kezelni - magyarázta Deborah.
- Soha - felelte tréfás grimasszal Joanna, de komolyan gondolta. Bármennyi baja volt is vele, imádta a hosszú hajat.
Köszönömöt kiáltottak Carson nővérnek, aki válaszul visszaintegetett. A váróban ülők felnéztek, néhányan el is mosolyodtak, de mindannyian folytatták az olvasást, még mielőtt Joanna és Deborah kilépett volna az ajtón.
- Valamit elfelejtettünk megkérdezni! - kapott a fejéhez Deborah már a kijárathoz vezető folyosón.
- Kérdezzek rá, vagy magadtól is elmondod? - kérdezte lemondó sóhaj kíséretében Joanna, miután hiába várta, hogy Deborah folytassa a mondatot. Barátnőjének megvolt az az idegesítő szokása, hogy fölvetett egy

témát, aztán nem zárta le.
- Nem beszéltünk róla, mikor és hogyan fizetnek - mondta Deborah.
- Biztosan nem készpénzben.
- Azt én is tudom.
- Csekket küldenek vagy bankon keresztül utalják - sorolta a további lehetőségeket Joanna.
- Rendben van, de mikor?
- A szerz4désben, amelyet aláírtunk, az áll, hogy azután, ha teljesítettük, amit vállaltunk. Mivel ez megtörtént, rajtuk a sor.
- Jobban megbízol bennük, mint én - állapította meg Deborah. - Szerintem kérdezzünk rá, mielőtt elmegyünk!
- Magától értetődik - egyezett bele Joanna. - Ha dr. Donaldson nem lesz a kinti váróban, megkérjük a recepciást, hogy szóljon neki.
A két nő a küszöböt átlépve körbenézett a tágas helyiségben. A váróban csaknem minden szék foglalt volt, és bár itt-ott akadtak beszélgető csoportok, a terem ahhoz képest, hogy milyen sokan voltak benne, meglepően csöndesnek tűnt.
- Nincs itt - állapította meg Deborah, és hogy teljesen biztos legyen a dologban, még egyszer körbehordozta a tekintetét.
- Szóljunk, hogy hívják ide! - válaszolta Joanna.
Együtt mentek a terem közepén álló kör alakú pulthoz, amely mögött vonzó, vörös hajú, fiatal nő ült. Telt, érzéki ajka volt, és a tekintetet rabul ejtő dús keble. A kitűzőjén a Rochelle Millard név szerepelt.
- Elnézést! - szólt neki Joanna, hogy elszakítsa a pult alatt, titokban olvasott füzetes regénytől.

- Miben segíthetek? - kérdezte Rochelle, és egy szempillantás alatt eltüntette a füzetet.
Joanna megkérte, hogy hívja oda dr. Donaldsont.
- Joanna Meissner? - érdeklődött Rochelle.
A lány bólintott.
- Ön pedig Miss Cochrane? - fordult Deborah-hoz a recepciós.
- Igen.
- Margaret Lambert, a könyvelőnk hagyott itt valamit önöknek - mondta Rochelle. Egy fiókot kihúzva elővett két celofánbetétes, lezáratlan borítékot, és odaadta a csodálkozó nőknek.
Azok cinkos mosollyal összevillantották a tekintetüket, belenéztek a borítékjukba, és újból, ezúttal már szélesen egymásra mosolyogtak.
- Bingo! - kiáltott föl nevetve Deborah, és a recepcióshoz fordulva azt mondta: -Mille grazie, signorina! Partiamo á Italia!
- Az eleje ezer köszönetetjelent olaszul-magyarázta Joanna. - A többiben nem vagyok biztos. Ne hívja dr. Donaldsont! Már nem szükséges.
Az értetlenül utánuk meredő recepciósnak hátat fordítva vidáman indultak a kijárat felé.
- Most, hogy nálam van a pénz, egy kicsit úgy érzem magam, mint valami tolvaj - mondta halkan Deborah, miközben keresztülmentek a zsúfolt szobán. Joannához hasonlóan ő is a kezében szorongatta a borítékot, és nagyon ügyelt rá, hogy véletlenül se találkozzon a tekintete senkiével. Félt, hogy esetleg olyasvalaki lesz az illető, akinek a házát, lakását kellett elzálogosítania ahhoz, hogy legyen elég pénze a petebeültetésre.
- Ennyi páciens mellett azt hiszem, a Wingate-nek

bőven telik rá- válaszolta Joanna. - Gyanítom, hogy ez a vállalkozás valóságos aranybánya. Valójában nem is a klinikától kaptuk a pénzt, hanem a páciensektől.
- Éppen erről van szó! - mutatott rá Deborah. - Persze az is igaz, hogy aki annyira válogatós, hogy harvardi hallgatótól rendel magának petesejtet, azt ennél nagyobb összeg sem veri a földhöz.
- Pontosan. Fogd fel úgy, hogy segítünk valakiken, és ők hálából nekünk segítenek!
-Nehéz önzetlen segítőkészségről beszélni negyvenötezer dolláros csekkel a kezemben - válaszolta Deborah. - Talán nem is annyira tolvajnak, mint inkább egyfajta kurvának érzem magam miatta. De ne érts félre! Egy pillanatig sem panaszkodom.
- Hidd el, amikor azoknak a házaspároknak megszületik a gyerekük, úgy fogják érezni, hogy összehasonlfthatatlanul többet nyertek az üzleten, mint mi - mondta Joanna.
- Valószínűleg igazad van. Kész, már nincs is lelkiismeret-furdalásom.
Kiléptek a friss, üde New England-i reggelbe, és Deborah fürgén le is akart futni a lépcsőn, de visszafogta magát, mert érezte, hogy Joanna megtorpant. Csodálkozva feléje fordult, és fájdalmas grimaszt látott az arcán.
- Mi a baj? - kérdezte aggódva.
- Belenyilallt a lágyékomba - válaszolta Joanna, és jobbjával a lépcsőkorlátban megkapaszkodva köldöke alá tette a bal kezét. - Akkorát, hogy a vállamban is éreztem, meg mindenfelé.
- Most is fáj?
- Igen, de már nem annyira

- Menjünk vissza, és keressük meg dr. Donaldsont?
Joanna a bal csípőhajlata magasságában újból a hasára tette a kezét. Enyhe sajgást érzett csupán, ami gyorsan megszűnt, de utána újabb erős nyilallás jött, amelytől halkan felnyögött.
- Jól vagy?!
Joanna bólintott - akárcsak első alkalommal, az erős fájdalom ezúttal is egy pillanatig tartott, és enyhe sajgás maradt csak utána.
- Keressük meg dr. Donaldsont! - ajánlotta Deborah.
Azzal a szándékkal, hogy visszavigye az épületbe, egyből meg is ragadta a barátnője karját, de Joanna ellenállt.
- Már nem olyan rossz - mondta - Menjünk a kocsihoz!
- Biztos vagy benne?
Joanna újból bólintott, szelíden lefejtette a karjáról Deborah ujjait, és elindult a lépcsőn. Az elején könnyebb volt neki, ha egy kicsit előrehajolt, de néhány lépés után már képes volt kiegyenesedni, és úgy továbbmenni.
- Hogy érzed magad? - kérdezte aggódva Deborah.
- Egész jól.
- Nem volna jobb megmutatni magad dr. Donaldsonnak? Csakhogy biztosan tudjuk, nincs semmi baj.
- Haza akarok menni - válaszolta Joanna. - Egyébként is, dr. Smith figyelmeztetett, hogy így fog nyilallani, úgyhogy nem ért váratlanul.
- Figyelmeztetett a fájdalomra? - kérdezte meglepődve Deborah.
- Nem tudta biztosan, hogy melyik oldalon jelentkezik - magyarázta Joanna - de azt igen, hogy erős nyi-

lallás lesz, és messze kisugárzik. Igaza volt. Csak azon csodálkozom, hogy korábban nem éreztem.
- Mit tanácsolt, mit kell csinálni, hogy elmúljon?
- Azt mondta, hogy az Ibuprofen tökéletesen elég lesz, de ha mégsem, akkor hívassam fel egy gyógyszerésszel, hogy megbeszéljék, mit adjon. A klinika telefonközpontján keresztül bármikor elérhető.
- Furcsa, hogy előre megmondta, fájdalmaid lesznek - mondta Deborah. - Engem senki se figyelmeztetett, és nincs is semmi bajom. Talán mégis jobb lett volna, ha a helyi érzéstelenítést választod, mint én.
- Még csak az kellett volna! - tiltakozott Joanna. - Örülök, hogy átaludtam az egészet, még ha most fáj is egy kicsit, és majd ki kell szedni belőlem három öltést.
- Visszajössz miatta? - érdeklődött Deborah.
- Azt mondták, bármelyik orvos meg tudja csinálni - válaszolta Joanna. - Carltont kérem meg rá, ha még beszélö viszonyban leszünk, ha pedig nem, akkor bemegyek az ügyeletes rendelőbe.
A kocsihoz érve Deborah kinyitotta Joanna előtt az ajtót, és a karjánál fogva tartotta lakótársát, hogy izmai megfeszítése nélkül be tudjon szállni, és ne törjön rá újabb fájdalom. - Akárhogyan is, szerintem jobb lett volna, ha a helyi érzéstelenítést választod - mondta, kitartva korábbi véleménye mellett.
- Sosem fogsz meggyőzni róla - válaszolta Joanna, és valóban úgy is gondolta.

Öt

2001. május 7., 13.50

Kis remegés rázta meg a repülőgépet, jelezve, hogy légörvénybe kerültek. Joanna az első rázkódásra föl-

emelte tekintetét a könyvéről, és gyorsan körbenézett a kabinban, hogy lássa, olyan nyugodt-e mindenki, mint ahogy az normális körülmények között elvárható. Nagyon nem szerette a légörvényeket, mivel emlékeztették rá, hogy messze a föld fölött van. Sosem volt igazán jó a természettudományokból, ezért aztán - bár tudta, hogy lehetséges - érthetetlennek tartotta, hogy egy olyan nehéz tárgy, mint a repülőgép, a levegőben tud maradni.

Az apró rándulások szemmel láthatóan senkit sem érdekeltek, a legkevésbé pedig Deborah-t, aki irigylésre méltó mélyen aludt mellette. Túlzás lett volna azt állítani, hogy a legjobb formájában van. Már vállig érő, dús, majdnem koromfekete haja úgy összekócolódott, hogy szanaszét állt, és a száját is eltátotta kissé. Joanna ismerte annyira, hogy tudja, odáig lenne, ha tükörbe nézve ebben az állapotban látná magát, és bár megfordult a fejében, hogy felébreszti, gyorsan el is vetette az ötletet. Helyette inkább azon morfondírozott, milyen furcsa helycserét is hajtottak végre, már ami a frizurát illeti. Deborah haja hosszú volt, az övé pedig már hat hónapja rövid, egész pontosan annál is rövidebb, mint ahogyan Deborah hordta a magáét, még anno, Cambridge-ben.

Az ablakhoz hajolt, és mivel kíváncsi volt, az orrát is hozzányomta. Sok ezer méterrel lejjebb még mindig tavakkal pettyezett, egyébként pedig halálosan unalmas tundrát látott, mint tizenöt-húsz perccel korábban. A fedélzeti magazinból tudta, hogy a Labrador-félsziget fölött járnak, úton a bostoni Logan repülőtér felé. Az út végeláthatatlannak tűnt, és Joanna már nagyon szeretett volna megérkezni. Csaknem másfél év telt el azóta,

hogy Európába utaztak, és alig várta, hogy ismét a jó öreg Államok földjére tegye a lábát. Távolléte alatt végig ellenállt a kísértésnek, hogy hazalátogasson, és még anyja folyamatos esdeklése sem hatotta meg, amely különösen szívszaggatóvá vált az év végi ünnepek idején. Meissneréknél mindig nagyon fontosak voltak a családi ünnepek, és Joanna erősen hiányolta is őket, nem kis mértékben azért, mert Deborah hazautazott az anyjához és a nevelőapjához. Ő is nagyon vágyott arra, hogy otthon legyen, de inkább lemondott róla, mintsem hogy végighallgassa anyja szemrehányását és sopánkodását amiatt, hogy eljegyzésének felbontásával az egész családot lejáratta, társasági szempontból tragikus helyzetbe hozta.

Ahogyan eredetileg tervezték, Velencébe menekültek Deborah-val, részben azért, hogy szabaduljanak a szakdolgozatukat író továbbképzősök egyhangú, szürke hétköznapjaitól, másrészt amiatt, hogy Joanna véletlenül se eshessen vissza, nehogy újból egyfajta életcélként tekintsen a házasságra. Majdnem egy hétig a San Polo negyedben laktak, a Rialto híd közelében, abban a reggelivel is szolgáló kis panzióban, amelyet Deborah talált az interneten. Onnan a Dorsoduro Sestierébe költöztek tovább két, a Szent Márk téren kávézás közben megismert egyetemista tanácsára. Egy kis szerencse és rengeteg gyaloglás árán a Campo Santa Margherita tér egyik tekintélyt parancsoló, tizennegyedik századi házának legfelső emeletén ráakadtak egy kellemes és számukra is megfizethető két hálószobás lakásra.

Mindössze néhány nap kellett hozzá, hogy kialakítsák szigorú, a munkájukhoz igazodó napirendjüket. Függetlenül attól, hogy milyen hosszú volt az előző es-

te, mindennap hétkor keltek. Gyorsan lezuhanyoztak elsétáltak kedvenc, hagyományos olasz stílusú eszpresszójukba, ahol remek cappuccinót ittak, s a verdurieréknél a csónakjaikból árusító zöldségeseknél vett friss gyümölccsel fejezték be a naponta ismétlődő, munka előtti colazionét. Félórával később ismét a lakásban voltak, és folytatták előző nap abbahagyott munkájukat.
Déli egyig megállás nélkül dolgoztak, akkor azonban kikapcsolták a számítógépeiket. Megmosakodtak, hogy felfrissüljenek, átöltöztek, és elindultak arra a napra kiválasztott éttermükbe ebédelni, amihez gyakran egy, vagy két pohár, Friuli tartományból való fehérbor is dukált. Ebéd után tudósokból átvedlettek turistákká, és útikönyvekkel felszerelkezve elindultak fölfedezni a várost. Hetente három délutánt az egyetemen töltöttek, részben olasz nyelvleckékkel, részben pedig a velencei művészetről szóló előadások hallgatásával.
Bár idejük nagy részét a munka, és a kulturális értékekre koncentráló tudatos turistáskodás tette ki, olaszországi tartózkodásuk nemcsak ennyiből állt. A fennmaradó időt is jól kihasználták, és anélkül, hogy előre megbeszélték volna, csaknem kizárólag olasz, az egyetemhez valamilyen módon kötődő férfiakkal találkoztak. Deborah első partnere egy művészettörténész hallgató volt, aki a nyári szünetekben gondolásként dolgozott,Joanna pedig ugyanannak a tanszéknek az egyik előadójával került közelebbi ismeretségbe. Mindketten vigyáztak, nehogy túlságosan belebonyolódjanak kapcsolataikba, és férfi módra, kellemes, könnyed időtöltésként kezelték őket.
Visszagondolva rá, hogy mi mindent láttak és tapasz-

taltak, Joanna önkéntelenül felsóhajtott. Minden, többek között szakmai szempontból is rendkívüli másfél év volt mögöttük. Fejük fölött, a csomagtartóba gyömöszölt kézipoggyászukban két szakdolgozat utazott. Hála az elektronikus postának, mindkettőnek a fejezetei többször is megtették a Velence és Cambridge közötti utat, és elfogadták őket. Már csak a megvédésük volt hátra, amelyet teljes joggal tekintettek puszta formaságnak. Egy héttel az érkezésük utánra már ki is volt tűzve az első szakmai elbeszélgetés: Joannának a Harvard Business Schoolban, Deborah-nak pedig a Genryme-ban.

A másfél év alatt Carltonnal is többször találkoztak. Az első látogatás derült égből villámcsapásként érte Joannát, és alaposan fel is dühítette. Elutazás előtt sokszor próbált beszélni Carltonnal, de ő módszeresen kitért előle, és a rögzítőjén hagyott üzenetekre sem válaszolt. Miután kibérelték a Campo Santa Margheritén lévő lakást, Joanna megírta a címet, hogy tudja, hová küldjön levelet, ha netán kedve szottyan hozzá. Bármennyire kézenfekvő volt is, Carlton nem ezt a megoldást választotta, hanem egy ködös, esős téli reggelen se szó, se beszéd, becsöngetett.

Ha nem fél attól, hogy mardosó bűntudata támad, Joanna nem találkozik vele, de mivel sajnálta, és nem akarta, hogy hiábavalónak bizonyuljon a hosszú utazás, pár napig várakoztatta csak a Gritti Palace-ban, mielőtt felhívta. Carlton javaslatára a Harrys pizzériában ebédeltek, és bár a beszélgetés fájdalmasan indult, sikerült egyfajta egyetértésre jutniuk. Levelezni kezdtek, és Carlton még kétszer ruccant át a La Serenissimába, ahogyan a velenceiek - kissé régimódian, de nagyon

büszkén - a városukat emlegették. A látogatások egyre kellemesebbekké váltak, de Joanna a harmadiknál sem érezte teljesen jól magát. Nyilván a nagy távolság tette, az otthonitól eltérő, újfajta környezet, hogy rádöbbent, milyen szűk körben mozog Carlton, mennyire nem érdekli semmi a szakmáján kívül. A kapcsolattartás eredménye ezzel együtt egyfajta fegyverszünet lett: mind a ketten beismerték, hogy változatlanul fontosak egymás számára, de természetesként fogadták el a pillanatnyi állapotot, azt, hogy nincsenek összekötve, és egymástól függetlenül, saját belátásuk szerint élhetik az életüket.
Az újabb rázkódás arra késztette Joannát, hogy újból körbenézzen, és hiába számított rá, elcsodálkozott azon, hogy az összes utas tökéletesen nyugodt maradt. A légörvény amilyen váratlanul elkapta, olyan hirtelen el is engedte a gépet. Hiába nézett ki erősen koncentrálva az ablakon, Joanna nem vett észre semmilyen változást, és csak csodálkozott azon, hogy a repülőgép valamitől a tökéletesen tiszta időben is képes úgy ugrálni, mintha az égi országút tele lenne mély gödrökkel.
Miközben a rázkódás alábbhagyott, Joannában ismét feltámadt a már sokszor tapasztalt érzés, hogy minden vidámsága, a világlátás és az intellektuális élmények ellenére sem teljes az élete.
Deborah meggyőződéssel vallotta, hogy nyugtalansága a hagyományos női szerep - háztartás, gondoskodás a férjről és a gyerekekről - elutasításából fakad, ő azonban felfedezett egy másik okot is. Látva az olaszok ki tudja, mióta tartó, de az erejéből mit sem veszítő gyerekimádatát, önkéntelenül is azon kezdett gondolkodni, hogy vajon hová került a petesejtje, és mi lett belőle.

Deborah-nak is elmesélte, mi foglalkoztatja, és ő, miután hosszú ideig igyekezett másfelé terelni a figyelmét, közvetlenül a hazautazásuk előtt meglepő kijelentéssel állt elő:
- Érdekes lenne tudni, milyen gyerekek születtek a petesejtjeinkből - mondta egy velencei ebéd közben.
Joanna lerakta a borospoharát, és némán, magyarázatot kérő pillantással nézett a barátnőjére. Zavarban volt, mert korábban többször is fölvetette a témát Deborahnak, és mindannyiszor dühös szemrehányást kapott cserébe, amiért hülyeségekkel terheli az agyát.
- Mit gondolsz, mennyi esélyünk van arra, hogy megtudjuk? - kérdezte lakótársa reakciójáról tudomást sem véve Deborah.
- Azok után, hogy aláírtuk azt a szerződést, valószínűleg kevés - válaszolta Joanna.
- Első ránézésre igen, de szerintem igazából azért volt rá szükség, hogy megőrizhessük az anonimitásunkat. Hogy senki se állhasson elénk hirtelen, gyerektartást követelve.
- Azt hiszem, a dolog fordítva is igaz - mondta Joanna. - A Wingate intézet nem akarja, hogy a nyomába szegődjünk valamelyik gyereknek, és az anyasági jogaink érvényesíthetőségét követeljük.
- Azt hiszem, igazad van - fogadta el az érvet Deborah, de - eltéveszthetetlen nyomatékkal a hangjában - rögtön hozzá is tette: - Kár! Érdekes lenne utánanézni, ha másért nem, hát azért, hogy tudjuk, lehet-e gyerekünk. Manapság semmi biztosíték nincs rá, sőt! Egyre több a meddő nő és a nemzőképtelen férfi. Ha megkérdeznénk azokat, akiket a Wingate-en láttunk, biztosan hosszan tudnának beszélniróla.

- Valószínűleg - válaszolta bizonytalanul Joanna - még nem tudta megemészteni magában Deborah hirtelen pálfordulását. - Én is szeretném tudni. Mi lenne, ha hazaérve felhívnánk a Wingate-et, és rákérdeznénk? Ártani biztos nem árt.
- Jó ötlet - felelte Deborah.
A beszélgetés egy nappal és egy óceáni átkeléssel korábban zajlott le, és erre - hátha magától nem tudja - a fedélzeti hangosbeszélő is figyelmeztette Joannát. Tiszteletet parancsoló hangon a kapitány jelentkezett be, és közölte, hogy mivel elérték Boston körzetét, hamarosan megkezdik az ereszkedést. Ugyanazzal a lendűlettel arra is figyelmeztette az utasokat, hogy pillanatokon belül szükség lesz a biztonsági öveikre, és udvariasan bár, de a kellő nyomatékkal felszólított mindenkit, hogy csatolja be.
Joanna csak a biztonság kedvéért vetett maga elé egy pillantást, nézte meg, hogy be van-e csatolva. Minden repűlőútján, az első pillanattól kezdve az utolsóig becsatolva tartotta az övét, függetlenül attól, hogy kérte-e valaki vagy sem. Miután Deborah-ra nézve meggyőződött arról, hogy a barátnője is biztonságban van, újból az alattuk elterülő tájra kezdett figyelni, amely - mint azt már korábban észrevette - alapvetően megváltozott. A tundra eltűnt, helyét farmoktól szabdalt, de még mindig sűrű fenyőerdők vették át. Joanna nem tudta pontosan, hogy hol járnak, de a sejtése azt súgta, hogy valahol Maine fölött, közel Massachusettshez.
- Itt az utolsó! - kiáltott fel Deborah, és a csomagjaikat Joannára hagyva visszasietett a futószalaghoz. Lerángatta róla a degeszre tömött táskát, és miután mindent két kocsira raktak, beálltak a vámkezelésre várakozók

sorába.
- Hát megjöttünk, Beantown! - mondta Deborah, végigsimítva hosszú, dús haján. - Remek út volt! Sokkal hamarabb eltelt, mint gondoltam.
- Nekem nem - válaszolta Joanna. - Bár tudtam volna akár csak feleannyit aludni, mint te.
- A repülés mindig elálmosít.
- Vettem észre.
Egy órával később a két barátnő már a Beacon Hillen, a két hálószobás lakásában volt, amelyből nemrég költözött ki a bérlő.
- Mi volna, ha kisorsolnánk a szobákat? - vetette föl Joanna.
- Szó sem lehet róla - válaszolta Deborah. - Enyém a kisebbik. Remekül elleszek benne.
- Biztos?
- Teljesen. A nagy gardrób és a kilátás nekem fontosabb, mint az, hogy tágas tér vegyen körül.
- Nem is a terület a gond, hanem a fürdőszoba.
A fürdőszobának két bejárata volt, egy a hallból, egy pedig a nagyobb hálószobából, amely emiatt Joanna szemében sokkal jobbnak tűnt, mint a másik.
- Mondtam már, hogy nekem tökéletesen megfelel a kicsi.
- Rendben, a vitát lezártuk - adta meg magát Joanna.
Egy órával később, miután elosztották a bútorokat, részben kicsomagoltak, és megvetették az ágyukat, Deborah megfogalmazása szerint kipukkadtak, akár a léggömb. Tudatosítva magukban, hogy Olaszországban ilyenkor este tíz van, fáradtan lerogytak a nappali kerevetjére. Az ablakon keresztül változatlanul ragyogó délutáni napfény áradt be, rácáfolva kimerültségükre,

az időugrás miatti, nevetségesen korainak tűnő álmosságukra.
- Mi legyen a vacsorával? - kérdezte fáradt, szintelen hangon Deborah.
- Van valami, ami nekem az evésnél is fontosabb - válaszolta Joanna, és a kerevetről felállva nagyot nyújtózkodott.
- Az alvás?
- Nem. Telefonálni akarok - mondta, és a szobán átvágva fölemelte a földről a telefont. Nem volt telefonasztalkájuk, és a nagy asztalt sem vihették oda, ahol a fali dugasz volt, mert akkor az ablakon beömlő fény a számítógép képernyőjére esett volna.
- Ha Carltonnal akarsz beszélni, akkor már itt sem vagyok.
Joanna úgy nézett Deborah-ra, mintha annak elment volna az esze.
-Nem vele. Miből gondoltad, hogy őt akarom hívni? - kérdezte, és a kerevethez vitte a legalább nyolc méter hosszú zsinórral ellátott készüléket.
- Féltelek, nehogy visszaess a korábbi betegségbe - válaszolta Deborah. - Az utóbbi időben rengeteg levelet kaptál attól az unalmas orvostanonctól, és aggódom, pláne így, hogy megint Bostonban vagyunk, alig kőhajításnyira a kórháztól.
- Ennyire gerinctelennek, gyönge akaratúnak tartasz? - kérdezte nevetve Joanna.
-Nem gerinctelennek, csak nem elég felvértezettnek ahhoz, hogy biztosan figyelmen kívül tudd hagyni huszonöt év folyamatos anyai intelmeit.
- Nos, csak hogy tudd, meg sem fordult a fejemben, hogy felhívjam Carltont - mondta újból kuncogva Jo-

anna. - A Wingate Klinikával akarok beszélni. Tudod a számot?
- Máris? Hiszen csak most érkeztünk! - csodálkozott Deborah.
- Miért ne? Hónapok óta foglalkoztat a dolog, és ahogy mondtad, téged is.
- Add a telefonkönyvet! - mondta a testhelyzetén sem változtatva Deborah. - Az asztalon van.
Joanna szó nélkül teljesítette a kérést, és miközben a barátnője a könyvben lapozgatott, visszaült melléje. Deborah némi keresgélés után megtalálta a számot, és az ujját mellé téve odamutatta Joannának, aki előbb megnyomta a kihangosító gombot, és csak utána ütötte be a számot.
A vonal másik végén a készülék egyből kicsöngött, és arra sem sokat kellett várni, hogy felvegyék. Joanna bemutatkozott, elmondta, hogy jó másfél évvel korábban petesejtet vettek tőle a klinikán, és beszélni szeretne valakivel, aki felvilágosítást tud adni a programmal kapcsolatban. Miután befejezte, hiába várta a választ, a készülék néma maradt.
- Hallotta, amit mondtam? - kérdezte.
- Igen, de nem igazán értem, hogy mit kíván - válaszolta a klinika ügyeletese. - Újból donornak jelentkezik?
- Még az is lehet - mondta Joanna, és Deborah-ra nézve rándított egyet a vállán. - Egyelőre azonban a korábbi peteadásról szeretnék beszélni valakivel.
- Csak nincs valami baj?
- Dehogy. Csupán kérdések merültek fel bennem, amelyekre szeretnék választ kapni.
- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha szólók dr. Sheila

Donaldsonnak.
Joanna megkérte a nőt, hogy várjon egy kicsit, és a némító gombot benyomva megkérdezte Deborah-t: - Mi a véleményed? Azt hittem, valamelyik titkárnőhöz fognak kapcsolni.
- Az valószínűleg tovább küldene dr. Donaldsonhoz, úgyhogy ha rögtön hozzá kapcsolnak, azzal megspórolunk egy lépést.
- Igazad van - fogadta el az érvet Joanna, és egyből nyúlt is volna a készülékhez, ha Deborah meg nem állítja.
- Várj! Csak nem újabb petesejtkivételre akarsz jelentkezni?
- Szó sincs róla! Azt csak azért mondtam, hogy hátha akkor kedvesebb lesz a nő.
Deborah egyetértőn bólintott, Joanna pedig feloldotta a némítást, és közölte az ügyeletessel, hogy hívhatja dr. Donaldsont.
- Tartja a vonalat, vagy mond egy számot, amelyiken vissza lehet hívni?
- Tartom - felelte Joanna, és egy-két pillanattal később már hallotta is a pihenőbe tett híváshoz tartozó zenét.
- Talán nem ártana alaposabban megfontolni, hogy ne jelentkezzünk-e újból donornak - mondta némi hallgatás után Deborah. - Csöppet sem volna ellenemre, ha megtarthatnám az eddigi életszínvonalamat - tette hozzá mosolyogva
- Te tréfálsz!
- Nem feltétlenül.
- Még egyszer nem csinálom - jelentette ki Joanna.
- Örülök, hogy a pénzből egy csomó kellemes dologra

futotta, de érzelmileg túl nagy volt az ár. Ha már lesznek saját gyerekeim, talán meggondolom, ne vágjak-e bele ismét, de akkor meg már nem kellek nekik, mert túl öreg leszek.
Deborah válaszolni akart valamit, de mielőtt megtehette volna, a zene abbamaradt, és dr. Donaldson szólalt meg. Némi türelmetlenséggel a hangjában bemutatkozott, és megkérdezte, miben segíthet.
- Egykori petesejt-donorjuk vagyok - magyarázta Joanna. - Elég régen történt a dolog, de lenne néhány kérdés...
- Mi a baj? - vágott a szavába az orvos. - Az ügyeletes szerint valamilyen problémája van.
- Éppen azt próbáltam megértetni vele, hogy nincs semmilyen problémám.
- Mikor járt nálunk?
- Valamivel több mint másfél éve.
- Szabad a nevét? - kérdezte a korábbinál sokkal nyugodtabb hangon dr. Donaldson.
- Joanna Meissner. A barátnőmmel együtt voltunk.
- Tudom már! - mondta a doktornő. - Jártam maguknál Cambridge-ben. Ha jól emlékszem, magának hosszú, szőke haja volt, a lakótársának pedig rövid, majdnem fekete. Továbbképzős egyetemisták.
- Fantasztikus! - adózott őszinte elismeréssel az orvos nem mindennapi emlékezőtehetségének Joanna. - Pedig biztosan rengeteg emberrel találkozott azóta!
- Myt akart kérdezni?
Joanna megköszörülte a torkát, és mély lélegzetet vett, mielőtt belevágott: - Arra lennénk kíváncsiak, hogy mi történt a tőlünk vett petesejtekkel. Hány gyerek született belőlük, milyen a nemük...?

- Sajnálom, de ilyen információval nem szolgálhatok - felelte dr. Donaldson.
- Nem a nevüket kérdezzük, semmi olyasmit, aminek az alapján azonosítani lehet őket.
- Minden, szó szerint minden, a peteátültetéssel kapcsolatos adatot szigorúan bizalmasan kezelünk - jelentette ki az orvos.
- Annyit legalább elárulna, hogy lettek-e gyerekek a petesejtjeinkből? - tartott ki Joanna. - Jó volna tudni, hogy fogamzásképesek vagyunk-e.
- Sajnálom. Szigorú szabályaink vannak, amelyek ennyit sem tesznek lehetővé. Azt hiszem, elég érthetően fogalmaztam.
Látva, hogy Joanna csalódottan összeszorítja a száját, Deborah gyorsan átvette a szót.
- Üdvözlöm, dr. Donaldson! - mondta a telefon mikrofonjához hajolva. - Itt Deborah Cochrane. Mi történik akkor, ha valamilyen, mondjuk genetikai okból sürgős információra van szükség a gyerekek biológiai anyjáról, esetleg csontvelő- vagy veseátültetésre szorulnak?
Joanna enyhén összerázkódott, hallva az ijesztő lehetőségeket.
- Számítógépes nyilvántartást vezetünk - válaszolta a doktornő - és abban a nagyon valószínűtlen esetben, ha bekövetkezik, amiről az előbb beszélt, kapcsolatba tudunk lépni magukkal. Ismétlem, ilyesmi csak elvétve, nagyon ritkán fordul elő, és ha igen, az érintettek akkor is maguk döntik el, hogy megőrzik-e az anonimitásukat vagy sem. Mi magunktól senkiről sem adunk tájékoztatást.
Deborah lemondó fintorral, csalódottan széttárta a

kezét.
- Az egyedüli kivétel az, amikor a páciens maga keres donort - folytatta dr. Donaldson. - Az azonban egészen más eset. úgy is hívjuk, hogy nyílt adományozás.
- Köszönjük, doktornő - szólt bele a készülékbe Joanna.
- Sajnálom, hogy többet nem segíthettem - búcsúzott el az orvos.
Joanna megnyomta a kihangosító gombot, azzal megszakította a vonalat.
- Hát ennyi! - mondta csalódott sóhaj kíséretében Deborah.
-Nem adom fel ilyen könnyen. Túlságosan is foglalkoztat a dolog, semhogy elfogadjam, nincs válasz a kérdésemre - felelte Joanna. Kivette a telefonból a zsinórt, a készüléket a földre rakta, és az asztalon álló számítógéphez indult.
- Mit akarsz csinálni?
Joanna a modemhez hajolt, és beledugta a telefonzsinórt. - Emlékszel, azután vágtunk bele, hogy megtaláltad a Wingate internetes honlapját, és szereztél róla némi információt. Kíváncsi vagyok, milyen erős a tűzfaluk, meddig lehet bemászni a rendszerükbe. Tudod a címet?
- A kedvencekbe raktam - felelte a kerevetet otthagyva Deborah, és a barátnője mögé állt, hogy lássa, mit csinál a számítógéphez nála összehasonlíthatatlanul jobban értő Joanna. - Mi az a tűzfal?
- Olyan szoftver, amely megakadályozza, hogy illetéktelenek behatoljanak egy rendszerbe - felelte Joanna, és az internetre kapcsolva gyorsan előkereste a Wingate címét. Pár másodperccel később már a klinika

honlapján volt, és megpróbált továbblépni róla, eljutni a belső fájlokig.
- Nem megy, ugye? - kérdezte Deborah, amikor már több mint félórája figyelte Joanna sikertelen próbálkozását.
- Sajnos, nem. Még csak az sem biztos, hogy a saját szerverükön van a honlapjuk - válaszolta Joanna.
- Ha akarnád, sem kérnélek rá, hogy ezt megmagyarázd. - Deborah nagyot ásított, visszament a kerevethez, és hanyatt fekve végignyújtózott rajta.
Joanna tett még egy-két kísérletet, majd gyorsan kilépett az internetből, kihúzta a számítógépből a telefonzsinórt, visszatette a kerevet előtt hagyott készülékbe, és felhívta a tudakozót, hogy megtudja David Washburn számát.
- Az meg ki az ördög? - kérdezte Deborah.
- Egy régi csoporttársam. Együtt jártunk informatikára. Helyes srác, párszor randiztunk is.
- Mit akarsz tőle?
- Számítógépbolond - magyarázta Joanna - és a hackerkedés volt a kedvenc szórakozása.
- Szóval profi betörőhöz fordulsz - jegyezte meg mosolyogva Deborah.
- Úgy is mondhatjuk. - Joanna visszament az asztalhoz, hogy felírja a számot, utána egyből hívta is.
- Honnan van ehhez erőd? - kérdezte a feje alá tett kézzel, álmosan Deborah. - Teljesen fel vagy dobva, nekem meg leragad a szemem.
- Régóta foglalkoztat a dolog - felelte Joanna. - Szeretnék túl lenni rajta.

Hat

2001. május 7. 20.55
- Mennyi az idő? - kérdezte álmosan Deborah.
- Majdnem kilenc - felelte Joanna. - Hol az ördögben lehet?
A David Washbumnel folytatott beszélgetés eredményes volt. Miután Joanna elmagyarázta, mit szeretne, a férfi készséggel vállalta, hogy segítsen, csak ahhoz ragaszkodott, hogy az ő számítógéptiket használja.
"Nem kockáztathatom meg, hogy lebukjam - magyarázta. - Próbaidőn vagyok, mert SZERETKEZZ, NE HÁBORUZZ! címszó alatt felraktam néhány pornóképet a
Pentagon honlapjára. Az FBI-osoknak rossz a humorérzékük, nem igazán díjazták a tréfát."
- Biztos, hogy ma estére beszéltétek meg? - kérdezte hangos ásítás kíséretében Deborah.
- Biztos - jelentette ki Joanna. - Azt mondtam neki, hogy elmegyünk, bekapunk valamit, de utána itthon leszünk, és örült, merthogy marad ideje befejezni, amit elkezdett.
-Nem hiszem, hogy képes leszek sokáig fennmaradni. Tudod, hogy Olaszországban már éjjel három van. A szervezetünk még nem állt át.
- Feküdj le! Majd én megvárom. - Te nem vagy álmos?
- De. Halálosan - ismerte be Joanna.
Deborah lerakta a lábát a padlóra, felült, de mielőtt felállhatott volna, erős berregés harsant fel. Mindketten összerezzentek - először hallották a kaputelefont, és az jóval hangosabb volt, mint amilyenre számítottak.
- Nem kell attól félni, hogy véletlenül nem halljuk meg - mondta a kerevetre visszazökkenve Deborah.

Joanna a bejárati ajtó melletti panelhez sietett. - Mit csináljak? - kérdezte ijedten, mivel több gombot is látott a hangszórót és a mikrofont takaró kör alakú, perforált részek mellett.
- Próbálkozz, hátha sikerül! - válaszolta Deborah. Megnyomta az első gombot, mire a készülékből halk sercegés tört elő. - Halló! Halló! - szólt bele hangosan a mikrofonba.
- Én vagyok az! David - válaszolta egy távoli hang.
- Oké! - Joanna az első gombot lenyomva tartva megnyomta a másodikat, s rögtön hallotta is az elektromos zár zúgását, amelyet ajtónyitás és -csukás zaja követett. -Nem is volt olyan nehéz - mondta elégedetten. Az ajtót kinyitva kilépett a folyosóra, és áthajolt a csigalépcső korlátján.
David széles mosollyal az arcán, gyorsan közeledett. Magas, atlétatermetű néger volt, és felérve pillanatnyi bizonytalankodás után megölelte Joannát. - Hogy vagy, kislány?
- Remekül! - válaszolta Joanna, visszaadva az ölelést. Több mint két éve nem találkoztak, de a férfi pontosan olyan volt, amilyennek utoljára látta: rövid, tüskésre nyírt szakáll, könnyed stílus, laza öltözék.
- Ember! Nagyon meglepődtem, amikor meghallottam a hangod! Frankón nézel ki.
- Te is - adta vissza a bókot Joanna. - Egy szemernyit sem változtál.
- Leszámítva, hogy kicsivel öregebb és bölcsebb vagyok - mondta nevetve David. - Hála istennek, annyira azért nem, hogy a csajok kiröhögjenek. Te viszont megváltoztál. Fiatalabbnak látszol. Ezt hogy csinálod?
-Ne kábíts! -figyelmeztette Joanna.

- Komolyan! - A férfi jobbra, majd balra hajolt, és többféle szögből is alaposan szemügyre vette.
- Hagyd már! Zavarba hozol! - tiltakozott a lány.
- Ne szégyelld magad! Fantasztikusan nézel ki, és most már azt is tudom, miért - válaszolta David. - A hajad miatt, attól, hogy levágattad. Nem vagyok biztos benne, hogy megismertelek volna, ha csak úgy véletlenül összefutunk az utcán. Olyan vagy, mint egy tini.
- Persze! - Joanna jókedvűen fölnevetett, és legyintett is hozzá. - Gyere, ismerkedj meg a barátnőmmel!
Karon fogva bevezette Davidet a nappaliba, és bemutatta Deborah-nak, aki addigra ha nehezen is, de felült, és bocsánatot kért, hogy semmivel sem tudja megkínálni.
- Nem gond! Majd bepótoljuk - felelte a férfi. - Tudom, hogy ma jöttetek meg Olaszországból, és halálosan fáradtak vagytok, úgyhogy lássunk munkához! - Kibújt fekete vízhatlan dzsekijéből, az egyik zsebéből előhalászott néhány floppyt, és maga elé tartotta őket. - Hoztam néhány segédeszközt, köztük egy baromi erős jelszófejtő programot. Hol a gép?
Pár perccel később már a Wingate Klinika honlapján volt, és akkora sebességgel, hogy Deborah csak értetlenül bámulta, ide-oda lapozgatott benne. - Nem akarom elkiabálni, de eddig minden rendben - mondta, miközben az ujjai úgy táncoltak a billentyűkön, mint egy zongoraművészé.
- Meg tudná mondani, mit csinál? - kérdezte Deborab.
- Egyelőre semmi lényegeset - felelte a szörfözést folytatva David. - Végigfutok a rendszeren, és lyukat keresek az acélfüggönyön.

- Talált már?
- Még nem, de csak idő kérdése.
- Mitől olyan biztos benne, hogy van? - kérdezte Deborah.
- A honlap egyik feladata, hogy a külvilág számára lehetővé tegye a hozzáférést a gazda belső rendszeréhez - magyarázta a férfi. - A Wingate Klinika például azért hozta létre a magáét, hogy tájékoztassa az érdeklődőket a tevékenységéről, és visszajelzést kapjon. Valahányszor ilyen információcserére kerül sor, mindig fennáll a lehetősége annak, hogy valaki olyan területre téved, ahová elvben nem volna szabad bejutnia. Általánosságban, minél interaktívabb, vagy ha úgy tetszik, kommunikatívabb egy honlap, annál könnyebb feltörni. Ahol sokan járnak, ott sok lyuk keletkezik, csak meg kell keresni őket.
Deborah sűrűn bólogatott, bár nem mert volna megesküdni rá, hogy valóban érti is, amit hall. Csupán biológiai kutatásaihoz használta a számítógépet - szakmai információkat keresett az interneten - és természetesen elektronikuslevelezéshez.
- És a jelszó? - kérdezte. Valahányszor használni akarta a laboratóriumban lévő gépét, be kellett ütnie egy jelszót, amelyet csak ő ismert. - Nem akadályozza meg az illetéktelen behatolást?
- Igen is, meg nem is - felelte David. - Az lenne a feladata, de nem mindig tudja elvégezni. A hálózatkezelők között sok a lusta, aki nem változtatja meg a gyártó által betáplált, alapértelmezett jelszót, és ezzel jócskán leszűkíti a kört, amelyen belül próbálkozni kell. Ráadásul egy hálózati szerver esetében nincs megszabva, hány kísérletet tehet az ember, úgyhogy nyu-

godtan alkalmazható bármilyen jelszófejtő program, többek között az is, amit hoztam.
Deborah kifejezően tágra nyitotta a szemét, és Joannára nézett.
- Rém szórakoztató - bizonygatta David, megérezve, hogy a lány nem igazán hiszi, amit mond. - Olyan, mint egy intellektuális nyerőjáték.
- Nem hiszem, hogy azok is élvezik, akik ellen irányul -jegyezte meg Joanna.
- Többnyire teljesen ártalmatlan időtöltés. A legtöbb hacker, akit ismerek, nem akar semmi rosszat, csak szereti összemérni a tudását a biztonsági rendszer tervezőivel. Esetleg szívességet tesz, segít valakinek. Én is azt csinálom, de csak azért, mert nem akartok ártani senkinek, egyszerűen kíváncsiak vagytok valamire, amit valaki megpróbál titkolni előletek, pedig jogotokban áll tudni.
- Mennyivel könnyebb volna, ha a klinikán is így gondolnák! - sóhajtott fel Joanna.
David ahelyett, hogy válaszolt volna, hátradőlt, és elgondolkodva megdörzsölte az állát. - Akárki csinálta is, remek munkát végzett. Nehéz feltörni a site-ot - mondta. - Nincsenek benne tátongó lyukak. Olyan, mintha egyedi szervert használnának. Sok pénze van a klinikának?
- Azt hiszem, igen - felelte Joanna.
- Az az érzésem, hogy komoly biztonsági rendszerrel állunk szemben, és alaposan össze kell szednünk magunkat ahhoz, hogy kicselezzük.
- Pontosan mit akar csinálni? - érdeklődött Deborah.
- Szeretném, ha a hálózati szerver felismerne bennünket, és engedélyezné, hogy hozzáférjünk az összes

fájlhoz - válaszolta David. - Most éppen a külső érdeklődőknek létrehozott közbenső tárral próbálkozom, megnézem, be tudok-e vinni olyan utasítást, amellyel ki lehet kerülni a hitelesítést. Olyan az egész, mintha egy páciens mögé bújva próbálnék beosonni a rendszerbe.
- El tudná ezt ismételni angolul?
A férfi a bal válla fölött előrehajló, tekintetét mereven a képernyőre szögező lányra nézett. - Azt csináltam, sőt, le is egyszerűsítettem a dolgot, hogy érthető legyen - felelte.
- Nagyszerű! - mondta megjátszott sértődöttséggel Deborah. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha lefekszem, és nem lábatlankodom itt tovább.
David a jobb válla fölé görnyedő Joannához fordult:
- Szeretném, ha pontosan értenél valamit - kezdte. - Ha sikerül megcsinálni, amit kigondoltam, annak nyoma marad, és az internet-szolgáltatódon keresztül elvezet ehhez a géphez. Ha felfedezik a betörést, bármikor megtalálhatnak. Alaposan meggondoltad? Vállalod?
Joanna nem válaszolt rögtön. Nagyon jól tudta, hogy amit tesznek, az törvénytelen, az információ azonban, amelyre vágyott, létfontosságú volt a számára, annyira, hogy tudta, addig nem fog megnyugodni, amíg meg nem szerzi. Mekkora esélye van annak, hogy felfedezzék a behatolást, ha csak a saját petesejtjeik útját akarják nyomon követni, kérdezte magától, és rögtön rá is vágta, hogy elenyészően csekély.
- Szerinted mi legyen? - fordult a barátnőjéhez.
- Döntsd el magad! - válaszolta Deborah. - Én is kíváncsi vagyok, de nem annyira, mint te.
- Legyen! - mondta ki a végső szót Joanna.

- Ezt már szeretem! - kiáltott fel David. Előre örült a kihívásnak, és ezt kifejezésre is juttatta azzal, hogy boldogan összedörzsölte a tenyerét. Mielőtt újból munkához látott, megropogtatta az ujjait, és azok utána valósággal szálldosni kezdtek a billentyűkön. A klaviatúra folyamatosan zakatolt ahelyett, hogy egymástól jól elkülöníthető hangokat adott volna ki, és a monitoron gyors egymásutánban villantak fel a különböző képek. Több mint félórai, erős koncentrációval járó munka után David megállt, és miközben elgémberedett ujjait megtornáztatta,jó nagyot sóhajtott.
- Nem fog sikerülni, ugye? - kérdezte Joanna.
- Sajnos, úgy néz ki. Nem gyerekjáték!
- Van egyéb ötleted?
David az órájára nézett. - Valószínűleg hosszú, nehéz meló lesz - felelte. - A site biztonságosabb, mint gondoltam, és bármit csinálok is, képtelen vagyok utasítást bevinni rá. Azt hittem, Windows NT-s környezettel lesz dolgunk, de úgy néz ki, hogy Windows 2000, megfejelve a Kerberosszal.
- Az MIT n kifejlesztett védelmi programmal?
- Pontosan.
- Szóval, mit tanácsolsz, hogyan lehet a legkönnyebben hozzájutni a minket érdeklő információhoz? - kérdezte Joanna.
- Mondjuk úgy, hogy legalább egy hétre ide költözöm, és nekimegyek a rendszernek egy olyan faltörő kossal, mint a Lopht Crack - válaszolta nevetve David.
- A másik lehetőség, hogy találtok valakit a Wingate Klinikán, aki be tud lépni a rendszerbe, és szimpatizál veletek annyira, hogy hajlandó segíteni.
- Egyéb megoldás nincs?

- Dehogynem! Valamelyikünknek be kell mennie a szerveres szobába-mondta David, és újból fölnevetett.
- Tulajdonképpen az a legbiztosabb megoldás. Ha sikerül, tíz percbe sem telik létrehozni egy saját hozzáférési utat, és onnantól kezdve már minden úgy megy, mint a karikacsapás. Akár egy hálózaton belüli munkaállomásról, akár kívülről bárhova el lehet jutni.
Joanna némán bólintott, közben lázas sietséggel megpróbálta sorra venni a lehetőséget. Mintha az akadályok csak arra lettek volna jók, hogy növeljék a harci kedvét, egyre erősebb késztetést érzett arra, hogy tovább lépjenek, főleg azóta, hogy először elképzelt magának egy csöppnyi lányt, aki szakasztott olyan, mint ő volt - legalábbis a fényképek tanúsága szerint - pár hónapos korában.
David az órájára, majd ismét Joannára nézett. - Elmúlt tíz óra - mondta. - Akarod, hogy folytassam? Boldogan megteszem, de többet nem ígérhetek annál, mint hogy valamikor feltöröm ezt a site-ot. Hogy mennyi ideig tart, arról fogalmam sincs.
- Már így is rengeteget segítettél. Köszönöm - felelte Joanna, és rögtön utána mereven maga elé nézett.
David látta rajta, hogy valahol nagyon messze járnak a gondolatai. Várt egy darabig, de mivel a lány arckifejezése csöppet sem változott, eléje tartotta, és kissé meg is lengette a tenyerét. - Itt vagy még? - kérdezte.
Mintha mély álomból ébredt volna, Joanna megrázta a fejét, és bocsánatkérő mosoly jelent meg az arcán. - Ne haragudj! - kért sietve elnézést. - Azon gondolkodtam, amit a szerverszobáról mondtál. Mit gondolsz, mennyire nehéz odajutni, ha bent van az ember az épületben?

- Attól függ. Ha fontos nekik a biztonság - felelte David - akkor nem lehet csak úgy, simán besétálni, amikor éppen kedved támad hozzá.
- De konkrét helyiségről van szó, nem valamilyen elméleti dologról, amely csak a kiberűrben létezik.
- Igen. És kézzel fogható, billentyűzetet, monitort is tartalmazó berendezés van benne, amellyel el lehetjutni a központi processzorhoz.
- Hogyan védik az ilyen szobákat?
- Úgy, hogy csukva tartják őket - felelte David. - Amennyit csak ismerek, mind kártyazáras.
- Rendben. Feltéve, hogy sikerül bejutnom, utána mi a teendőm? - kérdezte Joanna.
- Onnantól kezdve pofonegyszerű. Van egy tiszta lapod?
Joanna sárga, nagy alakú jegyzetfüzetet vett elő az íróasztal fiókjából, és odaadta Davidnek, aki gyorsan nekilátott felírni a lépéseket. Erősen koncentrálva, teljes odaadással figyelte, néha pontosítást kért, amit a férfi készséggel meg is adott.
- Hát ennyi! - mondta a magyarázat végén, és a tömbről letépve Joanna kezébe nyomta a lapot. A lány újból átfutotta, majd elégedetten, mivel mindent értett és nem maradt kérdése, összehajtotta, és zsebre rakta.
- Köszönöm! - mondta őszintén.
- Ugyan már! - David eltolta magát az asztaltól, és felállt. - Egy volt csoporttársért bármikor bármit.
- Apropó, mi van a szakdolgozatoddal? - érdeklődött Joanna.
- Ezt most pontosan úgy kérdezted, mint az anyám - mondta nevetve a férfi, miközben összeszedte a floppyjait. - A második fejezetnél tartok, de sajnos leblok-

koltam, sehogyan sem kapok ihletet. Hát a tied hogyan áll?
- Kész van.
- Kész! - kiáltott fel David, mielőtt résnyire nyitott ajkai között hosszan, hangosan kifújta volna a levegőt.
- Micsoda dolog így tőrt döfni egy régi barát hátába?
- Elnézést!
- Hagyd csak! Nem a te hibád.
- Talán el kellene utaznod egy időre - vetette fel Joanna. - Mi is azt csináltuk Deborah-val. Ő is befejezte a magáét.
- Szerintem inkább az a gond, hogy már nem igazán érdekelnek a harmadik világ áru piacain tapasztalható változásokból levezethető sztochasztikus függvények. Mondd meg őszintén, akadhat olyan épelméjű ember, aki egy kicsit is hajlandó foglalkozni velük? Erről jut eszembe! Ha nem veszed tolakodásnak, mi van a vőlegényeddel?
- Visszament a parti.
- Tényleg?! -kérdezte őszinte meglepődéssel David.
- Mikor?
- Másfél éve.
- Bánod?
- Dehogy. Az én ötletem volt.
- Ezt nevezem! Mi lenne, ha valamelyik este elmennénk vacsorázni?
- Benne vagyok - felelte Joanna.
- Majd jelentkezem - mondta David, és a dzsekijét felvéve elrakta a lemezeket. Kifelé indult, de pár lépés után megállt, és visszanézett a karját a feje alá téve a hátán fekvő Deborah-ra. - Köszönj el a nevemben a barátnődtől!

- Nem alszom - mondta Deborah, és ülő helyzetbe tornázva magát, megpróbálta kinyitni a szemét, ami csak sűrű pislogás árán sikerült.
David, nehogy udvariatlansággal lehessen vádolni, maradt még egy darabig, de néhány perces könnyed, igazából semmiről sem szóló fecsegés után távozott.
Deborah a kereveten ülve figyelte, amint Joanna leállítja a számítógépet.
-Nem sikerült bejutni a Wingate fájljaiba?-kérdezte, és hatalmasat ásított.
- Egyelőre nem - felelte Joanna. A képernyő elsötétült, és a számítógép processzorát hűtő ventilátor is leállt.
- Újból megpróbálja?
- Nem ő, hanem én. - Joanna a barátnője előtt elhaladva bement a fürdőszobába.
- Nem értem! - kiabált utána Deborah. - Azért kértél segítséget Davidtől, mert nem jutottál túl azon a tűzfalon, vagy mi a fenén. Megmondta, hogyan tudsz áttörni rajta?
- Úgy döntöttünk, hogy a B variánsnál maradunk! - válaszolta a vízcsobogást túlharsogva Joanna.
Deborah felállt, megvárta, hogy elmúljon a hirtelen mozdulat okozta szédülés, és bizonytalan léptekkel a fürdőszobához ment, nekitámaszkodott az ajtófélfának.
Joanna már a fogát mosta.
- Lehet, hogy hülyeség, amit kérdezek, de elárulnád, hogy mi a fene az a B variáns?
- Állást vállalok a Wingate-ben - felelte tompán, a száját kitöltő habbal küszködve Joanna.
- Hülyéskedsz?! - kérdezte döbbenten Deborah.
Barátnője hangosan kiköpte a habot, és fölegyene-

sedve ránézett a tükörben. - Nem. David szerint csak a szerverszobából lehet hozzáférni a Wingate számítógépes fájljaihoz.
- Őrültség! - ellenkezett Deborah, és a hangjában már nyoma sem volt álmosságnak. - Először is, David nem annyira megfellebbezhetetlen szaktekintély. Amikor megérkezett, biztos volt abban, hogy be tud jutni a Wingate számítógépébe, ami végül aztán nem sikerült neki.
- Képes lenne rá, csak túl sok időt venne igénybe. Nagyon jól tudja, mit beszél. Pontos utasításokat adott arra az esetre, ha sikerül bejutnom a szerverszobába - mondta Joanna, és tovább sikálta a fogát.
Deborah lemondóan legyintett, majd csípőre tette a kezét, és jó darabig némán nézte a barátnőjét, mielőtt újból megszólalt: -Nem lesz zárva az a szoba?
- Valószínűleg igen. - Joanna kiöblítette a száját, és fogkeféstől a mosdó melletti tartóba tette a poharát. - Ki kell találnom valamit. David szerint nagy valószínűséggel kártyazáras az ajtó, úgyhogy szereznem kell egy kártyát, amivel bejuthatok - mondta, és nekiállt arcot mosni.
- Tudod, mekkora őrültségnek hangzik, amit elmondtál?
- Szerintem nem. Tudni akarom, lettek-e gyerekek a petesejtjeimből, és eddig azt hittem, hogy te is kíváncsi vagy rá.
- Persze, de nem erről van szó.
- Pontosan erről.
- Nézzük gyakorlatiasan a dolgot! - ajánlotta Deborab, és erősen visszafogta magát, hogy nyugodt maradjon a hangja. - Hogy akarsz elhelyezkedni a klinikán?

- Nagyon egyszerűen. Emlékszel, amikor ott voltunk, azt mesélték, hogy állandóan munkaerőhiánnyal küszködnek. Annak, hogy kisvárosban vannak, éppen az az egyik legnagyobb hátránya, hogy nehéz minden feladatra embert találni. Elég jól értek a számítógéphez, úgyhogy biztosan sikerül állást kapnom.
- De hát felismernek! - mondta dühvel határos hevességgel Deborah.
- Nyugalom! - próbálta csöndesíteni Joanna.
- Nem érted? Felismernek! - ismételte meg Deborab. - Akikkel dolgunk volt, nagy valószínűséggel még mindig ott vannak, a recepcióstól az orvosokig.
- Nem hiszem, hogy rám ismernek. Pár órát töltöttünk csak ott másfél évvel ezelőtt. David amikor megjött, azt mondta, hogy nem ismert volna meg a rövid hajammal, ha csak úgy véletlenül összefutunk az utcán, márpedig ő éveken keresztül hetente legalább háromszor látott. Ráadásul álnevet fogok használni.
- Ahhoz, hogy fölvegyenek, meg kell adnod a társadalombiztosítási számodat, és amikor azt ellenőrzik, kiderül, hogy hamis nevet adtál meg.
Joanna a törülközést befejezve, elgondolkodva nézett a tükörbe. Amit Deborah mondott, igaz volt, csak éppen nem gondolt rá. Létező nevet és hozzá tartozó társadalombiztosítási számot kellett szereznie valahogyan. Egy pillanatra fölmerült benne, hogy valamelyik barátnője nevén jelentkezik a klinikán, de gyorsan el is vetette az ötletet. Tisztában volt azzal, hogy amire készül, az törvényszegés, és egyetlen ismerősét sem akarta kényelmetlen helyzetbe hozni.
- Nos, mire készülsz? - zavarta meg a töprengésben Deborah.

- Megszerzem valaki olyannak a nevét és a társadalombiztosítási számát, aki nemrég halt meg. - Joanna halványan emlékezett rá, hogy olvasott valami hasonlót egy regényben, és minél tovább gondolt rá, annál kivitelezhetőbbnek érezte a dolgot.
Deborah-t annyira megdöbbentette barátnője legfrissebb ötlete, hogy kis időre a szája is tátva maradt. - Ezt nem hiszem el! Te teljesen megőrültél! - mondta, miután összeszedte magát, és meg tudott szólalni.
- Én inkább azt mondanám, hogy elszánt - felelte Joanna, és bement a szobájába.
- A végén a Walpole börtönben fogsz kikötni - mondta szorosan a nyomában maradva Deborah. - Vagy valamelyik elmegyógyintézetben.
- Nem bankot akarok rabolni - felelte Joanna, és az övét kikapcsolva letolta a farmerjét. - Csupán az ivadékaim sorsa felől érdeklődöm.
-Nem tudom, minek számít, ha valaki egy halott nevét használja, de azt igen, hogy engedély nélkül belépni másnak a számítógépébe, és a fájljai között kutakodni bűncselekmény - magyarázta Deborah.
- Tisztában vagyok vele. Ezzel együtt is meg akarom csinálni.
Miközben beszélt, Joanna tovább vetkőzött. A végén hálóingbe bújt, eligazgatta magán, berakta a szekrénybe a ruháit, és visszanézett az ajtóban mozdulatlanul álló Deborah-ra. Barátnője még nem válaszolt az utolsó kijelentésére, csak félig hitetlenül, félig elkeseredetten nézett rá.
-Nos... -törte meg a hosszúra nyúlt csendet Joanna.
- Ha még akarsz mondani valamit, ki vele! Ha nem, lefekszem. Holnap sűrű nap lesz.

- Na jó! - csattant fel mérgesen Deborah, és vádlón Joannára szögezte bal mutatóujját. - Ha ennyire ragaszkodsz az őrült, eszement tervedhez, hát legyen!
- Tessék?!
-Nem hagyom, hogy egyedül csináld. Az én ötletem volt, hogy jelentkezzünk donornak. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha valami baj érne, pláne úgy nem, hogy esetleg meg tudom akadályozni.
- Csak azért, hogy védelmezz, nem kell velem tartanod - mondta feltámadó indulattal Joanna.
Deborah becsukta a szemét, és tenyérrel lefelé kinyújtotta mindkét kezét. - Nem vitatkozunk! A kocka el van vetve. Elérted, hogy most már én is elszánt vagyok. - Deborah szeme megrebbent, mintha csak nagy nehéz ség árán tudta volna nyitva tartani.
- Most én kérdezem, hogy komoly? - érdeklődött mélyen a szemébe nézve Joanna.
- Igen. Megyek veled. Amekkora laboratóriuma van a klinikának, biztosan legalább annyira kell nekik vegyésztechnikus, mint titkárnő.
- Akkor rajta! - mondta Joanna, és a jobbját maga elé emelve összecsattintotta a tenyerét Deborah-val.
Hét
2001. május 8., 6.10
Mivel a biológiai órájuk még mindig olaszországi időszámítás szerint járt, kimerültségük ellenére korán ébredtek. Deborah kelt fel elsőként, és óvatosan, halkan ment a fürdőszobába, mivel azt hitte, hogy Joanna még alszik. Tévedett: egy pillanattal azután, hogy lehúzta a vécét, Joanna megjelent a küszöbön.
- Szörnyen nézel ki - állapította meg Deborah.
- Látnád csak magad! - válaszolta Joanna. - Mennyi

az idő?
- Negyed hét, de az agyalapi mirigyem úgy érzi, mintha dél lenne.
- Kímélj meg a szakmai részletektől! Én csak azt tudom, hogy sokáig akartam aludni, ehelyett viszont már legalább egy órája ébren vagyok.
- Én is - felelte Deborah. - Mi lenne, ha leugranánk a Charles Streetre reggelizni? Rettentően jólesne egy kávé.
- Mivel a konyhaszekrény teljesen üres, nincs más választásunk.
Háromnegyed órával később kiléptek a házból, és a Mt. Vernon Streeten elindultak a Charles felé. Szép tavaszi reggel volt, amerre csak néztek, az ablakok balkonládáiban virágok pompáztak. Kevés járókelővel találkoztak, a madarak azonban már mind ébren voltak, és teli torokból fújták vidám reggeli dalukat. A Charles Street Boston Common felőli végén találtak egy a parkra néző, már nyitva lévő Starbucksot. Cappuccinót és valamilyen süteményt rendeltek, leültek egy ablak melletti kis márványasztalhoz, és csöndben falatozni kezdtek.
- Nem rossz - állapította meg Joanna, amikor már a kávénál tartottak - de a Campo Santa Margheritán sokkal finomabb volt.
- Tényleg gyengébb, de nekem most rettentő jólesik
- válaszolta Deborah.
- Szóval, változatlanul azt mondod, hogy jössz velem a Wingate-re?
- Azt. Elszántam rá magam, és nem történt semmi, ami miatt változtatnom kellene rajta - felelte Deborah.
- Azt ajánlom, sürgősen kezdjük el törni a fejünket a

részleteken! Először is, honnan szerzünk neveket és társadalombiztosítási számokat?
- Ébredés után, amíg még az ágyban hevertem, eszembe jutott, hogy évekkel ezelőtt olvastam egy regényt, amelyben a főhős is azt tette.
- Hogyan?
- Úgy, hogy az egyik kórházban dolgozó ismerőse a nevet és a számot is kiszedte a nyilvántartásból - magyarázta Joanna.
- Mihez kellett neki?
- Valamilyen betegbiztosítási csaláshoz.
- Atyavilág! Az ötlet jónak tűnik, de rajtunk nem sokat segít. Hacsak nem akarsz segítséget kérni Carltontól - vetette föl Deborah.
- Jobb, ha nem áruljuk el neki, mit tervezünk. Ha megtudja, még képes, és feljelent bennünket az FBI-nál.
- Azt hiszem, két részre kellene bontani a problémát - mondta Deborah, miután ivott egy kortyot. - Először neveket kell szerezni, a többivel - társadalombiztosítási szám, születési dátum, anya leánykori neve-utána is ráérünk foglalkozni.
- Nevet nem nehéz szerezni - válaszolta Joanna. - Erre is az ágyban jöttem rá. Elég, ha bemegyünk a könyvtárba, és megnézzük a Globe halálozási rovatát.
- Jó ötlet! - lelkesedett Deborah. - Hogy nem jutott eszembe?! Remek! A halálhírek tartalmazzák a kort, ha a pontos születési dátumot nem is, úgyhogy könnyű lesz velünk egykorúakat találni.
- Brr! - mondta Joanna, összerázkódva a gondolattól. - Olyanokat kell keresnünk, akik mostanában haltak meg.

- A társadalombiztosítási szám megszerzése nehezebb lesz.
- Talán mégis megkockáztatom, és megkérem Carltont, hogy segítsen - gondolkodott hangosan Joanna - Nagy valószínűséggel mindegyik velünk egykorú, nemrég meghalt bostoni nő szerepel valamelyik kórház nyilvántartásában. Ha sikerül olyanokat találni, akik az MGH-hoz tartoztak, és hihető indokot is mondunk, akkor Carlton talán hajlandó lesz segíteni.
- Túl sok a ha és az esetleg - jegyezte meg Deborah.
- Tudom - értett egyet letörve Joanna.
- Megvan! - kiáltott fel kis idő múlva Deborah, és vidáman az asztalra csapott. - Pár éve, amikor a nagyapám meghalt, nagyanyámnak halotti bizonyítványt kellett kérnie, hogy a házuk tulajdoni lapjáról töröljék a nevét.
- Mi köze ennek ahhoz, amit mi szereménk?
- Az, hogy a halotti bizonyítvány közokirat, bárki kérheti a kiállítását - válaszolta Deborah. - Nem értem, korábban miért nem jutott az eszembe. A halotti bizonyítványon rajta van az illetőnek a társadalombiztosítási száma.
- Jesszusom! Tökéletes! - lelkesedett most már Joanna is.
- Az bizony! irány tehát a könyvtár, aztán a városháza!
- Várj egy kicsit! - Joanna, mint egy összeesküvő, közelebb hajolt a barátnőjéhez. - Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy a társadalombiztosítási számot még nem vonták be. Ismerve a kormányzati bürokráciát, gyanítom, hogy elég hosszú időbe telik, amíg eljutnak odáig, de azért nem árt megbizonyosodni róla.

- Tökéletesen igazad van - értett egyet Deborah. - Vége lenne az álcázásunknak, ha a Wingate-en egy rutinellenőrzés kiderítené, hogy valamelyikünk vagy már mind a ketten halottak vagyunk - mondta, és nevetett hozzá, de a hangjában nyoma sem volt a jókedvnek.
- Tudom már, mit kell tennünk - vette át a szót ismét Joanna. - A városházáról egyenesen a Fleet Bankba megyünk, és mindkét névre számlát nyitunk. Amerikai állampolgárok lévén, ehhez meg kell adnunk a társadalombiztosítási számunkat is, a bank pedig azonnal ellenőrzi, úgyhogy ott helyben megtudjuk, érvényes-e még.
- Jól hangzik. Mit gondolsz, mikor nyit a könyvtár?
- Kilenckor vagy tízkor. Van azonban még valami, amit meg kellene beszélnünk. Mi lenne, ha valamivel jobban elváltoztatnánk a külsőnket? Úgy tűnik, a másfajta hajviselet hatékony, és talán elegendő is, de tovább mehetnénk, hogy tökéletesen biztosak legyünk a dologban.
- Hajfestésre gondolsz - állapította meg Deborah.
- Nemcsak arra, hanem az általános megjelenésre, stílusra is. Akármennyire különbözünk is, mindkettőnkről ordít, hogy továbbképzősök vagyunk. Azt hiszem, változtatnunk kellene a stílusunkon.
- Ami a hajfestést illeti, boldogan benne vagyok. Mindig is szerettem volna szőke lenni - jelentette ki Deborah. - Úgy hallottam, sokkal vidámabb az életetek, mint nekünk, sötét hajúaknak.
- Komolyan beszéltem - figyelmeztette Joanna.
- Jól van, jól van! Mire gondoltál még? Arcpiercingre, esetleg néhány vad tetoválásra?
Joanna hiába igyekezett, nem tudta megállni nevetés

nélkül. - Csak kicsit viselkedj komolyan! - kérte a barátnőjét. - Ruhára és sminkre gondoltam csak. Azzal is rengeteget el lehet érni.
- Igazad van. Néha nagy kedvem lenne úgy kinézni, mint egy kurva. Azt hiszem, erős exhibicionista hajlam van bennem, csak még nem volt alkalmam kiélni. Végre itt a lehetőség.
- Komolyan mondod, vagy megint hülyéskedsz?
- Komolyan - állította Deborah. - Ettől még élvezhetjük a dolgot.
- Én épp az ellenkezőjére, a prűd, idegesítően pontos könyvtároskisasszony-típusra gondoltam.
- Nem lesz sok dolgod, már most majdnem olyan vagy.
- Jaj de vicces! - kiáltott fel gúnyosan Joanna.
Deborah megtörölte a száját, és üres tányérjára dobta a szalvétát. - Kész vagy?
- Persze!
- Akkor lássunk neki! Idefelé jövet eljöttünk egy élelmiszerbolt mellett. Mi lenne, ha bevásárolnánk, hogy ne kelljen örökké eljönni otthonról, ha enni akarunk? Mire végzünk, a könyvtár is biztosan kinyit.
- Jó ötlet - értett egyet Deborahval Joanna. - Rajta! Lássunk neki!
A Copley Square másik oldalán lévő Szentháromságtemplomra néző bostoni városi könyvtár előtt álltak, amikor a portás ajtót nyitott. Kilenc óra volt. Mivel korábban egyikük sem járt még a könyvtárban, Deborah megfogalmazása szerint a szemük is keresztbe állt a lenyűgöző építészeti megoldásoktól, és John Singer Sargent nagyszerű falfestményeitől.
- Alig tudom felfogni, hogy hat éve Bostonban, vagy

a közvetlen környékén lakom, és még egyszer sem jártam itt - mondta Deborah, miközben az erősen visszhangzó, márvánnyal borított folyosókat járták. A fejük közben fürgén mozgott jobbra-balra, próbáltak minél többet magukba inni a csodálatos látványból.
- Ugyanerre gondoltam én is - csatlakozott a barátnőjéhez Joanna.
Miután megtudták, hol találják a Boston Globe régi példányait, a mikrofilm-terem felé vették az útjukat, ott azonban megtudták, hogy a napilapokat jelentős, sok esetben egy éves késéssel tudják csak mikrofilmre venni, úgyhogy vissza kellett menniük a hírlapolvasóba, és ott nekilátni a böngészésnek.
- Milyen messzire menjünk vissza? - kérdezte Deborah.
- Azt javaslom, kezdjük egy hónappal ezelőtt, és onnan haladjunk visszafelé! - válaszolta Joanna.
Több heti adagot szedtek össze, leültek vele egy asztalhoz, és kétfelé osztva munkához láttak.
- Nem olyan könnyű, mint gondoltam - állapította meg egy idő után Deborah. - Tévedtem, ami az életkort és a születési dátumot illeti. Kevés halálhírben fordulnak elő.
- Nézzük csak a hivatalos gyászjelentéseket! Azokban szinte kivétel nélkül ott az illető életkora.
Az első kupac újság nem hozott eredményt, úgyhogy rögtön nekiláttak a következőnek.
- Nem sok köztük a fiatal nő - állapította meg az elhunytak listáján végigfutva Joanna.
- És a férfi sem - tette hozzá Deborah. - A korunkbeliekre általában nem jellemző, hogy túl sűrűn halnának meg. Ha pedig valamiért mégis meghalnak, akkor

nem elég híresek ahhoz, hogy nekrológ jelenjen meg róluk. Egyébként ha híres embert keresnénk, talán több szerencsénk lenne, de nekünk éppen hogy nem az kell. Azért folytassuk, ne adjuk fel olyan könnyen!
Három újabb, a hírlaptárba tett út után végre rájuk mosolygott a szerencse.
- Ez az! - kiáltott fel hirtelen Deborah. - Georgina Marks.
- Hány éves volt? - kérdezte a barátnője előtti lapba belenézve Joanna.
- Huszonhét. 1973. január 28-án született.
- Megteszi? Ott van, hogy miben halt meg?
- igen. - Deborah némán végigolvasta a jelentést, és csak aztán kezdett magyarázni: - Egy bevásárlóközpont parkolójában lőtték le véletlenül. Egyértelmű, hogy rossz időpontban rossz helyen járt. Két banda lövöldözött egymásra, és egy eltévedt golyó eltalálta. El tudod képzelni, mit érezhetett a férje, amikor felhívták, és közölték vele, hogy a feleségét a napi bevásárlás közben agyonlőtték? - Kis szünetet tartott, és enyhén összerázkódott. - Ami még szörnyűbb, négy kicsi gyereke volt, a legfiatalabb mindössze hat hónapos.
- Azt hiszem, jobb, ha kihagyjuk az ilyen részleteket - felelte Joanna. - Próbáljunk meg úgy tenni, mintha csak nevekről lenne szó, és nem emberekről!
- Igazad van - értett egyet Deborah. - A halála körülményeit leszámítva semmi nem volt, ami híressé tette volna, úgyhogy tökéletesen megfelel. Azt hiszem, maradok is nála. - Felírta a Georgina Marks nevet és a születési dátumot a jegyzettömbjére. - Már csak neked kell valami jól csengő nevet találni.
További hat hét lapszámait kellett átnézniük ahhoz,

hogy Deborah találjon egy újabb, ígéretesnek tűnő nevet.
- Prudence Heatherly, huszonnégy éves - olvasta hangosan. - Tökéletesen illik hozzád, Joanna! Még a hangzása is olyan, hogy aki hallja, egyből egy besavanyodott könyvtáros kisasszonyra gondol.
- Fogalmam sincs, mi ebben a vicces - felelte kissé megbántódva Joanna. - Hadd nézzem! - az újságért nyúlt, de Deborah elrántotta előle.
- Mintha arról beszéltünk volna, hogy nem foglalkozunk a részletekkel - mondta évődve.
-Nem is foglalkozom velük. Csak arról akarok meggyőződni, hogy nem egy helyi, bookfordi hírességről van szó. Egyébként ha már a nevét kölcsönveszem, valamit csak muszáj tudnom arról a nőről.
- Azt is megbeszéltük, hogy úgy kezeljük őket, mintha puszta nevek lennének, és nem emberek.
- Kérlek! - mondta Joanna lassan, a hangsúlyával is jelezve, hogy fogytán a türelme.
Deborah végre odaadta az újságot, és figyelte, amint lakótársa elolvassa a halálhírt. Mire végzett vele, Joanna arca komorrá vált.
- Ennyire rossz? - kérdezte Deborah.
- Legalább annyira, mint Georgináé. A Northeastern végzős hallgatója volt.
- Huhh! Ez túl közel csapott be - állapította meg Deborah. - Miben halt meg? Vagy inkább ne kérdezzem?
- A metró alá lökték a Washington Street-i állomáson. - Ezúttal Joannán volt a sor, hogy megborzongjon.
- Egy hajléktalan csinálta, akinek a jelek szerint semmi oka nem volt rá. Jóságos isten! Micsoda tragédia lehet

egy szülőnek váratlan telefont kapnia, amely arról szól, hogy egy csavargó a metró elé lökte a lányát.
- Tényleg szörnyű, de legalább van két nevünk - mondta Deborah, és Joannától elvéve összehajtogatta az újságot. Georgina Marks neve mellé Prudence Heatherlyét is felírta a jegyzettömbre, aztán nekilátott szabályos kötegbe rakni a lapokat. Joanna pár másodpercig mozdulatlanul meredt maga elé, de aztán nekilátott segíteni, és miután elkészültek, együtt vitték vissza a helyükre az újságokat.
Tizenöt perccel később, ugyanazon a kapun, amelyen át érkeztek, előbb Deborah, majd Joanna is kilépett a könyvtárból. Szótlanul, gondolataikba merülve lépdeltek egymás mellett, de mindketten határozottan örültek az eredménynek - mindössze egy és háromnegyed órára volt szükségük, hogy megszerezzék a két nevet.
- Gyalog megyünk vagy földalattin? - kérdezte egy idő után Deborah.
- Menjünk földalattin! - javasolta Joanna.
A könyvtártól csupán karnyújtásnyira volt a Boylston Street-i megálló, és a zöld vonalon egyenesen a hivatali negyedbe jutottak. Amikor kijöttek a föld alól, a környezetétől élesen elütő, acélba, üvegbe és betonba öntött hatalmas anakronizmusként ágaskodó, modern városháza előtt találták magukat.
- Meg tudná mondani, hol adják ki a halotti bizonyítványokat? - kérdezte Joanna a több emelet magasra nyúló előcsarnokban az információs pult mögött ülő ügyeletest. Mielőtt megszólalt volna, több percet várt, mivel a nő éppen el volt merülve valami nagyon fontos beszélgetésben a kolléganőjével.

- Az alagsori nyilvántartóban - válaszolta kurtán a tájékoztató szolgálat munkatársa.
Joanna nem szólt semmit, csak kifejezően az égre emelte a tekintetét, és rögtön indultak is Deborah-val a pincébe. Gond nélkül, hamar megtalálták a lakossági nyilvántartó ablakát, a probléma csupán az volt, hogy nem ült mögötte senki.
- Halló! - szólt be megemelt hangon Deborah. - Van itt valaki?
Az ablaktól nem messze egy nő dugta ki a fejét a sorba állított irattartó szekrények mögül. - Miben segíthetek? - kérdezte.
- Halotti bizonyítványokért jöttünk - válaszolta Deborah.
A nő imbolygó léptekkel jött ki a szekrénysor mögül. Fekete ruhája erősen feszült a törzsét alkotó, egymás alatt sorakozó víz szintes hurkákon, a nyakába akasztva, láncon hordott olvasószemüvege pedig kényelmesen elfeküdt terebélyes keblén. - Kérem a nevet és az elhalálozás évét! - mondta unott hangon, az ablak mögötti pultra támaszkodva.
- Georgina Marks és Prudence Heatherly - felelt Joanna. - Mindketten az idén, 2001-ben haltak meg.
- Egy hétbe telik, de néha tíz napba is, amíg a bizonyítványt megkapjuk.
- Olyan sokat kell várnunk? - kérdezte csalódottan Joanna.
- Nem. Az egy hét ahhoz kell, hogy az illető halála után az értesítés eljusson ide, a nyilvántartóba. Csak azért említettem, mert ha az illetők csak pár napja haltak meg, akkor nem biztos, hogy itt a bizonyítvány.
- Mindketten több mint egy hónapja halottak -

mondta Joanna.
- Akkor elvben nincs semmi gond. Hat dollár darabonként - közölte a nő.
- Csak meg akarjuk nézni a bizonyítványokat. Másolatot nem... - próbált vitatkozni Joanna, de Deborah nem hagyta. - Tehát hat dollár! - mondta, és hogy hallgatásra bírja, jó erősen oldalba is bökte a barátnőjét.
A nő ráérősen felírta a neveket, közben többször is rosszalló pillantást vetett Joannára, majd eltűnt az iratszekrények között.
- Miért könyököltél belém? - kérdezte szemrehányóan Joanna, miután kettesben maradtak.
- Nem akartam, hogy mindent elronts csak azért, mert meg akarsz takarítani tizenkét dollárt - felelte suttogva Deborah. - Ha ez a nő rájön, hogy csak a társadalombiztosítási szám érdekel bennünket, gyanakodni kezd. Én legalábbis a helyében egész biztosan azt tenném. Úgyhogy szépen kifizetjük, amit kell, elrakjuk a másolatokat, és eltűzünk, mintha itt sem lettünk volna.
- Azt hiszem, igazad van - mondta vonakodva Joanna.
- Hát persze! Még szép!
A nő negyedórával később tért vissza a két hitelesített bizonyítványmásolattal. Deborah és Joanna addigra már kikészítette a pénzt, úgyhogy a cserét gyorsan lebonyolították, és öt perccel később már az utcán voltak, ahol mindketten felvésték egy papírdarabra a "saját" társadalombiztosítási számukat, és elrakták a bizonyítványokat.
- Azt ajánlom, hogy a bankba menet próbáljuk meg bemagolni - mondta Joanna. - Ha nem tudjuk fejből, valaki esetleg furcsának találja.

- Pláne akkor, ha valamilyen iratot kérnek, és tévedésből a halotti bizonyítványt rántjuk elő.
- Az sem ártana - folytatta nevetve Joanna - ha elkezdenénk az álneveinken szólítani egymást. Ellenkező esetben megtörténhet, hogy mások előtt kezdjük törni rajta a fejünket, és abból könnyen baj lehet.
- Remek ötlet, Prudence! - dicsérte meg Deborah. és bár odáig tartotta magát, tovább nem tudta megállni, hogy fel ne kacagjon.
Mindössze tíz perc sétával a városházától eljutottak a Fleet Banknek a Charles River Plazában működő fiókjába. Az út nagy részét csöndben tették meg, mindketten azzal voltak elfoglalva, hogy emlékezetükbe véssék a társadalombiztosítási számokat. Amikor a Charles River Plaza elé értek, Joanna karon ragadta Deborah-t, és megállította.
- Beszéljük meg a dolgot, mielőtt bemegyünk! - mondta. - Jelképes összeggel kellene megnyitnunk a számlákat, mivel nem lesz rá mód, hogy felhasználjuk a betétet.
- Mit javasolsz?
- Legyen húsz dollár!
- Benne vagyok - fogadta el az ajánlatot Deborah. - Keressünk egy automatát!
Mindketten magukhoz vettek száz dollár készpénzt, és beléptek a bankfiókba. Mivel az ebédidő közepe táján jártak, az ablakok előtt hosszú, főleg a közelben lévő massachusettsi közkórház alkalmazottaiból álló sorok várakoztak, és majdnem húsz perc kellett ahhoz, hogy rájuk kerüljön a sor.
Maga a számlanyitás már gyorsan ment, mivel villámgyors, a dolgát remekül értő alkalmazotthoz,

Maryhez kerültek. Az egyetlen gondot az okozta, hogy nem volt náluk semmilyen, a személyazonosságukat igazoló irat, de Mary ezt is áthidalta azzal, hogy majd másnap beugranak, és pótolják a mulasztást. Egy órakor elnézést kért, és kis időre magukra hagyta őket azzal, hogy beadja a kezdő összeget a pénztárba, és aktiválja a számlát.
- Mi lesz, ha azzal jön vissza, hogy halottak vagyunk? - kérdezte suttogva Deborah, miután kettesben maradtak.
- Akkor halottak leszünk - válaszolta hanyagul vállat vonva Joanna.
- De mit mondunk, ha megkérdezi? Valamit muszáj lesz mondanunk!
- Azt, hogy nyilván eltévesztettük a számot. Hazamegyünk, megnézzük, és majd visszajövünk.
- Félórája még remekül éreztem magam, most meg halálosan ideges vagyok - panaszkodott Deborah. - Ennyire hihetetlen, hajánál fogva előrángatott történettel csak nem állhatunk elő.
- Vigyázz! - figyelmeztette erőltetett suttogással Joanna.
- Készen is vagyunk - mondta a visszatérő Mary, és a befizetési csekkekkel együtt átadott néhány, az íróasztalára kikészített, és a bank szolgáltatásait ismertető brosúrát is. - Van parkolójegyük?
- Nincs. Gyalog jöttünk - felelte Joanna. Címként a kórház mögötti Charles River Park lakótömbhöz tartozó Seven Hawthorne Place-t mondták be.
Pár perccel később kint voltak a kellemes májusi napsütésben, és Deborah-n újból eufórikus, boldog hangulat lett úrrá. - Megcsináltuk! - kiáltotta lelkesen

miközben sietve távolodtak a banktól. - Egy pillanatra elbizonytalanodtam, de fölösleges volt, jó neveket és társadalombiztosítási számokat választottunk.
- Egyelőre igen, de hamarosan váltanunk kell. Menjünk haza, hívjuk fel a klinikát, és lépjünk tovább! - ajánlotta Joanna.
- Mi lenne, ha előbb megebédelnénk? Halálosan éhes vagyok. Annak a kávénak és süteménynek, amit hétkor ettünk, már nyoma sincs.
- Nekem is jólesne pár falat. De siessünk! Ne sokat szöszmötöljünk vele!
- Wingate Klinika! - hallatszott a telefonból egy vidám, kellemes hang. A készülék Joanna és Deborah között, a heverőn állt kihangosítva. Fél három múlt öt perccel, az ablakon beeső napsugarak táncoltak a parketten.
- Állás után szeretnék érdeklődni - felelte Joanna. - Megmondaná, kihez fordulhatok?
Kisorsolták, melyikük beszéljen a klinikával, és ő lett a győztes.
- Helen Mastersonnal, a személyzeti igazgatóval kellene beszélnie - válaszolta a telefonközpontos. - Adjam?
- Legyen szíves!
A hívásvárakoztatás alatti, már ismerős dallam csendült fel a készülékből, de nem tartott sokáig. Erős, mély női hang szakította félbe váratlanul: - Helen Masterson! Úgy hallom, munkát keres.
- Igen, a barátnőmmel együtt - válaszolta Joanna, csak nehezen térve magához a meglepődéstől.
- Konkrétan mihez értenek?
- Jól értek a számítógéphez.

- Csak tanulta, vagy valahol dolgozott is vele?
- Mindkettő. - Joanna nyaranta egy houstoni ügyvédi irodában dolgozott, amellyel az édesapjának kiterjedt kapcsolatai voltak.
- Egyetemet végeztek? - érdeklődött tovább a személyzeti főnök.
- Igen. Én közgazdaságtanból diplomáztam, a barátnőmnek, Georgina Marksnak pedig a biológia volt a fő tárgya - Joanna ránézett Deborah-ra, mire az elismerően feltartotta a hüvelykujját.
- Van laboratóriumi gyakorlata?
Deborah lázasan bólogatni kezdett.
- Igen, van.
- úgy tűnik, mindketten tökéletesen megfelelnének nekünk - mondta Helen Masterson. - Honnan tudnak a klinikánkról?
- Elnézést! Szabadna még egyszer? - Joanna csodálkozást kifejező grimasszal nézett Deborah-ra- a kérdés váratlanul érte. Miközben a személyzeti főnök megismételte, Deborah felkapta a padlóról az odakészített jegyzettömböt, és gyorsan ráírta: barát, hirdetés.
- Hallomásból. Egy barátunk látott egy hirdetést - felelte Joanna.
- Újságban?
Joanna újból elbizonytalanodott, s ezúttal Deborah is csak a vállát vonogatta.
- Nem tudom.
- Tulajdonképpen nem is lényeges, csak kíváncsi vagyok rá, hogy melyik hirdetés a leghatékonyabb - válaszolta Masterson. - Itt laknak Bookfordban?
- Pillanatnyilag Bostonban.
- Szóval miközben mindenki nagyvárosban akar dol-

gozni, maguk épp fordítva.
- Legalábbis egyelőre.
- És miért éppen minket választottak?
- Gyorsan munkát szeretnénk találni, és úgy hallottuk, nincs elegendő dolgozójuk - magyarázta Joanna. - Elég hosszú ideig Európában voltunk, nemrég jöttünk csak haza, és őszintén szólva igencsak szükségünk van a pénzre.
- Úgy tetszik, kölcsönösen segíthetünk egymásnak - állapította meg a személyzeti főnök. - Faxon és e-mailen is elküldhetem a felvételi kérdőívet. Melyiket választják?
- Legyen az e-mail! - válaszolta Joanna, és rögtön megadta a címet, amely szerencsére teljesen független volt a nevétől, egyetlen elemében sem emlékeztetett rá.
- Rögtön küldöm, mihelyt befejeztük. Mikor tudnának eljönni egy beszélgetésre? Akár ezen a héten, akár a következőn.
- Minél előbb, annál jobb - mondta Joanna, miközben Deborah egyetértőn bólogatott. - Holnap mindkettőnknek jó lenne, ha önnek is megfelel.
- Tökéletesen. Örülök, hogy ilyen lelkesek. Tíz óra?
- kérdezte Masterson.
- Ott leszünk.
- Elmondjam, hogy találnak meg bennünket?
- Nem szükséges. Majd megkérdezzük valakitől. Akkor a holnapi viszontlátásra! - búcsúzott el a személyzeti főnök.
Deborah megvárta, hogy Joanna a helyére tegye a kagylót, csak aztán szólalt meg: - Simán ment. Biztos hogy felvesznek.
- Szerintem is. - Joanna kihúzta a készülékből a zsi-

nórt, és a számítógép felé indult. - Na, lássuk azt az e-mailt!
Helen Masterson állta a szavát: az üzenet azonnal megjelent a képernyőn, mihelyt a gép belépett az internetbe. Tizenöt perc alatt Joanna és Deborah kitöltötte a képernyőn a saját kérdőívét, és azonnal vissza is küldte a klinikának.
- Majdhogynem túl könnyűnek tűnik - állapította meg Deborah, miután kikapcsolta a számítógépet.
- Ne legyél vészmadár! - figyelmeztette Joanna. - Lehet, hogy babonás vagyok, de addig ilyet ki nem ejtek a számon, amíg ott nem leszek a Wingate szerverszobájában. Még rengeteg dolog közbejöhet.
- Arra gondolsz, hogy valamelyik vagy mindkét társadalombiztosítási számmal hirtelen valami gond támad?
- Például. Vagy valaki, mondjuk dr. Donaldson, felismer bennünket holnap.
- Állj! Fogadjunk, hogy megint az álcázáson töröd a fejed! - mondta Deborah.
- Soha nem is vetettem el. Még előttünk a fél délután. Elmehetnénk Cambridge-be, a Galleria Mallba, és vehetnénk néhány holmit! - ajánlotta Joanna.
- Benne vagyok. Divatos prosti... Igen, az leszek. Remélem, találok valami hason kivágott cuccot, amit összepárosíthatok egy dögös melltartóval. Utána beugrunk a CVS-be hajfestékért meg egyebekért. Emlékszel még a Wingate recepciósára?
- Nehéz lenne elfelejteni.
- Mire elkészülök, a közelembe sem jöhet - jelentette ki Deborah.
- Azért ne játszd túl a dolgot! Nem lenne jó, ha túl

nagy figyelmet keltenénk - figyelmeztette Joanna.
- Csak azt csinálom, amire vágysz. Teszek róla, hogy ne ismerjenek fel.
- De az állást is meg akarjuk kapni.
- Ne aggódj! Olyan messzire azért nem megyek, hogy az veszélybe kerüljön - jelentette ki Deborah.

Nyolc

2001. május 9., 20.45

Spencer Wingate félrerakta a magazint, amelyet addig olvasott, és a lent suhanó tájat kezdte figyelni. A New England-i tavasz ebben az évben is a rájellemző lustasággal köszöntött be. A szántóföldek és a legelők mély, harsogó zöld színt öltöttek magukra, de a mélyebb vízmosásokban, horhosokban még mindig akadt hó. A lombhullató fák többségéről hiányoztak a levelek, de már sárgás zöld, fakadni kész rügyek borították őket.
- Mikor érünk Hanscom Fieldbe? - kérdezte Wingate olyan hangosan, hogy a pilóta a motorok dübörgésén át is meghallja. Egy Lear 45-ösön ült; negyedrészben tulajdonosa volt egy ilyen típusú gépnek, de nem annak, amelyiken éppen utazott. Két évvel korábban kötött üzletet egy résztulajdonosi jogokat árusító vállalattal, és egyelőre tökéletesen elégedett volt a szolgáltatással.
- Nem egészen húsz perc múlva, uram - kiabált hátra a válla fölött a pilóta. - Kicsi a forgalom. úgyhogy egyből leszállhatunk, nem kell sorba állnunk.
Wingate bólintott, és kényelmesen hátradőlt. Türelmetlenül várta, hogy megérkezzen Massachusettsbe, és az ismerős Dél-New England-i táj látványa csak még tovább növelte izgalmát. Már a második egymást követő évben Naplesben, Floridában töltötte a telet, és ezút-

tal - főleg a szezon utolsó hónapjaiban - unalom vett rajta erőt. Alig várta, hogy újból otthon legyen, és nemcsak azért, mert a Wingate Meddőségkezelő Klinika nyeresége aggasztóan visszaesett.
Három évvel korábban a klinikán remekül mentek a dolgok, a pénz gyorsabb ütemben ömlött a zsebébe mint arról valaha álmodott, és arra gondolt, hogy talán vissza is vonulhatna, a golfozásnak szentelhetné az idejét, írhatna egy regényt, amelyet aztán megfilmesítenek, szép nőkkel randevúzhatna, és úgy általában, végre kedve szerint kipihenhetné magát. E célokat szem előtt tartva rögtön neki is látott egy olyan, fiatalabb embert keresni, aki jól el tudná látni a virágzó vállalkozás vezetésével járó napi teendőket. Ragyogó szimatának és nem kis szerencséjének köszönhetően egy termékenységjavítással foglalkozó továbbképzési kurzuson, amelyen ő is tartott előadásokat, talált egy minden szempontból megfelelőnek látszó személyt.
Miután a klinika ügyét sikerült jól elrendeznie, Wingate a pihenésre legalkalmasabb hely megtalálására összpontosította minden figyelmét. Egy a floridai ingatlanpiacot alaposan ismerő páciense tanácsára a félsziget nyugati partján vásárolt birtokot, s miután az üzletet megkötötték, lelkesen elindult, hogy élvezze az örök napsütést és mindazt, ami vele jár.
Sajnos, a valóság csalódást keltett. Rengeteget golfozhatott, de állandó, és nagy megterheléshez, újabb és újabb kihívásokhoz szokott agya nem találta olyan izgalmasnak és változatosnak a sportot, mint remélte. Hozzájárult ehhez az is, hogy Wingate minden igyekezete ellenére sem tudott az idegesítő középszer fölé nőni, márpedig világéletében győztesnek tartotta magát,

és egyszerűen nem tudta elviselni a vereséget. A vége az lett, hogy eldöntötte magában: valami alapvetően nem stimmel a játékban.
Az ötlet, hogy regényt írjon, annyira sem bizonyult szerencsésnek, mint az, hogy elismert gol játékos lesz belőle. Vszonylag hamar rájött, hogy az írás sokkal keményebb munka, mint amilyennek hitte, és olyan mértékű önfegyelmet, kitartást követel, amekkora őbenne sajnálatos módon nincsen. Ami még ennél is komolyabban esett latba, az az volt, hogy hiányzott neki az azonnali, közvetlen visszacsatolás, amelyet orvosként mindig megkapott. Mindennek az eredményeként igen hamar úgy döntött, hogy a regény- illetve forgatókönyvírás nem illik az ő aktív, mozgalmasságot kedvelő természetéhez, és gyorsan abba is hagyta a próbálkozást.
A legnagyobb csalódás a társasági kapcsolatok terén érte. Élete nagyobbik része abban a szilárd, már-már megingathatatlan hitben telt el, hogy a hivatása oltárán feláldozza azt az életstílust, amelyre a külseje és a tehetsége egyébként predesztinálná. Egyetemistaként nem annyira szerelemből, mint inkább a magányosság érzésétől hajtva nősült meg, és olyan nőt vett el, akiről később bebizonyosodott, hogy intellektuálisan és társadalmi rangban is messze elmarad tőle. Miután a meglehetősen hamar érkező gyerekek kiröppentek otthonról, Wingate elvált. Szerencséjére ez még azelőtt történt hogy a klinika igazán ismerté és jövedelmezővé vált volna. A feleségéé lett a pazarnak semmiképp sem mondható ház, és kapott hozzá egy utólag visszatekintve nem jelentős összeget.
- Dr. Wingate?! - szólt hátra a pilóta. - Szóljak elő-

re?! Rendeljek kocsit?!
- Vár a sajátom! - kiabált vissza Wingate. - Mondja meg, hogy küldjék ki a betonra!
- Értettem, uram!
Wingate újból elmerült kuszán ide-oda csapongó gondolataiban. Bár Naplesről sok mindent el lehetett mondani, csak azt nem, hogy szűkölködik szép nőkben, neki igazából egyet sem sikerült levennie a lábáról. Gazdagnak hitte magát, de Naplesben mindig akadt valaki, aki az anyagiak tekintetében fényévekkel előtte járt.
A nyugalomba vonuláshoz kapcsolódó tervei közül tehát csak az valósult meg, hogy pihenjen. Az első szezon után az is unalmassá vált, és hogy a helyzet még elviselhetetlenebb legyen, rossz híreket kapott: a klinika nyeresége folyamatosan csökkenni kezdett. Wingate eleinte átmeneti, véletlenszerű hullámvölgyre, vagy könyvelési trükkre - például a több hónapra is elosztható költség egyszeri leírására - gyanakodott, de sajnos, a jövedelem csökkenése sehogyan sem akart megállni. Amennyire csak lehetősége volt rá a távolból, megpróbálta elemezni a jelenséget, és tisztábajönni az okaival. Nem arról volt szó, hogy jelentősen csökkentek volna a bevételek, ellenkezőleg! A kiadások szöktek rendkívül magasra, fölemésztették az egyre növekvő bevételt. Ez a körülmény tette szükségessé, hogy újból csatasorba álljon, és kézbe vegye a klinika ügyeinek irányítását. Amikor Paul Saunderst fölvette, közölte ugyan vele, hogy támogat minden kutatást, de a jelek szerint a klinikán zajló költségtermelő folyamatok ellenőrizetlenné váltak.
- Azt mondják, hogy a kocsija már a Jet Smart Avia-

tion épülete előtt van! - szólt hátra a pilóta. - Legyen szíves, kapcsolja be a biztonsági övét! Megkezdjük a rárepülést.
Wingate odamutatta feltartott hüvelykujját a pilótának, aki hátrapillantott a válla fölött. A biztonsági övét már a figyelmeztetés előtt bekapcsolta Wingate, nem kellett foglalkoznia vele. Miközben a Lear 45-ös ráfordult a leszállópályára, néhány másodpercig tisztán látta a reggeli napsütésben szemkáprásztatóan csillogó sötétvörös, lenyitható tetejű Bentleyt. Nagyon szerette, és egy pillanatra föl is merült benne a gondolat, hogy talán nagyobb szerencséje lett volna a nőknél, ha elviszi Naplesbe.

Joanna mindig szerette a virágzó, simogatóan meleg nyári esték ígéretét hordozó tavaszt. Houstonban mindig korán köszöntött be a kikelet, és az unalmas, szürke téli táj legtöbbször egyetlen éjszaka alatt változott át azáleákkal, tulipánokkal. virágzó sombokrokkal teli, színpompás meseországgá. Ahogyan Bostonból északnyugati irányba, Bookford felé haladt, megpróbálta ezeket az otthoni emlékeket felidézni, és örömöt meríteni belőlük, de bármennyire igyekezett, elég nehezen ment.
Először is alig volt hozzá virág, következésképp a színek is hiányoztak, leszámítva a fű harsogóan sötét- és a levelüket bontani készülő fák világos zöldjét. Másodszor, dühös volt Deborah-ra, aki jókedvűen ült mellette, és a rádióból hallatszó számot dúdolgatta. Bár megígérte, hogy mértéktartó lesz az álcázásban, Joanna megítélése szerint jócskán túllépte az elfogadhatóság határát. A haja narancssárga volt, az ajka és műkörmei

tűzpirosak, mélyen kivágott miniruhát viselt, a mellét kihívóan megemelő melltartóval és magas sarkú cipővel. A képet hosszan lelógó fülbevalók és egy apró hegyikristályakkal kirakott, szíves nyaklánc tette teljessé. Barátnőjével éles kontrasztot alkotva Joanna lábszárközépig érő sötétkék szoknyát, nyakig begombolt fehér blúzt, ugyancsak végig begombolt kardigánt és szintelen műanyag keretes szemüveget viselt, a haját pedig jellegtelen, fakó barnára festette.
- Erősen kétlem, hogy megkapod az állást - mondta váratlanul, a hosszúra nyúló csöndet megtörve. - És lehet, hogy miattad engem sem vesznek föl.
Deborah oldalra fordult, elgondolkodva nézte egy darabig a barátnőjét, majd egyetlen szó nélkül kikapcsolta a rádiót.
Joanna egy pillanatra villantotta csak rá a tekintetét, aztán újból előrenézett.
- Ezért voltál olyan szótlan? - kérdezte Deborah. - Indulás óta ki sem nyitottad a szád.
- Megígérted, hogy nem hülyéskeded el a dolgot - felelte Joanna.
Deborah neccharisnyába bújtatott, majdnem combtőig kilátszó lábára nézett. - Szó sincs hülyéskedésről - mondta. - Csupán éltem a lehetőséggel, hogy kipróbálhatok valamit, amit már régen szerettem volna, de nem volt rá alkalom.
- Mondj, amit akarsz, nyugodtan meg lehetne mintázni rólad az ízléstelenség szobrát.
- Szerinted. És tulajdonképpen szerintem is. De nem mindenki értene egyet velünk, főleg nem a férfiak közül.
- Azt hiszed, bárki megfordul utánad, amíg így nézel

ki? - kérdezte megütközve Joanna.
- Igen. Nem minden férfi, de sok. Direkt figyeltem, hogyan reagálnak a férfiak az így festő nőkre, és hidd el, jócskán akadnak olyanok, akiket nem hagynak hidegen - magyarázta Deborah. - Nem biztos, hogy éppen olyan indíttatásból, mint szeretném, de észre fognak venni, és legalább egyszer az életben ki akarom próbálni, hogy az milyen.
- Ez az egész csak mese, az ellentettje annak a téves férfi hiedelemnek, hogy a nőket feltétlenül lázba hozzák a barnára sült bőr alatt keményen dagadó izmok - vitatkozott Joanna.
- Szerintem nem ugyanarról van szó - mondta könynyed legyintéssel Deborah. - Egyébként is, a hagyományos női neveltetésed szól belőled, az a meggyőződés, hogy férfi és nő között mindenfajta kapcsolatnak bevezetőül kell szolgálnia a házassághoz. Hadd emlékeztesselek arra, hogy sok férfi akad, aki játékból, hogy azt ne mondjam, sportból udvarol. Szórakozást lát benne, és egy modern, huszonegyedik századi nő is nyugodtan tekintheti annak.
-Nem akarok erről vitatkozni - jelentette ki Joanna.
- A gond ugyanis az, hogy egy nővel találkozunk, és erősen kétlem, hogy odáig lesz a külsődtől. Valószínűleg annyira nem, hogy föl sem vesz.
- Látod, ebben sem értünk egyet - jelentette ki Deborah. - A személyzeti igazgató valóban nő, de attól még föltehető, hogy jól végzi a munkáját, és józanul gondolkodik, reálisan nézi a dolgokat. Laboratóriumi munkára jelentkezem. nem pedig arra, hogy a pácienseket fogadjam. Egyébként emlékezzél csak arra a vörös hajú recepciós lányra, aki majdnem annyira kihívóan

néz ki, mint én!
- Rendben van, de minek kockáztatni?
- Leg főképp, ahogyan magad is mondtad, azért izgultunk, nehogy felismerjenek bennünket. Nyugodt lehetsz, biztosan nem fognak felismerni, és még jól is szórakozunk. Nem vagyok hajlandó abbahagyni a nevelésedet, és hagyni, hogy teljesen fölösleges, idejétmúlt merevségeddel tönkretedd magad.
- Jézusom! - nyögött fel Joanna. - Ne próbálj meggyőzni arról, hogy az én érdekemben nézel ki úgy, mint egy kurva!
- Rendben van, elsősorban a magam szórakoztatására, de azért egy kicsit miattad is - fújt visszakozót, ha csak részben is, Deborah.
Mire Bookfordba értek, Joanna megbékélt barátnője külsejével. Úgy döntött, hogy a legrosszabb esetben Deborah nem kapja ugyan meg az állást, de attól őt még felveszik. Eredetileg is úgy tervezte, hogy egyedül jelentkezik a klinikán, és csak azért egyezett bele, hogy ketten menjenek, mert Deborah ragaszkodott hozzá.
- Emlékszel, hol kell letérni a főútról? - kérdezte.
Első alkalommal nem ő vezetett, és utasként mindig nehezen tudta megjegyezni az utat.
- A következő kanyar után balra - válaszolta Deborah. - Ezt a raktárt megjegyeztem - tette hozzá, és jobbra, egy hosszan elnyúló épületre mutatott.
- Igazad van, már látom is a táblát - mondta Joanna, a kanyar után újból egyenesbe hozva a kocsit. Lassított rákanyarodott a kaviccsal beterített útra, és már látták is elöl a kapusházat. Az alagútban teherautók álltak, lehetetlenné téve a továbbhaladásukat, és az egyenruhás őr, csiptetős irattartó lappal a kezében éppen az első jármű

sofőrjével beszélgetett.
- úgy látszik, ilyenkor szállítanak a gazdaságnak - mondta Deborah, megpillantva az utolsó kocsi hátulján lévő feliratot: Webster takarmány,
- Mennyi az idő? - érdeklődött Joanna. Azóta, hogy a tervezettnél húsz perccel később - meg kellett várni, hogy Deborah körmén megszáradjon a lakk - elindultak, egyfolytában az idő miatt aggódott.
- Öt perc múlva tíz.
- Csodás! - fakadt ki Joanna. - Utálok bárhonnan elkésni, de akkor meg különösen, ha felvételi elbeszélgetésre megyek.
- Mi minden tőlünk telhetőt megtettünk, nem a mi hibánk, ha késünk - jelentette ki magabiztosan Deborah.
Joanna nem szerette, ha lekezelő hangon beszél vele, és tudta, hogy ezzel Deborah is tisztában van, de nem vágott vissza, nem akarta megadni neki azt az elégtételt, hogy elveszíti a türelmét. Inkább összeszorította a fogát, és ujjaival szaggatottan dobolni kezdett a kormányon.
Múltak a percek, és a dobolás egyre gyorsabbá vált. Joanna felsóhajtott, és a visszapillantó tükörbe nézett, hogy lássa, mennyire sínylette meg a frizurája az utat, de mielőtt igazítani tudott volna a tükrön, egy kocsit látott a Pierce Streetről a kavicsos útra kanyarodni. Az autó néhány másodperccel később közvetlenül mögöttük fékezett le.
- Emlékszel még arra a lenyitható tetejű Bentleyre, amelyet a klinika parkolójában láttunk? - kérdezte Joanna.
- Halványan - válaszolta Deborah. A gépkocsik so-

sem érdekelték különösebben, kizárólag közlekedési eszközt látott bennük, amellyel kényelmesen el lehet jutni A pontról a B-re, és nem volt képes megkülönböztetni a Chevyt a Fordtól, vagy a BMW-t a Mercedestől.
- Az előbb állt meg mögöttünk - közölte Joanna.
- Tényleg? - Deborah hátrafordult, hogy szemügyre vehesse az autót. - Tényleg. Most már emlékszem.
- Kíváncsi lennék rá, hogy valamelyik orvosé-e - mondta a sötétpiros járműben gyönyörködve Joanna. A fény úgy esett a kocsi szélvédőjére, hogy a belsejét nem látta.
- Elmúlt tíz óra! - közölte aggódva Deborah, miután ránézett az órájára. - Mi legyen? Az a hülye őr még mindig a sofőrrel beszélget. Mi az ördögről tárgyalhatnak ennyit?
-Nyilván alaposan megnézik, kit engednek be a klinika területére.
- Lehet, de nekünk előre megbeszélt találkozónk van - jelentette ki Deborah, és gyorsan kiszállt a kocsiból.
- Hová mégy?! - kiáltott utána Joanna.
- Megnézem, mit totojáznak. Ez egyszerűen röhej! - válaszolta Deborah. Az ajtót dühösen bevágva megkerülte a kocsit, és lábujjhegyen tipegve, nehogy cipőjének tűsarka belefúródjon a kavicsba, és elveszítse az egyensúlyát, a kapusház felé indult.
Akármilyen mérges volt is korábban, Joanna nem állta meg, hogy barátnője groteszk járása láttán el ne nevesse magát. Közben észrevette, hogy a statikus töltéstől, amelyet a ruha és a nylonharisnya súrlódása idézett elő, a szoknyarész hátul felkapott, úgyhogy gyorsan leeresztette az ablakot, és Deborah után kiáltott:
- Hé! Marilyn Monroe! Kint van a hátsó feled!

Spencer Wingate mindkét mutatóujját behajlítva megdörzsölte a szemét, hogy jobban lásson. A cél előtt útját álló kisebbfajta dugó miatt dühösen állt meg a jelentéktelen kinézetű Chevy Malibu mögött, és bár tisztán látta a kocsiban ülőket, nem foglalkozott velük mindaddig, amíg egyikük ki nem szállt.
Wingate-nek olyan érzése támadt, mintha csodát látna. Végre megtalálta azt a nőt, akit naplesi tartózkodása alatt egyfolytában keresett, de nem tudott ráakadni. Azonkívűl, hogy szép volt, karcsú és ruganyos testű, az öltözéke is Miami déli, sajnos, ritkán fölkeresett részét juttatta Wingate eszébe. Hogy a váratlan helyzet még izgalmasabb legyen, a nő ruhája hátul felgyűrődött, megmutatva majdnem meztelen, csupán tenyérnyi bugyiba és harisnyanadrágba öltöztetett, igencsak formás hátsóját.
Wingate-et felbátorította a "hazai pálya", megszűnt minden, Naplesben még igencsak meglévő gátlása, úgyhogy gondolkodás nélkül kiugrott a kocsiból. Hallotta a nő útitársának a kiáltását, látta, hogy a ruha alja visszakerül oda, ahol rendeltetésszerűen lennie kellett, ám még így is csupán combközépig ért, és mivel szintetikus, tapadós anyagból készült, érzékien rásimult bizonytalanul lépkedő gazdája testére.
Anélkül, hogy egy pillanatig is gondolkodott volna azon, hogy mit tesz, Wingate futni kezdett. A Malibu mellett elhaladva egy pillanatra látta csak az üldözött tünemény útitársát, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy megállapítsa: ég és föld a különbség közöttük. A sorban utolsó tehergépkocsit elérve, szapora lépésekre váltott, és úgy közelítette meg a nőt, aki csípőre tett kézzel, he-

vesen vitatkozott éppen az őrrel.

- Küldje vissza, vagy állítsa félre a teherautókat! A lényeg az, hogy továbbmehessünk! - mondta határozott, parancsoló hangon Deborah. - Ms. Mastersonnal, a személyzeti főnökkel beszéltünk meg találkozót, és máris késésben vagyunk.
Az őrre mindez a legcsekélyebb hatással sem volt. A szemöldökét enyhén felvonva, gúnyos vigyorral a szája szögletében nézett le Deborah-ra, és az arckifejezéséből ítélve valami durvaságot válaszolt volna, ha Wingate meg nem akadályozza benne.
- Mi a probléma? - kérdezte a legszigorúbb hangon, amely tellett tőle, és anélkül, hogy tudatában lett volna, Deborah-t utánozva harciasan csípőre tette a kezét.
Az őr feléje fordult, pillanatnyi gondolkodás nélkül közölte vele, hogy nem rá tartozik, és jobban tenné, ha visszamenne a kocsijához. A kérem és az uram kifejezéseket használta ugyan, de a hanghordozásán érezni lehetett, hogy mindkettőt merő formalitásnak tekinti.
- Talán fel kellene hívni a gazdaságot, hogy tiszta legyen a kép - vetette fel Wingate.
- Na ide figyeljen, uram! - mondta az őr, úgy ejtve ki az uram szót, mintha csupán lényegtelen, valódi tartalmat nem hordozó díszítő jelző lenne. Kapcsos táblát szorongató kezével Wingate Bentleyje felé bökött, miközben a másikat - csöppet sem diszkréten - rátette a fegyvere markolatára. - Legyen szíves, és húzzon vissza a kocsijához, de gyorsan!
- Ne fenyegetőzzön! Ha nem tudná, dr. Spencer Wingate vagyok - mondta ekkor a klinika alapítója.
Az őr addig fenyegető arca szelídülni látszott, és

mintha heves belső küzdelem árán azt próbálta volna eldönteni, hogyan tovább. A meglepő kijelentést hallva Deborah azonnal elkapta róla a tekintetét, és Wingatere nézett. Mintha szappanoperából előlépő, az összes sztereotípiának pontosan megfelelő orvost látott volna: magas volt, karcsú, markáns arcú, egészséges, napbarnított bőrrel és ezüstösen ősz hajjal.
Mielőtt bárki bármit mondhatott volna, nyílt az őrház masszív, ablak nélküli acélajtaja, és egy izmos alak bukkant föl fekete ingben, fekete nadrágban és edzőcipőben. Kimérten, szándékos lassúsággal mozgott, és halkan csukta be maga mögött az ajtót.
- Dr. Wingate! - köszönt nyugodtan. - Szólnia kellett volna, hogy ma érkezik.
- Miért állnak itt ezek a teherautók, Kurt?! - kérdezte parancsoló hangon Wingate.
- Dr. Saunders engedélyét várjuk, hogy továbbengedjük őket - válaszolta Hermann. - Nem voltak rajta a listán, és dr. Saunders szereti, ha minden szabálytalanságot azonnal jelentünk neki.
- Takarmányt hoztak, az isten szerelmére! - mordult fel Wingate. - Küldjék tovább őket a gazdaságba, és hadd menjünk végre!
- Ahogy óhajtja - mondta a biztonsági főnök. Műanyag kártyát vett elő, végighúzta az elöl álló teherautó melletti oszlopra szerelt elektronikus zár hornyában, és az utat elzáró nehéz acélrács abban a pillanatban emelkedni kezdett.
Az első teherautó sofőrje azonnal beindította a motort, amitől a szűk alagútban nemcsak a zaj lett elviselhetetlenül nagy, hanem néhány másodpercen belül a füst is. Deborah és Wingate amilyen gyorsan csak tu-

dott, menekült onnan.
- Köszönöm, hogy megoldotta a gondot - mondta a lány. Feltűnt neki, hogy az orvos mohó tekintetű szeme ugyanolyan kéken csillogott, mint a fekete ruhás biztonságié.
- Semmiség - felelte Wingate. Dühös volt magára, mert hiába igyekezett palástolni izgalmát, enyhén megbicsaklott a hangja. Közelről, a tekintélyes dekoltázst is látva arra a megállapításra jutott, hogy a nő nem napozástól nyerte vonzó barnaságát, mint először gondolta, hanem természettől fogva kreol bőrű. A szemöldöke és a szeme is sötét volt, és az, hogy ezekhez szőke haj társult, azt az érzést keltette az orvosban, hogy a csodás külső alatt vad, érzéki természet lakik.
- Viszlát! - köszönt el mosolyogva Deborah, és indult is a kocsijuk felé.
- Egy pillanat! - szólt utána Wingate. - Megkérdezhetem a nevét? - folytatta, miután a lány visszafordult.
- Georgina Marks - felelte Deborah. Érezte, hogy a szívverése kissé felgyorsul; ez volt az első alkalom, hogy a kiválasztott nevet használta.
- Tényleg Helen Mastersonnal van találkozója?
- Tíz órakor. Sajnos, elkéstünk, hála az őröknek.
- Felhívom, megmondom neki, hogy nem a maga hibája - ajánlotta Wingate.
- Köszönöm. Igazán kedves.
- Szóval itt akar dolgozni?
- Igen - válaszolta Deborah. - A lakótársammal együtt. Bostonban lakunk, és ha felváltva vezetünk, könnyebb az utazás.
- Érdekes. És milyen munkára jelentkeznek?
- Molekuláris biológiából vizsgáztam - felelte De-

borah, szándékosan homályban hagyva, hogy milyen szinten. - A laboratóriumban szeretnék dolgozni.
- Molekuláris biológiából! Ezt nevezem! - mondta őszinte elismeréssel Wingate. - Megkérdezhetem, hogy hol?
- A Harvardon - válaszolta Deborah. Mielőtt e-mailen visszaküldték volna a jelentkezési lapot, Joannával alaposan megbeszélték a dolgot, és bár tartottak attól hogy az egyetem alapján valaki esetleg rájuk ismer, úgy döntöttek, hogy az igazat mondják. Ezzel elkerülhették hogy ha a tanulmányaikról beszélnek, bárki hazugságon kaphassa őket.
- Harvard! - ismételte meg Wingate. Már attól is nagyon meglepődött, hogy a lány molekuláris biológiát tanult, az pedig, hogy a Harvardon tette, csak tovább rontott a helyzeten, arra utalt, hogy talán mégsem az a vad, szabados természet, akinek vélte, és nem lesz túl könnyü imponálni neki. - És a lakótársa? - kérdezte csak hogy témát váltson. - Ő is a laboratóriumba készül?
- Nem. Prudence - Prudence Heatherlynek hívják - irodában szeretne dolgozni. Jól ért a számítógéphez, van szövegszerkesztői gyakorlata - válaszolta Deborah.
- Biztos vagyok benne, hogy mindkettőjük számára akad itt munka. Mi volna, ha meglátogatnának az irodámban, miután beszéltek Helennel?
Deborah kissé oldalra hajtotta a fejét, és enyhén hunyorított, mintha azon törné a fejét, milyen hátsó szándék rejtőzik a kérdés mögött.
- Megihatnánk egy kávét - folytatta Wingate.
- Merre van az irodája? - kérdezte végre a lány.

- Majd Helen megmondja. Emlékszik, megígértem, hogy beszélek vele. Megkérem, hogy igazítsa útba magukat.
- Köszönöm - mondta még egyszer mosolyogva Deborah, és otthagyta az orvost.
Wingate nézte, amint visszament a kocsijukhoz, és ha akarja, sem kerülte volna el a figyelmét, hogy milyen izgatóan mozog formás feneke a vékony műselyem ruha alatt. Az, hogy az anyag szemmel láthatóan olcsó, nem vett el semmit az érzéki hatásból. - Harvard - mondta halkan, elgondolkodva Wingate. Saját egykori középiskoláját, a Sommervitle High-t a lány megjelenéséhez jobban illőnek, a maga szempontjából pedig sokkal több esélyt ígérőnek tartotta volna.
- Hogyan képes bárki egész nap ilyen cipőben járni? - kérdezte Deborah, miután visszaszállt a kocsiba.
- Látnod kellene magad! - mondta nevetve Joanna.
- Rém röhejesen nézel ki.
- Lassan a testtel! Még a végén lerombolod az önbizalmamat.
Látva, hogy az előttük álló teherautó elindul, Joanna bekapcsolta a motort. - Láttam, beszélgettél a Bentley gazdájával.
- Fogadjunk, hogy nem találod ki, kicsoda! - mondta játékosan, némi izgalommal a hangjában Deborah.
Joanna sebességbe kapcsolt, és lassan elindította a kocsit. Nem szerette, ha Deborah találós kérdéseket tett föl, és egy darabig meg is állta, hogy ne reagáljon, de végül a kíváncsisága erősebbnek bizonyult az elszántságánál. - Rendben. Szabad a gazda - mondta.
- Maga dr. Wingate. És ellentétben azzal, amit mondtál, igencsak fölkeltette az érdeklődését a megje-

lenésem - válaszolta Deborah.
- Tetszett neki, vagy viszolygott tőle? A kettő nem ugyanaz, még ha ránézésre néha nehéz is megkülönböztetni őket.
- Semmi kétség, hogy az első. Bizonyítani is tudom: meghívott bennünket. Ha beszéltünk a személyzeti igazgatóval, hozzá megyünk kávézni.
- Ugye viccelsz?
- Eszem ágában sincs - válaszolta diadalmasan Deborah.
Joanna a kocsit tovább eresztve óvatosan begurult az alagútba. Wingate még mindig ott volt, a feketébe öltözött férfi és az egyenruhás őr között. A kapu már kezdett bezáródni a teherautók mögött, és mivel az orvos is feltartotta a kezét, Joanna megállította az autót, és leeresztette az ablakot.
- Várom önöket, hölgyeim! - közölte közelebb hajolva Wingate. - Érezzék jól magukat az elbeszélgetésen! - Ahhoz hasonló kék műanyag kártyát vett elő, mint amilyet a fekete ruhás férfi használt, és végighúzta a leolvasó hornyában. A leereszkedő kapu egy pillanatra megállt, irányt váltott, és újból nyílni kezdett. Wingate kecses, elegáns mozdulattal jelezte, hogy hajtsanaktovább.
- Figyelemre méltó jelenség - állapította meg Joanna, miután maguk mögött hagyták az alagutat.
- Szerintem is.
- Furcsa módon kicsit hasonlít apámra.
- Most kivételesen te hülyéskedsz - állapította meg a barátnőjére nézve Deborah. - Semmiféle hasonlóságot sem tudok felfedezni közöttük. Szerintem olyan, mint a szappanoperák orvosai.

- Komolyan beszélek - tiltakozott a vád ellen Joanna. - Nemcsak a termetük, a bőrük színe is azonos, és egyformán távolságtartók.
- Képzelődsz. Velem minden volt, csak nem tartózkodó. Látnod kellett volna, hogy guvadt a szeme, miközben a dekoltázsomat bámulta.
- Komolyan mondod, hogy kicsit sem hasonlít az apámra?
- Egy szemernyit sem! - jelentette ki határozottan Deborah.
- Furcsa, mert szerintem igen. Ez valami tudatalatti dolog lehet - felelte vállat vonva Joanna.
A beszélgetés közben túljutottak a kapusház után sorakozó, az út mindkét oldalán tömör falat alkotó örökzöldeken, és végre semmitől sem akadályoztatva, teljes valójában szemügyre tudták venni a néhai Cabot elmegyógyintézet épületét.
- Még annál is baljósabb, mint amire emlékeztem - állapította meg Deborah, és előredőlt, hogy jobban kilásson a szélvédőn. - Amikor először itt voltunk, mintha még nem lettek volna azok a sárkányos vízköpők.
- Annyi viktoriánus díszítés van ezen a házon, hogy képtelenség mindet megjegyezni - válaszolta Joanna.
Az ívben meghajló kocsibehajtó fölvezetett az épület déli oldalán elterülő parkolóba. Ahogy feljebb jutottak az emelkedőn, kelet felöl láthatóvá vált a már korábbról ismerős magas kémény, amely - akárcsak első ottjártukkor - ezúttal is füstöt okádott.
- Tudod - szólalt meg Deborah - eszembe jut róla valami, amit az első alkalommal elfelejtettem mondani.
Joanna talált egy üres helyet, beállt rá, és a motort leállítva lassan számolni kezdett magában. Remélte,

hogy a barátnője kivételesen szakít rossz szokásával, rákérdezés nélkül is befejezi a találós kérdéssé formált gondolatsort, de mint már annyiszor, ezúttal is csalódnia kellett. - Feladom - mondta sok-sok másodperccel később. - Mit nem mondtál el?
- A Cabotnak a kazánház mellett saját krematóriuma is volt - felelte Deborah. - Amikor hallottam, rögtön az a hányingert keltő gondolatom támadt, hogy időnként a beutaltak maradványaival fűtötték az épületet.
- Hogy juthatott eszedbe ilyen szörnyűség?!
- Nem tehetek róla. A krematórium, a szögesdróttal fedett kerítés, a gazdaságban dolgozók - az egész valahogy a náci koncentrációs táborokra emlékeztet - magyarázta Deborah.
- Te megőrültél! - Joanna annyira abszurdnak tartotta az ötletet, hogy vitatkozni sem kívánt róla. Heves mozdulattal szélesre tárta az ajtót, és kiszállt.
- A krematórium súlyos műhibák nyomainak az eltüntetésére is jó lehet - folytatta a korábbi gondolatsort a barátnője mellé lépve Deborah.
- Elkésünk! - figyelmeztette feszesen Joanna. - Menjünk, és szedjük össze magunkat, hogy fölvegyenek bennünket!

Kilenc
2001. május 9., 10.25
A szag meleg volt, nedves, büdös és undorítóan állati. Paul Saunders sebészmaszkot viselt, de nem a fertőzésveszély csökkentése érdekében, hanem azért, mert különben nem tudta volna elviselni az elletőkarámban terjengő szagot. Sheila Donaldsonnal és Greg Lynchcsel, az öles termetű állatorvossal állt ott, akit magasabb fi-

zetéssel, és részvényvásárlási lehetőségre tett ígérettel sikerült elcsábítania a Tufts Egyetem állatorvostani karáról. Donaldson doktornőn és rajta csak műtősköpeny volt az utcai ruha fölött, és gumicsizmát viseltek, Lynch azonban vastag gumiköténytet és gumikesztyűt is vett.
- Mintha azt mondta volna, hogy pillanatokon belül kezdődhet az ellés - mondta szemrehányó hangon, karját a mellén keresztbe fonva Saunders.
- Úgy is van, minden jel arra utal - válaszolta Lynch.
- Ráadásul a vemhesség kétszáznyolcvankilencedik napjánál járunk, úgyhogy már rég itt az ideje. - Óvatosan megpaskolta a koca fejét, mire az hosszan, fülsértően felvisított.
- Nem indíthatnánk meg? - kérdezte Saunders, a dobhártyarepesztő hangtól megrándult arccal. A karám rácsán túl várakozó Carl Smithre nézett, némán afelől érdeklődve, hogy hozott-e magával oxitocint vagy bármilyen egyéb, a méh stimulálására alkalmas szert. Az aneszteziológus a gazdaság számára vásárolt, kifejezetten állatok altatására szánt készülék mellett állt, felkészülve arra, hogy szükség esetén azonnal cselekedjen.
- Jobb, ha hagyjuk, hogy minden menjen a maga természetes módján - válaszolta Lynch. - Higgye el, már nem kell sokáig várni!
Alig fejezte be a mondatot, újabb, idegeket borzoló visítás kíséretében meleg magzatvíz kezdett ömleni a szalmával borított betonpadlóra. Saundersnek és Donaldson doktornőnek is hátra kellett ugrania, hogy a meleg folyadékot elkerülje.
- Mit el nem visel az ember a tudományért! - mondta tekintetét az égre emelve Saunders. - Borzalmas!
- Dr. Saunders! - fordult hozzá újból az állatgondo-

zó. - Telefonáltak... - Most már tényleg csak pillanatok kérdése. Hamar túl leszünk rajta - biztatta az állatorvos, és a kupacba gyűlt ürülék nagyját tessék-lássék elkerülve az oldalán fekvő emse mögé állt.
- Olyan hamar nem, hogy ne hányjam el magam - felelte utálkozva Saunders. - Mikor volt az utolsó ültrahang? - kérdezte dr. Donaldsontól.
- Tegnap. És hogy őszinte legyek, a köldökzsinór mérete nagyon nem tetszett. Emlékszik rá, hogy mondtam?
- Igen. - Saunders elégedetlenül megrázta a fejét. - Néha nagyon elegem van a munkánkkal együtt járó kudarcokból. Különösen a kutatásnak ebben a szakaszában. Ha most is döglött lesz az egész alom, nem tudom, mit csináljak.
- Reménykedjünk! - tanácsolta a doktornő.
Valahol a hátuk mögött telefoncsörgés hallatszott, és az egyik oldalt bámészkodó ápoló rögtön rohant, hogy felvegye a kagylót.
A disznó újból felvisított. - Elkezdődött! - mondta Lynch, és kesztyűs kezével benyúlt az állatba. - Már kitágult. Helyet!
Saunders és Donaldson doktornő boldogan távolodott el, amennyire csak a karám korlátja engedte.
- Át kell adnom egy üzenetet, dr. Saunders - mondta a telefontól visszatérve az ápoló.
Az orvos anélkül, hogy figyelt volna rá, türelmetlen kézmozdulattal elhessegette, és az első, anyja visításától kísérve felbukkanó malacot figyelte. A következő pillanatban a csöpp jószág kikerült a szülőcsatornából. Sötét, kékes színe volt a szerencsétlennek, és csak gyönge kísérletet tett, hogy lélegezzen. A köldökzsinór-

ja hatalmasnak tetszett, kétszer akkorának, mint amekkora a normális méret. Lynch gyors, gyakorlott mozdulatokkal elkötötte, és felkészült a következő malac fogadására.
Miután a szülés elkezdődött, az ivadékok gyors egymásutánban követték egymást. Néhány perccel később már az egész alom ott hevert véresen, mozdulatlanul a szalmán. Smith az egyik csöpp jószágért nyúlt, hogy megpróbálja újraéleszteni, de Saunders rászólt, hogy hagyja, rosszabb állapotban van, semhogy érdemes lenne megkísérelni. A jelenlévők némán, komoran figyelték a szerencsétlen kis teremtményeket, a koca pedig ösztönösen úgy tett, mintha semmi köze sem lenne hozzájuk.
- Az emberi mitokondrium használata ezek szerint nem vált be - törte meg a hosszúra nyúlt csöndet Saunders. - Pedig erősen bíztam benne! Azt hittem, remek ötlet. Teljesen logikusnak, helyénvalónak tűnt, de sajnos, elég ránézni ezekre a szerencsétlen kis lényekre, hogy kiderüljön, ugyanolyan szív-tüdő elégtelenségben szenvednek, mint az előző csoport tagjai.
- Legalább odáig eljutottunk, hogy rendesen ki lettek hordva - válaszolta az állatorvos. - Amikor elkezdtük, a vemhességi idő egyharmadánál sorozatban követték egymást a vetélések.
- Boncoljuk fel őket? - érdeklődött dr. Donaldson.
- Csak a rend kedvéért - mondta lehangoltan Saunders. - Tudjuk, mi lesz a diagnózis - nyilván ugyanaz, ami legutóbb - de az utókor kedvéért nem árt dokumentálni. Utána újból kezdjük elölről - ha úgy tetszik, a tervezőasztaltól - hogy rájöjjünk, hol van a hiba.
- A petefészkek... - akart kérdezni valamit Do-

naldson doktornő, de Saunders közbevágott, meg sem várta a mondat végét.
- Feltétlenül! -jelentette ki nyomatékosan Saunders.
- Gyorsan meg kell csinálni, amíg még élnek! A boncolás várhat. Ha kell, a petefészkek kivétele után tegyék hűtőbe a tetemeket, végezzék el a boncolást, amikor lesz rá idő, aztán égessék el őket.
- A méhlepény? - kérdezett tovább dr. Donaldson.
- A kocával együtt fényképezzék le! - adta ki az utasítást Saunders, és gumicsizmája orrával megbökdöste a véres masszát. - Alaposan meg is kell vizsgálni. Biztosan találnak benne valamilyen rendellenességet.
- Az a telefon... - próbált közbeszólni az ápoló, de Saunders nem hagyta.
- Az isten szerelmére, hagyjon már békén! - kiáltott rá dühösen. - Tudom, hogy a takarmányszállító autók miatt hívtak. Az sem érdekel, ha még egy napig a bejáratnál állnak. Tegnap kellett volna ideérkezniük, nem ma.
- Nem a teherautókkal van baj - mondta a gondozó.
- Megérkeztek, és hamarosan le is pakolnak.
- Tessék?! Világosan megmondtam, hogy addig be ne engedjék őket, amíg engedélyt nem adok rá, és legjobb tudomásom szerint erre még nem került sor!
- Dr. Wingate mondta, hogy jöhetnek. Miatta telefonáltak. Megérkezett, és várja magát az irodájában.
Néhány másodpercig csak az istállóban lévő tehenek távoli bőgése, disznók visítása és kutyaugatás hallatszott. Saunders és dr. Donaldson elképedve nézte egymást.
- Tudta, hogy visszajön? - kérdezte Saunders, miután túljutott az első megdöbbenésen.

- Fogalmam sem volt róla.
Saunders az aneszteziológus felé fordult.
- Hiába néz! - figyelmeztette Smith. - Én sem hallottam róla.
- Mindegy - mondta vállat vonva Saunders. - Még egy kihívás - valahogyan majd csak megbirkózunk vele.

- Hát erről lenne szó, Miss Heatherly, Miss Marks - fejezte be az alkalmaztatási feltételekről szóló tájékoztatóját Helen Masterson, és imádkozó mozdulattal összetett kezét maga elé emelve, hátradőlt a karosszékében. Vaskos, húsos arcú nő volt, gödröcskés állal, és rövidre vágott, merevséggel határos fegyelmezettségről árulkodó frizurával. Valahányszor elmosolyodott, pufókságának köszönhetően a szeme keskeny réssé változott. - Amennyiben a feltételek, a szabályaink és a fizetés, amelyről beszéltem, megfelelnek, örömmel alkalmazzuk magukat.
Joanna és Deborah tekintete összevillant, és mindketten bólintottak.
- Elfogadom őket - jelentette ki Deborah.
- Én is - csatlakozott hozzá Joanna.
- Nagyszerű! - Helen Masterson mosolya olyan szélessé vált, hogy a szeme csaknem teljesen eltűnt. - Kíváncsiak még valamire?
- Igen - felelte Joanna. - Szeretnénk minél előbb munkába állni. Tulajdonképpen arra gondoltunk, hogy már holnap elkezdjük. Lehetséges?
- Túl kevés az idő ahhoz, hogy feldolgozzuk a jelentkezési lapjukat... - a személyzeti igazgató néhány másodpercre elbizonytalanodott, de aztán folytatta: - Per-

sze, nem szükségszerű, hogy ez bármiben is korlátozzon bennünket, és őszintén szólva olyan ütemben gyarapszik a munkánk, hogy csak örülhetünk minden segítségnek. Úgyhogy ha dr. Paul Saunders időt tud szakítani arra, hogy beszéljen magukkal - ragaszkodik hozzá, hogy minden új alkalmazottunkkal találkozzon - és a biztonságiak is zöld utat adnak, akkor holnap nyugodtan munkába álhatnak.
- Hogy érti azt, hogy a biztonságiak zöld utat adnak? - kérdezte Joanna, miután gyors pillantást váltott Deborahval.
- Úgy, hogy el kell készíteni a mágneskártyájukat - válaszolta Helen. - Azzal tudnak belépni a kapun, és hozzáférni a munkahelyükhöz tartozó számítógéphez. Természetesen ennél sokkal többet tud, attól függően, hogyan van beprogramozva.
A számítógép említésére Joanna ösztönösen felvonta a szemöldökét, amit a személyzeti igazgató szerencsére nem vett észre, Deborah azonban meglátott.
- Érdekelne a számítógépes rendszerük is - folytatta Joanna. - Mivel alapvetően szövegszerkesztési feladataim lesznek, szeretnék többet tudni róla. Feltételezem hogy több szintes hozzáférési rendszert alkalmaznak.
- Őszintén szólva, nem nagyon értek a számítógéphez - válaszolta ideges nevetés kíséretében Helen Masterson. - Hogy pontos választ kapjon, Randy Porterhez, a hálózatkezelőnkhöz kell fordulnia, de ha jól értelmeztem a kérdését, akkor azt kell mondanom, hogy igen. A rendszer úgy lett kiépítve, hogy felismerjen különböző, eltérő hozzáférési jogosítványokkal rendelkező felhasználói csoportokat. De ne aggódjanak! Megkapnak minden, a munkájukhoz szükséges lehetőséget.

- Pontosan erre gondoltam - mondta megnyugvásra utaló bólintás kíséretében Joanna. - Láthatnám esetleg a hardvert is? Annak alapján többé-kevésbé meg tudnám állapítani, mire számítsak.
- Nem hiszem, hogy lenne bármilyen akadálya - válaszolta a személyzeti igazgató. - Egyéb kérdés?
- Lenne még egy - jelentkezett ezúttal Deborah. - A bejáratnál összefutottunk dr. Wingate-tel, és azt ígérte, hogy beszél önnel. Megtette?
- Igen. Eléggé meg is lepődtem - válaszolta Helen Masterson. - Ha befejeztük, elviszem magukat hozzá. További kérdés?
Joanna és Deborah összenézett, majd csaknem egyszerre megrázta a fejét.
- Ebben az esetben én kérdeznék valamit - folytatta a személyzeti igazgató. - Tudom, hogy Bostonban laknak, és úgy tervezik, hogy ingáznak, de mi lenne, ha megnéznék a szolgálati lakásainkat? Anélkül, hogy bárkit is kényszerítenénk rá, arra bátorítjuk az alkalmazottainkat, hogy éljenek a lehetőséggel, és használják őket. Golfkocsival mindössze néhány percre vannak innen.
Joanna tiltakozni akart, de Deborah fürgébb volt, és mielőtt megszólalhatott volna, közölte, hogy ha lesz rá idő, örömmel megnézik a személyzeti szállást.
- Nos, ezek után már csak egy dolgot kérdeznék - mondta némi torokköszörülés után a személyzeti igazgató, és kis szünetet tartva jelentőségteljesen Deborahra nézett. - Nem is tudom, hogyan fogalmazzam meg, Miss Marks... Mindig ilyen... figyelemfelkeltően öltözködik?
Joanna erőt vett magán, visszafojtotta feltörni készülő nevetését, és érdeklődéssel hallgatta Deborah nem

túl meggyőző magyarázatát arról, hogy miért akarja kocsányon lógatni a férfiak szemét.
- Kipróbálhatna egy picikével visszafogottabb stílust - ajánlotta diplomatikusan a kiselőadás végén Helen Masterson. - Végül is ez egészségügyi intézmény -tette hozzá magyarázatképpen, és rögtön a telefon után nyúlt, alkalmat sem adva Deborah-nak, hogy bármilyen ellenvetést tegyen. A hívást követő beszélgetés igen rövid volt. Mindössze annyit kérdezett, hogy "Napóleon" a helyén van-e, utána sűrű bólogatások közepette kis ideig hallgatott, majd közölte, hogy visz hozzá bemutatni két frissen fölvett munkatársat.
A telefonkagylót letéve, a személyzeti igazgató azonnal felállt, és a két lány is. Mivel érkezéskor, tekintettel a késésre, nem volt rá módjuk, a válaszfal fölé emelkedve kíváncsian néztek körül a tágas, magas mennyezetű, munkaállomásokra osztott helyiségben, amely valaha - ez első pillantásra látszott rajta - kórterem volt. Az első emeleten, az adminisztratív részlegben voltak, ahol felvétele esetén Joannára is várt egy hely. A terem ablakai az épület frontjára néztek, ragyogó kilátást nyújtva nyugat felé. A csaknem áttekinthetetlen útvesztőt alkotó paravánok fölött kevés fej látszott, mintha a dolgozók többsége kávészünetet tartott volna.
- Jöjjenek velem! - mondta a személyzeti főnök, és a terem tengelyét alkotó folyosón elindulva a válla fölött szólt vissza, úgy tartott rövid eligazítást: - Bemutatom magukat dr. Saundersnek. Tulajdonképpen formalitás, de ahhoz, hogy továbbléphessünk, neki kell kimondania az ament.
- Emlékszel rá? - kérdezte suttogva Joanna, miköz-

ben a lépteiket megszaporázva utánaeredtek. Helen Masterson az adminisztratív részleget az épületszárny keleti részén lévő laboratóriumoktól elválasztó folyosóra vezette őket.
- Persze, hogy emlékszem - válaszolta Deborah. - Ha nem ismer meg bennünket, az azt jelenti, hogy sikerrel túljutottunk az első próbán.
-Nem miatta aggódom, sokkal inkább dr. Donaldson miatt-mondta Joanna. - Dr. Saunders nem látott annyi ideig, legalábbis ébren nem, hogy emlékezzen rám.
- Engem viszont alaposan megnézett, és nem volt igazán boldog.
A személyzeti főnök hirtelen lefékezett egy BELÉPNI TILOS! feliratú ajtó előtt. - Miért ne?! - mondta magának, miután hasztalan kopogott, nem kapott választ. Belökte az ajtót, és a két lánnyal szorosan a nyomában átlépte a küszöböt. Az előttük húzódó, körülbelül hat méter hosszú folyosó mindkét oldalán zárt volt, és újabb ajtóban végződött. Helen Masterson azt is megpróbálta kinyitni, de zárva találta. Kék műanyag kártyát vett elő a levéltárcájából, hasonlót ahhoz, amilyent Wingate használt a klinika kapujának kinyitásához, és vigyázva, hogy a mágnescsík a megfelelő irányba nézzen, áthúzta a leolvasó berendezésen. Kattanás hallatszott, és amikor újból megpróbálta kinyitni, az ajtó könnyedén feltárult.
A személyzeti igazgató udvariasan oldalra lépett. - A számítógép-központunk - mondta Joannának. - Innen irányítják az egész rendszert. Ne kérdezzen, mert ez minden, amit el tudok mondani róla! Nem értek a számítástechnikához, és egyre inkább úgy néz ki, hogy amit eddig nem tanultam meg, az örök rejtély marad

számomra.
Joanna villámgyorsan körbenézett a kábelek miatt legalább húsz centiméterrel megemelt padlójú, ablaktalan helyiségben. Négy nagy, függőlegesen beállított elektronikus egységet látott, mellettük egy kézikönyvekkel teli kis polcot, de ami ennél sokkal fontosabb volt, szemben egy billentyűzetből, egérből és bekapcsolt monitorból álló munkaállomás helyezkedett el. A képernyőn tekergő arany sugárnyalábok,ide-oda úszkáló, kékesszürke cápák váltogatták egymást, jelezve, hogy már egy ideje senki sem dolgozott a gépen, és működésbe lépett a képernyővédő program. A konzol előtt egyetlen sima vonalú, de az ergonómia legfrissebb eredményeinek felhasználásával megformált szék állt.
- Komoly - állapította meg Joanna.
- Biztosan igaza van. Én nem tudom megítélni - ismerte be a személyzeti igazgató. - Eleget látott, vagy kíváncsi még valamire?
Joanna bólintott. - Ide is bejöhetek a kártyámmal?
Mielőtt válaszolt, Helen Masterson úgy nézett rá, mintha óriási ostobaságot mondott volna. - Természetesen nem. Az ilyen helyekre kizárólag az egyes részlegek vezetői léphetnek be. Nem is értem, hogy miért kérdezi.
- Arra az esetre - felelte hanyagul vállat vonva Joanna - ha olyan problémával találkoznék, amelyet nem tudok magam, a saját helyemről megoldani.
- Abban az esetben Randy Portertől kell segítséget kérnie, feltéve, hogy képes megtalálni. Nem lesz könnyű. Amikor nincs a helyén, olyan, mintha köddé vált volna - mondta Helen, és az ajtót becsukva kiadta az újabb utasítást: - Menjünk, látogassuk meg rettenthe-

tetlen főnökünket!
Megfordult, és mintha a szerverteremhez tett kis kitérő nehezen behozható késedelmet okozott volna, szapora léptekkel vágott neki a folyosónak. A két lánynak alaposan össze kellett szednie magát, hogy ne maradjon le tőle, és közben Deborah cipősarkai gépfegyverropogást megszégyenítő ütemben és erősséggel kopogtak a kövezeten.
- Mi a véleményed? - kérdezte menet közben Deborah.
- Ha nincs isteni szerencsénk, és nem jutunk hozzá valamilyen egyéb módon a dossziénkhoz, akkor minimum tíz-tizenöt percre lesz szükségem a gépnél - válaszolta Joanna.
- Ami azt jelenti, hogy szereznünk kell egy kék kártyát - a miénkkel valószínűleg hiába próbálkozunk, nem nyitja az ajtót. Hogyan csináljuk?
- Majd csak kitalálunk valamit.
- Elnézést, hogy ennyire vágtatok! - szólt közbe Helen Masterson, és szélesre tárt előttük egy nehéz acélajtót, amely a déli szárnyból az épület közepén emelkedő toronyba vezetett. - Dr. Saunderst elég nehéz utolérni. Ha nem találjuk az irodájában, kevés esély marad arra, hogy találkozzanak, márpedig az engedélye nélkül nem állhatnak munkába holnap.
Joanna és Deborah az addiginál is gyorsabb iramra váltott, és valósággal átsüvített az acélajtón, amelyet Helen gondosan bezárt mögöttük. A kattanás után megállva, és alaposabban körülnézve az előzőtől drámaian különböző környezetben találták magukat. A padló csempe helyett sötétre pácolt tölgylapokkal volt burkolva, a fal pedig mahagónival. Közvetlenül a kü-

szöbnél kissé kopottas - és ettől még értékesebb - kézzel csomózott keleti szőnyeg indult el, és futott végig a folyosó teljes hosszában.
- Jöjjenek! - sürgette a két lányt a személyzeti igazgató, és a folyosón végigszáguldva egy fogadóhelyiségbe vezette őket. Egy titkárnővel találták szemközt magukat, aki mögött két ajtó volt - az egyik zárva, a másik ellenben sarkig kitárva. Közvetlenül a bejárat mellett dohányzóasztal állt, kényelmes kerevettel és süppedő fotelekkel körülvéve.
- Remélem, nem azt akarja mondani, hogy dr. Saunders már elment? - fordult a titkárnőhöz Helen Masterson.
- Dehogy! Itt van, csak pillanatnyilag nem ér rá- felelte az, és a válla fölött jelentőségteljesen a bezárt ajtóra bökött.
A személyzeti igazgató megértőn nézett rá. Nagyon jól tudta, kinek az irodáját rejti a bezárt ajtó, és csak halkan, a hangját alaposan visszafogva merte megjegyezni: - Megdöbbentem, amikor hallottam, hogy dr. Wingate visszatért.
- Nemcsak maga, mindenki - válaszolta jelentőségteljes bólintással a titkárnő. - Senki sem számított rá. Teljesen váratlanul, bejelentés nélkül érkezett. Képzelheti, mekkora tűzijáték kezdődött, mihelyt kiderült, hogy itthon van.
Ezúttal Helen Mastersonon volt a sor, hogy bólintson, de közvetlenül utána vállat vont. - Jó volna tudni, miről tárgyalnak.
- Meghiszem azt! - értett egyet a titkárnő. - De akármiről is, dr. Saunders hamarosan végez. Üljenek le addig, helyezzék magukat kényelembe! - mondta, és ked-

vesen Joannára és Deborah-ra mosolygott.
Ők azonnal mozdultak, de igazából még el sem tudtak helyezkedni, amikor az addig csukott ajtó hevesen kivágódott. Paul Saunders alacsony alakja töltötte ki a nyílást, de úgy, hogy közben ökölbe szorított kézzel, indulattól piros arccal hátrafelé Wingate irodájának a belsejébe nézett.
- Nem tölthetem itt az egész napot. Várnak a betegeim, nincs időm felesleges vitára.
Saunders még szinte be sem fejezte, amikor Wingate bukkant fel mögötte, és magasabb, parancsolóan fölé tornyosuló termetével arra kényszerítette, hogy kihátráljon a titkárnői szobába. - Úgy tekintem, hogy ami az előbb elhangzott, pillanatnyi, múló indulat hatására mondta
- Igazán kedves!
- Felelősséggel tartozom a klinika részvényeseinek!
- sziszegte indulatosan Wingate. - És nagyon szeretném, ha egyszer s mindenkorra megjegyezné, hogy eleget akarok tenni a kötelességemnek! Elsősorban gyógyító intézmény vagyunk az első pillanattól kezdve kutatásokat is csak azért végzünk, hogy a gyógyítást szolgáljuk, nem pedig fordítva!
- Nagyjából ugyanezt mondták százötven évvel ezelőtt a géprombolók is, és közben szentül meg voltak győződve arról, hogy igazuk van - vágott vissza Saunders. - A kutatás a jövőnek szánt befektetés: rövid távon áldozat, hosszú távon biztos nyereség. A huszonegyedik századi orvostudomány gerincétjelentő sejtkutatás élvonalához tartozunk, de ahhoz, hogy ott is maradjunk, rövid távon le kell mondanunk a profitunk egy részéről, és kockázatot kell vállalnunk.

- Majd akkor folytatjuk ezt a megbeszélést, ha jobban ráér - mondta nyugodtan, a színtelensége miatt nyomatékosnak tűnő hangon Wingate. - Keressen meg, ha túl lesz az utolsó páciensén! - Anélkül, hogy feleletre csöppnyi lehetőséget is adott volna, gyorsan visszalépett a szobájába, és bevágta az ajtót, hogy csak úgy csattant.
Saunders riadtan hátralépett, mintha a becsapódó ajtó keltette léghuzat fájdalmasan az arcába vágott volna, majd dühösen megfordult. Nehezen tudta megemészteni, hogy lekezelő modorban elküldték, megfosztották a méltóságteljes, erkölcsi fölényt bizonyító távozás lehetőségétől. Az irodája felé indult, de az első lépés után észrevette a csöppet sem kívánt közönséget. A feje - mint az ütközetet vívó csatahajó lövegtornya - vészjóslóan körbefordult, ágyúcsőre emlékeztető tekintete pedig gyors egymásutánban az összes jelenlévőre rászögeződött, mígnem Deborah-hoz érve megállt, és majdnem szelíddé vált.
- Miss Masterson szeretne bemutatni két új munkatársat - mondta a váratlanul jött alkalomra lecsapva a titkárnő.
- Hogyne! - felelte Saunders. Ökölbe szorított keze elernyedt, miközben az ajtóra mutatott, a magas cipősarok, a miniszoknya pereme és a mély dekoltázs között ugráló tekintetével pedig kis híján felfalta Deborah-t. - Jöjjenek csak! Jöjjenek! Gladys - fordult a titkárnőhöz - kérdezte már a vendégeinktől, hogy kérnek-e valamit?
- Őszintén szólva eszembe sem jutott - vallotta be enyhe homlokráncolás kíséretében Gladys.
- Nem baj, mindjárt kiköszörüljük a csorbát! -

mondta vidáman az orvos. - Mit szólnának egy kávéhoz és némi üdítőhöz?
- Köszönöm, én nem kérek - válaszolta Deborah, és kemény harcot vívott, hogy magas sarkú cipőjében fel tudjon kelni a vészesen alacsony kerevetről. Látva küszködését, Saunders gyorsan megkerülte a titkárnő íróasztalát, és odanyújtotta a kezét, de Deborah nem használta ki a segítséget, csak azért is egyedül állt fel. Utána lehúzta felcsúszott szoknyáját, aminek az lett az eredménye, hogy a ruha amúgy is mély kivágása még lejjebb került.
Saunders kérdő pillantást vetett Joannára.
- Köszönöm, én sem - mondta a lány. Úgy érezte magát, mint a szegény rokon, amikor az orvos minden figyelmét újból Deborah-ra összpontosította, és udvariasan betessékelte a szobájába. Helen Mastersonnal engedelmesen követték őket.
Saunders egy harmadik széket húzott az íróasztala előtt álló kettő mellé, intett nekik, hogy üljenek le, és maga is helyet foglalt az asztal mögötti karosszékben. A személyzeti főnök az álnevüket használva bemutatta a két nőt, elmondta, hogy a Harvardra jártak, és azt is, hogy mely részlegeknél szeretnének dolgozni.
- Nagyszerű! - mondta a bemutatást végighallgatva Saunders, és a fogait kivillantva szélesen elmosolyodott. - Átkozottul nagyszerű, ahogy a jó öreg Angliában mondják! - Fölnevetett, és a tekintetét Deborah-ra szögezve folytatta: - Gratulálok, Miss Masterson. Ragyogó érzéke van ahhoz, hogy ígéretes munkatársakat szerezzen.
- Hozzájárul a felvételükhöz?-kérdezte Helen Masterson.

- Hogyne! Természetesen!
- Mindketten már holnap szeretnének munkába állni.
- Remek! - mondta elégedetten Saunders. - Tegyünk eleget a kívánságuknak, már csak azért is, mert komoly emberhiánnyal küszködünk, különösen a laborban. Isten hozta körünkben, Miss Marks!
- Köszönöm - felelte picikét elfogódottan Deborah. Ha nem is nagyon, de már kezdte zavarni a rá irányuló nagy figyelem. - Alig várom, hogy használhassam ragyogó, korszerű berendezéseiket - mondta, és még be sem fejezte a mondatot, már érezte, hogy a pulzusa felgyorsul, és az arca kipirosodik. Késve jutott csak eszébe, hogy Georgina Marks nem járhatott a laboratóriumban, nem tudhatja, milyenek a berendezések, de szerencsére rajta kívül csak Joanna figyelt fel erre.
- Hadd kérdezzem meg, Miss Marks, végzett-e már sejtmagátültetést? - folytatta Saunders anélkül, hogy észrevette volna a bakit.
- Nem, de biztosan meg tudom tanulni.
- Gyakran csináljuk, szervesen hozzátartozik a kutatásainkhoz. Mivel elég sok időt töltök a laboratóriumban, szívesen megmutatom a technikáját.
- Szorgalmas, és remélem, tanulékony diák leszek - mondta újból magabiztosan Deborah. Közben a szeme sarkából látta, hogy Joanna kifejezően az égnek emeli a tekintetét.
- Nos! - törte meg határozottan a hirtelen beálló csöndet a személyzeti főnök, és rögtön fel is állt. - El kell még intéznünk egy-két dolgot, ha azt akarjuk, hogy Miss Heatherly és Miss Marks holnap munkába állhasson.
Saunders és a két nő is felállt.

- Sajnálom, hogy kényszerű tanúi voltak néhány perce annak a szóváltásnak - mondta az orvos. - A klinikánk alapítója és köztem van egy apró nézeteltérés, amely sokkal inkább a munkánk stílusához, mintsem a lényegéhez kapcsolódik. Remélem, hogy ez a kis incidens nem változtatja meg a rólunk alkotott jó véleményüket.
Öt perccel később a személyzeti igazgató a tűzbiztos ajtón keresztül visszavezette a két nőt az épület déli szárnyába.
- Gondolom, dr. Wingate nem túl gyakori vendég a klinikán - mondta menet közben Joanna.
- Az utóbbi néhány évben valóban ritkán járt itt. Már azt hittük, hogy végleg visszavonult, és Floridában él - felelte Helen.
- Komoly ellentét van közte és dr. Saunders között? - kérdezte Deborah.
- Nem tudok róla - tért ki az egyenes válasz elől a személyzeti főnök, és mint korábban is, előrement a futballpálya hosszúságú folyosón. A két nő - Deborah magas cipősarkainak köszönhetően - némi lemaradással tudta csak követni.
- Különös beszélgetés volt- súgta oda menet közben Joanna Deborah-nak. - Fura ez az orvos.
- Legalább nem ismert meg bennünket.
- Igaz, de azért ne legyél túl büszke magadra!
- Ezt hogy érted? - kérdezte Deborah.
- Úgy, hogy nem volna szabad ennyire illegetned magad minden férfi előtt.
- Még hogy illegetem magam! Ők nem hagynak békén.
- Arról volt szó, hogy segítesz, és tessék, ez lett be-

lőle! Gyors akciót terveztünk, nem ilyen nevetséges kutyakomédiát - folytatta szemrehányóan Joanna.
- Azért mondod ezt, mert féltékeny vagy.
- Azt ugyan várhatod! Egy csöppet sem vágyom arra, hogy úgy bámuljanak a férfiak, mint téged.
- Tudod, mit bizonyít ez? - kérdezte Deborah.
-Na mondd!
- Azt, hogy mi szőkékjobban tudjuk élvezni az életet!
Joanna nem állta meg, hogy játékosan oda ne legyintsen a barátnőjének, de Deborah fürgébb volt, és elhajolt az ütés elől. A személyzeti főnök jócskán előttük, egy ajtónál állt, és szemmel láthatóan türelmetlenül várta őket.
- Mit gondolsz, mi volt az a veszekedés a két főnök között? - kérdezte Deborah, kihasználva, hogy még hallótávolságon kívül vannak.
- Nyilván nem értenek egyet valamilyen irányítási kérdésben - válaszolta Joanna. - Emlékszel, hogy Helen, amikor telefonált, Napóleonnak nevezte dr. Saunderst, és előttünk is gúnyosan rettenthetetlen főnökről beszélt? Nem úgy néz ki, mintha különösebben tisztelné.
- Tényleg nem. Egyébként azt sem hiszem el, hogy nem tudja, milyen ellentét van közte és Wingate között.
- Mindegy. Nem ránk tartozik.
- Az biztos - értett egyet Joannával Deborah.
A felvételi eljárás következő állomása az volt, hogy fölkeresték a biztonságiakat. Joanna erősen izgult emiatt, de mint kiderült, a félelmei alaptalanok voltak, minden ment, mint a karikacsapás. Az irodaterem egyik elkerített részében egy egyenruhás polaroid géppel gyor-

san készített róluk egy-egy felvételt, és megcsinálta műanyag fóliával lehegesztett fényképes igazolványukat, amelyet az intézmény területén mindig viselniük kell.
Ezután megkapták a kék belépőkártyákat, ami úgy történt, hogy a személyzeti főnök elmondta, mire szól Joanna és Deborah jogosítványa, merre mehetnek a klinikán, az őr pedig - lassan, mivel csak két ujjal gépelt - beírta az információt a számítógépbe, amely beprogramozta a két műanyag borítású lapot.
Következett a számítógépes jogosítványok megszerzése, amihez át kellett menniük egy másik, paravánnal körülvett munkahelyre, Randy Porterhez, a Helen Masterson szerint általában csak nagy szerencsével megtalálható hálózatkezelőhöz. Randy szőke hajú, nyápic, koravén tizenévesnek látszó fickó volt. Elmagyarázta a lányoknak, hogy amikor először leülnek a munkaállomásukhoz, és végighúzzák a kék kártyát a billentyűzet felső részén megtalálható hornyon, a képernyőn kinyílik egy jelszót kérő ablak. Ekkor az ÚJ parancsot kell választaniuk, és beütni egy olyan jelsort, amelyet könnyen meg tudnak jegyezni, és csak ők tudják róla, hogy az a jelszó.
- Meg van szabva, hogy hány karakterből állhat? - érdeklődött Joanna.
- Nincs, de tanácsos, hogy legalább hat betű, illetve szám legyen benne. A legfontosabb, hogy észben tudják tartani, mert ha elfelejtik, hozzám kell jönniük, az pedig beletelhet egy kis időbe, hogy megtaláljanak.
A meglehetősen körmönfontnak tűnő válasz hallatán Helen, mintegy megerősítésként, vidáman fölnevetett.
- Egyéb kérdés? - érdeklődött Porter.

- Milyen rendszert használnak? - kérdezte Joanna.
- Az operációs rendszer Windows 2000 Data Center Server.
- És a hardver?
- IBM Server Series 430, Shiva tűzfallal - felelte Porter. - Kielégítő a válasz?
- Köszönöm - mondta természetes hangon Joanna.
- Nekem ez az egész óhéberül hangzik - vallotta be a személyzeti főnök. - Van még valami?
- Én a magam részéről befejeztem - mondta a rendszergazda. - Feltéve, hogy nincs újabb kérdés.
Mielőtt kiléptek volna a munkaállomást övező paravánba vágott nyíláson, Helen az órájára pillantott, és látva, hogy már majdnem egy van, bizonytalanul megállt a folyosón.
- Szívem szerint mennék tovább, hogy bemutassam magukat a leendő főnökeiknek - mondta - de ebédidő van, úgyhogy azt javasolom, menjünk, látogassuk meg az étkezdénket. A lelkesedéséből ítélve dr. Saunders bizonyára haragudna, ha megtudná, hogy halálra éheztettem magukat.
Joanna már éppen azon volt, hogy elhárítsa a meghívást, de Deborah megelőzte: - Köszönjük! Tényleg jólesne bekapni valamit!
- Nagyszerű! Én is rettentő éhes vagyok - felelte a személyzeti igazgató.
Az étterem egy kétszintes, ívben meghajló, a főépület közepéhez csatlakozó szárny emeletén volt. Helen Masterson ugyanazon az úton vezette vissza a két nőt, amelyet az igazgató irodájába menet végigjártak, de a tűzbiztos acélajtó után nem balra, hanemjobbra kanyarodott velük.

- A fenébe! Miért egyeztél bele, hogy itt együnk? - kérdezte suttogva Joanna, miután a személyzeti főnök jócskán megelőzve őket, hallótávolságon kívülre került.
- Azért, mert éhes vagyok - vágta rá azonnal Deborab.
- Minél tovább maradunk itt, annál nagyobb az esélye annak, hogy valaki ránk ismer.
- Egy csöppet sem vagyok meggyőződve róla. Ráadásul, minél többet megtudunk a klinikáról, annál nagyobb lesz az esélyünk, hogy holnap, amikor már élesben megy a dolog, megálljuk a helyünket.
- De szeretném, ha végre komolyan vennéd a dolgot! - sóhajtott fel Joanna.
- Komolyan veszem! - mondta olyan hevesen Deborah, hogy csitítani kellett, nehogy a várakozón feléjük forduló személyzeti főnök meghallja, miről beszélnek.
Az ebédlő félkör alakú helyiség volt, ablakai az épület hátsó frontjára néztek, és mivel a terep arrafelé egyenletesen lejtett, ragyogó kilátás nyílt belőle kelet felé. Alighogy meglátta, Deborah-nak eszébe jutott, hogy a laboratórium is ugyanarra néz, csak mivel kisebbek az ablakai, kevésbé szép onnan a kilátás. A fák lombja fölött tisztán lehetett látni a személyzeti szállások kéményektől szabdalt tetőgerincét, és az energiaközpont karcsú, égbe nyúló kéményét is. A kettő között egy vörösre festett, terménytárolóra emlékeztető, hatalmas fémhenger teteje látszott.
Helen Masterson pár pillanatra visszatartotta a két nőt a küszöbön, és fürgén körbenézett, szemmel láthatóan keresett valakit. A helyiség tágas volt, és akárcsak

az épület egyéb részei - bútorzatának és a mennyezet közepén lógó nehéz kristálycsillárjának köszönhetően - viktoriánus hangulatot árasztott. Tekintélyes méretének köszönhetően meglehetősen szellősnek tűnt - harminc, legfeljebb negyven ember lehetett benne, lazán, egymástól jókora távolságra elhelyezett asztaloknál. Bár a szájmozgásukból ítélve többen élénk beszélgetést folytattak, a tágas térben csupán halk, egyenletes zsongást lehetett hallani.
Joanna a küszöböt átlépve rémülten megmerevedett, mert dr. Donaldsont pillantotta meg öt kollégája társaságában. Villámgyorsan hátat fordítva nekik, megragadta a barátnője karját, és a fejével némán feléjük bökött.
- Nyugalom! - mondta Deborah. Joanna fel-feltörő paranoiája lassan kezdett az idegeire menni.
- Valami baj van? - kérdezte Helen Masterson.
- Dehogy! - válaszolta élénken, a tekintetét dühösen Deborah-ra villantva Joanna.
- Ott vannak! - folytatta Nelen, és jobbra mutatott. - Megan Finnigan, a laboratórium főnöke és Christine Parham, az iroda vezetője. Külön szerencse, hogy együtt ülnek! Jöjjenek, hadd mutatom be magukat!
Deborah-val, és a Donaldson doktornő felé a hátát mutató Joannával szorosan a nyomában az egyik ablak előtt álló asztal felé indult. Joanna nem kis bánatára Deborah cipősarkának hangos kopogása és kihívó öltözéke többek figyelmét felkeltette, köztük dr. Donaldsonét is.
Deborah észre sem vette, mekkora feltűnést keltett - minden figyelme egy csapat, a bejárat közelében ülő, spanyolul beszélgető nőre összpontosult. Fiatalok vol-

tak, viszonylag alacsonyak, tömör húsúak, és meglehetősen sötét bőrűek, amiből Deborah arra következtetett, hogy Közép- vagy Dél- Amerikából érkezhettek. De nem ez, és nem is az idegen beszéd ragadta meg rögtön a figyelmét, hanem az, hogy szemmel láthatóan valamennyien előrehaladott terhesek voltak.
Miután Helen Masterson bemutatta őket a két, már éppen mermi készülő részlegvezetőnek, leültek egy üres asztalhoz. Egy, a bejáratnál látottakhoz erősen hasonlító, ugyancsak Dél- vagy Közép- Amerikából érkezett, és szintén előrehaladottan terhes nő szolgálta ki őket.
Miután eléjük rakta az ételt, és távozott, Deborah nem bírt tovább uralkodni a kíváncsiságán, és megkérdezte a személyzeti főnöktől, hogy kik azok a különös nők.
- Közép-amerikaiak - válaszolta Helen. - Nicaraguából jöttek, dr. Saunders és egy ottani kollégája közötti megállapodás alapján. Néhány hónapot töltenek nálunk munkavállalói vízummal, aztán hazamennek. Meg kell mondjam, sok súlyos gondunkat megoldották azzal, hogy segítenek a konyhán, takarítanak és felszolgálnak, amire errefelé egyszerűen nem akad vállalkozó, hiába ajánlunk akármekkora fizetést.
- Családostul vannak itt?
- Nem, de örömmel jöttek. Otthoni mércével mérve rengeteget keresnek nálunk, és mivel ellátást is kapnak, nagy részét hazaküldik a családjuknak.
- Mindannyian terhesek - állapította meg Deborah. - Véletlen egybeesés?
- Nem. Egyfajta kiegészítő kereseti forrás - válaszolta a személyzeti főnök. - De hagyjuk ezt! Inkább

egyenek! Szeretném még megmutatni a személyzeti szállásunkat is, és rábeszélni magukat, hogy vegyék igénybe. Biztos vagyok benne, hogy nagyon elégedettek lennének a bérleti díjjal. Lényegesen kisebb, mint a bostoniak.
Deborah Joannára nézett, hogy lássa, figyel-e. Az ebéd jelentős részében Joanna azzal volt elfoglalva, hogy csak a hátát mutassa dr. Donaldsonnak, véletlenül se forduljon úgy, hogy az arcát is látni lehessen, de miután Donaldsonék távoztak, megnyugodott, és látszott a tekintetén, hogy jól hallotta mindazt, amit Helen Masterson a nicaraguai nőkről mondott. Hamar észrevette, hogy Deborah figyeli, és félig hitetlen, félig undort kifejező tekintettel válaszolt.

Tíz
2001. május 9., 14.10
Ebéd után Helen Masterson - Joanna fenntartásait félresöpörve - elektromos meghajtású golfkocsira ültette őket. Miután a kirándulás elkezdődött, Joanna ellenérzései gyorsan megszüntek, és kezdte kifejezetten jól érezni magát. A klinika - kiegészítő létesítményeivel együtt - tiszteletet parancsolóan nagy területet foglalt el, amelynek a jelentős részét sűrű, kifejlett erdő borította. A vezetők - Wingate, Saunders, Donaldson és még néhányan - stílusukban a kapusházhoz hasonlító, de fehérrel díszített, és ettől sokkal vidámabb villákban laktak.
Az alacsonyabb beosztású alkalmazottaknak szánt épületek is kellemes benyomást keltettek. Az egyemeletes sorházakat úgy helyezték el, hogy az összkép egy angol falura emlékeztessen. A két hálószobás lakás,

amelyet Helen megmutatott, nagyon otthonosnak tetszett. Elülső ablakai egy kockakővel burkolt kis térre néztek, a nagyobb hátsó ablakokból pedig déli irányba, a malomtó felé nyílt ragyogó kilátás. A bérleti díj ugyancsak nagyon vonzó volt: mindössze nyolc száz dollár havonta.
A lakás megtekintése után, mivel Deborah ragaszkodott hozzá, úgy mentek vissza a főépületbe, hogy kis kitérőt tettek a gazdaság és az energiaközpont felé. A kirándulás egyetlen hátulütője az volt, hogy egyszer sem tudtak hallótávolságon kívülre kerülni Helen Mastersontól, és nem beszélhették meg nyugodtan a tapasztalataikat. Csak azután tudtak szót váltani, hogy a személyzeti főnök otthagyta őket Wingate és Saunders közös előszobájában.
- Mi a véleményed azokról a terhes nőkről, akiket az étteremben láttunk? - kérdezte suttogva Deborah, miközben a szeme sarkából Gladyst, a titkárnőt figyelte, hogy lássa, nem hallja-e, amit mond.
- Elképesztő, hogy azért fizetnek egy egész csapat vendégmunkásnak, hogy teherbe essenek.
- Gondolod, hogy ez valami kísérlet?
- A jóisten tudja - válaszolta vállat vonva Joanna.
- A kérdés már csak az, hogy mit csinálnak a gyerekekkel?
- Nagyon szeretném hinni, hogy az anyjukkal együtt épen és egészségesen visszatérnek Nicaraguába. Egyéb lehetőségre gondolni sem akarok.
- Egy dologra tudok csak gondolni, arra, hogy a gyerekeket eladják - mondta Deborah. - Béranyaságról nem nagyon lehet szó, mivel látszik azokon a nőkön, hogy egyidős terhesek. Balkézről eladni a babákat

azonban eléggé vonzó lehetőségnek tetszhet. Meddőségkezelő klinika lévén, bizonyára ismernek jó sok potenciális vevőt, és másfél éve, amikor először itt voltunk, te is megállapítottad, hogy szemmel láthatóan rengeteg pénzük van.
- Igen, de azt bőven megkereshetik a meddőségkezeléssel is, nem szükséges belevágniuk a gyereküzletbe. Nem is lenne értelme - vitatkozott Joanna. - A gyerekkereskedelmet szigorúan bünteti a törvény, de Helen Masterson teljesen nyíltan beszélt azoknak a nőknek a terhességéről. Ha valami törvénytelen dolgot művelnének, biztosan óvatosabb lett volna.
- Azt hiszem, igazad van - fogadta el barátnője érveit Deborah. - Kell lennie valamilyen ésszerű magyarázatnak. Talán ezek a nők is meddőséggel küszködtek, és az, hogy segítenek nekik teherbe esni, része a munkájukért járó fizetségnek.
- Szerintem ugyanolyan valószínűtlen, mint a béranyaság - utasította el rögtön a lehetőséget Joanna.
- Más magyarázat nemjut eszembe.
- Nekem sem. Boldog leszek, ha sikerül megtudnom, mi történt a petesejtjeimmel, és elmehetek úgy, hogy soha többé ne lássam ezt a helyet. Már amikor először itt jártunk, akkor is kellemetlenül éreztem magam, és a mai nap nemhogy javított volna, inkább rontott a helyzeten.
Mielőtt Deborah újból megszólalhatott volna, kinyílt dr. Wingate irodájának az ajtaja, és keskeny olvasószemüveggel az orra hegyén az orvos lépett ki az előtérbe. Számsorokat tartalmazó kimutatások voltak a kezében, és mindaddig elmélyülten lapozgatott bennük, amíg a titkárnőhöz érve, le nem rakta őket. Elég volt

egyetlen pillantást vetni rá, hogy meg lehessen állapítani: csöppet sincs jó kedve.
- Hívja fel a könyvelést! - szólt Gladysnek. - Mondja meg nekik, hogy mind a négy negyedév anyagát kérem.
- Igenis, uram - válaszolta készségesen a titkárnő.
Wingate mintegy a nagyobb nyomaték kedvéért rákoppintott a költségkimutatásokra, és csak azután nézett a két nőre. Mély lélegzetet vett, elindult feléjük, s mire odaért, az arca meglágyult, halvány mosoly jelent meg rajta.
- Üdvözlöm, Miss Marks! - köszönt Deborah-nak és miközben mélyen a szemébe nézett, a feltétlenül szükségesnél néhány másodperccel tovább fogta a kezét. - Ne haragudjon, elfelejtettem, hogy hívják - fordult aztán Joannához. - Georgina említette, de kiment a fejemből!
- Prudence Heatherly - mutatkozott be a lány, és kézfogás közben alaposan szemügyre vette. Deborahnak igaza volt, Wingate vonásai nem hasonlítottak az apjáéra, ám ennek ellenére akadt bennük valamilyen nehezen meghatározható közös vonás.
- Sajnálom, hogy megvárakoztattam önöket, hölgyeim - kért bocsánatot a klinika alapítója, minden figyelmét újból Deborah-ra összpontosítva.
- A világért se tegyen szemrehányást magának! Jólesett egy kicsit pihenni - felelte a lány, megállapítva magában, hogy a jó doktornak, még ha igyekszik is, valamiért sehogyan sem sikerül levennie a tekintetét keresztbe vetett lábáról. - Miss Masterson elég sűrű programot állított össze.
- Remélem, eredményes volt.

- De mennyire! Holnap munkába állunk.
- Nagyszerű! Higgyék el, ezt a legőszintébben mondom! - Wingate izgatottan megdörzsölte a kezét, közben a tekintete úgy ugrált a két nő között, mintha valamilyen fontos kérdést kellene eldöntenie velük kapcsolatban. - Nos! Mit ajánlhatok? - kérdezte, megtörve a hirtelen támadt csöndet. - Kávét, teát, esetleg valamilyen üdítőt?
- Szénsavas ásványvizet kérek, ha lehet - felelte Deborah.
- Én is - csatlakozott hozzá rosszkedvét alig leplezve Joanna. Úgy érezte magát, mint az elefánt a porcelánboltban; nem akarta elfogadni Wingate meghívását, és utólag tökéletesen igazolva látta a fenntartásait: a klinika alapítójának minden figyelme Deborah-ra összpontosult. Annyira, hogy Joanna azt már-már ízléstelennek tartotta
Wingate kiadta az utasítást a titkárnőnek, utána rögtön könnyed, a klinikáról szóló fecsegésbe kezdett. Gladys, amikor visszatért, mindössze két kis üveg San Pellegrinót hozott.
- És ön? - kérdezte Deborah.
- Köszönöm. Nem hiányzik semmi - felelte Wingate, de közben ordított róla, hogy nagyon is szeretne valamit. Miközben a két nő töltött magának, többször is megcserélte keresztbe tett lábát. Szemmel láthatóan nagyon ideges volt valami miatt.
- Nem szeretnénk fölöslegesen rabolni az idejét - mondta Joanna. - Talán jobb lenne, ha mennénk, és hagynánk dolgozni.
- Ne aggódjon, bőven van időm - válaszolta a férfi.
- Szeretnék viszont négyszemközt néhány szót váltani

Miss Marksszal.
Deborah döbbenten vette el a szájától a poharat, és tágra nyílt szemmel meredt Wingate-re. Amit hallott, az olyan váratlanul érte, hogy nem volt biztos abban, nem értette-e félre.
- Ha bejönne néhány percre - folytatta az irodája felé mutatva az orvos - igazán hálás lennék.
Deborah Joannára nézett, aki egyetlen szót sem szólt, csupán vállat vont, jelezve, hogy neki aztán mindegy. Az arca is közömbösnek hatott, de Deborah látta a tekintetén, hogy az egész szituáció, úgy ahogy van, nem tetszik neki.
- Rendben - mondta visszafordulva Wingate-hez. Lerakta a poharát, halk, fojtott nyögéssel fölállt, és bevonult a belső irodába. Alig haladt el előtte, az orvos szorosan a nyomába szegődött, és gondosan becsukta maga után az ajtót.
- Ha megengedi, Miss Marks, rögtön a tárgyra térek - mondta, és Deborah tekintetét szándékosan kerülve kibámult a hatalmas ablakon. - Anélkül, hogy írásba foglaltam, vagy külön meghirdettem volna, bevezettem azt a szabályt, és máig tartom magamat hozzá, hogy a klinikán vezetők és beosztottak között lehetőség szerint csak és kizárólag szakmai kapcsolat legyen. De mivel ön holnap áll csak munkába, arra gondoltam, hogy esetleg elmehetnénk vacsorázni. - Abban a pillanatban, hogy kimondta az utolsó szót, hátat fordított az ablaknak, és várakozó tekintetét a lányra szögezte.
Deborah valósággal megnémult, hirtelen fogalma sem volt arról, mit feleljen. Élvezettel játszotta a szerepét, de arra nem számított, hogy elismerő, ne adj isten, sóvárgó pillantásokon kívül egyéb reakciót is ki fog

váltani vele. Meg sem fordult a fejében, hogy a klinika vezetője - aki minimum kétszer annyi idős volt, mint ő, és feltételezése szerint nős is - randevút kér tőle.
- Nem messze, a városon kívül van egy nagyon kellemes étterem - folytatta Wingate. - Még az is lehet, hogy ismeri - Pajtának hívják.
- Biztosan remek - felelte Deborah, miután nagy nehezen rátalált elveszetmek hitt hangjára. - És igazán nagyon kedves, hogy éppen rám gondolt, de van egy kis logisztikai probléma. Tudja, a barátnőmmel nem itt, hanem Bostonban lakunk.
- Értem. Marad tehát a korai vacsora. Ha jól tudom, fél hatkor nyitnak, ami már nincs messze. Hétkor vagy nyolckor akár már úton is lehetnek.
Válasz helyett Deborah gyorsan az órájára nézett, és látta, hogy már majdnem négy óra van.
- Igazán élveztem azt a kis reggeli beszélgetést - mondta pillanatnyi szünet után, bátorítónak szánt hangon Wingate. - Szeretném folytatni, és megtudni, hogy a molekuláris biológia melyik területe érdekli a leginkább. Bízom abban, hogy sikerül közös témát találnunk.
Közös téma, mondta magában gúnyosan Deborah, bátran belenézve a csillogó kék szemekbe. Anélkül, hogy pontosan meg tudta volna határozni, egyfajta elkeseredést érzett a sikeres, és tulajdonképpen egészen vonzó külsejű orvos viselkedésében. Úgy döntött, hogy óvatosan bár, de továbblép, és tesz egy próbát. - És mit fog szólni hozzá Mrs. Wingate? - kérdezte.
- Nincs Mrs. Wingate - válaszolta a férfi. - A feleségem évekkel ezelőtt úgy döntött, hogy elválik tőlem. Váratlanul ért a dolog. így utólag, őszintén számot vet-

ve a történtekkel, be kell ismernem, hogy túlságosan lekötött a munkám, nem törődtem eleget a házasságommal.
- Igazán sajnálom - mondta együttérzéssel a hangjában Deborah.
- Akárhogyan is történt, nem lehet változtatni rajta- folytatta a szemét lesütve Wingate. - Ezt a keresztet örökké hordanom kell. Szerencsére sikerült tisztába jönnöm vele, hogy mi is történt, kivergődni a kátyúból, és új kapcsolatokkal próbálkozni.
- Igazán hízelgő, hogy rám gondolt, de a barátnőmmel jöttünk, és sajnos, csak egy kocsink van.
- Gondolja, hogy nem képes néhány órára elfoglalni magát?
Deborah először azt hitte, hogy rosszul hall. A pasas tényleg azt hiszi, tette fel utána magának a kérdést, hogy egy vacsora kedvéért képes két órára magára hagyni a legjobb barátnőjét? Annyira abszurdnak és önzőnek tartotta az ötletet, hogy hirtelen nem is tudta, mit válaszoljon.
- Rengeteg helyet talál a városban - folytatta Wingate. - Van például egy kellemes kis bár, és egy párját ritkítóanjó pizzéria. A könyvesbolt is remek hely, hátul van egy presszója, ahol kényelmesen le lehet ülni.
Deborah már ott tartott, hogy ráüvölt, és megmondja neki, hogy fulladjon bele a malomtóba, de visszafogta magát. Villámként vágott ugyanis bele a gondolat, hogy miként fordíthatja önmaga és Joanna javára a helyzetet. Ahelyett, hogy végérvényesen visszautasította volna az ajánlatot, széles mosollyal azt mondta: - Hát, meg kell mondjam, az ötlet elég csábítóan hangzik!
Wingate arca felderült a biztatástól. - Igazán örülök,

és biztos vagyok benne, hogy Penelope, vagy mi is a neve, kellemesen fogja eltölteni az időt. Ami magát illeti, ígérem, hogy kiválónak fogja találni a Pajtát. Az ételek falusiasak, de nagyon ízletesek, és a borválasztékra sem lehet panasz.
- Prudence-nek hívják - világosította fel az orvost Deborah. - És csak úgy tudom elfogadni a meghívást, ha ő is jön.
Vingate elkomorodott, és tiltakozni próbált, de Deborah nem hagyta.
- Meglátja, remek teremtés. Ne hamarkodja el az ítéletét! Első ránézésre konzervatívnak tűnhet, de higgye el, egészen más, ha iszik néhány pohárral.
- Biztosan nagyon kedves, de azt reméltem, hogy kettesben lehetünk egy kicsit.
- Akár hiszi, akár nem, előfordul, hogy hármasban ruccanunk ki valahová, egy partnerrel, persze csak akkor, ha az illető nem begyöpösödött, régimódi - improvizált Deborah abban a reményben, hogy kellően csábítónak hangzik, amit mond, és hogy még jobban bebiztosítsa az eredményt, a felső ajkát is megnyalta a nyelve hegyével.
- Valóban?! - kérdezte vadul száguldó fantáziával Wingate. Még sosem volt egyszerre két nővel, bár látott olyat bizonyos filmekben.
- Valóban - felelte fátyolos hangon Deborah.
- Hát, rám sok mindent lehet mondani, de azt nem, hogy maradi, vaskalapos vagyok - jelentette ki az orvos.
- Nagyszerű! Ebben az esetben találkozzunk a Pajtában fél hatkor. És kérem, tegyen meg nekem egy szívességet! - mondta a lány.

- Hogyne. Éspedig?
- Addig is legyen óvatos a munkával, ne hajtsa túl magát! Sokkal jobb lenne, ha nem fáradna el túl korán.
- Ígérem, vigyázni fogok - felelte Wingate.

Joanna becsapta az ajtót, a helyére tolta a slusszkulcsot, de nem kapcsolta be a motort. Ehelyett előredőlt, és fejét a kormányhoz támasztva megvárta, hogy Deborah is beszálljon.
- Kezdjük elölről! - mondta, miután a barátnője elhelyezkedett. - Jól hallottam, valóban azt mondtad, hogy a kettőnk nevében elfogadtad ennek az undorító, kéjenc alaknak a vacsorameghívását? Mondd, hogy nem, hogy rosszul hallottam, és félreértettem valamit!
- Szó sincs róla, nagyon is jól értetted - válaszolta Deborah. - Meglep azonban, hogy ilyeneket mondasz a jó doktorról. Reggel még figyelemre méltó jelenségnek nevezted.
- Azt a megjelenésére mondtam, nem a viselkedésére, és reggel, most pedig már délután van.
- Ha tényleg ennyire utálod, szólhattál volna azelőtt is, hogy bementem hozzá.
Deborah tisztában volt azzal, hogy igaztalan csúfolódás ezt mondani, de úgy érezte, a barátnője megérdemli, mivel lehetőséget sem adott, hogy elmagyarázza, mit akar. Amikor Wingate-től eljőve megemlítette az esti programot, Joanna egyből dühös kifakadással válaszolt, majd anélkül, hogy meghallgatta volna, kivágtatott az épületből.
- Máris indulok vissza Boston-ba - jelentette ki eltökélten. - Ha itt akarsz maradni, hogy együtt légy azzal az alakkal, a te dolgod, szerintem azonban őrültség.

- Megnyugodnál végre?! - kérdezte élesen Deborah.
- Nyugodt vagyok. Eldöntötted, mit akarsz csinálni? Jössz vagy maradsz?
- Fogd be a szád, és figyelj! Amikor szóba hozta a vacsorát, először ugyanúgy reagáltam, mint te, de aztán eszembe jutott, hogy van neki valamije, amire nagyon nagy szükségünk lehet, ami majdhogynem létfontosságú.
Joanna mély lélegzetet vett, hogy uralkodni tudjon magán, és ne támadjon rá ismét Deborah-ra, aki rossz szokásához híven ezúttal is rébuszokban beszélt, arra kényszerítette, hogy rákérdezzen arra, amit mondani akar. - Rendben van - adta meg magát némi várakozás után. - Halljam, mi az!
- A kék belépőkártya! - felelte diadalmasan Deborah. - A klinika alapítója! Az ő kártyája biztosan minden ajtót kinyit, azzal bárhová be lehetjutni.
Joanna fölemelte a fejét a kormányról. Amit Deborah mondott, az kétségtelenül igaz volt, de nem látta túl sok értelmét. - Biztosan nem fogja ideadni csak azért, mert elmegyünk vele vacsorázni - felelte.
- Természetesen nem - értett egyet Deborah. - De majd elszedjük tőle. Csak le kell itatnunk, és ha már részeg, valamelyikünk eltereli a figyelmét, a másik pedig megszerzi a kártyát.
Joanna azt gondolta, hogy amit hall, az valami vicc, Deborah néhány másodperccel később biztosan elneveti magát, és azt mondja, hogy csak tréfált. Csalódnia kellett azonban. A barátnője tekintetéből ezúttal hiányzott a huncut mosoly, nyugodt elégedettség helyettesítette.
- Nem tudom - válaszolta Joanna, miután hiába vár-

ta a magyarázatot. - Egyszerűnek hangzik, de biztosan nem könnyű kivitelezni.
- Magad mondtad, hogy ötletesnek kell lennünk, meg kell találnunk a módját, hogyan jussunk be a szerverterembe - vitatkozott Deborah. - Ez elég ötletes megoldás, nem?
- Egy csomó feltételezés van benne. Miből gondolod például, hogy inni fog? - kérdezte Joanna. - Lehet, hogy megveszekedett antialkoholista.
- Azt hiszem, attól nem kell tartani. Külön hangsúlyozta, milyen nagy a borválaszték abban az étteremben, ahová megyünk. Sem a nők, sem a bor nem hagyják hidegen.
- Tudni sem akarok arról, hogy ilyesmit tervezel - mondta vonakodva Joanna.
- Ugyan, ne hülyéskedj már! - szólt rá Deborah. - Valld be, hogy jó ötlet! Van egyéb elképzelésed arról, hogyan lehet bejutni abba a szobába?
-Nincs, de...
- Semmi de! Mit veszíthetünk?
- Például a becsületünket - válaszolta Joanna.
- Jaj, ne! Nagyon szépen kérlek, kímélj meg ettől.
Ez volt az a pillanat, amikor dr. Donaldson és Cynthia Carson felbukkant. Amint megpillantotta őket, Joanna gyorsan lebukott, és idegesen rászólt Deborahra, hogy kövesse a példáját.
- Most meg mi a baj? - kérdezte a műszerfal pereme alá kucorodva Deborah.
- Dr. Donaldson és Carson nővérjött ki -felelte suttogva Joanna. Percekig vártak, és csak azután mertek felülni, hogy a gépkocsiajtók csapódását és a kavicsos úton súrlódó kerekek zaját hallották.

- Tűnjünk el innen! - mondta Joanna, miután körbepillantott, és meggyőződött arról, hogy nincs a közelben senki ismerős. Gyorsan elfordította a slusszkulcsot, hátramenetbe kapcsolt, és kifarolt a parkolóból.
- Szóval? Velem jössz vagy sem? - kérdezte Deborah.
- Rendben van - adta be a derekát sóhajtva Joanna.
- Próbáljuk meg. De ne legyenek illúzióid, ahhoz, hogy a kék kártyát megszerezzük, nem lesz elég a vacsora! A lakására is el kell mennünk vele.
- Valószínűleg. De bízzunk abban, hogy szerencsénk lesz!
- Ami pedig a munkamegosztást illeti, szeretném leszögezni, hogy a te dolgod a figyelemelterelés, enyém a kártya megszerzése.
- Maradjunk annyiban, hogy majd a körülmények eldöntik! - felelte Deborah. - Ahogy már mondtam, arra számít, hogy együtt, hármasban szórakozunk.
- Jóságos isten! -nyögött fel Joanna, miközben a kapu felé kanyarodott. - Egyetlen régi houstoni barátom sem hinné el, ha elmesélném neki!
A városba visszamenve ezúttal is a Rite Smart gyógyszertárban kértek útbaigazítást. A gyógyszerész fölszedett magára néhány kilót azóta, de ugyanolyan vidám volt, mint másfél évvel korábban, amikor először találkoztak.
- A Pajta? Úgy három kilométernyire lehet a várostól, északra - mondta, és egyből mutatta is az irányt. - Jó étterem. Azt ajánlom, tepsis sültet egyenek héjában sült vajas krumplival, és próbálják ki a csokoládéöntetes sajttortát is.
- Könnyű, kímélő menünek hangzott - mondta kun-

cogva Joanna, miután kiléptek az üzletből.
Mivel bőven volt még idejük, sétáltak egyet, kirakatokat nézegettek, majd a gyógyszerész útmutatását követve, megkeresték az éttermet. Szokatlan épület volt, látszott rajta, hogy valaha tényleg pajtaként használták. Sok régi gazdasági eszköz volt körülötte, és a ház falára is jócskán jutott belőlük. Odabent körben, a falak mentén, ahol valaha a jászlak voltak, bokszokat alakítottak ki. Mivel csak az épület elülső frontján voltak ablakok, a belépő rögtön úgy érezte, hogy meghitt hangulatot árasztó, védett helyre jutott.
- Miss Marks és Miss Heatherly? - kérdezte a bejáratnál várakozó hostess, még mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna. Amikor igenlően válaszoltak, intett a karjával, hogy kövessék. Több étlapot magához véve, a legbelső bokszhoz vezette őket, ahol az asztalon halvány gyertyafénynél a széles selyem nyakkendőt és elegáns, címeres zsebű blézert viselő dr. Spencer Wingate várakozott rájuk. A két nőt megpillantva azonnal kicsúszott az asztal mögül, gálánsan kezet csókolt mindkettőjüknek, és hellyel kínálta őket. Miután elhelyezkedtek, a hostess eléjük tette az étlapot, rájuk mosolygott, és távozott.
- Remélem, nem haragszanak meg, mert vettem magamnak a bátorságot, és bort rendeltem anélkül, hogy kikértem volna a véleményüket - mondta Wingate, és úgy fordította az üvegeket, hogy mindkettőnek lássák a címkéjét. - Egy friss, üde fehér és egy telt vörös. Vörösből leginkább a teltet szeretem - közölte, és kurtán fölnevetett.
Deborah Joannára kacsintott; úgy érezte, az este megfelelően kezdődik.

- Ki kér a bor mellé koktélt? - kérdezte Wingate.
- Nem vagyunk nagy szeszfogyasztók, de magát ez a világért se zavarja! - válaszolta Deborah.
- Azt hiszem, egy martini tökéletes lesz. Biztos, hogy egyikük sem akar csatlakozni hozzám?
A két nő csaknem egyszerre intett nemet.
Az este gördülékenyen telt, a társalgás könnyen ment, mivel mint kiderült, Wingate imádott Wingateről beszélni. Mire a desszerthez értek, a lányok hosszú és részletes beszámolót kaptak a klinikáról és figyelemre méltó eredményeiről. Minél tovább beszélt Wingate, annál kevésbé fogta vissza magát az ivásban. A gond csupán az volt, hogy hiába döntötte magába az alkoholt, egy csöppet sem látszott meg rajta.
- Hadd kérdezzek valamit! - fordult hozzá Deborah kihasználva az alkalmat, amint szünetet tartva támadást intézett a csokoládékrémmel leöntött sajttorta ellen. - Mi a helyzet a terhes nicaraguai nőkkel?
- Vannak köztük terhesek? - kérdezett vissza Wingate.
- Úgy tetszett, hogy valamennyien azok. És mindannyian a terhességnek ugyanabban a stádiumában járnak, mintha egyszerre, valamilyen fertőzéstől kapták volna.
- A terhesség mint fertőzés eredménye. Nem rossz! - mondta nevetve az orvos. - Egyébként nem is áll olyan messze a valóságtól, mivel több millió mikroorganizmus rohama idézi elő. - Újból fölnevetett, mintegy megjutalmazva magát szellemesnek szánt kijelentéséért.
- Azt akarja ezzel mondani, hogy nem tud a terhességükről? - kérdezte Deborah.

- Általában nagyon keveset tudok róluk. Az ő dolguk, hogy mit csinálnak a szabadidejükben.
- Azért kérdezem, mert úgy hallottuk, hogy ez egyfajta kiegészítő kereseti forrás nekik.
- Valóban? Ki mondta? - érdeklődött Wingate.
- Miss Masterson. Miközben ebédeltünk.
- Majd megkérdezem felőle. - Apró, gyorsan múló mosoly suhant át az orvos arcán. - Néhány éve kevésbé veszem ki a részemet a klinika életéből, mintsem ideális lenne, úgyhogy vannak bizonyos dolgok, amelyek nem jutnak el hozzám. Természetesen tudok a nicaraguai hölgyekről. Dr. Saunders kérte meg egy ottani orvos barátját, hogy segítsen enyhíteni égető munkaerő-gondjainkat.
- Milyen kutatásokat végez dr. Saunders? - kérdezett közbe Deborah.
- Mindenfélét - válaszolta meglehetősen homályosan Wingate. - Igen találékony, ötletes kutató. A meddőségkezelés nagyon gyorsan fejlődő szakterület, amelynek az eredményei hamarosan az orvostudomány egészére komoly hatással lesznek. De hagyjuk ezt! Nem akarom, hogy túl komollyá és unalmassá váljon a beszélgetés. - Újból fölnevetett, és az este folyamán először kissé meg is szédült. - Azt ajánlom, dobjuk fel egy kicsit. Menjünk el hozzám, és támadjuk meg a borospincémet! Mit szólnak hozzá?
- Én csak azt, hogy minél előbb, annál jobb - felelte Deborah, és az asztal alatt figyelmeztetően oldalba bökte a barátnőjét, mert úgy érezte, túl csöndes és visszafogott.
- Szerintem is remek ötlet! - csatlakozott hozzá a figyelmeztetést megfogadva Joanna.

Amikor meghozták a számlát, nagy érdeklődéssel figyelték, honnan fogja elővenni Wingate a levéltárcáját. Mindketten abban reménykedtek, hogy a belső zsebében tartja, de csalódniuk kellett. A farzsebéből bukkant elő, és oda is került vissza, miután az orvos eltette a hitelkártyáját.
A kijáratnál, mielőtt elhagyták volna az éttermet, Wingate bocsánatot kért, és elvonult a férfimosdóba.
- Szedd össze magad, és találd ki, hogyan lehet leszedni róla a nadrágját! - súgta oda Deborah-nak Joanna. A vendégeket fogadó hostess pultja közelében álltak: az étterem majdnem tele volt, pedig amikor érkeztek, kongott az ürességtől.
- Nem ahhoz kell találékonyság, hogy leimádkozzuk róla a nadrágot, hanem hogy kivédjük az elvárásait - súgta vissza Deborah. - Elképesztő, mennyire bírja az italt. Két martinit és néhány korty híján, amit nekünk töltött, két üveg bort ivott meg.
- A desszert közben már akadozott a nyelve - mondta Joanna.
- És kicsit meg is szédült, ami ennyi ital után édeskevés. Ha így bírja, biztosan nagyobb gyakorlata van az ivásban, mint pozíciója alapján gondolná az ember. Ha én ennyit innék, biztosan nem térnék magamhoz három napig.
Itt tartottak a beszélgetésben, amikor Wingate megjelent. A férfimosdó ajtajából feléjük pillantva szélesen elmosolyodott, aztán rövid, de éles irányváltásoktól tarkított utat megtéve nekiment a hostess pultjának, és hálásan belékapaszkodott.
- Minden rendben! - súgta elégedetten Joannának Deborah. - Úgy látszik, lassabban hat rá az alkohol,

mint másokra. De szerencsére hat!
- Rosszul van? - kérdezte aggódva a hostess.
- Dehogy! Csak kicsit többet ivott a kelleténél. De nem lesz semmi baj - felelte Deborah, miután Joannával közrefogták és megtámogatták a férfit.
- Tudják a szép hölgyek, hogy hol van a házam? - kérdezte meglehetősen nehezen forgó nyelvvel Wingate.
- Hogyne! Miss Masterson megmutatta - válaszolta Deborah.
- Nagyszerű! Akkor versenyezzünk, ki ér oda előbb! - adta ki a jelszót az orvos, és mielőtt bármelyikük tiltakozhatott volna, kirohant az étteremből.
A két lány elkeseredetten összenézett, és követte. Amikor az épület elé értek, Wingate vidáman nevetve a Bentleyjébe mászott be éppen.
- Várjon! - kiáltotta Deborah. A kocsihoz rohantak de mire odaértek, már a motor is járt. Deborah megpróbálta kinyitni a vezetőülés felőli ajtót, de az zárva volt. Jó erősen dörömbölt az ablakon, és azt kiabálta, hogy majd ő vezet, de Wingate nevetve a fülére mutogatva jelezte, hogy nem hallja, amit mond, majd jó erősen beletaposott a gázba, és kiszáguldott a parkolóból.
- Ó, a szentségit! - szitkozódott Deborah, az esti szürkületben gyorsan távolodó helyzet jelző fényeket bámulva.
- Nem lenne szabad vezetnie! - mondta Joanna.
- Nem sok lehetőséget adott, hogy ezt el is magyarázzuk neki. Remélem, sikerülni fog neki, de ha nem, legyünk mi az elsők a baleset helyszínén! Nem mintha egy pillanatig is azt terveztem volna, hogy így szerezzük meg azt a rohadt kártyát!

A Chevy Malibuhoz rohantak, és Joanna vadul csikorgó kerekekkel kikanyarodott a parkolóból. Minden kanyarnál azt hitték, hogy már csak pillanatok kérdése, és megpillantják az útról lecsúszott, a kukoricaföldön felborult, összetört Bentleyt. Csak a Pierce és a Main Street kereszteződésében lévő forgalmi lámpánál megállva kezdtek megnyugodni, bízni abban, hogy ha odáig eljutott, akkor talán sikerül épségben hazaérnie Wingate-nek.
- Mi a véleményed arról, amit a nicaraguai nőkkel kapcsolatban mondott? - kérdezte Deborah, miután rákanyarodtak a Main Streetre, és keleti irányban haladtak tovább.
- Úgy tűnt, őszintén meglepődött azon, hogy terhesek - felelte Joanna.
- Én is úgy láttam. Kezdem azt hinni, hogy a klinikán olyan dolgok zajlanak, amelyekről az alapító sem sokat tud.
- Egyetértek. Persze azt elismerte, hogy az utóbbi néhány évben nem foglalkozott annyit a klinikával, mint amennyit kellett volna.
A főutat otthagyva rákanyarodtak a kavicsos bekötőútra, amely a Wingate Klinika kapusházához vezetett. Az épület sötét volt, leszámítva az egyik lehúzott rolójú ablak alján előtörő, keskeny fénycsíkot. Ahogy behajtottak az alagútba, a kocsi reflektora élesen megvilágította a nehéz rácsos kaput és az alacsony oszlopra szerelt kártyaleolvasó berendezést.
- Mit gondolsz, kijön az őr? - kérdezte Joanna, és közben erősen lefékezte a kocsit.
- Szerintem nem, már jócskán túl vagyunk a normális munkaidőn - felelte vállrándítva Deborah. - Úgy-

hogy csússzál közelebb, és próbáljuk ki a belépőkártyánkat!
Miközben óvatosan előrébb gurultak, elővette a kártyáját, átadta Joannának, és ő a leeresztett ablakon kinyúlva végighúzta a leolvasó vályújában. A kapu abban a pillanatban megmozdult és nyílni kezdett.
- Poilá! - mondta diadalmasan Deborah, és elrakta a kártyát.
Joanna az alagútból kijutva lassan hajtott tovább a fallá sűrűsödött örökzöldek között kanyargó úton, mígnem megpillantották a klinika főépületét. Csupán a déli szárny első és második emeletén akadt néhány világos ablak, a többi feketén ásított a még halványan vöröslő alkonyatban.
- Világosban is elég baljós, így viszont kifejezetten ijesztő - mondta Joanna.
- Az - értett egyet Deborah. - Dracula grófnak biztosan tetszene.
Joanna áthajtott a parkolón, be egyenesen egy kis erdőbe. Pár száz métert tehettek meg, mielőtt a fák között kezdtek feltünedezni a klinika vezetőinek házaiból kivetődő fények. Kiválasztva azt, amely elég tekintélyesnek tűnt ahhoz, hogy Wingate-é legyen, megkerülték, és elégedetten látták a megérzésük helyességét bizonyító, félig a garázsban álló Bentleyt.
- Van valamilyen elképzelésed arról, hogymi lesz a folytatás? - kérdezte Joanna, miután kikapcsolta a motort.
- Igazából nincs - vallotta be Deborah. - Leszámítva, hogy tovább kell itatni. Közben nem ártana megszerezni és eldugni a kocsikulcsát.
- Jó ötlet - értett egyet Joanna.

Rockzene hangjai mellett mentek az ajtóhoz. Bár elég hangos volt, Wingate meghallotta a csengetést, és pár másodperccel később szélesre tárta előttük az ajtót. Az arca piros volt, a szeme véreres. Blézerét elegáns szabású, zöld bársony estélyi zakóra cserélte, és széles mozdulattal - amelytől megingott, és hogy el ne essen, meg kellett kapaszkodnia az ajtógombban-beljebb invitálta őket.
- Le lehetne halkítani egy picit a zenét? - kérdezte Deborah.
Wingate bizonytalan léptekkel a hifitoronyhoz ment, és lehalkította, közben a két nő alaposabban is körülnézett. A nagy méretű, barna bőr ülőbútorok, vörös keleti szőnyegek és a zöldre festett fal vidéki angol udvarházak képét idézte fel bennük. A külön-külön megvilágított festmények lovakat, rókavadász jeleneteket ábrázoltak, és a dekoráció apróbb, kiegészítő darabjai is valamilyen módon a lovagláshoz kötődtek.
- Nos! - mondta a sztereo berendezésnek hátat fordítva Wingate. - Mivel kínálhatom a hölgyeket, mielőtt élvezetesebb dolgokhoz látunk?
Joanna ügyelve rá, hogy a házigazda ne lássa, beszédesen az égnek emelte a tekintetét.
- Derítsük fel azt a borospincét, amiről az étteremben beszélt! - ajánlotta Deborah.
- Remek ötlet - mondta ismét eléggé nehezen forgó nyelvvel Wingate.
A pince úgy nézett ki, mintha a tizenkilencedik század közepe óta semmit nem változtattak volna benne azon kívül, hogy fölszereltek néhány gyenge, csupasz villanykörtét. A szürke, vakolatlan gránittömbökböl készült falak feketék voltak a korábban használt gyertyák

és fáklyák koromjától, válaszfalakként pedig nagy, rozsdás szögekkel összeeszkábált tölgyfa palánkok szolgáltak. A padló agyagos volt, a levegő kellemetlenül nyirkos.
- Én inkább itt várok - mondta a lépcső alján megállva Joanna, mihelyt megpillantotta a gyengén megvilágított, leginkább egy középkori vár börtönére emlékeztető helyiséget. Deborah ezzel szemben halált megvető bátorsággal tovább lépett, azt sem bánva, hogy magas cipősarkai mélyen belesüppednek a nedves talajba.
A borospince lényegében egy volt a sok rekesz közül, azzal a különbséggel, hogy durván ácsolt ajtaján jókora lakat lógott. Wingate hüvelykujj nagyságú kulcsot halászott elő a zsebéből, és a lakatot kinyitva félretolta a reteszt. Odabent vagy fél tucat, a polcokra hanyagul rádobott doboz volt, és Wingate gondolkodás nélkül kinyitotta a hozzá legközelebb esőt, hogy kiemeljen belőle három palackot. - Ezek jók lesznek - mondta, és anélkül, hogy a lakatot a helyére rakta volna, az üvegekkel a hóna alatt fölfelé indult.
- Oda a drága Fayva cipőm-panaszkodottjátékosan Deborah, miközben fölfelé mentek.
A konyhában a házigazda dugóhúzót vett elő, és felbontotta mind a három, kaliforniai cabernet-t tartalmazó üveget. Elővett három széles szájú borospoharat a fali szekrényből, rábízta Deborah-ra, hogy vigye utána őket, és a nappaliba menve a kereveten foglalt helyet. Megvárta, amíg a két nő a hívásnak engedve két oldalról mellé ül, és csak aztán töltötte meg a poharakat.
- Nem rossz. Egy csöppet sem rossz! - mondta elégedetten az első korty után. - Nos, hogyan kezdjük? -

kérdezte, és elnevette magát. - Az az igaz ság, hogy ez a felállás új nekem, hármasban még soha nem próbáltam.
- Előbb igyunk egy kicsit! - ajánlotta Deborah. - Fiatal még az este.
- De mennyire! - értett egyet Joanna, és rögtön nyúlt is a poharáért.
Ezúttal is elég volt csupán a kezdő lökést megadni neki, a gyerekkorára vonatkozó szimpla kérdés után Wingate hosszú monológba kezdett. Miközben mesélt, számolatlanul töltötte magába a poharakat, és akárcsak az étteremben, ezúttal sem vette észre, hogy a nők alig isznak.
Miután másfél üveg bor elfogyott, és eljutottak az egyetemi évekhez, Deborah közbevágott, és megkérdezte a barátnőjétől, hogy nem válthatnának-e néhány szót. Joanna természetesen azonnal igent mondott, úgyhogy a doktor kék szemének izgatott, várakozással teli pillantásától kísérve félrehúzódtak.
- Van valami ötleted? - kérdezte a hangját lehalkítva Deborah. A hangos rockzenével a háttérben biztos volt abban, hogy Wingate ha fülelne, sem hallaná, miről beszélnek. - Olyan, mint a szivacs. Azonkívül, hogy csillog a szeme és ki van pirulva, az alkohol egyáltalán nem hat rá.
- Semmi nem jut eszembe azonkívül, hogy...
- Mondd már! - biztatta Deborah a bizonytalanul elhallgató Joannát. Kezdett elkeseredni. Már majdnem kilenc óra volt, és nagyon szeretett volna lefeküdni. Nagyon fáradt volt, és semmi egyébre sem vágyott, mint hogy alaposan kialudja magát.
- Biztasd, hogy helyezze magát kényelembe, vegye

fel mondjuk a selyempizsamáját! Tudni fogja, mire gondolsz, és ha ráharap, a nadrágja a levéltárcájával ott marad a fürdőszobában.
- Szóval azt akarod, hogy nadrág nélkül tartsam féken! - nyögött fel Deborah.
- Emlékeztesselek arra, hogy ez az egész a te ötleted volt? - szögezte neki a kérdést Joanna.
- Jól van, jól! Nyugodj meg! Viszont ha azt hallod, hogy sikoltok, rohanj, amilyen gyorsan csak tudsz!
Wingate várakozva nézett a visszatérő nőkre, és mihelyt Deborah megpendítette, amit Joanna tanácsolt, azonnal sokat sejtető vigyorra húzódott a szája. Bólintott és megpróbált felállni, mire a két nő azonnal a segítségére sietett.
- Jól vagyok, nincs semmi baj! - tiltakozott, s imbolyogva fölegyenesedett. A lépcsőre szögezte a tekintetét, mély lélegzetet vett és elindult. A két lány izgatottan figyelte, amint a tagjait dobálva úgy vágott keresztül a nappalin, mintha nem mindig tudná, hogy melyik testrésze hol is van éppen.
- Visszaszívom, amit az előbb mondtam - súgta oda Joannának Deborah. - A bor csak megtette a hatását.
Ijedten becsukták a szemüket, amikor Wingate nekicsapódott egy konzolos asztalkának, és levert néhány apró, kézzel festett játék katonát. Az ütközés ellenére sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és elindult az emeletre. Mindkét korlátot megmarkolva, biztosabban mozgott a lépcsőn, mint a nappali sima padlóján, és néhány pillanattal később eltűnt a szemük elől.
- Beszéljük meg, mit csinálunk, ha visszajön! - mondta izgatottan Deborah. - Attól függően, hogy mi lesz, vagy éppen ellenkezőleg, nem lesz rajta, lehetsé-

ges, hogy nem tudjuk tovább beszéltetni.
- Mihelyt megjön, kimentem magam azzal, hogy a fürdőszobába kell mennem - felelte Joanna. - Te foglald le valahogy!
- A konyhában van egy hátsó lépcső, azon biztosan feljutsz a hálószobába - mondta Deborah.
- Láttam. Igyekszem, amennyire csak tudok.
- Ajánlom is! - Deborah ösztönösen megpróbálta lejjebb húzni a ruháját, hogy többet takarjón a combjából, ettől azonban a dekoltázsa lett még mélyebb. - Gondolom, sejted, mennyire sebezhetőnek érzem magam ebben a szerelésben.
- Csak azt ne várd, hogy sajnáljalak.
- Kösz! Üljünk le! Rettenetesen fáj a lábam.
Visszaültek a kerevetre, végigfutottak mindazon, amit Wingate-től hallottak, és miután az orvos életrajzát kimerítették, arról beszéltek, hogy mit csinálnak másnap, már amennyiben sikerül megszerezniük a klinika alapítójának kék belépőkártyáját.
- A legfontosabb, hogy minél előbb bejussak a szerverterembe, és korlátlan hozzáférést biztosítsak magunknak a pillanatnyilag tiltott fájlokhoz is - magyarázta Joanna. - David szerint tíz-tizenöt percnél több nem kell hozzá. Utána már bármelyik itteni munkaállomásról, de az interneten keresztül akár az otthoni gépünkről is lekérhetjük a petesejtjeinkre vonatkozó információkat.
- El ne felejtsünk mobilt magunkkal vinni! - mondta Deborah. - Akkor legalább őrködhetek odakint, és figyelmeztethetlek, ha jön valaki.
- Jó ötlet! - értett egyet Joanna.
Deborah az órájára nézett. - Szerinted mióta szösz-

mötöl odafent a mi Casanovánk?
- Fogalmam sincs. Öt, esetleg tíz perce.
- Igazán siethetne. Annyira fáradt vagyok, hogy legszívesebben itt helyben lefeküdnék, és két másodperc sem kellene, hogy elaludjak.
- Én is fáradt vagyok - felelte Joanna. - Biztosan az időkülönbség teszi - a szervezetünk még az olaszországi időszámításhoz igazodik.
- És mellesleg hat órakor keltünk.
- Igaz. Mit akarsz csinálni holnap a laborban, amíg várod, hogy bejussak a szerverterembe?
- Szeretném pontosan tudni, mire használják a drága, korszerű berendezéseiket - válaszolta Deborah. - Érdekelnek a kutatásaik, és nem utolsósorban az, hogy mi az igaz ság a nicaraguaiakkal kapcsolatban.
- Ígérd meg, hogy óvatos leszel! - kérte Joanna. - Bármit csinálsz is, ne veszélyeztesd az álcázásunkat, amíg meg nem tudjuk azt, amiért belevágtunk ebbe az egész hajmeresztő kalandba!
- Ne aggódj! Vigyázok - mondta Deborah, és újból az órájára pillantott. - Jóságos ég! Mi tart ilyen sokáig? Csak nem Superman-kosztümöt akar felvenni?
- Tényleg elég lassan készül el - értett egyet Joanna.
- Mit csináljunk?
- Kockáztassuk meg, hogy tölmegyünk? Mi van, ha anyaszült meztelenül, az ágyon fekve vár bennünket?
- Pfuj, micsoda fantázia! - mondta rosszallóan Deborah. - Tényleg félsz tőle? Azt hiszed, hogy ránk ugrik, és azt mondja, bumm?! Úgy ment fel, hogy már alig állt a lábán.
- Tudod mit? - kapott az ötleten Joanna. - Még az sem lehetetlen, hogy elájult.

- Végül is... Két martinit és három és fél üveg bort ivott meg három óra alatt.
- Nézzük meg! Te mégy elöl - mondta Joanna.
- Kösz, kis haver!
A lépcső aljához mentek, de hiába hallgatóztak, a hangos zene miatt ha volt, se hallhattak semmilyen zajt az emeletről. Szorosan egymás mögött mentek fel a lépcsőn, s a tetején bizonytalanul megálltak. Bezárt ajtókat láttak a folyosó mindkét oldalán, csupán a végén akadt egy, amelyik félig nyitva maradt, és halvány fény szüremlett ki rajta. A földszintről hallatszó zenét leszámítva teljes volt körülöttük a csönd.
Deborah jelzett Joannának, hogy kövesse, és besurranó tolvajoknak érezve magukat, óvatosan elindultak a nyitott ajtó felé. A küszöbre érve dupla széles, bontatlan ágyat pillantottak meg. A fény a hálószobához csatlakozó fürdőszobából jött. Hiába meresztették a szemüket, Wingate-nek nyoma se volt.
- Hol az ördögben lehet? - kérdezte dühösen suttogva Deborah. - Csak nem valami ostoba játékot űz velünk? - kérdezte, miután eszébe jutott Joanna korábbi ötlete.
- Nézzük meg a többi szobát? - kérdezte Joanna.
- Először a fürdőszobát!
Három lépést sem tettek még a szobában, amikor Joanna vadul megmarkolta a barátnője karját.
- A szívbajt hozod rám! -panaszkodott Deborah.
Joanna nem válaszolt, csak rámutatott az ágyra, amelynek az ajtótól távolabbi oldalán felbukkant Wingate nadrágba gabalyodott lába. A két nő rémülten megkerülte az ágyat, és szemügyre vette a padlón fekvő alakot. Az orvos inge félig ki volt gombolva, nad-

rágja pedig a bokájára tolva. Egyetlen pillantás elég volt, hogy meggyőződjenek arról, mélyen alszik. A mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt, a szája résnyire nyitva volt, és halkan szuszogott.
- úgy látszik, elesett - állapította meg Joanna.
- Vetkőzés közben - értett egyet Deborah. - Mihelyt vízszintesbe került, azonnal elnyomta az álom.
- Megsebesült vajon?
- Nem hiszem. Nincs semmi, amibe beüthette volna a fejét, a szőnyeg pedig legalább öt centi vastag.
- Megkockáztatjuk? - kérdezte Joanna.
- Viccelsz? Hát persze! Nyugodt lehetsz, nem fog felébredni - mondta Deborah, és némi keresgélés után kivette Wingate farzsebéből a levéltárcát. Az orvos meg sem moccant.
A tárca szokatlanul vastag volt. Deborah szétnyitotta, és nekilátott átvizsgálni a tartalmát. A kék beléptető kártyát némi keresgélés után, jó néhány hitelkártya mögé dugva találta meg. - Örülök, hogy így el van rejtve - mondta. Odaadta Joannának, lehajolt, és visszatette a tárcát oda, ahol találta.
- Számít az, hogy hol tartja? - kérdezte Joanna.
- Hát persze! Abból, hogy a hitelkártyák mögé dugta, az látszik, hogy ritkán használja, ami nekünk kifejezetten jó - magyarázta Deborah. - Nem akarjuk, hogy túl hamar fölfedezze a hiányát. Az ideális az lenne, ha csak akkorjönne rá, amikor már túl vagyunk azon, amit el akarunk intézni. Gyere! Keressük meg a kocsikulcsokat, dugjuk el őket, és tűnjünk innen!
- Ennél vonzóbb ajánlatot ma még nem hallottam tőled - felelte Joanna. - Ami a kocsikulcsot illeti, nem hiszem, hogy izgulnunk kellene miatta. Minimum tizen-

két órát fog aludni, és ha felébred, akkor sem lesz kedve volán mögé ülni.
Kurt Hermann a klinika új alkalmazottjának, Georgina Marksnak a fényképét nézte. Az íróasztali lámpa zöld ernyője alá tartva vizsgálgatta a vonzó arcot, és felidézte a nő telt idomait, mélyen kivágott ruhája alól kiugrani akaró feszes, domború mellét, és rövid, a fenekét éppen csak eltakaró szoknyáját. Undorítónak találta, kihívást látott benne mindazon értékekkel és elvekkel szemben, amelyeket fontosnak és követendőnek tartott. Hermann a rájellemző lassú, kimért mozdulattal lerakta a fényképet a másik új alkalmazott, Prudence Heatherlyé mellé. Ő bezzeg egészen más volt - szemmel láthatóan tisztességes, istenfélő nőszemély.
Szokásához híven ezúttal is az elnéptelenedett kapusházban lévő irodájában töltötte az estét. A puritánul berendezett helyiséghez maga tervezte tornaterem csatlakozott, amelyben kedvére edzhette, formálhatta tovább amúgy is remekbe faragott, kőkemény, egyszersmind laza izmokkal borított testét. Természeténél fogva magányos farkas lévén, Hermann a visszavonultságot szerette, és az, hogy a Wingate Klinika területén lakott - egy kevés szórakozási lehetőséget kínáló kisváros peremén - lehetővé tette számára, hogy feltűnésmentesen élhesse a saját életét.
Nem egészen három éve dolgozott a klinikán. Az állás tökéletes volt a számára, jobbat nem is kívánhatott volna - elegendő feladatot adott ahhoz, hogy ne váljon unalmassá, de nem annyit, hogy túlságosan leterhelt legyen. A katonaságnál szerzett tudása, tapasztalatai alkalmassá tették arra, hogy ragyogóan ellássa a biztonsági főnöki teendőket. Rögtön a középiskola befejezése

után katonának állt, és a különleges erőknél szolgált, ahol mindenfajta titkos, az ellenség hátországában végrehajtandó, veszélyes feladatra felkészítették. Megtanulta, hogyan öljön puszta kézzel, tucatnyi különböző fegyverrel, és egyetlenegyszer sem fordult elő, hogy bármelyiknek a használatával kapcsolatban fenntartásai lettek volna.
Kapcsolata a hadsereggel nem a középiskola után kezdődött. Katonacsaládba született, és más életformát gyakorlatilag nem is ismert. Az apja ugyancsak a különleges erők tagja volt; hallatlanul kemény, szigorú ember, aki a feleségétől és fiától is elvárta a feltétlen engedelmességet, és azt, hogy tökéletesen hajtsanak végre minden rájuk kirótt feladatot. Hermann kisgyerek korában volt néhány zajos, csúnya jelenet odahaza, de ezeknek hamar végük szakadt, mivel megtanulta, mit és hogyan kell csinálnia. Aztán a vietnami háború vége felé, egy titkos kambodzsai küldetés során, amelynek a részletei még mindig titkosak voltak, megölték az apját. Legnagyobb elszörnyedésére nem sokkal a temetése után az anyja futó kalandok sorozatába kezdett, mígnem feleségül ment egy nyálas, örökké fontoskodó biztosítási ügynökhöz.
A hadsereg mindig jó volt Kurthoz. Értékelték a képességeit, és mindig elsimították időről időre előforduló, erőszakos természetéből fakadó súrlódásait a törvénnyel. Volt néhány dolog, amit nem tudott elviselni; a lista élén ott szerepelt a prostitúció, a homoszexualitás minden formája. Sok mindent lehetett volna rá mondani, de azt az egyet nem, hogy nem mer kiállni az elvei védelmében.
Mindaddig nem is volt ezzel semmi baj, amíg Okina-

vára nem helyezték. Azon a csipkés partvonalú szigeten azonban a dolgok kezdtek kicsúszni Kurt ellenőrzése alól.
Lassan előrehajolt, és Georgina szemébe nézett. Okinaván sok hozzá hasonló nővel találkozott. Annyival, hogy vallásos hevülettel, belülről fakadó parancsnak engedelmeskedve nekilátott csökkenteni a számukat. Mintha Isten szólt volna hozzá közvetlenül. Könnyű volt megszabadulni tőlük. Elhagyatott helyeken szeretkezett velük, és amikor erkölcsi lealacsonyodásukban eljutottak odáig, hogy pénzt kértek a szolgálataikért, végzett velük.
Nem fogták el, vádat sem tudtak emelni ellene, de ahogy múlt az idő, úgy növekedett az ellene szóló közvetett bizonyítékok száma. A hadsereg végül úgy oldotta meg a problémát, hogy Clinton elnök kormányzati létszámleépítési - furcsa módon főleg a katonákat, nem pedig a hivatali bürokráciához tartozókat érintő - programja keretében csöndben leszerelte. Néhány hónappal később Hermann jelentkezett a Wingate Klinika hirdetésére, és azonnal el is nyerte az állást.
Hallotta, hogy nyílik a kapu, és rögtön utána az alagúton keresztülhaladó kocsi zaját. Gyorsan hátratolta a székét. Még éppen odaért az ablakhoz, és látta, amint az egyik legújabb típusú Chevrolet hátsó lámpáinak fénye beleolvad a sötétbe.
Ellenőrizte, mennyi az idő, és az íróasztalhoz visszaballagva újból szemügyre vette a most már ismerős arcot. Látta az autót, amikor nem sokkal Wingate után megérkezett, és a klinika alapítójának házához hajtott. Nem kellett Nobel-díjas tudósnak lennie ahhoz, hogy ki lehessen találni, mi zajlott ott, a zárt ajtók mögött. Az

erre vonatkozó bibliai passzus jutott Hermann eszébe, és miközben némán végigmondta, a keze keményen ökölbe szorult. Az Úr ismét szólt hozzá, és parancsot adott neki.

Tizenegy

2001. május 10., 07.10

Újabb csodálatos, napfényes reggelen indultak északnyugat felé, vissza Bookfordba, amelyet mindössze kilenc órával korábban hagytak ott. Mindketten kimerültek voltak. Az előző nappal ellentétben egyikük sem magától ébredt, sőt, vekkereik csörömpölő, éles hangja is csak nehezen tudta kiugrasztani őket az ágyból.
Este, amikor hazatértek, egyikük sem feküdt le azonnal, bármennyire hívta is őket az ágy. Deborah először a Wingate pincéjében összekoszolódott cipőjét hozta rendbe, majd nekiállt kiegészítőket keresni, hogy összeállítsa másnapi öltözékét. Késve döbbent ugyanis rá, hogy ugyanazt a ruhát kell viselnie, mint aznap, mivel az összes többi egészen más stílusú, és ha azok közül választana, rögtön elárulná, hogy nem az, akinek mutatni akarja magát.
Joanna eközben ráült a telefonra, és hosszan tárgyalt David Washburnnel arról, pontosan mit és hogyan csináljon, ha sikerül hozzáférnie a Wingate központi számítógépéhez. A férfi ragaszkodott hozzá, hogy látogassa meg, és vegye magához egyik idegen gépek feltörésére tartogatott szoftverjét. Mint mondta, minél tovább gondolkodik a dolgon, annál valószínűbbnek tartja, hogy a központi gépről is csak jelszóval lehet bejutni a rendszerbe. Megmutatta, hogyan kell használni a szoftvert, és addig gyakoroltatta a lánnyal a lépéseket, amíg

úgy nem érezte, hogy éles helyzetben is képes lesz végigcsinálni őket. Mire Joanna hazaért, már jócskán elmúlt éjfél, és Deborah mélyen aludt.
Felváltva vezettek, és fáradtak, kialvatlanok lévén, szótlanul ülték végig az utat, oda sem figyelve hallgatták a rádió reggeli beszélgetős műsorát. A Wingate bejáratához érve Deborah - éppen ő ült a volán mögött - végighúzta a kártyáját a leolvasó vájatában, mire a kapu simán, egyetlen nyikordulás nélkül kitárult. Mivel az elsők között érkeztek, bőven találtak szabad helyet a parkolóban, és Deborah úgy állíthatta le a kocsit, hogy közel legyen a főbejárathoz.
- Nem aggódsz, hogy összefutunk Wingate-tel? - kérdezte Joanna.
- Igazából nem. Annyira másnapos lehet, hogy ma nemigen bújik elő.
- Igazad van. És ha előbújik is a barlangjából, akkor sem valószínű, hogy sok mindenre emlékszik a tegnap esti dolgokból.
- Hát akkor sok szerencsét! - búcsúzott Deborah.
- Neked is! - felelte Joanna.
- Majd elfelejtettem! Hoztad a mobilodat?
- Igen. És te?
- Persze. Még arra is volt gondom, hogy feltöltsem. Úgyhogy rajta!
Elszántan és izgatottan szálltak ki a kocsiból, és léptek be az épületbe. Az előző nap kapott utasításnak megfelelően először Helen Mastersonhoz mentek, kitölteni még néhány, a belépéshez szükséges papírt. Örömmel tapasztalták, hogy hamis társadalombiztosítási számukkal kapcsolatban nem merült fel semmilyen probléma.

A személyzeti főnöktől kijövet szétváltak, és Joanna a három munkahellyel arrébb székelő Christine Parhamhez, az ügyviteli iroda vezetőjéhez ment, Deborah pedig a főfolyosón indult el, hogy megkeresse Megan Finnigan labor főnököt.

Joanna elbizonytalanodva megtorpant, nem tudta, hogyan hívja fel magára Christine figyelmét. A nő az ajtó nélküli bejáratnak háttal ült az asztalánál, és hiába kopogott, mivel a fal hangelnyelő anyagból készült, a csöppnyi nesz pedig nem volt elég, hogy fölkeltse a figyelmét. Jobb ötlete nem lévén, végül kénytelen volt a nevén szólítani.
Christine Parham tisztán emlékezett rá az előző napról. és az íróasztala sarkán ott várakozott a Joanna által kitöltött felvételi kérdőív.
- Jöjjön, foglaljon helyet, Prudence! -mondta, és néhány dossziét arrébb rakva felszabadította az asztal mellé állított széket. - Isten hozta a Wingate-ben!
Joanna engedelmesen leült, és szemügyre vette az irodavezetőt. Parham ugyanolyan testes, masszív felépítésű nő volt, mint Helen Masterson, farmerősökre utaló lapátkezekkel. Kedvesen mosolygott, és széles járomcsontú arcát természetes pír színezte egészségesre. Nyugodt, lényegre törő stílusban elmagyarázta, hogy Joannának kezdetben a számlázáshoz szükséges adatokat kell számítógépre vinnie, de ha a klinika meg lesz elégedve vele, és ő is a klinikával, akkor már a közeljövőben egyéb feladatokat is kap.
- Van kérdése? - érdeklődött, miután befejezte az eligazítást.
- Mi a helyzet a kávészünetekkel? Tudom, nem illik

ilyet kérdezni mindjárt az első napon, de érdekel - mondta mosolyogva Joanna.
- Ez csak természetes! - nyugtatta meg az irodavezető. - Nincsenek szigorú szabályaink. Az a lényeg, hogy mindenki tökéletesen végezze a munkáját, de hogy hogyan, milyen időbeosztással teszi, az jórészt rajta áll. A többség délelőtt és délután is fél óra pihenőt tart - van, aki több részre elosztva - és ehhez jön még az ugyancsak félórás ebédszünet. Egy biztos: senkinek sem vagyunk ott a sarkában, stopperrel a kezünkben.
Joanna egyetértőn bólogatott. Tetszett neki az ötlet, hogy félórás szünetet tarthat, főleg akkor, ha sikerül összeegyeztetnie Deborah-val. Úgy döntött, hogy azalatt próbál meg bejutni a szerverszobába, és ha netán kudarcot vall, akkor ebédidő alatt kerít sort a következő kísérletre.
- Egy nagyon szigorú szabály van csak nálunk: a klinika egész területén tilos a dohányzás - folytatta Christine. - Ha rá akar gyújtani, be kell ülnie a kocsijába.
- Szerencsére nem lesz gond vele. Nem dohányzom - felelte Joanna.
- A felvételi kérdőívre azt írta, hogy komoly számítógépes tapasztalatai vannak, úgyhogy nyilván nem lesz gondja a rendszerrel. Annál is kevésbé, mivel ha jól tudom, már beszélt Randy Porterrel.
- Azt hiszem, nem lesz semmi baj. A leglényegesebb dolgokban eligazodom, amit pedig nem tudok, azt megkérdezem.
- Nos, akkor rajta! - biztatta Joannát az irodavezető.
- Előkészítettem magának egy üres munkaállomást és egy teli irattartó kosarat.
A központi folyosó falához csatlakozó, paravánnal

körülvett négyszögbe vezette a lányt. Azt leszámítva, hogy a legtávolabb esett az ablakoktól, a munkahely ugyanolyan volt, mint a többi: fémasztal, irattartó szekrény, irodaszék, egy másik az esetleges ügyfeleknek és papírkosár. Az íróasztalon két iratgyűjtő - egy üres a feldolgozott iratok számára, és egy színültig teli, amely az elvégzendő munkát tartalmazta - monitor, számítógép-billentyűzet, egér és egy telefon volt. A szűk helyiséget hófehér, csupasz falak vették körül.
- Nem igazán otthonos - mondta körbemutatva az irodavezető - de bármit behozhat, úgy díszíti fel, teszi egyénivé, ahogyan a kedve tartja.
- Remek! - nyugtázta az ajánlatot Joanna, és a táskáját lerakva a fölöttesére mosolygott.
A következő lépés az volt, hogy Christine Parham bemutatta a szomszédainak. Mindannyian kedvesen fogadták, mosolyogva fogtak kezet Joannával a mellmagasságig érő válaszfalak fölött.
-Nos! Azt hiszem, kezdetnek elég ennyi. Ne felejtse el, ha bármi gondja van, csak kiáltania kell, és máris itt vagyok!
- Úgy lesz - ígérte meg Joanna, és vidám integetéssel búcsúzott a távozó irodavezetőtől. Utána, az íróasztalhoz visszafordulva, első dolga volt, hogy elővegye a mobiltelefonját, és felhívja Deborah-t. A hangpostafiókját kapta meg, amiből arra következtetett, hogy barátnője még csupán a bemutatkozásnál tart, és hagyott neki egy üzenetet, hogy hívja fel, mihelyt módja lesz rá.
Miután ezen is túl volt, Joanna leült, és végighúzta kék kártyáját a billentyűzet tetején keresztben húzódó hornyon. A képernyőn abban a pillanatban megnyílt

egy ablak, és benne a kérés, hogy adjon meg új jelszót. ANAGO, ütötte be Joanna kedvenc bostoni étterme nevét. Miután a gép nyugtázta az azonosítót, és engedélyezte a belépést, gyorsan nekilátott földeríteni a jogosítványait. Ahogy arra számított is, meglehetősen szűkre szabottak voltak - a donorokról készített fájlokba például, amelyek a legjobban érdekelték, nem tekinthetett be.
Nem pazarolta az idejét fölösleges kísérletezéssel, inkább a feldolgozandó iratokra összpontosított. Minél hamarabb végezni akart velük, hogy amikor lehetősége nyílik rá, és hozzá tud férni a szerverszobához, miattuk senki ne keresse.
Egyetlen délelőttnek a számláit kellett csak feldolgoznia, de így is viszonylag rövid idő alatt tudatosult benne, milyen óriási bevételei vannak a klinikának. A kiadásokat ismernie sem kellett, anélkül is biztos volt abban, hogy a terméketlenség-kezelés egyike a legnyereségesebb üzleteknek.

Deborah szorgalmasan bólogatott, hogy jelezze, nagyon figyel. Megan Finnigannek a központi laboratóriumi teremhez csatlakozó, postabélyegnél alig nagyobb irodájában ültek. Mind a négy falat kézikönyvekkel és iratkötegekkel teli polcok borították. A laboratórium vezetője sovány, inas nő volt matt, valaha talán barna, őszes hajjal, amely állandóan az arcába hullott, és ezért egy metronómot is megszégyenítő pontossággal időönként rándított egyet a fején, hogy engedetlen tincsei eltűnjenek a szeme elől, és ne akadályozzák a látásban. A folyamatos rángatózás miatt Deborah nem is tudott ránézni, mert attól félt, hogy a vállánál fogva alaposan

megrángatja, és ráordít, hogy hagyja már abba.
Nem tehetett róla, miközben a nő a laboratóriumi technikára vonatkozó kiselőadását tartotta, a gondolatai egészen máshol kalandoztak. Többek között azt találgatta, vajon hogyan boldogul Joanna.
- Van kérdése? - fordult hozzá váratlanul a laborvezető.
Deborah, mintha bóbiskoláson kapták volna, gyorsan kiegyenesedett. - Nincs - felelte fürgén.
- Rendben; ha később mégis eszébe jut valami, tudja, hol talál. Addig is bemutatom az egyik legtapasztaltabb laboránsunknak. Maureen Jeffersonnak hívják. Megmutatja, hogyan kell végezni a sejtmagátültetést.
- Mehetünk! - szólt élénken Deborah.
- Ha elfogad egy tanácsot, azt ajánlom, vegyen másfajta cipőt - mondta a laborvezető.
- Igen? - kérdezte ártatlan hangon Deborah, és alaposan szemügyre vette az előző napi megpróbáltatások ellenére is csinos tűsarkú holmit. - Mi a baj ezzel?
- Mondjuk azt, hogy nem illik ide - felelte Megan Finnigan. - Nem szeretném, ha elcsúszna a kövön, és kitömé a lábát.
- Azt bizony én se! - mondta készségesen Deborah.
- Örülök, hogy egyetértünk. - A laborvezető a combja nagyobbik részét csupaszon hagyó miniszoknyára nézett, de nem tett rá megjegyzést. Némán felállt, Deborah pedig késlekedés nélkül követte.
Maureen Jefferson huszonkét éves néger lány volt, tejeskávé színű bőrrel. Orrnyergét és a szeme alját halvány szeplők borították, a haját feltűzve viselte, hogy látni lehessen szorosan egymás mellett sorakozó, tekintélyes kollekciót alkotó fülbevalóit. Szabályos rajzola-

tú szemöldöke magasan ívelt volt, amitől úgy tetszett, mintha egyfolytában csodálkozna.
Miután bemutatta őket egymásnak, Megan Finnigan rögtön távozott. Maureen a fejét csóválva, némán nézte, amint végigment a laboratórium közepén húzódó folyosón, és csak azután szólalt meg, hogy eltűnt az irodájában. - Nem akármi, ugye? - kérdezte.
- Kissé merevnek látszik - felelte Deborah.
- Gondolom, téged is kioktatott arról, milyen fontos egy laboratóriumban a tisztaság.
- Nem tudom. Az az igaz ság, hogy nem nagyon figyeltem.
Maureennak tetszett a válasz, nagyot nevetett rajta. - Úgy látom, jól ki fogunk jönni. Hogyan szólítsalak? Georginának?
- Igen. A Georgina jó lesz. - Deborah még mindig nem szokta meg igazán az álnevét - pusztán attól, hogy kimondta, felgyorsult a szívverése.
- Engem Mare-nek szólítanak a barátaim. Csődör - kedves, nem? - mondta Maureen.
- Hát akkor, ha nem bánod, legyen Mare!
- És most, hogy ezen ilyen szépen túljutottunk, munkára! - adta ki az utasítást Maureen. - Szerencsére dupla fejű mikroszkópom van, úgyhogy nem kell váltanunk egymást, rögtön látod, amit csinálok. Mindjárt hozok néhány petesejtet az inkubátorból.
Mihelyt Mare távozott, Deborah bekapcsolta a mobilját. Látta, hogy van egy üzenete, de ahelyett, hogy meghallgatta volna, Joannát hívta, aki rögtön válaszolt.
- Te kerestél? - kérdezte Deborah.
- Igen. Csak annyit üzentem, hogy hívj fel.
- Hogy érzed magad? Milyen a munka?

- Unalmas, de el lehet viselni - válaszolta Joanna. - Az első dolgom volt, hogy megpróbáltam hozzáférni a donorok fájljaihoz, de nem ment.
- Azon csodálkoznék, ha sikerült volna.
- Tizenegykor félórás pihenőt tartok. Tudunk találkozni?
- Hol? - kérdezte Deborah.
- Emlékszel, az előtérben, a szerverszobától nem messze van egy ivókút. Annál.
- Rendben. - Deborah szétkapcsolt, és elrakta a telefont. Miközben beszélgettek, figyelmesen körülnézett a laboratóriumban. Mindössze öt embert látott, pedig a teremben ötvenen is kényelmesen elfértek volna. Abból, hogy a laboratóriumnak ekkora helyet biztosítottak, arra következtetett, hogy a klinika vezetői a munka és vele együtt a létszám gyors, robbanásszerű gyarapodására számítanak.
Mare egy lefedett petricsészével tért vissza, amelyben kis mennyiségű, áttetsző és egyneműnek látszó folyadék volt. Alaposabban megnézve lehetett csak megállapítani, hogy két jól elkülönülő részből áll - egy körülbelül hatvan női petesejtet tartalmazó, folyékony kultúrából és egy vékony, ásványolaj alkotta, filmszerű zárórétegből.
Mare leült a dupla fejű mikroszkóp egyik oldalán, és intett Deborah-nak, hogy foglalja el a szemközti széket. Miután bekapcsolta a normális és az ultraviola lámpát, mindketten a nézőkék fölé hajoltak.
A következő óra azzal telt, hogy Deborah megtanulta, hogyan kell mikropipettával sejtek alkotóelemeit áthelyezni. A művelet azzal kezdődött, hogy a petesejtből eltávolították az eredeti magot, majd érettebbet ültettek

a helyébe. Ahhoz, hogy sikerüljön, nagy odafigyelés kellett, de Deborah hamarosan rájött a csínjára, és egy órával az után, hogy elkezdték, már majdnem olyan ügyesen csinálta, mint oktatója.
- Egyelőre ennyi! - jelentette be Mare, és hátradőlve alaposan megtornáztatta elmerevedett vállizmait. - Bevallom, nem hittem, hogy ilyen hamar belejössz.
- Hála neked - felelte Deborah, és közben hatalmasat nyújtózkodott. A mikropipetták megfelelő kezeléséhez olyan pontosan kimért, apró mozdulatok kellettek, hogy minden izma elmerevedett tőlük.
- Ha végzünk ezzel az adaggal, hozok neked egy külön csészét - mondta Mare. - Általában kell hozzá egy-két nap, hogy valaki önállóan tudjon dolgozni, de te máris profi módon csinálod.
- Túl elnéző vagy - felelte Deborah. - Mondd, milyen petesejtek ezek? Szarvasmarhától vagy sertéstől származnak? - Mikrofényképen és élőben, a Harvard laboratóriumában is látott már néhány női gamétát, és tudta, hogy nagyon hasonlítanak egymásra, igazából csak a méretük különböző, az viszont széles határok között változik. Az általuk használtakról úgy vélte, hogy sertéstől származnak - rémlett neki, hogy a szarvasmarha petesejtjei nagyobbak - de igazából ez is csak találgatás volt.
- Egyik sem. Embertől.
Annak ellenére, hogy Mare szenvtelenül válaszolt, olyan hangon, ahogyan a világ legtermészetesebb dolgáról beszél az ember, a felvilágosítás pörölycsapásként érte Deborah-t. Egész idő alatt meg sem fordult a fejében, hogy emberi petesejtekkel dolgoznak, és amikor megtudta a valóságot, önkéntelenül is belereme-

gett, nem utolsósorban azért, mert eszébe jutott, hogy tőle is vettek egyet, és kerek negyvenötezer dollárt kapott érte!
- Bizonyos vagy abban, hogy embertől valók? - kérdezte.
- Majdnem teljesen! Senki sem mondta az ellenkezőjét.
- De hát mire való ez az egész? Kiknek a sejtjeivel manipulálunk?
- Ha megfeszítenél, sem tudnám megmondani - válaszolta Mare. - Rengeteg páciense van a klinikának, és mindegyik arra vár, hogy teherbe essen. - Pár másodpercre elhallgatott, és vállat vont. - Az a lényeg, hogy segítünk rajtuk.
- De hát ez lényegében klónozás! -tiltakozott Deborah. - Ha ezek emberi sejtek, akkor - függetlenül attól, minek nevezzük - emberi lényeket klónozunk.
- Technikai értelemben talán igen - értett egyet, még ha csak részben is, Mare. - De nincs benne semmi rendkívüli. Magánklinikákon, amilyen a Wingate, engedélyezett a petesejt-kutatás, amennyiben meddőség elleni kezeléshez levett és fel nem használt, tehát mindenképpen megsemmisítendő anyagot használnak hozzá. Semmilyen költségvetési támogatást sem kapunk, úgyhogy akik ellenzik a munkánkat, nem hivatkozhatnak arra, hogy az adófizetők pénzét költjük rá. Ne felejtsd el, ezek fölösleges, ha úgy tetszik, "létszámon felüli" gaméták, és akiktől származnak, beleegyeztek abba, hogy tetszésünk szerint használjuk fel őket! És ami talán a legfontosabb, a fuzionált sejtekből nem fejlődhet ki embrió. Az osztódásra alkalmas állapotig el sem jutnak.

- Értem - mondta komoly bólintás kíséretében Deborah, bár ebben csöppet sem volt biztos. Váratlan helyzetbe került, és ez megzavarta, bármennyire igyekezett is, egyelőre nem tudott teljes egészében kiigazodni benne.
- Nyugalom! - vigasztalta Mare. - Nem nagy dolog! Már évek óta csináljuk, és még sosem volt belőle gond. Hidd el!
Deborah újból bólintott, bár még mindig nem tudta, hogyan is vélekedjen mindarról, amit hallott.
- Remélem, nem vagy holmi bigott szentfazék - folytatta Mare, és közelebb hajolt hozzá, hogy jól lássa a tekintetét.
Válaszként Deborah hevesen megrázta a fejét - ha másban nem, ebben az egy dologban teljesen biztos volt.
- Hála istennek! Ugyanis amivel mi foglalkozunk, az az orvostudomány jövője. De remélem, magadtól is tudod annyira, hogy ne kelljen külön ecsetelnem - mondta Mare, miközben lecsúszott a magasra állított székről.
- Hozok még néhány sejtet. Ha visszajöttem, majd folytatjuk.
- Persze! - Deborah boldog volt, hogy magára maradt, és van egy kis ideje átgondolni a hallottakat. Az asztalra könyökölt, a tenyerébe hajtotta a fejét, és megpróbált rájönni, hogyan képes olyan sok petesejthez hozzájutni a Wingate Klinika, hogy számolatlanul lehessen kísérletezni velük. Nem számolta meg, hányat használtak fel Mare-rel, de úgy saccolta, hogy négy vagy öt tucatot, annak ellenére, hogy még mindig csak a délelőtt felénél tartottak. Annál is inkább meg volt döbbenve, mivel járatos volt a témában, és tudta, mit

lehet elérni a peteérés mesterséges stimulálásával. Egy felgyorsított ciklus tíz-tizenegy petét eredményezhetett csupán, és azoknak a többsége is ráment az in vitro megtermékenyítésre.
- Á, Miss Marks! - köszönt rá valaki váratlanul a háta mögül, és rögtön meg is veregette a vállát. Deborah megriadva hátrafordult, és dr. Paul Saundersszel találta szemközt magát. - Örülök, hogy látom! És annak is, hogy ugyanolyan tüneményesen néz ki, mint tegnap!
Deborah ha nehezen is, de kipréselt magából egy mosolyt.
- Hogy tetszik a laboratóriumi munka?
- Nagyon érdekes.
- Úgy hallom, Miss Jeffersont kapta instruktorként - folytatta dr. Saunders. - Egyike a legragyogóbb munkatársainknak, úgyhogy biztos lehet benne, ugyanolyan jó kezekben van, mintha magam intézkedtem volna, amire sajnos nem volt lehetőségem, mivel annyi minden összejött ma reggel.
Deborah némán bólintott. Az öntelt, részben atyáskodó, részben egészen más irányú érdeklődésre utaló hang Wingate-et juttatta eszébe, és önkéntelenül megkérdezte magától, hogy mindegyik meddőségkezeléssel foglalkozó orvos úgy viselkedik-e, mint akikkel ő találkozott, vagy csak neki nincs szerencséje.
- Remélem, nem kell külön magyaráznom - folytatta dr. Saunders - hogy milyen fontos ez a munka a pácienseink, és általában az orvostudomány jövője szempontjából.
- Miss Jefferson mondta, hogy a petesejtek, amelyeken átültetést hajtottunk végre, emberiek - válaszolta

Deborah. - Nyilván megérti, hogy nagyon megdöbbentem.
- Biztos volt benne, hogy emberi sejtek? - kérdezte elsötétülő arccal dr. Saunders.
- Hogyan is fogalmazott... Megvan! Majdnem teljesen! - talált rá a pontos kifejezésre Deborah.
- Pedig tévedett. Sertésektől valók - mondta dr. Saunders, miközben oda sem figyelve beletúrt a hajába.
- Az utóbbi időben elég gyakran dolgozunk velük. Apropó! Tudja, hogy manapság hová helyezzük a hangsúlyt a munkánkban?
- Miss Jefferson említette, hogy az őssejtekre - felelte bizonytalanul Deborah.
- Részben - mondta dr. Saunders. - Fontos alkotóeleme a programunknak, de semmiképpen sem a legfontosabb. Én például most elsősorban azt vizsgálom, hogy az oocita sejtplazmája hogyan programozza át egy érett sejt magját. Lényegében ez az alapja minden kutatás alatt álló, állatklónozási eljárásnak. Gondolom, tudja, hogyan jött létre Dolli, a híres bárány.
- Hallottam róla - válaszolta Deborah. Beszéd közben dr. Saunders egyre jobban belelovalta magát a témába, és egyébként sápadt, színtelen arca egészen kipirult. Előrehajolt, és kis híján hozzányomta az orrát Deborah-hoz, aki a meglepődéstől mozdulatlanná válva érezte arcán a keményen ejtett mássalhangzók előidézte többszöri fuvallatot.
- A biológia tudományának keresztútjához érkeztűnk! - folytatta dr. Saunders, és fokozatosan lehalkította a hangját, mintha valamilyen nagyon fontos, vagyont érő kereskedelmi titok elárulására készülne. - Szerencsés csillagzat alatt született, Miss Marks! A leg-

izgalmasabb, leginkább forradalminak nevezhető időszakban csatlakozott hozzánk. Mondja, beszélt magának Helen Masterson a munkavállalói részvénylekötési programunkról?
- Ha jól emlékszem, nem - válaszolta Deborah. Amennyire csak mert, megpróbált hátradőlni, még azon az áron is, hogy esetleg hanyatt esik.
- Úgy gondoljuk - mármint mi, a klinika vezetői - hogy mindenkinek, aki az orvosi kutatásoknak ezen a területén dolgozik, részesednie kell a rövid időn belül ránk zúduló aranyesőből - magyarázta tovább az orvos.
- Úgyhogy minden nagyra becsült alkalmazottunknak - köztük is elsősorban a laboratóriumi dolgozóknak - részvény-elővásárlási lehetőséget ajánlunk föl. Mihelyt bekövetkezik az első igazi áttörés, és közzé is tesszük - valószínűleg a Nature-ben - azonnal megjelenünk a részvényeinkkel a tőzsdén. A Wingate Klinika a tulajdonosok szűk köre által birtokolt magánvállalkozásból részvénytársasággá válik, amelynek az értékpapírjaival széles körben, szabadon lehet kereskedni. Remélem, érti, hogy mit jelent ez az elsődleges tulajdonosok számára.
- A részvényeik értéke jól megemelkedik ahhoz képest, amennyiért veszik őket - felelte Deborah. Dr. Saunders közben már olyan közel volt hozzá, hogy egyenesen a szeme koromfekete, mély kútjába látott. Így, ilyen közelről nézve már nem volt nehéz megállapítani, miért tűnt mindjárt, első ránézésre olyan különösnek: nemcsak a szivárványhártyái voltak eltérő árnyalatúak, a pupillái is erősen befelé néztek. Egyszóval dr. Saunders rettenetesen kancsal volt.
- Megemelkedik?! Valósággal az égig szökik! -

folytatta minden egyes szót külön hangsúlyozva az orvos. - És mindenki, aki előjegyzési jogot kap, milliomossá válik. Egy a fontos: a dolognak titokban kell maradnia, senki nem tudhatja meg, mi készül! - Saunders, hogy szavainak még nagyobb nyomatékot adjon, szájára tette a mutatóujját. - Létfontosságú a titoktartás. Ezért is bátorítjuk az alkalmazottainkat, különösen a laborban dolgozókat, hogy vegyék igénybe a személyzeti szállást, és figyelmeztetjük őket, hogy kívülállók előtt véletlenül se beszéljenek a munkájukról. Magunk között azt szoktuk mondani, hogy úgy kell viselkednünk, mint a Manhattan-terv résztvevőinek. Tudja, azoknak, akik részt vettek az atombomba létrehozásában. Elég világos, amit elmondtam?
Deborah bólintott, mire Saunders ha teljesen nem is, de annyira visszahúzódott, hogy ki tudott egyenesedni, nem kellett tovább hátrafeszítenie magát a széken.
- Bízunk abban, hogy senkinek sem fog beszélni arról, hogy mivel foglalkozunk - folytatta az orvos. - Már csak a saját érdekében sem - tette hozzá, és mint aki választ vár, kérdő pillantást vetett a lányra.
- Legyen nyugodt! Megbízható vagyok, amit megígérek, azt be is tartom - felelte Deborah.
- Nem akarjuk, hogy mások megelőzzenek bennünket - folytatta Saunders. - Annyi munka, erőfeszítés után, amennyit tettünk, semmiképp sem. Márpedig csak itt, a bostoni körzetben is több helyen folyik olyan irányú kutatás, mint a miénk.
Deborah egyetértőn bólogatott. Elég jól ismerte a helyi biotechnológiai ipart, már csak azért is, mert bejelentkezett egy felvételi beszélgetésre a Genzyme-hoz, és arra alaposan fel kellett készülnie.

- Kérdezhetek valamit? - fordult az orvoshoz.
- Természetesen. - Saunders csípőre tett kézzel enyhén előre-hátra himbálta magát, és ez, meg a sötét, majdnem fekete haj eszébe juttatta Deborah-nak a Helen Mastersontól hallott gúnynevet: Napóleon.
- A nicaraguai dolgozók érdekelnének. Úgy látszik, mindegyik terhes, és a terhességnek ugyanabban a szakaszában tartanak. Szeretném tudni, ez hogyan lehetséges.
- Egyelőre maradjunk annyiban, hogy segítenek nekünk! - válaszolta Saunders. - Nem nagy dolog. Később örömmel elmesélem részletesebben is.
Elszakította a pillantását Deborah-tól, gyorsan körbenézve megbizonyosodott arról, hogy senki nem figyel rá a laboratóriumban tartózkodók közül, és úgy nézett újból a szemébe, hogy előbb feszes harisnyába bújtatott lábától mély dekoltázsáig alaposan szemügyre vette.
- Örülök, hogy alkalmunk nyílt erre a kis beszélgetésre - mondta lehalkítva a hangját. - Szeretek olyanokkal beszélgetni, akik azonos szellemi színvonalon állnak velem, és akikkel azonos az érdeklődésünk.
Deborah még időben erőt vett magán, hogy ne nevessen fel gúnyosan. Wingate-től ugyanis szintén hallotta az azonos érdeklődésre tett átlátszó, közhelyes utalást, és gyanította, hogy Saunders is úgy fogja folytatni ahogyan a klinika alapítója. Nem tévedett. - Szeretnék részletesen beszélni érdekes kutatásaimról, beleértve a nicaraguaiakkal végzett munkát is, de jobb lenne úgy szerét ejteni, hogy csak kettesben vagyunk. Esetleg elmehetnénk ma vacsorázni. Bár a klinika eléggé a világ végén van, akad a környéken egy egészen jó étterem,

amely valószínűleg tetszeni fog.
- Csak nem a Pajta? - kérdezte gúnyosan lefelé görbülő szájjal Deborah.
Saunders, ha meg is lepődött azon, hogy már hallott az étteremről, akkor sem mutatta. Ehelyett lelkes magyarázatba kezdett, dicsérte a Pajta konyháját, romantikus berendezését, és áradozva ecsetelte, mennyire örülne, ha megmutathatná Deborah-nak. A folytatás sem volt meglepő: úgy hangzott, hogy vacsora után pedig elmehetnének hozzá, ahol megmutatná a Wingate-ben folyó, hatalmas tudományos áttörést ígérő kutatások naplóit.
Deborah újabb gúnyos, feltörni készülő kacajt nyomott el. Hallott már néhány variációt a "menjünk fel hozzám, megmutatom a bélyeggyűjteményemet" klisére, de a kutatási naplókkal kapcsolatos ajánlat újszerűen, és meglehetősen groteszkül hangzott. Bármennyire érdekelték is azonban a klinikán folyó kutatások, nem volt kedve belemenni egy újabb kétséges kalandba, ezért - akárcsak előző nap Wingate-nek - azzal válaszolt, hogy nem fogadhatja el a meghívást, mivel Joannához van kötve. Nem kis meglepődésére a reakció is ugyanaz volt: Saunders megkérdezte, nem tudná-e eltölteni valahogyan az időt Joanna, miközben ők vacsoráznak. Deborah most már csak azt nem tudta eldönteni, hogy a mértéktelen önhittség a feltétele annak, hogy valakiből meddőséget kezelő specialista legyen, vagy a foglalkozásból származik az önhittség. Anélkül, hogy sokat törte volna rajta a fejét, hevesen visszautasította az orvos által javasolt megoldást.
- És a hét második felében? - tartott ki az ajánlatánál Saunders. - Akár a hétvégén is lehet. Be tudok men-

ni Boston-ba, ha gondolja.
Mare visszatérése szerencsére megmentette Deborah-t attól, hogy újból vissza kelljen utasítania, és azzal további, még elkeseredettebb próbálkozásra késztesse. Kolléganője egy újabb petricsészét hozott, és berakta a mikroszkóp alá, mielőtt alázatosságtól sem mentes, udvarias bólintással nyugtázta dr. Saunders jelenlétét.
- Nos, hogy boldogul új munkatársunk? - érdeklődött az orvos.
- Remekül. Született tehetség - dicsérte Deborah-t Mare. - Már nem is magyarázok neki, hagyom, hogy végezze egyedül a dolgát.
- Ennek igazán örülök - mondtat Saunders, és megkérdezte, válthatna-e vele néhány szót négyszemközt. Miután Mare igent mondott - mi mást tehetett volna? - több laborasztallal is arrébb vezette, olyan messzire, hogy ne lehessen hallani, miről beszélnek.
Magára maradva Deborah úgy tett, mintha figyelmét az új petricsésze kömé le, de a szeme sarkából kíváncsian figyelte őket. Látta, hogy Mare meg sem szólal, kizárólag Saunders beszél, a gesztikulálásából ítélve meglehetősen hevesen.
A monológ nem egészen egy percig tartott, utána mindketten visszatértek Deborah-hoz.
- Még majd beszélünk, Miss Marks! Addig is, sok szerencsét! - mondta meglehetősen mereven Saunders, és választ nem is várva távozott.
- Lássunk neki az újabb adagnak! - mondta Mare, és helyet foglalt Deborahval szemben.
A következő néhány perc azzal telt el, hogy előkészítették az oocitákat a DNS-kivonásra. Akárcsak az első csoport esetében, itt is azzal kezdték, hogy gondosan

elrendezték őket, elejét vevendő annak, hogy egyet is kihagyjanak közülük. Miután végeztek a sorba rendezéssel, Mare fölemelte a fejét, és hátradőlt magas, lábtartóval ellátott székén.
- Innentől már magad is boldogulsz - mondta, Saunders távozása óta először megszólalva. - Sok szerencsét! Ha megakadsz vagy bármilyen kérdésed van, csak szólj! Megyek, nekilátok egy újabb adagnak.
Deborah-nak feltűnt az erősen megváltozott, kifejezetten hűvös hang, és amikor Mare leszállt a székről, hogy távozzon, a torkát megköszörülve utánaszólt: - Bocsáss meg! Nem is tudom, hogyan mondjam...
- Akkor ne mondd! - vágott közbe a lány. - Megyek a dolgomra - mondta, és a szomszédos laborasztal felé lépett.
- Kellemetlen helyzetbe hoztalak? - kérdezte Deborah. - Ha igen, bocsánatot kérek.
Mare a korábbinál valamivel szelídebb arccal fordult vissza. - Nem a te hibád. Én tévedtem.
- Tévedtél?
- A petesejtekkel kapcsolatban. Sertésektől vett oociták.
- Tudom. Dr. Saunders már mondta - válaszolta Deborah.
- Akkor jó. Dolgozzunk! - Mare a másik mikroszkópra mutatott, amelyhez már odakészítette a magának szánt vizsgálati anyagot, és halványan elmosolyodva leült.
Deborah figyelte még néhány másodpercig, aztán előrehajolt, saját mikroszkópjának a nézőkéjéhez. Látta a látómező bal felét megtöltő parányi, sarjadzó gömböcskéket, amelyek mindegyike fluoreszkáló DNS-

csomót tartalmazott, de nem az elvégzendő feladatra koncentrált, gondolatai a petesejtek körül forogtak. Hiába állította az ellenkezőjét Saunders, és másodjára már Mare is, Deborah meg volt győződve arról, hogy emberi oocitákkal van dolga.
Fél óra alatt a mikroszkóp alatt lévő sejteknek több mint a feléből eltávolította a magot, és pihenésképpen hátradőlve erősen megdörzsölte a szemét. Amikor újból kinyitotta, hirtelen támadt zavarában csak pislogni tudott. Olyan erősen koncentrált, hogy nem hallotta a közeledő lépteket, és nagyon csodálkozott, megpillantva Spencer Wingate meglehetősen elnyűtt arcát. A háttérben Mare is fölegyenesedett, és hozzá hasonlóan meglepődve nézett a klinika alapítójára.
- Jó reggelt, Miss Marks! - köszönt Wingate az előző napitól élesen elütő, érdes, csikorgó hangon. Hosszú, fehér orvosi köpenyt, hófehér, keményített gallérú inget és visszafogottan elegáns selyem nyakkendőt viselt. Maga volt a megtestesült méltóság, csupán karikás, véres szeme árulta el, hogy előző este erősen kirúgott a hámból.
- Beszélhetnénk? - kérdezte.
- Hogyne! - válaszolta némi aggodalommal Deborah. Attól félt, hogy Wingate számon akarja kérni rajta a kék kártyát, de miután alaposabban megnézte, elmúlt az aggodalma, és feltételezve, hogy a férfi négyszemközti beszélgetésre gondolt, leszállt a székről. Egyetlen, a szeme sarkából megeresztett pillantás is elég volt ahhoz, hogy lássa, Mare leplezetlen érdeklődéssel néz feléjük.
Wingate tétován az ablakok felé mutatott.
- Elnézést akarok kérni a tegnap estéért - mondta,

miután odaértek. - Remélem, nem voltam nagyon unalmas. Szégyellem, de attól kezdve, hogy elmentünk hozzám, nem sok maradt meg az emlékezetemben.
- Dehogy volt unalmas! - nyugtatta meg erőltetett nevetéssel Deborah. - Éppen ellenkezőleg! Nagyon is szórakoztató!
- Nem vagyok biztos abban, hogy ezt bóknak kell vennem - mondta Wingate. - Bár annál rosszabb, mint hogy elszalasztottam a lehetőséget, már alig érhet.
- Nem egészen értem.
- Dehogynem! - Az orvos még jobban lehalkította a hangját: - Azt, hogy hárman voltunk, a barátnőjével, Penelopével - mondta, és nagyot kacsintott hozzá.
- Ja! Hát persze! - Deborah csak ekkorjött rá, hogy Wingate nevetséges módon továbbra is a remélt hármas együttlétről fantáziál. - Egyébként Prudence-nek hívják.
- Igen! Már emlékszem! - mondta sietve a férfi, és beszédes mozdulattal a homlokához kapott. - Nem tudom, miért okoz akkora gondot, hogy megjegyezzem a nevét.
- Én sem - felelte Deborah. - Igazán kedves, hogy bocsánatot kér a tegnap estéért, még ha nincs is rá szükség. Most azonban, ha megengedi, szeretném folytatni a munkámat. - Az asztal felé mozdult, de csak egy lépést tudott tenni, mert Wingate fürgén elébe penderült, és az útját állta.
- Arra gondoltam, hogy ma este újból megpróbálhatnánk - mondta. - Ígérem, hogy óvatosabb leszek a borral. Mit szól hozzá?
Deborah a kék szemekbe nézett, és megfelelően udvarias válaszon törte a fejét, amelyet azért sem volt

könnyű megtalálnia, mert csak megvetést érzett a férfi iránt. Az előző nap Wingate és Saunders között lezajlott szóváltásra gondolva hirtelen kedve támadt, hogy megmondja: riválisa percekkel korábban járt csak ott, és lényegében ugyanaazzal a céllal, amivel ő. Jó nagy pofon lenne neki, gondolta, de visszafogta magát. Figyelembe véve, hogy mire készülnek Joannával, nem tartotta jó ötletnek magára haragítani a klinika alapítóját.
- Nincs értelme két kocsival menni - folytatta Wingate, miután hiába várt feleletet. - Találkozzunk hat óra tájt a parkolóban!
- Ne ma, Spencer! - kérte Deborah olyan édes hangon, amilyen ott és akkor csak tellett tőle.
- Holnap?! - csapott le rögtön a lehetőségre Wingate.
- Térjünk vissza rá később! - kérte Deborah. - Joanna... Prudence-nek és nekem sem ártana, ha kialudnánk magunkat, pótolnánk a mulasztást - mondta sietve, és közben érezte, hogy elvörösödik. Először fordult elő, hogy elszólta magát, de sajnos a legrosszabb pillanatban, legalábbis ezt hitte.
- Akkor esetleg a hétvégén - mondta a bakiról tudomást sem véve Wingate. - Mi a véleménye?
- Remek ötlet! - mondta élénken a lány, csak hogy biztosan feledtesse a kisiklást. - Az ember elevejobban érzi magát, ha tudja, hogy másnap nem kell korán felkelnie.
- Tökéletesen igaz! - értett egyet Wingate. - Legalább kialudhatjuk magunkat!
- Imádok sokáig aludni - választott egy elég általános, semmire sem kötelező megfogalmazást Deborah.
- Háromszor nyolc a mellékem - közölte sokat sejte-

tő hunyorítás kíséretében a férfi. - Várom a hívását.
- Jelentkezem - ígérte meg Deborah, bár esze ágában sem volt megtenni.
Wingate-nek azonban ennyi is elég volt. Miközben a távozó alakot nézte, Deborah a szeme sarkából látta, hogy Mare változatlanul figyeli. Hanyagul vállat vont, mintha azt akarná mondani, hogy nem felelős a főnökség viselkedéséért, és a székére visszaülve megnézte az óráját. Örömmel nyugtázta, hogy már nincs sok hátra a Joannával megbeszélt találkozóig, és hamarosan hozzáláthatnak ahhoz, amiért egyáltalán ott vannak.
Tizenkettő
2001. május 10., 10.55
Ahogy közeledett a tizenegy óra, Joanna úgy érzett egyre nagyobb tiszteletet az irodai munkát végzők iránt. Azzal együtt is, hogy erősen hajtotta magát, mert lehetőség szerint minél többet szeretett volna végezni a kávészünet előtt, a számítógépes adatbevitel sokkal fárasztóbbnak bizonyult annál, mint amilyennek hitte. Folyamatos koncentrálást igényelt, és rossz volt még csak belegondolni is, hogy van, akinek hosszú éveken át, az év minden munkanapján ezt kellett csinálnia.
Pontosan öt perccel tizenegy óra előtt Joanna felállt, hatalmasat nyújtózkodott, és rögtön rá is mosolygott a szomszédos négyszögben ülő, a széke csikorgását hallva szintén felpattanó kolléganőre. Az illető meglehetősen kíváncsinak bizonyult, munka közben sűrűn felé je pislogott, hogy meggyőződjön róla, elég szorgalmasan dolgozik-e.
Joanna a délelőtt folyamán többször is alaposan átgondolta a tervét, és pontosan tudta, mit hogyan fog csinálni. Amikor már csak egy-két perc volt hátra a De-

borahval megbeszélt randevúig, a "betörő szoftver" lemezét, a mobiltelefonját, Wingate kék beléptető kártyáját rejtő táskájáért nyúlt, és a számítógépes rendszer kezelőjének munkaállomása felé indult. Nagyon remélte, hogy az alacsony válaszfalaktól övezett "karámban" találja. Nem mintha társalogni akart volna vele, egyszerűen csak azt szerette volna, hogy ne legyen a szerverteremben.
Korábban, egy apró, hirtelen jött pánikroham közben arra a megállapításra jutott, hogy valószínűleg Randy Porter az egyetlen, aki rendszeresen megfordul a szobában, vagyis amíg az adminisztrációs teremben van, addig nincs mitől félnie.
A megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajta, amikor a munkaállomásához ért. Porter a bejáratnak háttal, minden figyelmét számítógépére összpontosítva az íróasztalánál ült. Balra fordulva Joanna a főfolyosó felé haladt tovább, és hamarosan találkozott Deborah-val, akinek a háta mögött, mintegy hatméternyi távolságban tisztán lehetett látni a szerverszoba ajtaját, rajta a szigorú, IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS! feliratot.
- Remélem, neked is olyan érdekes a napod, mint nekem - mondta Deborah, miközben Joanna az ivókút fölé hajolt.
- Hogyne! Változatos, mint homokot számolni a sivatagban - felelte Joanna, miután lenyelte a kortyot, és mindkét irányban végignézett a folyosón, hogy meggyőződjön róla, nem figyeli őket senki. - Nem történt semmi rendkívüli, de nem is akarom, hogy történjen.
- Két újabb meghívást kaptunk a Pajtába - közölte büszkén Deborah.
- Most meg kitől?

- Először is Spencer Wingate-től. Mindkettőnket hívott, nemcsak engem.
- Találkoztatok?
- Hát persze! Bejött a laborba, hogy bocsánatot kérjen, mert tegnap kiütötte magát, és szó szerint könyörgött, hogy ismételjük meg az estét. Azt mondtam, nem érek rá, de te igen.
- Jaj de vicces! - mondta szemernyi jókedv nélkül Joanna. - Hogy nézett ki?
- A körülményekhez képest nem is rosszul. De nem hiszem, hogy sok mindenre emlékezne - válaszolta Deborah.
- Érthető. Remélem, a kék kártyáról nem esett szó köztetek.
- Nem.
- És aztán? Ki volt még?
- A másik meghívás Paul Saundersé. El tudod képzelni, hogy elmenj vele vacsorázni?
- Csak ha nagyon utálnám magam - felelte Joanna.
- De nem hiszem, hogy a meghívás rám is vonatkozott. Azok után semmiképp sem, ahogyan tegnap az irodájában rád nézett.
Deborah nem is próbált tagadni. Ehelyett inkább gyorsan végignézett a folyosón, hogy lássa, nem figyeli-e őket valaki. - Lássunk munkához! - mondta halkabbra fogva a szót. - Van konkrét terved arra nézve, hogyan jutunk be a szerverszobába?
- Igen - mondta Joanna, és rögtön elmesélte, mit sütött ki Randy Porterrel kapcsolatban.
- Remek ötlet - dicsérte meg Deborah. - Őszintén szólva aggódtam amiatt, hogy hogyan fogok őrködni. Ha a szerverszobának nincs még egy kijárata, akkor hi-

ába figyelmeztetlek, hogy jön valaki, nem tudsz időben meglógni.
- Pontosan. Így azonban csak azt kell figyelned, hogy nem hagyja-e el a munkahelyét Randy Porter. Mihelyt kilép onnan, azonnal hívj fel, és én egyből rohanok.
- Jól hangzik. Próbáljuk meg rögtön? - kérdezte Deborah.
- Igen. Ha valamilyen okból nem megy, akkor az ebédidőben teszünk egy újabb kísérletet, és ha az sem sikerül, akkor délután. Ha még akkor sem jutunk semmire, akkor vissza kell jönnünk holnap.
- Bízzunk benne, hogy menni fog! - mondta Deborah, és beütötte a mobiljába Joanna készülékének a számát, hogy ha szükség lesz rá, akkor már csak a hívógombot kelljen megnyomnia. - Holnap már nem vehetem fel ugyanezt a ruhát, mert még az lesz gyanús.
- Miközben idejöttem, ellenőriztem Randy Portert - mondta Joanna. - A helyén volt. Ha jól láttam, éppen internetezett, amit csak elkezdeni könnyü, abbahagyni mindig nehéz.
- Nálad van minden, ami kell?
- A szoftver, David utasításai és Wingate kék kártyája - felelte a táskáját megpaskolva Joanna. - Bízzunk benne, hogy a kártya működik, mert ha nem, akkor ott vagyunk, ahol a part szakad.
- Nyugodt lehetsz, működni fog - mondta biztatóan Deborah. - Elballagok az adminisztrációs részlegbe, te pedig maradj itt. Ha Randy Porter a helyén van, felhívlak, és kettőt csöngetek. Ha azt meghallod, nyugodtan mehetsz, és végezheted a dolgod.
Megszorították egymás kezét, és Deborah már indult

is fürgén a folyosó vége felé. Az irodisták ajtajához érve egy pillanatra megállt és visszanézett. Joanna még mindig az ivókút mellett állt. Látva, hogy a barátnője megfordul, integetett, és Deborah rögtön viszonozta.
Deborah nem emlékezett rá pontosan, hogy az egykori kórteremben kialakított labirintus melyik részén van Randy Porter könnyen mozdítható falakkal övezett munkaállomása. Miután azon a helyen, ahol remélte, nem találta, módszeresebb keresésbe kezdett, és így rá is bukkant. Örömmel látta, hogy Porter a bejáratnak háttal továbbra is a képernyőre mered. Nem kockáztatta meg, hogy hosszas bámészkodással felhívja magára valakinek a figyelmét, de úgy látta, hogy a rendszerkezelő éppen egy video játékban van elmerülve.
Elővette a telefonját, a hívás gombot benyomva megvárta, hogy kettőt csöngjön, majd bontotta a vonalat, és rögtön eltette a készüléket.
Egyik szemét Randy Porter munkaállomásán tartva visszament a főfolyosóra, és mivel nem talált olyan helyet, ahol megállhatott volna anélkül, hogy figyelmet keltsen, úgy döntött, hogy folyamatosan mozogni fog.

Deborah hívását követően Joanna hangjelzésről azonnal átállította rezgésre a telefonját. Hiába számított ugyanis rá, a dallamos hangtól is megriadt, jeléül annak, hogy az idegei pattanásig feszültek.
Még egyszer lopva végignézett a folyosón, hogy lássa, nem figyeli-e valaki, majd amilyen gyorsan csak tudott, bement a belépést megtiltó táblával ellátott ajtón egy kis folyosóra. Miközben az ajtó becsukódott mögötte, észrevette, hogy erősen zihál, mintha legalább száz métert futott volna. A szívverése is felgyorsult, és

szédült egy kicsit. A felismerés, hogy olyat tesz, amit nem lenne szabad, majdhogynem bénítóan hatott rá. Belátta, hogy nem született betörőnek, és ha késve is, de már bánta, hogy az illetéktelen behatolás mellett döntött.
Hátát a főfolyosóra vezető ajtónak támasztva, többször egymás után nagyokat lélegzett, közben erősen koncentrált, és ezzel sikerült lecsillapítania magát annyira, hogy tovább tudott menni. Óvatosan indult el, de ahogy múlt a szédülése, úgy mozgott egyre gyorsabban. A szerverszoba ajtajához érve még egyszer hátranézett, majd előrántotta Wingate kék kártyáját, és végighúzta a leolvasón. A halk kattanás egy szempillantás alatt eloszlatta minden, a kártya működőképességével kapcsolatos aggodalmát. A kilincsért nyúlva szélesre tárta az ajtót, és a következő pillanatban már rohant is lélekszakadva a klinikai rendszert irányító központi számítógéphez.

Randy Porter leginkább azt szerette a számítógépben, hogy játszani lehet rajta. Képes volt egész nap játszani anélkül, hogy megunta volna, és aztán este odahaza is folytatni. Ellenállhatatlanul vonzotta ez a szenvedély. Előfordult, hogy csak hajnali három-négy körül feküdt le, mert a világhálón mindig talált valakit, akivel játszani tudott, és akkor is csupán azért hagyta abba, mert attól tartott, hogy másnap teljesen használhatatlan lesz a munkahelyén.
Porterjól érezte magát a Wingate Klinikán, mert már munkaidőben is hódolhatott kedvenc időtöltésének, nem úgy, mint a Massachusettsi Egyetem befejezését követő első időkben. Hosszú, gyötrelmes órákba telt,

amíg a Wingate helyi hálózatát sikerült rákapcsolnia a hálóra, és utána gondoskodnia kellett a lehető legjobb védelemről is, ami újabb fejtörést, munkát és kiterjedt konzultációkat igényelt. A web-oldal létrehozása és olyanná formálása, hogy mindenki meg legyen elégedve vele, szintén hónapokba telt. Most azonban már minden remekül működött, és neki kevés tennivalója akadt azon kívül, hogy időnként megjavítson valami kisebb szoftver- vagy hardverhibát. Ezek többnyire abból adódtak, hogy a rendszer használói között akadt jó néhány seggfej, aki csak nyomogatta a billentyűket, de lényegében fogalma sem volt arról, hogy mit csinál. Porter természetesen nem mondta ezt a szemükbe - mindig udvarias volt, és úgy tett, mintha a hiba a gépben lenne. A napját mindig úgy kezdte, hogy a Windows 2000 Active Directory segítségével ellenőrizte, hogy rendeltetésszerűen működik-e a rendszer. Ez általában negyedórát vett igénybe, amit rövid kávészünet követett. A szünet után visszatért a munkaállomásához játszani, de hogy Christine Parham, az iroda vezetője rajta ne kapja, gyakran átült más, éppen használaton kívül lévő géphez, és emiatt néha nehéz volt megtalálni. Szerencsére mindenki azt hitte, hogy azért nincs a helyén, mert valamelyik hibás gépet javítja, és így sosem lett belőle baj.

Május 10-én 11.11-kor Porter elkeseredett küzdelmet vívott a hálón a nagyon ügyes, nehezen legyőzhető ellenféllel, Screamerrel. A játék, az Unreal Tournament pillanatnyilag a legfőbb kedvence volt, és olyan szakaszban állt éppen, amelynek vagy az ő, vagy Screamer halálával kellett végződnie. Porter tenyere nedves volt az izzadságtól, de rendíthetetlenül kitartott, bízva ab-

ban, hogy tapasztalata és szakértelme meghozza a várt sikert, képes lesz fölülkerekedni az ellenségén.
A sípolás olyan váratlanul érte, hogy majdnem leesett az ergonómiai szempontok figyelembevételével kialakított, kényelmes irodaszékről. A képernyő jobb alsó sarkában kis ablak nyílt, és benne ott villogott a figyelmeztetés: ILLETÉKTELEN BEHATOLÁS A SZERVERSZO-
BÁBA. Mielőtt bármit reagálhatott volna, vészjósló zajt hallott, és a képernyőn, amely a virtuális önmaga által látottakat mutatta, egy plafon jelent meg, majd ellenfele arca, amint kaján vigyorral néz le rá. Porter egy Pentium 4-es processzornál is gyorsabban jutott el a szomorú következtetésig, miszerint megölték.
- A francba! - morogta. Több mint egy hete remekül ment a játék, most ölték meg először. Rosszkedvűen nézett a figyelmét kritikus pillanatban magára vonó, villogó ablakra. Valaki a megkérdezése nélkül bement a szerverszobába, amit nagyon nem szeretett. Saját birodalmának tekintette a helyiséget, ahol senkinek nem volt semmi keresnivalója, leszámítva az IBM-től érkező karbantartókat, azokat azonban mindig személyesen kísérte oda.
Kilépett az Unreal Tournamentből, a monitor mögé tolta a Joystickjét, hogy ne legyen olyan feltűnő, és elindult megnézni, ki csámborgott be illetéktelenül a szerverszobába. Akárki volt is, neki köszönhette, hogy megölték.

Joannának a torkában dobogott a szíve, mihelyt megérezte, hogy a mobilja vibrálni kezd. Attól a pillanattól kezdve, hogy belépett a szerverszoba előtti folyosóra,

nagyon izgatott volt, és izgalmában rém ügyetlenül kezelte a számítógépet. Egyszerű feladatokat is csak lassan tudott elvégezni, ami még jobban felidegesítette, és attól még tovább lassult.
Mivel a vibrálás csak egyszer ismétlődött, tudta, hogy Deborah hívta, és csak másodpercei vannak, hogy távozzon a szerverszobából, mielőtt Randy Porter megjelenik. Gyorsan hozzálátott hát a kilépéshez, amihez mindössze néhány ablakot kellett volna bezárnia a képernyőn, ám az is nehezen ment, mert remegő keze rém ügyetlenül tudott csak bánni az egérrel. Miután az utolsó ablakot is sikerült bezárnia, gyorsan visszarakta a betörő szoftvert a táskájába. A CD csupán elő volt készítve, a meghajtóba be se került, mivel a telefon egykét perccel az után, hogy leült a számítógép elé, megszólalt, és addigra csupán a legelső lépéseken jutott túl.
Joanna lázas sietséggel felkapta a táskáját, az ajtóhoz rohant, de alig nyitotta ki, amikor hallotta, hogy nyílik a külső ajtó is. Pánikba esve gyorsan becsukta, és ellépett tőle. Úgy érezte, csapdába esett, és nem tudta, képes lesz-e menekülni belőle. Más választása nem lévén, hátrálni kezdett, a nem túl vastag, függőlegesen felállított, négyfiókos fém irattároló szekrényekre emlékeztető számítógépegységek között. A bejárattól legtávolabb lévőt elérve, mögéje kucorodott, és megpróbálta minél jobban összehúzni magát. Tisztában volt azzal, hogy a rejtekhelye siralmas, de bármerre nézett, jobbat nem talált.
Joanna szíve olyan hevesen vert, hogy biztos volt abban, bárki lép be a szobába, meg fogja hallani. Mintha egyenesen a fülében lüktetett volna, ökölbe zárt, két oldalról arcához szorított keze pedig erősen izzadt.

Megpróbált felkészülni a lelepleződésre, eldönteni, mit is mondjon. A baj az volt, hogy az égadta világon semmi nem jutott az eszébe.

Attól a pillanattól kezdve, hogy otthagyta a helyét, és elindult a szerverszobába, Randy Porterben forrt a méreg. Jobban felháborította, hogy megzavarták a játékban, és ezért meghalt, mint az, hogy illetéktelen személy lehet a szerverszobában. Mire odaért, már nem az volt a fő célja, hogy leteremtse azt, aki engedélye nélkül behatolt a birodalmába, hanem hogy minél előbb visszalépjen az Unreal Toumamentbe, és revánsot vegyen Screameren.
- Mi az ördög?! -kérdezte megfelhőzve, amikor észrevette a nyitott ajtót, és mögötte az üres szobát. Hátranézett, a kis folyosó nyitva hagyott ajtajára, és azon törte a fejét, hogy aki a szerverszobában járt, vajon hogyan tudott észrevétlenül távozni. Tekintete másodszor is körbejárta a szobát, és mindent rendben lévőnek talált. A vezérlő konzol is úgy volt beállítva, mint amikor otthagyta, ugyanaz a képernyővédő látszott a monitoron. Az ajtóhoz nyúlt, és néhányszor megmozgatta. Jobb ötlete nem lévén, arra gondolt, hogy amikor kiment a szobából, nem húzta be rendesen maga mögött, és magától nyílt ki annyira, hogy a biztonsági rendszer jelezzen.
Porter úgy rántotta be az ajtót, hogy kattanjon, és meggyőződve arról, hogy szilárdan áll, elindult vissza a helyére, belevetni magát a Screamerrel vívandó újabb küzdelembe.

- Minden rendben! Nincs semmi baj ! - ismételgette vi-

gasztaló hangon Deborah. A vállánál fogta a remegő, időnként rémülten szipogó Joannát, és próbálta megvigasztalni. A laboratóriumban voltak, nem messze az ablaktól, amelynél Deborah korábban, nem sokkal a munkakezdés után Spencer Wingate-tel beszélgetett. Mare látta megérkezni őket, azt is, hogy Joanna magánkívül van, de nem akart tapintatlan lenni, rákérdezni olyasmire, ami kellemetlen lehet neki, ezért inkább oda se ment.
Deborah abban a pillanatban felhívta Joannát, hogy Randy Porter feje megjelent a munkahelyét övező paraván fölött. Gyorsan kellett cselekednie, mivel Porter is gyorsan mozgott, és a legrosszabb álmát érezte valóra válni, amikor Porter a főfolyosón a szerverszoba felé fordult. A további gondot az jelentette, hogy nem látta Joannát, és az érzései azt súgták, hogy még nem végzett, és bent van a szerverszobában.
Amikor Porter határozott mozdulattal kinyitotta a külső ajtót és bement, Deborah a maradék halvány reményét is elveszítette. Ő is az ajtóhoz sietett, de mivel nem tudta, mit tegyen, csak állt előtte tétlenül, kétségbeesve.
Gyötrelmes percek teltek el. Deborah vívódott, hogy bemenjen-e, és megpróbálja valahogy menteni azt, ami még menthető. Elképzelte, amint beviharzik, megragadja Joannát, és magával húzva a kocsihoz rohan vele. Aztán legnagyobb megdöbbenésére Randy Porter egyedül tért vissza, és sokkal nyugodtabbnak látszott, mint amikor bement a szobába.
peborah gyorsan lehajolt, és hogy a leskelődés gyanújának az árnyéka se vetődhessen rá, ivott néhány kortyot a kútból. Odaérve Porter lassított, de nem állt meg,

és amikor a lány újból kiegyenesedett, már messze járt. Arrafelé sietett, amerről jött, a felsőteste azonban ki volt csavarodva, hátrafordulva Deborah-t figyelte. Mikor találkozott a tekintetük, elismerően odamutatta neki feltartott hüvelykujját. A lány elvörösödött, mivel ebből jött csak rá, hogy ivás közben a feneke nagy része kint lehetett a ruha alól. Egy pillanattal később a halottsápadt Joanna lépett ki a szerverszoba előtti folyosó ajtaján.
- Nem megy ez nekem! - mondta dühösen; hogy kire haragszik, azt hirtelen nagyon nehéz lett volna megállapítani. A száját erősen összeszorította, de az ajka mégis erősen remegett, jelezve, hogy csak hajszál választja el a sírástól. - Komolyan!
Deborah próbálta megvigasztalni, de nem sok eredménnyel.
- Nem megy ez nekem - ismételte meg Joanna. - Odabent valósággal darabokra hullottam. Szánalmas voltam.
- Engedd meg, hogy vitatkozzam! - válaszolta Deborah. - Akármit csináltál is, sikerült. Porter nem vett észre, nem buktál le. Nyugodj meg! Túl szigorúan ítéled meg magad.
- Komolyan mondod? - Joanna többször egymás után mélyen, de kapkodva beszívta a levegőt.
- A legkomolyabban. Bárki, beleértve magamat is, elszúrta volna. Neked azonban valahogy sikerült lebukás nélkül megúsznod, és megpróbálhatod újra.
- Szó sem lehet arról, hogy még egyszer bemenjek oda. Ne is gondolj rá!
- Képes volnál feladni most, amikor sok erőfeszítés után végre eljutottunk idáig? - kérdezte Deborah.

- Rajtad a sor. Menj be te a szerverszobába! - biztatta Joanna. - Én majd őrködöm.
- Ha tudok, bemegyek. A gond az, hogy nem értek úgy a számítógéphez, mint te. És hiába magyarázod el ezerszer, hogy mit kell tennem, egészen biztos, hogy el fogom szúrni.
Joanna nem válaszolt, csak olyan arcot vágott, mintha erősen haragudna.
- Sajnálom, ez van - mondta Deborah. - Ennek ellenére nem érzem úgy, hogy fel kellene adnunk. Mind a ketten tudni szeretnénk, mi történt a petesejtjeinkkel, engem pedig egy másik dolog is izgat.
- Gondolom, addig nem vagy hajlandó beszélni róla, amíg meg nem kérdem, hogy mi az - mondta halkan, néhány másodperc eredménytelen várakozás után Joanna.
Deborah a szeme sarkából Mare felé pislantott, hogy meggyőződjön róla, nem akarja kihallgatni a beszélgetésüket, majd erősen lehalkított hangon beszámolt Joannának a reggeli epizódról, amikor előbb azt hallotta, hogy emberi petesejtekkel dolgoznak, majd miután ezt dr. Saunders erőteljesen tagadta, és négyszemközt beszélt vele, Mare változtatott a véleményén, és szintén megesküdött rá, hogy sertéstől vett petékről van szó. A téma szemmel láthatóan azonnal fölkeltette Joanna érdeklődését is.
- Furcsa - mondta elgondolkodva.
Deborah arckifejezéséből első ránézésre meg lehetett állapítani, hogy szíve szerint sokkal erősebb szót használna a történtek jellemzésére.
- Én inkább azt mondanám, hogy hihetetlen! Gondolj bele! Kilencvenezer dollárt költöttek arra, hogy fél

tucat petesejtet vegyenek tőlünk - magyarázta - és ma több százat adtak, hogy próbálkozzam velük. Arra gondolok, hogy még sosem végeztem magátültetést, zöldfülűbbet keresve is nehezen találnának nálam. Nem gondolod, hogy ez több mint furcsa?
- Igazad van. Tényleg hihetetlen - fogadta el a minősítést Joanna.
- Úgyhogy duplán jó lenne, ha be tudnánk jutni a számítógépbe - összegezte az elmondottakat Deborah.
- Meg akarom tudni, pontosan milyen kutatásokat végeznek, és hogyan szerzik a rengeteg petesejtet.
Joanna megrázta a fejét, és csak utána válaszolt: - Akármilyen nyomós ok van is rá, nem hiszem, hogy meg tudom győzni magam, és képes leszek visszamenni a szerverszobába.
- Pedig sokkal jobban állunk, mint induláskor - jelentette ki Deborah.
- Ezt hogy érted?
- Amennyire meg tudom ítélni, Mr. Randy Porter abban a pillanatban ugrott fel a székéről, amikor kinyitottad a szerverszoba ajtaját. Ebből pedig az következik, hogy rákötötte a számítógépére. Nehezen tudom elképzelni, hogy véletlen egybeesés volt.
- Szerintem sem - fogadta el a barátnője érvét Joanna - csak azt nem tudom, hogy ez mit használ nekünk?
- Csupán csak annyit, hogy tudjuk, kevés figyelni, el is kell csalnunk a helyéről, hogy ne legyen ott, amikor a számítógépe jelez - felelte Deborah.
- Értsem ezt úgy, hogy már van is valamilyen terved? - kérdezte Joanna, miután alaposan átgondolta a hallottakat.

- Hát persze! - mondta kaján mosoly kíséretében Deborah. - Pár perce, amikor elment mellettem, miközben előrehajolva ittam, úgy kitekeredett, hogy kis híján merevgörcsöt kapott. Egy szó mint száz, nagyon meg lennék lepve, ha ebéd közben az asztalához ülve, nem tudnék elbeszélgetni vele. Remélem, képes leszek fölkelteni az érdeklődését. Csak el ne felejts felhívni, amikor végzel a szerverszobában, hogy menekülhessek!
Joanna rábólintott ugyan a tervre, de - egyelőre legalábbis - nem hitt igazán benne.
- A következőképpen csináljuk! - folytatta határozottan Deborah, megérezve, hogy a barátnője ellenállása kezd meginogni. - Menj vissza a helyedre, és győződj meg arról, hogy Randy Porter a helyén van-e! Hogy dolgozol-e vagy sem, lényegtelen, csak az a fontos, hogy szemmel tartsd, figyeld, mikor megy ebédelni. Mihelyt elindul, azonnal hívj fel! Kis szerencsével már az étterembe menet elkaphatom, ami sokkal könnyebb megoldás, mint azután ráakaszkodni, hogy leül. Mihelyt úgy látom, hogy bekapta a horgot, azonnal felhívlak, jelzem, hogy mehetsz vissza a szerverszobába, intézni a dolgodat. Minél tovább gondolkodom a dolgon, annál határozottabban hiszem, hogy ez a legjobb megoldás, ebédidőben lehet a legkönnyebben megcsinálni. Ha végeztél, gyere az étterembe, hogy megments, és egyél valamit, nehogy véletlenül éhen pusztulj!
- úgy beszélsz róla, mintha a világ legkönnyebb dolga lenne - mondta Joanna.
- Mivel szerintem valóban az lesz. Elhiszed?
- Elég ésszerűnek hangzik... - értett egyet csupán részben Joanna. - De mi van akkor, ha kis idő után

megreked a beszélgetés, vagy valamiért szándékosan abbahagyja? Értesítesz?
- Persze, hogy értesítelek! - kiáltott fel kissé indulatosan Deborah. - Azt se felejtsd el, hogy amíg az étteremben tartózkodik, jóval több időd van a menekülésre, mint amikor a munkahelyén van.
Joanna gyors egymásutánban többször bólintott.
- Jobban érzed már magad?
- Egy hajszálnyival. Azt hiszem!
- Nagyszerű! Lássunk akkor hozzá rögtön! - adta ki a parancsot Deborah. - Ha Mr. Porter véletlenül nem lesz a helyén, amikor odaérsz, feltétlenül hívjál fel! Lehetséges, hogy változtatnunk kell a terven.
- úgy lesz - ígérte meg Joanna, és megpróbált erős maradni, nehogy elveszítse nehezen megszerzett bátorságát. Ahogy a sportolók szokták, összecsattantotta a tenyerét a barátnőjével, és csak azután indult vissza a helyére.
Deborah hosszan nézett utána. Tudta, hogy súlyos megpróbáltatáson esett keresztül, és még nem volt képes kiheverni, de azt is, hogy - bár ő tiltakozna ellene a leghatározottabban, ha hallaná - erős, határozott, és hamar össze fogja szedni magát.
Visszatért hát a mikroszkópjához, és megpróbált csak a feladatára koncentrálni, ami lehetetlennek bizonyult. Túlságosan fel volt ajzva ahhoz, hogy olyan teljes odafigyelést igénylő munkára tudjon összpontosítani, mint az oociták részecskéinek kicserélése. Idegességét csak tovább növelte a tudat, hogy Joanna bármelyik pillanatban telefonálhat, és közölheti, hogy Randy Porter nincs a helyén. Miután öt perc eltelt anélkül, hogy bárki kereste volna, Deborah eltolta magát a laborasz-

taltól, és a magas székről leszállva odament Mare-hez. Kolléganője megérezhette a jelenlétét, mert annak ellenére, hogy nesztelenül lépett oda mellé, miközben a mikroszkópra hajolt, pár másodperccel később fölegyenesedett.
- Kérdeznék valamit - kezdte Deborah. - Honnan vannak ezek a petesejtek, amelyekkel dolgozunk?
Mare a hüvelykujjával a háta mögé bökött, és aztán válaszolt: - Abból az inkubátorból, a labor végén.
- És hogyan kerülnek oda?
A pillantást, amellyel Deborah-ra nézett Mare, nem lehetett egyértelműen baljóslatúnak nevezni, de szívélyesnek még kevésbé. - Sokat kérdezel.
- Egy kutató esetében addig jó, ameddig kérdez! - válaszolta élénken Deborah. - Ha egy kutatónak elfogynak a kérdései, akkor vagy menjen nyugdíjba vagy keressen magának más foglalkozást!
- Annyit tudok, hogy a petesejt-tenyészeteket egy étellifthez hasonló valami viszi az inkubátorba - zárta le a kérdést Mare. - Tovább sosem érdekelt a dolog, és nem is biztatott rá senki, hogy kérdezősködjem.
- Szerinted ki tudhatja? - érdeklődött Deborah.
- Feltételezem, hogy Miss Finnigan tisztában van vele.

Mindkét kezével megmarkolva széke karfáját, Randy Porter óvatosan fölemelkedett, hogy körbenézzen. Tudni akarta, hogy Christine Parham a helyén van-e, de azt nem szerette volna, hogy az adminisztrációs részleg vezetője rájöjjön, kémkedik utána. Ha határozottan feláll, nagy valószínűséggel rögtön észreveszi, így azonban, hogy nagyon óvatosan nyújtotta a paraván fölé a fejét,

képes volt lelepleződés nélkül megpillantani tekintélyes méretű, gondosan dauerolt frizuráját. Bingo!
Az irodavezető közelségére való tekintettel Porter lehalkította a számítógépe hangszóróit. Odahaza rendszerint teljes erővel bömböltette őket, az irodában azonban megpróbált józan és mértéktartó maradni, már csak azért is, mert tudta, hogy Christine karnyújtásnyira van csupán.
A következő teendője az volt, hogy elővette a joystickjét, és miután pontosan oda állította, ahol a leginkább kézre esett, eligazította a fenekét a széken. Ahhoz, hogy játék közben a képességei maximumát hozza ki magából, elengedhetetlenül szükséges volt a kényelem.
Miután eljutott odáig, hogy minden körülmény maradéktalanul megfeleljen az elvárásainak, az egérért nyúlt, hogy rácsatlakozzon az internetre, de mielőtt kattintott volna, mozdulatlanná merevedett, mert hirtelen eszébe jutott valami.
A szerverszoba ajtajának beprogramozásakor nem elégedett meg azzal, hogy jelzést kapjon arról, ha kinyitják. Olyan rendszert épített ki, amely azonosította is az illetőt, aki végighúzta beléptető kártyáját a leolvasón.
Néhány gyors egérkattintás kellett csak, hogy megnyissa a megfelelő ablakot. Arra számított, hogy a lista végén a saját nevét fogja látni, lévén, hogy Helen Masterson ottjárta után bement, ellenőrizni a szobát. Ebben az esetben megerősítést nyert volna a gyanúja, hogy nem rántotta be maga után megfelelően az ajtót, és az magától kinyílt, ám legnagyobb meglepődésére nem az ő neve volt az utolsó a belépők listáján, hanem dr. Spencer Wingate-é, a klinika legendás hírű hősként

tisztelt alapítójáé, az időpont pedig 11.10.
Porter zavarodottan, hitetlenül meredt a képernyőre. Hogyan lehetséges ez, kérdezte magában. Mivel a számítógépes játékok élete igen fontos részét alkották, pontos nyilvántartást vezetett a sikereiről, és elvétve előforduló kudarcairól. A képernyőt elfoglaló ablakot tálcára téve előhívta hát az Unreal Tournament nyilvántartását, és megbizonyosodott arról, amit egyébként is tudott: 11.11-kor ölték meg.
Mély lélegzetet vett, és a székén hátradőlve megpróbálta felidézni, mi, hogyan és pontosan mennyi idő alatt zajlott, miután észrevette, hogy kinyílt a szerverszoba ajtaja. Becslése szerint egy, legfeljebb két perc alatt ott termett, vagyis 11.12-kor, de a legrosszabb esetben is 11.13-kor. De ha valóban így történt, hová az ördögbe tűnhetett addigra dr. Wingate, aki 11.10-kor lépett be a helyiségbe? És ha erre a kérdésre netán képes lett volna válaszolni, ott ágaskodott utána a következő: ha el is ment addigra, mi a fenéért hagyta nyitva a doktor az ajtót?
Valami nagyon furcsa dolog történt, gondolta Porter, főleg azt figyelembe véve, hogy dr. Wingate - bár állítólag többen látták az elmúlt napban - lényegében visszavonult. Tanácstalanul megvakarta a fejét, és próbálta eldönteni, mit tegyen. Elvben minden, a biztonsággal kapcsolatos problémát dr. Saundersnek kellett jelentenie, csak, sajnos, csöppet sem volt biztos abban, hogy valódi probléma bukkant fel. Amennyire ismerte a klinikán belül uralkodó hierarchikus viszonyokat, dr. Wingate-et a legmagasabb beosztású fejesnek tartotta, úgyhogy bármit csinált is, azt képtelen volt besorolni a klinika biztonságát veszélyeztető gondok közé.

Randy Porter éppen úgy érezte, hogy zsákutcába jutott, nem képes tovább lépni, amikor hirtelen támadt egy új gondolata. Mi lenne, ha attól a fura Kurt Hermanntól kérne tanácsot? A biztonsági főnök vele programoztatta be a számítógépét, mégpedig úgy, hogy az regisztrálja valamennyi mágneskártyával működtetett ajtó kinyitását. Hermann-nak tehát, legalábbis elvben, tudnia kellett, hogy dr. Wingate bement a szerverszobába, azt azonban nem, hogy a doktor mindössze két percet töltött bent, és utána nyitva hagyta az ajtót.
- Ó, a francba! -jajdult fel Porter. A puszta gondolatát is utálta annak, hogy dolgoznia kell; nem akart mást, mint mielőbb kapcsolatba lépni Screamerrel, és elvenni a nyamvadt életét, úgyhogy lázasan az egérért kapott.

- Miss Finnigan! - szólította meg Deborah az ajtóból a laboratórium vezetőjét. Mielőtt benyitott, szabályszerűen kopogott, de Megan Finnigan annyira el volt merülve a munkájában - szemét a mikroszkópja nézőkéjéhez tapasztotta, és meg sem mozdult - hogy nem is válaszolt. Ezzel együtt a hang valahogy csak eljutott a tudatáig, arra késztette, hogy riadt pillantással fölegyenesedjen, és a következő pillanatban - majdhogynem pánikszerűen - kikapcsolta a képernyőt.
- Ha nem haragszik, jobban szeretem, ha kopog, aki be akar jönni! - mondta.
- Kopogtam! - védekezett Deborah.
A laborvezető, hogy arckifejezését elrejtse, félrekapta a fejét. - Ne haragudjon! úgy látszik, annyira belemerültem a dolgomba, hogy nem vettem észre. Miben segíthetek? - érdeklődött.

- Azt mondta, hogy ha bármilyen kérdésem van, nyugodtan tegyem föl - felelte Deborah. - Nos, eljutottunk odáig, hogy legyen.
- Éspedig?
- Arra lennék kíváncsi, hogy honnan származnak azok a petesejtek, amelyekkel dolgozom - folytatta a lány. - Megkérdeztem Maureent, de nem tudta. A szinte korlátlanul rendelkezésre álló petesejtekre gondolok. Nem hittem volna, hogy ilyen sok van belőlük.
- A legelső pillanattól a petesejtek száma jelentette a legfőbb szűk keresztmetszetet a kutatásainkban - felelte a hangját újból megtalálva Miss Finnigan. - Rengeteg erőfeszítést tettünk annak érdekében, hogy megoldjuk a problémát; ez volt dr. Saunders és dr. Donaldson egyik legnagyobb hozzájárulása ennek a tudományágnak a fejlődéséhez, de az eredményt még nem hozták nyilvánosságra, és amíg arra sor nem kerül, addig kereskedelmi titoknak számít. - A laborvezető fölényesen elmosolyodott, és egy gyors fejmozdulattal, amelyet elég gyakran csinált, Deborah pedig tiszta szívből utált, hátracsapta a haját. - Ha már elég hosszú időt töltött itt, és még mindig elég lelkes, igyekvő, biztosan találunk rá módot, hogy elmondjuk, hogyan tudtuk megoldani a gondot.
- Már alig várom! - fakadt fel Deborah-ból az őszinte kiáltás. - Hadd kérdezzek még valamit! Milyen eredetűek a petesejtek, amelyekkel dolgozom? Állatiak vagy emberiek?
A laborvezető nem válaszolt rögtön. Gyanakodva nézett Deborah-ra, mintha azt fürkészte volna, hogy miért, milyen hátsó szándékból akarja tudni. A szünet elég hosszúra nyúlt ahhoz, hogy Deborah rosszul érezze ma-

gát.
- Miért kérdezi? - szólalt meg hosszú várakozás után Miss Finnigan.
- Ahogy már mondtam, kíváncsi vagyok - válaszolta Deborah. Úgy érezte, az egyszerű kérdéseire kapott feleletek önmagukért beszélnek. Nem hitte, hogy akár csak egyetlen egyenes választ is kap, és távozni akart, mert attól tartott, hogy ha tovább kérdezősködik, azzal csak fölöslegesen felhívja magára a figyelmet.
- Nem tudom, pontosan min dolgozik éppen Maureen. Ahhoz, hogy válaszolni tudjak a kérdéseire, utána kellene néznem, de arra most nincs időm.
- Megértem. Köszönöm, hogy időt szentelt rám - köszönt el Deborah.
- Ugyan már! Szóra sem érdemes - válaszolta őszintének véletlenül sem nevezhető mosollyal Megan Finnigan.
Deborah megkönnyebbülten tért vissza a mikroszkópjához, mivel rájött, hogy a laborvezetőt felkeresni nem volt túl jó ötlet. Újból nekilátott a munkának, de csak egy oocitával végzett, mielőtt a Megannal folytatott rövid beszélgetés által felcsigázott kíváncsisága erőt vett rajta. Az érett petesejtek tömegének látványa önmagában is elég volt ahhoz, hogy tudni akarja, honnan származnak, és pláne úgy, hogy erősen gyanította, embertől valók.
Mare-re nézett, aki a petesejtek eredetéről dr. Saunderssel folytatott kis szóváltás miatt hangsúlyosan kerülte vele az érintkezést, majd körbepillantott, és meggyőződött arról, hogy a tágas teremben tartózkodók közűl mások sem figyelnek rá.
Mintha csak a mosdóba készülne, Deborah felkapta

a táskáját, és kifelé indult. Meg volt győződve arról, hogy csupán egy napot tölt a klinikán, és úgy érezte, a petesejtek eredete izgalmasabb rejtély annál, semhogy ne foglalkozzon vele. Nem tudta, sikerül-e megfejtenie, de úgy gondolta, amíg lehetősége van rá, addig megpróbál minél többet kideríteni.
A központi torony felé vette az irányt, és amikor elérte a központi folyosóról a laboratóriumba vezető három ajtó közül az utolsót, egy pillanatra benézett a terembe. Látva, hogy Mare továbbra is a mikroszkópja fölé görnyed, kihasználta az alkalmat: a mellette lévő üvegajtót félretolva belépett a nagy, ipari méretű inkubátorba, ahonnan kolléganője munkakezdéskor a petesejtekkel teli petricsészét hozta.
A helyiség meleg volt és párás. A falon lévő nagy, egybeépített hőmérő és nedvességszabályozó pontosan harminchét Celsius-fokot és száz százalék relatív páratartalmat mutatott. Mindkét oldalon petricsészék sorakoztak a polcokon, hátul pedig egy étellift látszott, amely azonban már csak vonalaiban emlékeztetett az eredetire. A régi, faszekrényes szerkezetet, amellyel valamikor az elmegyógyintézet alagsorában lévő konyhából az emeleti kórtermekbe szállították az ételt, csillogó acél-üveg konstrukció váltotta fel. Ételliftnek meglehetősen nagy volt, fiókos szekrény méretű, és saját hő- és nedvességszabályozóval látták el, hogy az inkubátoron kívül is pontosan létre lehessen hozni benne a kívánt viszonyokat.
Deborah megpróbálta eltolni a helyéről, hogy belepillantson az aknába, de olyan nehéz volt, hogy nem tudta megmozdítani. Hátralépett hát, szemügyre vette, és úgy látta, hogy az akna fala megegyezik a főfolyo-

sóéval.
Az inkubátorból kijőve visszament a központi előcsarnokba, megpróbálta bemérni, merre lehet az étellift aknája, majd a központi torony tűzlépcsőjét használva, fölment a második emeletre. Amikor kilépett a lépcsőházból, alaposan meglepődött.
Bár halványan emlékezett arra, hogy dr. Donaldson azt mondta, a hatalmas, öreg létesítmény - azt a kis szárnyat leszámítva, amelyet a klinika használ - olyan, akár egy múzeum, nem számított arra, amivel szembe találta magát. Mintha a huszadik század húszas éveiben mindenki - a személyzet és a betegek is - egyszerre távozott volna, hátrahagyva az intézmény teljes berendezését. Asztalok, fából készült betegszállító kocsik és antik kinézetű tolószékek sorakoztak a sötét folyosó fala mentén. Hatalmas pókhálók lógtak le mélyen a mennyezetről, mintha a viktoriánus korból ott maradt, rojtos függönyök volnának. Még öreg, bekeretezett Currier- és íves-nyomatok is akadtak a falon. A padlót vastagon borította a por és a mennyezetről lepergett festék.
Deborah félősen a szájára tapasztotta a kezét, és kicsiket lélegezve indult el a lépcsőtől. Tudta, hogy a tuberkulózist és egyéb betegségeket okozó, az ódon falak között valaha tömegével tenyésző kórokozók nagy része már régen elpusztult, mégis sebezhetőnek érezte magát.
Mikor ahhoz a helyhez ért, ahol az étellift aknáját sejtette, bement a legközelebb eső ajtón. Csöppet sem váratlanul egy ablaktalan tálalószobában találta magát, tányérokkal, tálcákkal és edényekkel teli szekrények közt. Még ősrégi, nyitott ajtajú melegítősütők is voltak

a helyiségben, és a homályban úgy néztek ki, mint tátott szájú, hatalmas, döglött állatok.
Az étellift ajtaja ott volt, ahol Deborah sejtette. Függőlegesen nyílt, mint egy teherlifté, de amikor megrántotta a kopott, itt-ott erősen kirojtosodott vászonredőt, rá kellett jönnie, hogy nagy valószínűséggel egy biztonsági berendezéshez van kötve, amely a helyén tartja, nem engedi kinyitni mindaddig, amíg a lift meg nem érkezik.
Miután leverte a kezéről a port, Deborah visszament a lépcsőre, és felmászott a harmadik, egyben a legfelső emeletre, ahol lényegében ugyanazt találta, amit a másodikon, úgyhogy nem is időzött ott sokáig, hanem visszament a földszintre.
Mihelyt kilépett a lépcsőházból, azonnal tudta, hogy a petesejtek nem jöhettek onnan. A földszintet az első emeletnél is drámaibb átalakításnak vetették alá, hogy megfeleljen a Wingate Klinika igényeinek, és a délelőttnek ebben az időszakában óriási volt ott a forgalom, egymást érték az orvosok, nővérek és páciensek. Deborah-nak többször is a falhoz kellett szorítania a hátát, hogy utat engedjen egy sietve tovagördített hordágynak.
A szembejövőket kerülgetve odament, ahol a folyosó fala mögött az étellift aknáját sejtette, ám a legközelebbi ajtón belépve egy kezelőhelyiségbe jutott, és ahol a liftajtónak kellett volna lennie, ott csupán egy nem túl mélyre szabott polcos szekrényt talált, tele frissen mosott lepedőkkel. Tovább nem kellett keresgélnie, biztos volt abban, hogy az ételliftnek a földszinten nincs nyílása.
Deborah a legegyszerűbb kizárásos módszer eredmé-

nyeként arra a megállapításra jutott, hogy a petesejtek csakis a pincéből érkezhettek a laboratóriumba, ezért visszament a lépcsőhöz. Hogy egy szinttel lejjebb jusson, három lépcsőfordulót kellett megtennie, és nem kettőt, mint a föld fölött. Ebből arra következtetett, hogy a pince magasabb, mint a fenti szintek, de kiderült, hogy tévedett. Az alagsor ugyanolyan magasságban volt elvágva, és a mennyezet fölött csövekkel, különböző rendeltetésű vezetékekkel behálózott szerelőszint kapott helyet.
Az alagsor egyébként majdhogynem sötét volt, itt-ott égett csak egy-egy búra nélküli, csupasz villanykörte. A vakolatlan téglafalak boltívben futottak össze, a padló vastag kőlapokkal volt kirakva. A kellemetlen érzést, amely a második és a harmadik emeleten szállta meg Deborah-t, csak növelte a komor, lehangoló környezet. Ráadásul az alagsor is jó néhány emlékét őrizte az elmegyógyintézeti és tébécé-szanatóriumi múltnak, és azok a nyírkos, sötét, ijesztő környezetben még hátborzongatóbbnak hatottak, mint két-három szinttel följebb. Deborah úgy érezte, hogy ha a régi, fertőzést okozó organizmusok közül maradt valamennyi az épületben, akkor azok egész biztosan ott tenyésznek.
Hogy óvja magát a saját képzelete alkotta rémképektől, Deborah gyors léptekkel indult előre. Az alagsor alaprajza lényegesen eltért a fölötte lévő szintekétől. Míg azokat egy központi folyosóra felfűzött helyiségek töltötték ki, itt, a föld alatt pókhálószerű labirintus terült el, amelyben a vastag tartóoszlopok között ide-oda kanyarogva sokkal nehezebben lehetett megbecsülni a távolságokat.
Miután túljutott egy boltíven, és keresztülvágott egy

tágas, fém tálalópultokkal, hatalmas sütőkkel, kőből készült mosogatókkal teli konyhán, Deborah olyasmivel találta szembe magát, amire egyáltalán nem számított: sima, modern, kilincs, zsanérok és kulcslyuk nélküli fémajtóval.
A félhomályban tétován előrenyúlva megérintette a fényes felületet. Úgy sejtette, hogy acélból készült, de elég furcsa módon nemhogy jéghideg lett volna, éppen ellenkezőleg, kellemesen langyosnak tűnt. Deborah értetlenül körbenézett, alaposan szemügyre vette az öreg konyhai felszerelést, és a végén újból a fényes anyagból készült ajtón állapodott meg a tekintete. Az ellentét riasztóan nagy volt a kettő között. A sima fémre tapasztotta a fülét, és tisztán hallotta mögüle a gépekre utaló halk, egyenletes búgást. Hosszan fülelt, remélve, hogy esetleg emberi hangokat is hall, de csalódnia kellett. Fölegyenesedett hát, ellépett az ajtótól, és csak akkor vette észre a falra szerelt, függőleges vájattal ellátott kártyaleolvasót, amely pontosan olyan volt, mint amilyent a szerverszoba ajtajához szereltek. Deborah aprót sóhajtott, és azt kívánta, bárcsak nála lenne Wingate kártyája.
Rövid bizonytalankodás után megkopogtatta az ajtót, amely - biztos jeleként annak, hogy vastag - tompán és tömören szólt. Deborah csöppet sem volt biztos abban, hogy választ akar kapni, és tulajdonképpen örült, mert senki nem nyitott ajtót. Alaposan megcsappant magabiztosságát visszanyerve nekiveselkedett az ajtónak, megpróbálta betaszítani, de az mozdíthatatlannak bizonyult. A tenyere élével körbeveregette, hogy a hang alapján ítélve megállapítsa, hol van a zár, de hiába fülelt éberen, ez sem sikerült.

Laza vállrándítással nyugtázva, hogy legyőzhetetlen akadállyal találta szembe magát, Deborah elindult vissza, a lépcső felé. Már majdnem dél volt, vissza kellett térnie a helyére, és várnia Joanna hívását. A kirándulás nem hozott eredményt, egy csöppet sem lett okosabb tőle, de legalább megpróbálta, és arra gondolt, hogy ha minden jól megy, valamikor a délután folyamán talán visszatérhet az alagsorba, de akkor már Wingate kártyájával fölszerelkezve. Nagyon érdekelte a rozsdamentes acélajtó, és mindaz, ami mögötte lehet.

Tizenhárom

2001. május 10., 12.24

Valamikor korábban a nap folyamán Joannában őszinte megbecsülés támadt az irodai dolgozók iránt, most pedig éppen ott tartott, hogy a tolvajokat kezdte tisztelni. Elképzelni sem tudta, hogy a puszta megélhetésért azt tegye, amivel éppen el volt foglalva. Deborah cáfolhatatlan érvekkel, amelyekhez minden részletében pontos, kidolgozott terv is tartozott, rávette, hogy visszamenjen a szerverszobába, és bár huszonkét perce volt már ott, egyelőre senki sem zavarta, a legnagyobb ellensége önmaga volt.

A bénító, leküzdhetetlen rémület, amelyet már az első kalandja idején is érzett, abban a pillanatban lecsapott rá, amint átlépte a szerverszoba előtti kis folyosóra vezető ajtó küszöbét. És bár igaz, hogy nem bénította meg teljesen, annyira erősnek bizonyult azonban, hogy alaposan hátráltatta a munkában. Az egészben talán az volt a legszörnyűbb, hogy tétlenül kellett várakoznia, amíg a betörőszoftver megtalálja a szervert működésbe hozó jelszót. Miközben futott és magától végezte a dolgát, Joanna szánalmas, remegő ideggóccá

vált, amely időnként összerándult az ártalmatlan vagy a saját túlhajtott képzeletében élő neszek okozta félelemtől. Rossz érzését csak fokozta, hogy őszintén meglepődött saját viselkedésétől. Mielőtt nekivágott, azt hitte, képes lesz hűvös nyugalommal végigcsinálni a kalandot.
Miután sikerült bejutnia a rendszerbe, rémülete számottevően alábbhagyott pusztán attól, hogy csinálhatott valamit, nem kellett tétlenül tovább várakoznia. Akkor viszont hirtelen remegés kerítette hatalmába, és nehezítette meg mind az egér, mind a klaviatúra használatát.
Ahogy előrébb haladt, Joanna magában hálát mondott Randy Porternek, mert nem rejtette el mélyen, almappák rengetegébe azt, amit keresett. Alighogy kinyitotta az első ablakot, talált egy Data D nevű meghajtót, amely a neve alapján is ígéretesnek tűnt. Megnyitotta, mire mappák tömege bukkant fel, amelyek közül az egyik a Donor névre hallgatott. Egy kattintás a jobb oldali egérbillentyűvel, és a tulajdonságok előhívása kellett csak, hogy lássa, a fájl erősen védett, csak a rendszerkezelő, vagyis Randy Porter, illetve Paul Saunders és Sheila Donaldson férhet hozzá.
Mivel biztos volt abban, hogy megtalálta, amit keresett, Joanna azzal folytatta, hogy megpróbálta fölvetetni magát a használók listájára. Ehhez mindössze az állomásazonosítóját kellett beütnie, és megadnia, hogy gépe a rendszer melyik részéhez tartozik, ám mielőtt megnyomhatta volna a hozzáadás gombját, valahol a távolban ajtónyitást hallott, amitől a szíve hatalmasat dobbant, és újabb kövér izzadságcsöppekjelentek meg a homlokán.

Joanna hosszú másodpercekig sem megmozdulni, sem lélegezni nem tudott, minden idegszálával a szerverszoba ajtajához közeledő léptekre összpontosított, amelyek azonban sehogyan sem akartak felhangozni. Ennek ellenére egészen biztosra vette, hogy valaki némán ott áll mögötte. Óriási erőfeszítéssel nagyon lassan megfordult, és hatalmas megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy rajta kívül senki nincs a szobában. Nagyon lassan, minden lépést megfontolva ment az ajtóhoz, és nézett végig az ugyancsak üres, bezárt ajtajú folyosón.
- El kell tünnöm innen, de gyorsan! - mondta ki hangosan az első gondolatot, amely a bénultság hosszú másodpercei után elsőként az eszébe jutott, és a géphez rohanva remegő kézzel lenyomott néhány gombot, hozzáadva így a nevét azokéhoz, akiknek jogukban áll betekinteni a donorlistába.
Amilyen gyorsan csak tudta, Joanna sorban becsukogatta a képernyőn megnyitott ablakokat, visszaállítva a szervert az eredeti, jelszót kérő állapotába. A táskáját felkapva már éppen távozni akart, amikor eszébe jutott, hogy a betörőszoftver CD je még mindig a meghajtóban van. A korábbinál is jobban remegő kézzel kivette, és lázas sietséggel nekilendült.
Becsukta a szerverszobát, rohanva megtette a folyosóra nyíló ajtóhoz vezető, néhány lépésnyi utat, és ott ijedten megtorpant. Nem volt mód arra, hogy megállapítsa, mikor léphet ki biztonsággal, a siker vagy kudarc csak azon múlott, hogy éppen jár-e arra valaki, amikor átlépi a küszöböt. Egyebet nem tehetvén, mély lélegzetet vett, és bízva abban, hogy szerencséje lesz, határozott mozdulattal lenyomta a kilincset. Miután az

ajtót behúzta maga mögött, erőt gyűjtött, és a pánik látszatát is kerülendő, nem nézett végigjobbra-balra a folyosón, hanem nyugodt léptekkel az ivókúthoz sétált, hogy megnedvesítse csontszárazra szikkadt száját. Úgy érezte, valami természetesnek tűnő dolgot kell csinálnia, mert különben úgy fog kinézni, mint egy menekülő tolvaj.
Joanna valamelyest megnyugodva egyenesedett föl. Bátorítóan hatott rá, hogy ivás közben nem hallott hangokat, és körbenézve meg is bizonyosodhatott róla, hogy teljesen véletlenül tökéletesen jól választotta ki, mikor hagyja ott a szerverszobát. A pillanat egyike volt azon keveseknek, amikor a folyosón rajta kívül egy lélek sem tartózkodott.
Nem bírván tovább a türelmetlenségével - egyrészt kíváncsi volt, sikerült-e a behatolás, másrészt égett a vágytól, hogy akár Deborah nélkül is bepillantson a szerveren tárolt mappába - Joanna visszasietett a munkahelyére. Az ebédidő kellős közepe lévén, az adminisztrációs terem teljesen üres volt, aminek csak örülni tudott. Berohant paravánnal körülvett kis kuckójába, lehajította a táskáját, és már leülés közben megnyomta a gépét újból életre keltő billentyűt. A rémülettel teli szerverszobai tartózkodás óta valamitől megnövekedett kézügyességgel gyorsan kijelölt egy hálózati meghajtót, hogy előhívja rajta a donormappát. Miközben rákattintott, izgatottan összeszorította a száját.
- Igen! - mondta hangosan, fogai között szűrve a szót, amikor meglátta a kinyíló könyvtárat. A legszívesebben üdvrivalgásban tört volna ki, de visszafogta magát, és mint kiderült, ezt jól is tette.
- Mi igen? - hallatszott a háta mögül egy félig kér-

dő, félig parancsoló hang. - Mitől ez a nagy boldogság?
Joanna ugyanazzal a rémülettel fordult meg, amely a szerverszobában tört rá, amikor azt hitte, hogy leleplezték. Lassan emelte föl a tekintetét, és mint arra az első kérdés elhangzásától kezdve számított is, Gale Overlook gyanakvó pillantásával találta szembe magát.
- Mi az? Csak nem ütötte meg a lottófőnyereményt?
- Gale-nek megvolt az a különleges képessége, hogy ha hétköznapi dolog felől érdeklődött, hangsúlya akkor is felért a legsúlyosabb becsmérléssel.
Joanna hatalmasat nyelt, közben egy szörnyű, letaglózó erejű felismeréssel lett gazdagabb. Bár korábban talpraesetmek hitte magát, olyannak, aki nem jön zavarba semmilyen váratlan kérdéstől, most rá kellett döbbennie, hogy izgatottan, bűntudattól terhelve gondolkozni is képtelen, az agya olyanná válik, mintha minden ötletet kiszippantottak volna belőle. Ahelyett tehát, hogy szabályos szavakkal válaszolt volna, csupán értelmetlen nyöszörgésre futotta az erejéből.
- Mi érdekeset lát? - kérdezte Gale, akit szemmel láthatóan kíváncsivá tett Joanna zavara, és oldalra hajolt, hogy lássa, mi van a képernyőn.
Bár Joanna kis időre megnémult a rémülettől, annyi lélekjelenléte volt, hogy időben becsukja a dokumentumot, és csak az asztalt hagyja a képernyőn.
- A neten volt? - érdeklődött tovább vádló hangon Gale.
- Igen - felelte a hangját nagy nehezen visszanyerve Joanna. - Megnéztem, hogyan alakul néhány részvénynek az árfolyama.
- Christine nem fog örülni, ha megtudja - hivatkozott az irodavezetőre Gale. - Nem szereti, ha valaki

munkaidőben magáncélra használja az internetet.
- Köszönöm, hogy figyelmeztetett - felelte Joanna, majd felállt, mereven elmosolyodott, és a táskáját felkapva távozott.
Gyorsan, határozottan lépkedett. A haragnak, amelyet Gale Overlook iránt táplált amiatt, hogy olyasmibe is beleüti az orrát, ami csöppet sem tartozik rá, megvolt az a kellemes mellékhatása, hogy elterelte a figyelmét egyéb bajairól. Ahogy az étterem felé haladt, kezdte egyre jobban érezni magát, és mire a toronyrészbe vezető tűzvédő acélajtóhoz ért, már rendbe jött annyira, hogy kicsit éhesnek is érezte magát.
Az étterem küszöbén megállt, és körbenézett, kereste Deborahot. A helyiség sokkal zsúfoltabb volt, mint előző nap, amikor Helen Mastersonnal ott jártak. A tekintete egy pillanatra találkozott Spencer Wingate-ével, de gyorsan tovább mozdította a fejét. Nem volt olyan hangulatban, hogy szemezzen vele. Egy másik asztalnál Paul Saunderst és Sheila Donaldsont megpillantva szintén sietve továbbhaladt, míg végül ráakadt a Randy Porterrel egy asztalnál ülő Deborah-ra. Szemmel láthatóan nagyon el voltak merülve a beszélgetésben.
Joanna feléjük indult, és közben lehetőség szerint igyekezett úgy fordulni, hogy Sheila Donaldson ne lássa az arcát. Szerencsére nem figyelt rá, de Deborah sem - csak akkor vette észre, amikor már ott állt mellette.
- Szevasz, Prudence! - köszönt neki könnyedén. - Gondolom, emlékszel Randy Porterre.
Porter kissé félszegen elmosolyodott, és kezet nyújtott, de nem állt fel, amin Joanna nem csodálkozott különösebben. Régen megszokta már, hogy az Északot és Délt elválasztó Mason- Dixon vonaltól északra szüle-

tett férfiakjelentős részének fogalma sincs a jó modorról.
- Éppen egy nagyon érdekes beszélgetésben vagyunk Randyvel - folytatta Deborah. - Eddig nem is sejtettem, milyen izgalmasak tudnak lenni a számítógépes játékok. úgy látszik, sokat veszítünk, ha nem ismerkedünk meg velük alaposabban. Igazam van, Randy?
- Tökéletesen - értett egyet a lánnyal Porter, és önelégült mosollyal, hogy sikerült meggyőznie, hátradőlt.
- Tudja mit? Később megkeresem, és megmutatja, hogyan kell játszani az Unreal Tournamentet. Rendben?
- Benne vagyok - mondta a székén hintázva, és közben többször is elégedetten bólintva Porter.
- Örülök, hogy beszélgettünk. Igazán élvezetes volt - szólt mosolyogva, a csodálattól tágra nyílt szemmel Deborah. Remélte, hogy a férfi harapni fog a gesztusra, de ezúttal csalódnia kellett.
- Van néhány fölösleges joystick a kocsimban - mesélte Porter. - Ha gondolják, pillanatok alatt felszerelem őket, hogy játszhassanak.
- Nagyon jó lenne - felelte kissé türelmetlenül Deborah - de most inkább szeretnénk megbeszélni valamit Prudence-szel.
- Csak nyugodtan! - biztatta őket Porter, és nem mozdult.
- Négyszemközt!
- Ó! - A férfi zavartan nézett egyik lányról a másikra, és közben, ha lassan is, eliutott a tudatáig, hogy mit kívánnak tőle. Egy-két másodpercig tétován morzsolgatta még a szalvétáját, de aztán felállt. - Majd jelent-

kezem - ígérte.
- Nagyszerű! - fogadta majdnem őszintén lelkesnek tetsző hangon a felajánlkozást Deborah.
- Nem erénye az udvariasság - állapította meg Joanna, miután leült a távozó Porter helyére.
- Hát nem - értett egyet Deborah. - Fogadjunk, most azt hiszed, hogy neked jutott a neheze a szerverszobában!
- Miért? Olyan szörnyű volt?
- Annyira bele van szerelmesedve a számítógépbe, hogy semmi egyébről nem képes beszélni. Arról azonban annyit, hogy belegárgyul az ember. - Deborah kis szünetet tartva előrehajolt, és halk, izgatott hangon megkérdezte: - Sikerült? Mesélj!
Joanna is előrehajolt, annyira, hogy mindössze néhány centiméter választotta el egymástól az arcukat. - Igen. Megszereztem.
- Fantasztikus! Gratulálok! Mit sikerült megtudnod?
- Egyelőre csak annyit, hogy megvan, amit kerestünk. Benne voltam a megfelelő mappában, és még a nevedet is láttam.
- Akkor miért nem mentél tovább?
- Azért, mert a kotnyeles szomszédom megzavart - válaszolta Joanna. - Valahányszor olyasmit mondok, vagy csinálok, ami eltér a szokványostól, egyből felkapja a fejét, és figyel. Azt hittem, mire visszaérek, elmegy ebédelni, de sajnos, tévedtem.
Az egyik nicaraguai pincérnő lépett hozzájuk. Joanna levest és salátát rendelt, megfogadva Deborah tanácsát, miszerint azt kapja meg a leggyorsabban.
- Alig várom, hogy visszamenjünk a helyedre - mondta izgatottan Deborah, miután a pincérnő távo-

zott. - Rettenetesen izgat a dolog! Furcsa módon most már ugyanúgy érdekel, hogy milyen kutatásokat végeznek itt, mint az, hogy mi lett a petesejtjeinkkel.
- Attól tartok, hogy nem tudjuk meg egyhamar - válaszolta Joanna. - Azt hiszem, az lenne a legbiztonságosabb, ha megvárjuk, amíg a szomszédom otthagyja a helyét, és csak azután nyitjuk ki újból a donormappát.
- Ha ennyire aggódsz miatta, akkor csináljuk a laboratóriumban! - ajánlotta Deborah. - Ott is vannak számítógépek, amelyeket nyugodtan használhatunk, és nem kell aggódnunk amiatt, hogy valaki a hátunk mögül beleles abba, amit olvasunk.
- Sajnos, nem megy. Úgy adtam meg a hozzáférési utat, hogy a szervert csak az adminisztrációs részlegből tudom elérni - válaszolta Joanna.
- A fenébe! - mérgelődött Deborah. - Miért kell ennek ilyen átkozottul bonyolultnak lenni? Na mindegy! Akkor a te gépedet használjuk. Szerintem egész egyszerűen nem kell tudomást vennünk a szomszédodról. Majd úgy állok, hogy eltakarjam előle a képernyőt. Ha befejezted, menjünk, és lássunk hozzá!
- Van még egy gond - közölte Joanna. - Kizárólag a donordossziéhoz adtam magamnakjogosítványt. Találtam Kutatási jegyzőkönyvek és Kutatási eredmények nevű mappát, de nem intéztem el, hogy azokhoz is hozzáférjek.
- Miért nem? - kérdezte mérgesen a homlokát ráncolva Deborah.
- Mert féltem tovább ott maradni - vallotta be őszintén Joanna.
- Jóságos isten! Egyszerűen nem hiszem el! Csak az

ujjadat kellett volna megmozdítani, hogy minden fájlhoz hozzá tudj férni. Hogyhogy nem voltál képes megtenni?
- Fogalmad sincs arról, mennyire ideges voltam. Örülök, hogy sikerült ennyit is csinálnom.
- Mennyi időbe telt volna, hogy azokhoz is biztosítsd a hozzáférést? - kérdezte Deborah.
- Nem sokba. De mondom, hogy rettenetesen féltem. Nehéz lecke volt, de megtanultam, hogy nem lenne belőlem igazán sikeres bűnöző. Remélem, tudod, hogy amit teszünk, az bűncselekmény.
- Sejtettem - mondta oda se nagyon figyelve, szemmel láthatóan csalódottan Deborah.
- Ha bekövetkezik a legrosszabb, és elkapnak bennünket-folytatta Joanna- elnézőbben bánnak velünk, ha bizonyítani tudjuk, hogy csupán a saját petesejtjeink további sorsára voltunk kíváncsiak. Erről azonban szó sem lehet akkor, ha a kutatási naplókba is belepiszkálunk.
- Rendben, lehet, hogy igazad van - fogadta el, ha csak kényszeredetten is, a barátnője érveit Deborah. - Egyébként van egy tervem. Add ide Wingate kártyáját!
- Miért? - kérdezte gyanakvó pillantással Joanna. Ismerte a lakótársát, tudta, hogy időnként elhamarkodottan cselekszik, nem elég megfontolt.
Mielőtt Deborah bármit mondhatott volna, a pincérnő meghozta Joanna ebédjét. Miután felszolgálta és távozott, Deborah előrehajolt, és újból bizalmasra halkított hangon elmesélte, hogyan próbálta meg kideríteni, honnan származnak a laboratóriumban felhasznált petesejtek. Beszámolt az ételliftről, és arról is, hogy a kopott, használaton kívüli alagsori konyhában egy csep-

pet sem odaillő korszerű, fényesre csiszolt, rozsdamentes acélajtót talált. - Tudni akarom, mi van mögötte - jelentette ki nyugodtan, de igen elszántan.
Joanna lenyelte a szájában lévő falatot, és elkeseredett pillantást vetve a barátnőjére, közölte vele: - Nem adom oda a kártyát!
- Tessék?! - Deborah egy pillanatig azt hitte, hogy nem jól hall.
Joanna ijedten figyelmeztette, hogy fogja vissza magát, és gyorsan körbenézett, hogy lássa, nem keltette-e fel valakinek a figyelmét a hangos beszéd. - Nem adom oda Wingate kártyáját- jelentette ki újból suttogva, miután megnyugodott. - Azért vagyunk itt, hogy megtudjuk, mi lett a petesejtjeinkkel. Kezdettől fogva ez a célunk. Akármilyen csábítónak is tűnik kideríteni, hogy milyen munkák folynak a klinikán, nem kezdhetünk bele olyasmibe, amivel azt kockáztatjuk, hogy nem érjük el a fő célunkat. Ha az az ajtó az alagsorban valóban kártyára működik, akkor jó esély van rá, hogy a kinyitása ugyanúgy riaszt valakit, mint a szerverszoba ajtajáé. Az ösztöneim azt súgják, hogy ha ez bekövetkezik, akkor komoly bajban leszünk.
Deborah először vasvillaszemekkel nézett vissza Joannára, de ahogy múltak a másodpercek, úgy lágyultak meg a vonásai, és múlt el csaknem teljesen a haragja. Bár csöppet sem örült annak, amit hallott, kénytelen volt beismerni, hogy amit Joanna mondott, az jelentős részben igaz. Ennek ellenére csalódottnak érezte magát. Néhány perccel korábban még úgy gondolta, hogy két egyformán ígéretes úton is eljuthat egy igen fontos titok megfejtéséhez. A megérzése ugyanis azt súgta, hogy a Wingate Klinikán a legjobb esetben is erkölcsi-

leg erősen megkérdőjelezhető kutatások folynak, a legrosszabb esetben pedig kifejezetten törvénybe ütköző üzelmek.
A biológia és az orvostudomány időszerű kérdéseivel tisztában lévő biológusként Deborah nagyon jól tudta, hogy az olyan meddőségkezelő klinikák, mint a Wingate, nem kellően ellenőrzött és szabályozott területen működnek. A hozzájuk forduló, néha a végsőkig elkeseredett emberek gyakran könyörögnek, hogy végezzenek el rajtuk minden, megfelelően még ki nem próbált, és ezért nem is eléggé biztonságos beavatkozást. Nem bánják, ha kísérleti nyulaknak használják őket, és amíg szemernyi esélyt is látnak arra, hogy gyereket szüljenek, addig boldogan megfeledkeznek az összes - őket személy szerint és általában a társadalmat fenyegető - veszélyről. Tudta, az ilyen páciensek hajlamosak arra is, hogy valósággal istenítsék az orvosukat, azt a hitet ébresztve ily módon benne, hogy rá nem vonatkoznak a mások számára kötelező etikai normák, sőt a törvények sem.
- Sajnálom, hogy többre nem voltam képes - mentegetőzött Joanna. - Tudom, hogy csalódást okoztam. Már bánom, hogy olyan ostobán viselkedtem a szerverszobában, de hidd el, megtettem mindent, amit az adott körülmények között tehettem.
- Persze, hogy mindent megtettél - vigasztalta Deborah. Határozott bűntudatot érzett, mert haragudott Joannára, aki pedig valóban hősies tettet hajtott végre. Minden határozottsága, temperamentuma ellenére is kételkedett abban, hogy képes lett volna-e ugyanazt megcsinálni. Az, hogy Randy Portert megszólította és lekötötte a figyelmét, csupán apró kényelmetlenséget

jelentett a számára, nem pedig valódi, veszélyekkel teli kihívást.
- Igazából azt kellene megbeszélnünk, hogy honnan érjük el a donormappát-mondta egy újabb falat lenyelése után Joanna.
- Ezt most nem értem - vallotta be Deborah.
- A legkényelmesebb és a legbiztonságosabb az lenne, ha este otthonról, a modemen keresztül csinálnánk, de van egy probléma.
- Éspedig?
- Ha bárki észreveszi, hogy letöltöttünk egy védett fájlt, az internet-szolgáltatón keresztül el tud jutni a számítógépünkhöz.
- Az pedig nem jó - állapította meg Deborah.
- Arra is megvan az esély, hogy ha várunk, felfedezik és törlik a hozzáférési lehetőségemet, még mielőtt bármi hasznát vennénk.
- Jó, hogy mondod! Fogalmam sem volt róla, hogy ez is megtörténhet. Mennyi az esély rá?
- Nem túl sok - mondta Joanna. - Ahhoz, hogy ráakadjon, Porternek valamilyen okból szándékosan keresnie kellene a kapcsolatot.
- Summa summárum, úgy tűnik, hogy itt kell csinálnunk - összegezte az elhangzottakat Deborah.
- Egyetértek - jelentette ki Joanna. - Majd valamikor később, a délután folyamán. Azt ajánlom, úgy készüljünk, hogy utána rögtön távozunk. Ha Porter észreveszi a letöltést, és rájön, hogy a hálózaton belül történik, megtalálja a hozzáférési utat, és akkor már nem sok idő kell, hogy eljusson Prudence Heatherly munkaállomásához.
- Ami azt jelenti, hogy addigra már messze kell len-

nünk - fejezte be a gondolatsort Deborah. - Rendben van, megértettem. Befejezted, vagy még akarsz enni?
Joanna lenézett a salátájára, amelynek csak a felét ette meg. - Nagyon sietsz? - kérdezett vissza.
- Nem mondhatnám, hogy különösebben sietek-válaszolta Deborah. - De egész idő alatt, amit itt töltöttem, beleértve az új barátommal, Randyvel folytatott félórás beszélgetést is, a biztonsági főnök szünet nélkül figyelt.
Joanna meg akart fordulni, de Deborah még időben elkapta a csuklóját, és visszatartotta. - Ne nézz hátra!
- Miért ne?
- Igazából nem is tudom - vallotta be Deborah. - Borsózik a hátam, ha csak ránézek, és inkább nem hoznám a tudomására, hogy észrevettem, mennyire figyel. Azt hiszem, e miatt az átkozott gönc miatt. Ami kezdetben jópofa hülyeség volt, de kezd nagyon kellemetlenné válni.
- Honnan tudod, hogy a biztonsági főnök az? - kérdezte Joanna.
- Nem vagyok száz százalékig biztos benne, de nagyon úgy látszik, hogy ő az. Emlékszel, mi történt tegnap, amikor hiába próbáltunk meg bejutni, mert azok a teherautók elállták az utat? Csak azután oldódott meg a helyzet, hogy ez a fickó előkerült és szólt az őrnek, hogy engedje tovább őket. Amikor behajtottunk, Wingate mellett állt. Talpig feketében volt, és elég szembeszökő jelenség volt a maga ijesztő, hátborzongató módján.
- Nem emlékszem rá - mondta Joanna. - Minden figyelmemet Wingate kötötte le; nem tudom, miért, de akkor az a hamis benyomásom támadt, hogy hasonlít az

apámra.
- Hamis bizony! - állapította meg nevetve Deborah.
- De elkanyarodtunk a témától! Mi lesz a kajáddal? Már egy ideje csak piszkálgatod.
Joanna az asztalra dobta a szalvétáját, és határozott mozdulattal felállt. - Kész vagyok. Mehetünk! - mondta.

Azt leszámítva, hogy elég gyakran az étteremben ebédelt, Kurt Hermann ritkán tette be a lábát a Wingate Klinika központi épületébe. Jobban szeretett a kapusházban maradni, a tágas parkot járni vagy a személyzeti szálláson, kis lakásában eltölteni az időt. A legfőbb problémát az okozta neki, hogy tudta, olyan dolgok is zajlanak a klinikán, amelyeket nem helyesel, de hála katonai kiképzésének, képes volt ezekről szándékosan megfeledkezni, agyának egy hátsó, ritkán használt zugában elhelyezni őket. A főépületbe is pontosan azért nem járt be sűrűbben, hogy kevesebbszer jussanak az eszébe, és ne kelljen foglalkoznia velük.
Előfordult azonban, hogy kénytelen volt felkeresni a nagy házat, mint például most, amikor Georgina Marks körül kalandoztak a gondolatai. Kapcsolatait, valamint a felvételi űrlapján és a kocsiregisztrációs kérelmén szereplő tényeket felhasználva utánaérdeklődött, és a kérdéseire kapott válaszok meglehetősen szokatlanok, érdekesek voltak. Elhatározta, hogy ebédidőben odamegy hozzá, és beszél vele, de hamar letett róla. Nyilvánvaló volt, hogy rászállt a gondolkodását tekintve a kamaszkoron túl még nem jutott számítógépesre, akivel együtt érkezett, és Hermann mindenre vágyott, csak arra nem, hogy éppen egy olyan nőszemély, mint ő, akár-

milyen körülmények között is visszautasítsa.
A helyzet azonban hirtelen megváltozott: Georgina barátnője bukkant fel, és távolról úgy tetszett, hogy a számítógépes varázslónak hirtelen kiadták az útját. Hermannt ez is nagyon érdekelte, szerette volna pontosan tudni, hogy miért.
- Nincs a helyén? - kérdezte Christine Parham, az irodavezető.
A biztonsági főnök gyorsan félrefordult, és próbált erőt venni magán, nehogy úgy válaszoljon, ahogyan az ostoba kérdésre - pár másodperce közölte, hogy Randy Portert nem találta az asztalánál - szíve szerint válaszolt volna. Amikor eljutott odáig, hogy képes volt újból a nőre nézni, szikrázó pillantása fölöslegessé tett minden választ.
- Akarja, hogy üzenjek neki, és megpróbáljam előkeríteni? - kérdezte Christine Parham.
Hermann némán bólintott - úgy érezte, jobb, ha minél kevesebbet beszél. Megvolt az a rossz szokása, hogy azoknak, akik zavarták - az irodavezető egyértelműen közéjük tartozott - nyíltan megmondta, mit gondol felőlük, és ezt most lehetőség szerint szerette volna elkerülni.
Christine bebillentyűzte Porter csipogójának a számát, és miközben a válaszra várt, megkérdezte Hermanntól, hogy csak nem számítógépes gond adódott náluk? A biztonsági főnök megrázta a fejét, az órájára nézett, és úgy döntött, ad még öt percet Porternek. Ha az alatt sem kerül elő, gondolta, elmegy, és üzenetet hagy a marhának, hogy keresse meg a kapusházban. Nem akart túl hosszú ideig távol maradni az irodájától. Annyi puhatolózó kérdést tett fel Georgina Marksszal

kapcsolatban, és annyi visszahívásra számított, hogy szeretett volna a helyén lenni, és személyesen fogadni őket, amikor befutnak.
- Szép időnk van - állapította meg Christine Parham, csak hogy mondjon valamit. Hermann nem válaszolt, és az irodavezetőt telefonjának hirtelen megszólalása szerencsére megmentette attól, hogy újabb próbálkozást kelljen tennie. Porterjelentkezett, és közölte, hogy a könyvelésen van, ott kell rendbe hoznia valakinek a számítógépét, de szükség esetén azonnal vissza tud menni a helyére. Christine erre azt felelte, hogy a biztonsági főnök van ott, és beszélni akar vele, úgyhogy jobban teszi, ha azonnal indul.
- A helyén várom - mondta Hermann, még időben, és az irodavezető a vonal megszakadása előtt továbbítani tudta az üzenetet.
A hálózatkezelő munkahelyére érve, Hermann leült az íróasztal melletti székre, és nem kis ellenérzéssel végignézett a falakat beborító, tudományos-fantasztikus témájú képeken. Rövid szemlélődés után oldalra hajolt, és előhúzta az ostoba, naiv módon a monitor háta mögé rejtettjoysticket. Úgy érezte, a számítógépes varázslóra - és a korosztályához tartozók közül még jó néhányra - igencsak ráférne néhány hónapos kiképzőtábor. Az talán segítene nekik abban, hogy férfivá váljanak.
- Üdvözlöm, Mr. Hermann - köszönt rá lelkesen már a küszöbről a hirtelen befutó Porter. Laza, gondtalan stílusa, amelyet a biztonsági főnökhöz hasonló emberek társaságában öltött magára, lényegében óvatosság volt, egyfajta megnyilvánulási formája annak az éberségnek, amellyel kutyák viseltetnek kiszámíthatatlanul

durva gazdáik iránt. - Valami baj van a számítógépükkel? - Ledobta magát a székére, és rögtön az íróasztal széléért kapott, mintha gördeszkára ugrott volna rá a magasból, és attól félne, hogy egyenesen a falnak száguld, ha nem lesz, ami visszatartsa.
- A számítógépnek semmi baja - válaszolta Hermann. - Azért jöttem, hogy az ebédpartneréről beszélgessünk.
- Georgina Marksról?
A biztonsági főnök néhány pillanatra félrefordult, ahogyan nemrég Christine Parhammal is tette. Képtelen volt felfogni, miért kell egy pofonegyszerű kérdésre kérdéssel válaszolni. Ez egyszerűen őrjítő volt.
- Mit akar tudni róla? - érdeklődött felélénkülve Porter.
- Nagyon nyomult?
- Akár úgy is mondhatjuk - felelte a fejét ingatva a hálózatkezelő. - De inkább csak az elején. Ő kezdte a beszélgetést.
- Tett ajánlatot?
- Ezt hogy érti?
Hermann újból félrekapta a fejét. A klinika alkalmazottainak többségével nehezen lehetett értelmesen szót váltani, de különösen így volt ez Randy Porterrel, aki nemcsak úgy nézett ki, hanem úgy is viselkedett, mintha még mindig középiskolás volna. - Úgy értem - fogalmazta meg kis idő múlva újból a kérdést - hogy ajánlott-e szexet pénzért, vagy valamilyen szolgálatért cserébe?
Porternek már korábban is az volt a benyomása, hogy a biztonsági főnök hülye alak, ám ez a kérdés minden képzeletét felülmúlta, és teljesen váratlanul is

hatott rá. Nem tudta, mit válaszoljon, csak azt érezte, hogy a pasas dühös, és olyan feszült, mint egy magas c-ra hangolt zongorahúr.
- Megkérhetném, hogy feleljen?! - mordult fel Hermann.
- Miért ajánlott volna szexet? - kérdezett vissza nagy nehezen Porter.
A biztonsági főnök nem tehetett róla, kénytelen volt újból félrefordulni. A kérdése ismét kérdést szült, ami kellemetlen módon arra a beszélgetésre emlékeztette, amelyet a pszichiáterrel folytatott - nem jószántából, hanem parancsra- mielőtt otthagyta a hadsereget. Várt néhány másodpercet, majd nagy levegőt vett, és lassan, fenyegetően megismételte a kérdést.
- Nem! - vágta rá hevesen Porter, majd lehalkította a hangját, és úgy folytatta: - Szexről szó sem volt. Számítógépes játékokról beszélgettünk. Miért hozta volna szóba a szexet?
- Azért, mert az ilyen típusú nők azzal foglalkoznak.
- Biológus - próbálta megvédeni Deborah-t a hálózatkezelő.
- Ahhoz képest, hogy az, elég sajátosan öltözik - gúnyolódott Hermann. - Maga szerint így néznek ki a biológusok? - A biztonsági főnök csöppet sem volt biztos abban, hogy Georgina biológus, sőt abban sem, hogy valóban Georginának hívják, de nem tett említést egyik aggályáról sem. Nem akarka, hogy visszajussanak a nőhöz, mielőtt végére ér a vizsgálódásnak. Úgy érezte, hogy valamilyen rejtett cél vezette a Wingate-re, és kihívó öltözködése alapján a szexet igen előkelő helyre tette a lehetőségek listáján. Már amikor először megpillantotta, akkor arra gyanakodott, és nagyon úgy tetszett

neki, hogy csöppet sem alaptalanul: a nőnek még aznap volt egy menete Spencer Wingate-tel, hogy összefutottak a kapunál, és megismerkedtek.
- Nekem tetszik a ruhája - mondta Porter.
- El is hiszem! - válaszolta Hermann. - Miért vált el tőle olyan hirtelen az ebédnél? Valamiért elküldte? Mondjuk azok után, hogy megkérdezte, nincs-e kedve egy menethez.
- Nem! - tiltakozott a fiatalember. - Mondtam már hogy szexről szó sem volt. Jól elbeszélgettünk, de aztán elküldött, mert megérkezett a barátnője, és meg akart beszélni vele valamit.
Hermann elgondolkodva nézte a hálózatkezelőt. A kihallgatások terén szerzett tapasztalatai alapján biztos volt abban, hogy Porter az igazat mondja, csak az volt a baj, hogy amit tőle hallott, az egyáltalán nem illeszkedett az új alkalmazottról alkotott véleményéhez. A nő egyre rejtélyesebbnek látszott, és ez nagyon nem tetszett neki.
- Van valami, amiről beszélni szerettem volna magával - mondta a kis szünetet kihasználva Porter. Boldogan, mert témát válthat, és nem kell tovább Georgina Marksról beszélnie, beszámolt a dr. Wingate-tel és a szerverszobával történt különös esetről.
Hermann bólogatva végighallgatta, de közben nem tudta, mit kezdjen az információval. Már jó néhány éve nem Spencer Wingate, hanem Paul Saunders volt a fölöttese, és mint katonaember, őszintén utálta a rang és hatáskör szempontjából nem tökéletesen átlátható, nem egyértelmű viszonyokat.
- Értesítsen, ha újból megtörténik! - felelte Porternek. - Arról is, ha Georgina Marks, vagy éppen a ba-

rátnője megkeresi. Gondolom, azt már mondanom sem kell, hogy ez a beszélgetés köztünk marad. Világos?
A hálózatkezelő készségesen bólogatni kezdett, mire Hermann felállt, és minden további szó nélkül otthagyta.

Deborah belátta, hogy teljesen fölöslegesen próbálkozik, ezért inkább fel is hagyott vele. Annyira lefoglalták a gondolatai, hogy képtelen volt a munkájára koncentrálni, és tudva, hogy hamarosan úgyis örökre otthagyják a klinikát, értelmét sem látta az erőlködésnek. Már több mint egy órája várta Joanna telefonját arról, hogy kíváncsi szomszédja távozott, és nyugodtan megnézhetik a donorfájlt, de hiába, a készülék csak nem akart megcsörrenni. A szomszéd nyilván jól érezte magát a helyén, és nem akart elmenni sehová.
Idegesen dobolt ujjával a laborasztalon. Sosem volt igazán türelmes, és a kényszerű várakozás tovább gyötörte alapállásban is eléggé feszes idegeit.
- A fenébe! - mondta hirtelen dühösen, és a táskáját felkapva kifelé indult. Elég sokáig tiszteletben tartotta Joannának a szomszédjával kapcsolatos ostoba, indokolatlan félelmét. Végül is mit számít, hogy látja-e az a nő, mit csinálnak? Mihelyt megtudják, amire kíváncsiak, egyből otthagyják a klinikát, és többé vissza se mennek. Egyébként is, mint azt rögtön, az első pillanatban mondta, könnyen el tud helyezkedni úgy, hogy eltakarja a képernyőt, és a szomszéd ne lásson belőle semmit.
Kerülve, hogy az útjába kerülő néhány laboratóriumi dolgozóra nézzen, Deborah elindult a folyosón, mintha csak a női mosdóba menne, és néhány perccel később

már ott volt a lelkiismeretesen dolgozó Joannánál.
- Merre van Gale Overlook? - kérdezte kizárólag szájmozgással, anélkül, hogy egyetlen hang is kijött volna a száján.
Joanna a jobb oldali válaszfal felé mutatott.
Deborah odament a falhoz, és átnézett a Joannáéval tökéletesen azonos, csak éppen teljesen üres helyiségbe.
- Egy lélek sincs itt - közölte.
Joanna erre már abbahagyta a munkát, és odalépett hozzá, hogy meggyőződjön, igaz-e, amit mond. - A csodába! - ámuldozott. - Biztosan tudom, hogy két perce még itt volt.
- A legjobbkor ment el - lelkesedett Deborah. Annyira izgatott volt, hogy még a tenyerét is összedörzsölte.
- Mi lenne, ha rögtön nekilátnál a varázslatnak? Nézzük meg, mi lett a petesejtjeinkkel, aztán tűnjünk innen!
Joanna a paravánba vágott, ajtó nélküli nyíláshoz lépett, és mindkét irányban végignézett a folyosón. Miután nem látott semmilyen gyanús mozgást, visszaült a számítógéphez, és kissé tétován Deborah-ra nézett.
- Rendben van, őrködöm - értette meg rögtön a ki nem mondott kérést a barátnője, de rögtön hozzá is tette: - Ennyi erőfeszítés után ajánlom, hogy meglegyen az eredmény.
Joanna néhány gyors billentyűleütéssel és egérkattintással előhívta a donorfájlok jegyzékének első oldalát, és az ábécésorrendbe állított nevek között hamar meg is találta Deborah Cochrane-ét.
- Kezdjük veled! - ajánlotta.
- Tőlem! - egyezett bele rögtön Deborah.

Joanna rákattintott a névre, és ezzel megnyitotta a fájlt. Együtt olvasták a Deborah-ra vonatkozó, többségükben orvosi jellegű információkat, az oldal alján pedig a vastag betűkkel szedett, aláhúzott megjegyzést, hogy nem lehetett meggyőzni, ragaszkodott ahhoz, hogy helyi érzéstelenítéssel végezzék el a petesejtkivételt.
- Úgy tűnik, tényleg komoly kérdésnek tartják az anesztéziát - jegyezte meg Deborah.
- Hol tartasz? Mehetünk tovább? - kérdezte Joanna.
- Hogyne! Lássuk a lényeget!
Joanna egy kattintással előhívta a második, egyben utolsó oldalt, amelynek a tetején egy Levett petesejtek száma elnevezésű rubrika szerepelt, és benne egy nulla.
- Mi az ördög ez? - kérdezte értetlenül Deborah. - Ebből úgy látszik, mintha egyetlen darabot sem vettek volna tőlem.
- Pedig azt mondták, hogy igen.
- Hát persze!
- Különös. Nézzük meg az én fájlomat! - mondta Joanna, és a névsorba visszatérve, addig görgette, amíg el nem jutott az M betűhöz. A nevére ráakadva gyorsan kettőt kattintott, és a következő fél percben hasonló dolgokat olvastak, amilyeneket Deborah anyagának az első oldalán. Tovább lapozva azonban a korábbinál is nagyobb meglepetés érte őket, mert ha hinni lehetett az iratnak, akkor Joannától háromszázhetvennyolc petesejtet vettek.
- Az egész, úgy ahogy van, érthetetlen - ámuldozott Joanna. - Azt mondták, hatot vettek, nem pedig hogy több százat.

- Mi van a szám után? - kérdezte Deborah, mivel a petesejtek sorszáma után túlságosan apró betűs szöveg következett, nem tudta elolvasni.
Joanna kinagyította, így már láthatóvá vált a sejtet kapó páciens neve és a beültetés időpontja. Mindegyiknél ott volt Paul Saunders neve is, és rövid összegzés arról, hogy mi lett az eredménye a műveletnek.
- Ezek szerint mindegyik petesejtedet más kapta - magyarázta a képernyőre mutatva Deborah. - Ez is furcsa. Azt hittem, ha van elég, akkor több petesejtet ültetnek be egyszerre, hogy nagyobb esély legyen az eredményre.
- Én is azt hittem - felelte Joanna. - Nem tudom, mit jelent ez az egész. Úgy értem, hogy túl sok petesejtről van szó, és egyiknek a beültetése sem sikerült. - Végigfuttatta jobb mutatóujját a listán, amelynek minden bejegyzése vagy az eredménytelen beültetés vagy a spontán vetélés időpontjával zárult.
- Várj! Egy mégis van - figyelmeztette Deborah, és rámutatott a 37. számúra, amely mögött szerepelt a szülés időpontja: 2000. szeptember 14., az anya neve, cím, telefonszám, és a megjegyzés, miszerint a gyerek egészséges fiú.
- Hála istennek, legalább lett egy - sóhajtott fel örömmel Joanna.
- Nézd csak, itt van egy másik - mondta Deborah, és rögtön mutatta is. - A 48. számú petesejt, a szülés időpontja 2000. október 1., és a gyerek ugyancsak egészséges fiú.
- Rendben van, akkor már kettő. - Joanna érezhetően vidámabbá vált, de mire a lista végére értek, ennek nyoma sem maradt. A háromszázhetvennyolc petesejt-

ből a már megtaláltakon kívül csak kettő, a 220. és a 241. bizonyult jónak. Mindkettőt januárban ültették be, és a bejegyzés szerint mindkét terhesség normálisan zajlott.
- Hogy lehet az, hogy csak most, néhány hónapja használták fel őket? - kérdezte értetlenül Joanna.
- Gondolom, úgy, hogy lefagyasztott petesejteket használnak.
- Nem erre számítottam.
- Őszintén szólva én sem - értett egyet a barátnőjével Deborah.
- Ha mindez igaz, akkor százból alig több mint egy petesejtem jó, amire mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy biztató arány - állapította meg Joanna.
- Elképzelhetetlen, hogy majdnem négyszáz petesejtet szedtek ki belőled. Ez valami hamisítás, csak fogalmam sincs arról, hogy mi az értelme, kinek kell és miért. Majdnem négyszáz petesejt körülbelül annyi, mint amennyit egész életed során fogsz termelni.
- Gondolod, hogy az egész, ami itt van, hazugság?
- Igen - jelentette ki Deborah. - Te is tudod, hogy különös dolgok zajlanak itt. Ha rájuk gondolok, egy csöppet sem lep meg, hogy adatokat hamisítanak. A legnevesebb intézményeknél is előfordul, hát még egy ilyen isten háta mögötti helyen. Tudod, mit mondok? Most, hogy erre rájöttünk, az eddiginél is jobban bánt, hogy nem tudunk belenézni a kutatási naplókba.
Joanna nem válaszolt; visszafordult a képernyőhöz, és fürgén nyomogatni kezdte a gombokat.
- Mit csinálsz?
- Kinyomtatom a fájlt, aztán megyünk - felelte. - Kiborított ez az eredmény.

- Még hogy kiborított! - emelte fel a hangját Deborah. - Tőlem egyetlen nyamvadt petesejtet sem vettek. Téged legalább elég jónak tartottak ahhoz, hogy életet adj, még ha nem is sokat.
Joanna felnézett a billentyűkről, és amint arra számított is, Deborah mosolygó arcát látta. Barátnője rendelkezett azzal a csodálatos képességgel, hogy bármi történt is vele, mindenben képes volt olyat találni, amin nevetni tudott. Belőle sajnos hiányzott ez a rendkívüli, az életet sokszor megkönnyítő adottság.
- Feltűnt valami. nem tudom, te észrevetted-e - mondta Deborah. - A spermadonort egyetlen petesejtednél sem tüntették fel.
- Gondolom, a nő férje az - válaszolta Joanna. Beállította az utolsó paramétert is, és rákattintott a nyomtatás gombra. - Kell hozzá egy kis idő, mivel jó nagy a fájl. Ha valamit még akarsz, intézd el gyorsan, mert azonnal menni akarok, mihelyt kész a nyomtatás.
- Tőlem bármikor - nyugtatta meg Deborah.
- Micsoda nap! - sóhajtott fel panaszosan Randy Porter. Örült, hogy megszabadult Kurt Hermanntól, de még mindig feldúlt volt a furcsa, szokatlan hangvételű beszélgetésüktől. A fickó halk szavával, lassú beszédével és járásával leginkább ketrecbe zárt tigrisre emlékeztette.
Éppen befejezte a könyvelésen meghibásodott gép javítását, és készült visszamenni a helyére, amikor szóltak neki, hogy a biztonsági főnök beszélni akar vele. Délután kettő volt már, és nagyon szeretett volna minél előbb visszaülni a gépéhez. Az, hogy Hermann feltartotta, nem a legrosszabb volt a nap eseményei közül - ezt a minősítést megtartotta a Screamertől elszen-

vedett vereségnek, és már alig várta, hogy revánsot vehessen érte.
A munkahelyére visszatérve Porter alaposan körülnézett, hogy lássa, nincs-e a közelben Christine Parham. Örült annak, hogy sehol sem látja, amiből arra következtetett, hogy a szokásos kora délutáni részlegvezetői megbeszélésén van. Ez egyben azt is jelentette, hogy a szokásosnál valamivel nagyobb hangerőt engedhet meg magának. Leült, elővette a monitor háta mögül a joysticket, és beütötte a gépet életre keltő jelszót. Abban a pillanatban, hogy megnyomta utána az Enter-t, a képernyő jobb alsó sarkában megjelent ugyanaz a villogó figyelmeztetés, amely délelőtt a halálát okozta. Valaki újból bentjárt a szerverszobában! Porter a billentyűket dühösen nyomogatva megnyitotta a megfelelő ablakot, és abban látta, hogy az ajtót először 12.02-kor, majd 12.28-kor nyitották ki, ami azt jelentette, hogy bárki csinálta is, huszonhat percet töltött odabent. Porter pontosan tudta, hogy egy huszonhat perces látogatás több egyszerű kíváncsiskodásnál, és ez meglehetősen zavarta. Tisztában volt azzal, hogy huszonhat perc alatt egy hozzáértő ember igen nagy kárt tud tenni még egy fejlett, gondosan védett számítógépes rendszerben is.
Következő lépésként előhívta a megfelelő mappát, hogy lássa, ki volt az, és megdöbbent, mivel a gép újból dr. Spencer Wingate-nek, a klinika alapítójának a nevét dobta ki. Hátradőlt a széken, mozdulatlanul meredt a képernyőre, és megpróbálta eldönteni, mit tegyen. Az első incidensről beszámolt Hermann-nak, de úgy érezte, hogy a biztonsági főnök - bár megkérte, hogy azonnal értesítse, ha újból előfordul hasonló eset

- nem vette különösebben a szívére.
Úgy döntött, hogy szól Hermann-nak, de előbb igyekszik ellenőrizni, milyen jellegű beavatkozás történt a rendszerben. Az első ötlete az volt, hogy esetleg a felhasználó jogosítványok változtak meg. Gyors billentyű-mozdulatokkal és egérkattintásokkal hamar bejutott a megfelelő könyvtárba, és néhány perccel később meg is kapta a választ hangosan ki nem mondott kérdésére: dr. Wingate felvette Prudence Heatherly nevét is azok közé, akik hozzáférhettek a donormappához.
Idáig eljutva Porter újból hátradőlt, és azt kérdezte magától, vajon mi oka lehet a klinika alapítójának arra, hogy egy új alkalmazott számára lehetővé tegye a hozzáférést egy olyan titkosított fájlhoz, amelyet ő maga sem kezelhet. Az egész, úgy ahogy volt, értelmetlennek tűnt a számára, leszámítva azt a lehetőséget, hogy Prudence Heatherly titokban valamilyen bizalmas munkát végez dr. Wingate-nek.
- Ostobaság! - mondta hangosan Porter. Tulajdonképpen remekül érezte magát. Az egész egy számítógépesjátékra hasonlított, amelyben ki kell találni az ellenfél stratégiáját. Nem volt olyan izgalmas, mint az Unreál Tournament, de hát azzal csak nagyon kevés játék vetekedhetett.
A rendszergazda az állát a tenyerébe támasztva gondolkodott egy darabig, majd anélkül, hogy bármilyen elfogadható magyarázatot talált volna, a telefonért nyúlt. Egy csöppet sem lelkesítette a gondolat, hogy újból beszélnie kell Kurt Hermann-nal, de legalább telefonon intézhette a dolgot, nem kellett személyesen találkoznia vele. Elhatározta, hogy kizárólag a tényeket

közli vele, a feltételezéseit megtartja magának. Miközben a melléket tárcsázta, az órájára nézett, amely pontosan kettőt mutatott.

Tizennégy
2001. május 10., 14.00
A klinika bejárati lépcsőjén a Chevy Malibu felé haladva Joanna megpróbált természetesen lépkedni, annak ellenére, hogy úgy érezte, vészjósló tekintetek követik minden egyes mozdulatát. Deborah már a kocsiban volt, tisztán látta a vezetőülésen kirajzolódó sziluettjét. Mivel a munkanapnak még távolról sem volt vége, úgy döntöttek, hogy külön-külön távozva kevésbé keltenek feltűnést, mint ha együtt mennének el. Egyelőre úgy látszott, hogy minden simán megy. Deborah már eljutott a kocsihoz, és egyelőre őt sem állította meg senki. Joanna a jobb vállára akasztotta a táskáját, bal kezében pedig a kinyomtatott donorfájlt tartalmazó vastag borítékot szorongatta. Ahogyan lefelé haladt a lépcsőn, igencsak erőt kellett vennie magán, hogy ne kezdjen el szaladni. Ismét úgy érezte magát, mint a menekülő tolvaj, csak éppen ezúttal a lopott holmi is ott volt nála. Baj nélkül odaért a kocsihoz, megkerülte, és villámgyorsan beszállt.
- Tűnjünk innen! - adta ki idegesen az utasítást a barátnőjének.
- Jól néznénk ki, ha épp most úgy döntene, hogy nem indul be - tréfálkozott Deborah, miközben a slusszkulcsért nyúlt.
- Ilyet még viccből se mondj! - figyelmeztette Joanna, és hogy levezesse felgyülemlett feszültségét, vállon bokszolta. - Indulás!

Deborah gyorsan elfordította a kulcsot, sebességbe kapcsolt, és kitolatott a parkolóból.
- Akárhogyan is, de megcsináltuk - mondta, miután elindult a hosszú, kanyargó kocsibehajtón. - Ezért nyugodtan gratulálhatunk magunknak akkor is, ha a végeredmény merő csalódás.
- Majd akkor mondd, hogy sikerült, ha kint leszünk a kapun! - figyelmeztette Joanna.
- Lehet, hogy igazad van - értett egyet részben Deborah, és a kapu előtt az aszfaltra festett fehér betoncsíkhoz érve megállította a kocsit.
Joanna a lélegzetét visszafojtva töltötte azt a pár másodpercet, amely a megállás és a kapuszárnyak megmozdulása között eltelt.
Deborah megvárta, hogy elég nagy legyen a rés, újból gázt adott, és egy lendülettel áthaladt az alagúton, ki a klinika területéről.
- Nagyon izgultál? - kérdezte, miután látta, hogy barátnője addig merev tartása ellazul.
- Egész nap - vallotta be Joanna. Kinyitotta a borítékot, és elővette a kinyomtatott donorfájlt.
- Unatkozol? Olvasgatni akarsz? - kérdezte Deborah, miközben a Pierce Streetre kanyarodott.
- Támadt egy ötletem. Nagyon remélem, hogy egyet fogsz érteni velem - mondta Joanna, és óvatosan, nehogy a lapok széthulljanak, nekilátott átnyálazni őket, hogy megtaláljon kettőt.
- Annyira nagy az ötlet, hogy titok vagy hajlandó leszel elmondani? - érdeklődött kis idő múlva Deborah, miután hiába várta a folytatást.
Joanna elmosolyodott - anélkül, hogy szándékos lett volna, a gondolat félbehagyásával ugyanannak a kelle-

metlenségnek tette ki Deborah-t, amelyet neki kellett lépten-nyomon elszenvednie tőle. Úgy döntött, hogy kiélvezi a bosszút, és mindaddig nem szólalt meg, amíg a keresést befejezve a hátsó ülésre nem rakta a vastag papírköteget.
- Poilá! - mondta elégedetten, és úgy tartotta a két lapot, hogy jól lehessen látni őket.
Deborah fél szemmel az utat figyelve megnézte őket - a Joannától vett petesejtekből született két gyerek adatait tartalmazták. - Rendben. Most már csak azt mondd el, hogy mi a nagy ötlet!
- Mindkettő hét-nyolc hónapos, feltéve, hogy egyáltalán léteznek.
- Igen. És?
- Itt vannak a nevek, a címek, a telefonszámok - mondta Joanna. - Mi lenne, ha meglátogatnánk őket?
Deborah elképedve villantotta rá a tekintetét. - Viccelsz! - mondta aztán, a tekintetét újból előreszögezve.
- Mondd, hogy csak viccelsz!
- Szó sincs róla! - tiltakozott Joanna. - A te ötleted volt, hogy a lista esetleg hamisítvány, nem létező adatokból állították össze. Erre én azt mondom, hogy ellenőrizzük! Nem is kell messzire menni hozzá, az egyik cím itt van Bookfordban.
Deborah az út szélére húzódott - a Pierce és a Main Street sarkán voltak, ahonnan már jól lehetett látni a városi könyvtárat - üresbe kapcsolt, és odafordult Joannához: - Utálom, hogy ki kell ábrándítsalak, de csöppet sem tartom jó ötletnek, hogy megkeressük azokat az embereket. Az, hogy felhívjuk őket, még elmegy, de látogatásra ne is gondolj!
- Először odatelefonálunk, de ha léteznek a gyere-

kek, látni akarom őket! - jelentette ki határozottan Joanna.
- Erről eddig egyáltalán nem volt szó. Csak azt akartuk tudni, hogy lettek-e a petesejtjeinkből gyerekek, de látogatásról nem beszéltünk. Nem tartom egészségesnek, és biztos vagyok benne, hogy a szülők sem örülnének neki.
- Nem árulom el, hogy én vagyok a donor, ha esetleg amiatt aggódsz.
- Miattad aggódom - mondta Deborah. - Egy dolog tudni, hogy valahol létezik egy gyerek, aki tőled származik, és egészen más találkozni vele. Ostobaságnak tartom, hogy fölöslegesen ekkora érzelmi megrázkódtatásnak tedd ki magad.
- Nem okoz semmilyen megrázkódtatást sem - bizonygatta Joanna - Éppen ellenkezőleg - megnyugszom tőle.
- A kábítószeresek is ezt mondják, amikor hozzányúlnak az első adag heroinhoz. Ha a gyerekek léteznek, és megismered őket, akkor újból találkozni akarsz velük, ami senkinek sem jó.
- Nem tudsz lebeszélni róla - hárította el Deborah érveit Joanna, és a telefonját elővéve rögtön hívta is Mr. és Mrs. Harold Sard számát. Miközben a csöngéseket hallgatta, diadalmasan barátnőjére villantotta a tekintetét; már az a tény, hogy a készülék kicsöngött, azt bizonyitotta, hogy a szám valódi, nem kitalált.
- Mrs. Sard? - kérdezte, miután egy nő beleszólt a telefonba.
Igen. Kivel beszélek?
- Prudence Heatherly vagyok a Wingate Klinikáról - válaszolta Joanna. - Hogy van a kicsi?

- Jason? Remekül! Rettentő izgatottak vagyunk, nemrég kezdett el mászni.
- Már mászik! Ez csodálatos! - lelkesedett Joanna is.
- Tudja, Mrs. Sard, azért telefonálok, mert szeretnénk magunk is látni, hogyan fejlődik Jason. Megengedi, hogy egy kolléganőmmel kis időre fölkeressem?
- Természetesen! - felelte készségesen Mrs. Sard. - Ha maguk nincsenek, akkor most nem lennénk ilyen boldogok! Ez valóságos csoda! Olyan régen szerettünk volna már gyereket, és végre sikerült! Mikorjönnének?
- Úgy félórán belül, ha magának is megfelel.
- Remek. A kicsi nemrég ébredt fel az ebéd utáni alvásból, úgyhogy jó kedve lesz. Tudja a címet?
- Igen, de azért némi útbaigazítás nem árt-válaszolta Joanna.
Az útirány egyszerű volt: a Main Streeten balra kellett fordulni, bemenni egészen a központba, és a Rite-Smart gyógyszertár utáni első sarkon letérni ismét balra. A ház a hatvanas évek stílusában épült szinteltolásos épület volt, itt-ott erősen málladozó vakolattal és újrafestésre már régen megérett farészekkel. A meglehetősen szerény külsővel éles kontrasztot alkotva vadonatúj, csillogó, hintával és csúszdával egybeépített mászóka állt a ház mellett.
Deborah öreg, ütött-kopott Ford kisteherautó mögött állította le a kocsit, és rögtön megakadt a szeme a játékon.
- Hinta és mászóka egy hathónaposnak! Azt hiszem, az apuka kissé türelmetlen - állapította meg nevetve.
- A nő szerint már nagyon régen szerettek volna gyereket - válaszolta Joanna.
- Nem ilyen házra számítottam azoknál, akik meg

tudták fizetni a Wingate-et - mondta Deborah.
- Én sem, de ne felejtsd el, a meddőség annyira elkeserítő tud lenni, hogy sokan képesek mindenüket elzálogosítani, csak hogy megszerezzék a szükséges pénzt. Persze, ezért a házért még kölcsönt sem sokat kaphattak.
- Ami azt jelenti, hogy a nagy része ráment a beavatkozásra, és a kicsi ellátására alig maradt - mondta Joannával szembe fordulva Deborah. - Biztos, hogy tovább akarod csinálni? Elég lehangoló lehet odabent. Azt tanácsolom, forduljunk vissza. Hidd el, mindenkinek az lesz a legjobb!
- Látni akarom a gyereket - tartott ki makacsul az elhatározása mellett Joanna. - Bízzál bennem! Nem lesz semmi baj. - Kiszálltak az autóból, és együtt elindultak a bejárat felé. Deborah-nak nagyon óvatosan kellett lépkednie, hogy tűsarkai bele ne csússzanak a beton járda hasadékaiba. Így is megtörtént, hogy elveszítette a cipőjét, és le kellett hajolnia, hogy ki tudja szabadítani a résből.
- Tedd meg, hogy ha legközelebb lenyúlsz érte, behajlítod a térded! - mondta a második alkalommal Joanna. - Most már értem, miért akadt meg annyira Porter szeme rajtad az ivókútnál.
- Ez elképesztő! A féltékenységed egész egyszerűen nem ismer határt! -viszonozta a csipkelődést Deborah. Fölmentek a lépcsőn.
- Felkészültél? - kérdezte Deborah, ujját a csengő gombjára téve.
- Nyomd! - válaszolta Joanna. - Ne csinálj belőle nagyobb ügyet a kelleténél!
Deborah megnyomta a csengőt, amelynek már a vissz-

hangja is régen elhalt, amikor még mindig nem hallották, hogy bárki motoszkálna belülről az ajtóval.
- Szép kis fogadtatás!
- Ne légy ilyen szigorú! - szólt rá a barátnőjére Joanna.
A belső ajtó végre kinyílt, és a külső piszkos üvegén át egy laza otthoni öltözéket viselő, elhízásnak indult nőt pillantottak meg, fekete hajú csecsemővel a karján. Miután a külső ajtó is kinyílt, és már semmi nem akadályozta őket a látásban, mindkét nő szája elnyílt a döbbenettől. Deborah megtántorodott tűsarkú cipőjében, és csak a korlátot megmarkolva tudta visszanyerni az egyensúlyát.

Paul Saundersnek sokkal fontosabb dolgai lettek volna, mint hogy Kurt Hermann-nal találkozzék. Greg Lynchcsel úgy tervezték, hogy együtt boncolják fel a gazdaság bonctermében a frissen ellett koca ivadékait, de el kellett halasztani a dolgot, mert a biztonsági főnök annyira kitartó volt, hogy kénytelen volt engedni neki, főleg miután azt kérte, hogy a kapusházban találkozzanak, illetéktelen fülektől távol. Saunders ebből rögtön tudta, hogy komoly a dolog, de nem aggódott. Biztos volt Hermann képességeiben, és a diszkréciójában is, amelyért nagyon sok pénzt kapott.
Ahogy közeledett az alacsony épülethez, eszébe jutott az utolsó alkalom, amikor ott járt. Egy évnél is jóval régebben volt, az aneszteziológiai katasztrófa idején, és még mindig jól emlékezett arra, milyen határozottan és eredményesen cselekedett Hermann azért, hogy mielőbb elmúljon a válság.
Az ajtóhoz érve Saunders leverte cipőjéről a sarat,

amelyet a hosszú, havas tél után éledező, még erősen nedves parkban szedett össze. A biztonsági főnök puritánul berendezett szobájába belépve az íróasztalhoz húzott egy széket, és leült.
- Komoly biztonsági problémánk adódott - kezdte Hermann a rá jellemző csöndes, nyugodt hangon. Könyökét az asztalra támasztva a kezét összekulcsolta a levegőben, és hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, mutatóujjával az orvosra bökött, de ezt leszámítva nem látszott rajta semmilyen érzelem.
- Hallgatom - felelte Saunders.
- Két új alkalmazott állt ma munkába - folytatta a biztonsági főnök. - Georgina Marks és Prudence Heatherly. Feltételezem, hogy velük is elbeszélgetett, mielőtt fölvették őket.
- Természetesen! - mondta az orvos, és lelki szemei előtt egyből meg is jelent Georgina csábító domborulatokkal megáldott alakja.
- Utánanéztem, nem azok, akinek mondják magukat.
- Ezt fejtse ki bővebben, ha lehet!
- Másnak a nevét használják - mondta Hermann. - Georgina Marks és Prudence Heatherly is a bostoni körzetből való, de nemrég mindkettő meghalt.
Hogy hirtelen kiszáradt, reszelőssé vált torkát megnedvesítse, Saunders nagyot nyelt. - Valójában kik? - kérdezte. - Van valamilyen sejtése?
- Egyiküknek tudjuk a nevét: Deborah Cochrane - felelte a biztonsági főnök. - A kocsi, amellyel jöttek, az ő nevén van. A másikat nem ismerjük, de csupán idő kérdése, hogy rájöjjünk, kicsoda. A cím, amit megadtak, hamis, de megszereztük Deborah Cochrane valódi címét, és erős a gyanúm, hogy mindketten ott laknak.

- Gratulálok a gyors eredményhez - mondta Saunders.
- Azt hiszem, egyelőre korai - mondta Hermann. - Ugyanis van még valami.
- Hallgatom. - Az orvos kellemetlenül érezte magát, mert arra gondolt, hogy amilyen remekül végzi a dolgát, akár arra is rájöhetett, hogy vacsorázni hívta a Georgina álnevet használó nőt, és az visszautasította.
- Randy Porter fölfedezte, hogy a magát Prudence Heatherlynek nevező nőnek sikerült letöltenie és kinyomtatnia az egyik védett fájlt. Azt, amelyikben a donorok vannak felsorolva.
- Jóságos isten! - fakadt ki Saunders. - Hogy történhetett ez?! Az a majom megesküdött rá, hogy a fájljaim biztonságosak, lehetetlen hozzájuk férni.
- Nem értek annyira a számítógéphez, mint kellene, úgyhogy tőlem hiába kérdezi - felelte Kurt. - Randy szerint dr. Spencer Wingate segítségével történt, akit minden jel szerint elcsábítottak.
Saunderst annyira váratlanul érte a kijelentés, hogy meglepődésében erősen megmarkolta a szék peremét. Tisztában volt azzal, hogy Wingate talajvesztetté vált, de hogy ilyesmire is képes, azt nem feltételezte róla. - Hogyan segített neki?
- úgy, hogy hozzáadta a nevét azokéhoz, akik jogosultak a fájl használatára - válaszolta Hermann. - Ennyit tudtam kiszedni Porterből; ha agyonverem, sem kapok tőle értelmesebb magyarázatot.
- Rendben! - mondta elvörösödve Saunders. - Beszélek Spencerrel, és megpróbálom elejétől a végéig tisztázni a dolgot, amihez lehet, hogy kell a segítsége. Addig is, foglalkozzon a nőkkel, és legyen ugyanolyan

körültekintő, mint annál a szerencsétlen, halállal végződött altatásos esetnél, ha érti, mire gondolok. Nem szeretném, ha saját akaratukból elhagynák a klinika területét, sőt azt sem, ha bármilyen módon távoznának, a kinyomtatott fájlt pedig vissza akarom kapni! - Mire közlendője végére ért, már csak hajszál választotta el attól, hogy ordítson.
- Sajnos, mindketten elmentek - felelte a nyugalmát megőrizve Hermann. - Mihelyt tudomást szereztem a történtekről, azonnal megpróbáltam a nyomukra akadni és visszatartani őket, de úgy látszik, hogy mihelyt megszerezték a fájlt, azonnal távoztak.
- Találja meg őket, és szabaduljon meg tőlük! - adta ki a parancsot Saunders, és hogy a szavainak elég nyomatékot adjon, a mutatóujját mereven nekiszögezte a biztonsági főnöknek. - Nem akarom tudni, hogyan, de csinálja! Úgy, hogy senki, még csak véletlenül se hozza kapcsolatba őket a Wingate-tel.
- Az csak természetes - válaszolta Hermann. - És mivel már gondolkodtam is a dolgon, örömmel közölhetem, hogy megítélésem szerint elég könnyen a dolog végére lehet járni. Először is, birtokunkban van a cím, ami azt jelenti, hogy hamar utol tudjuk érni őket. Másodszor, nyilván ők is tisztában vannak azzal, hogy amit tettek, jogszabályokba ütközik, úgyhogy valószínűleg nem verik nagydobra, még akkor sem, ha esetleg félnek, és úgy érzik, hogy elkelne a segítség. Legalább az egyikük biztosan donor volt, amiből majdnem biztosan arra lehet következtetni, hogy inkább személyes érdeklődésből, mintsem valamilyen keresztes hadjárat résztvevőiként szerezték meg a fájlt. Mindez azt jelenti, hogy bár komoly behatolás történt, ha elég gyorsan

cselekszünk, elejét tudjuk venni a súlyosabb következményeknek.
- Akkor rajta! Még ma éjjel zárják le az ügyet! Ha nem, akkor attól tartok, hogy komoly fejfájást okozhat ez a két némber!
- Már intézkedtem. Megyünk Boston-ba - mondta Hennann, és miközben felálltak, úgy vette elő az íróasztala középső fiókjából a hangtompítóval ellátott Glockját, hogy Saunders is lássa. Csupán annyit akart jelezni vele, hogy a helyzet valóban súlyos, de a válasz, amelyet az orvostól kapott, minden várakozását felülmúlta. Ahelyett, hogy úgy tett volna, mintha nem látná, Saunders afelől érdeklődött, nincs-e egy másik revolvere, amelyet kölcsön tud adni. Hermann boldogan teljesítette a kérését. Remélte, hogy a Spencer Wingate által okozott problémát az orvos maga fogja kiküszöbölni. Rossz, számtalan veszélyt magában hordozó, és ezért mindenképpen felszámolandó helyzetnek tartotta ugyanis, hogy egyszerre két, egymással szemben álló parancsnoka van.

Joanna még mindig remegett a megdöbbenéstől, és úgy érezte, hogy Deborah is hasonló traumát él át. Mrs. Sard a nappaliba vezette, és ragaszkodott ahhoz, hogy kávéval is megkínálja őket. Joanna egy kortyot sem ivott - a ház olyan mocskos volt, hogy nem mert hozzáérni a csészéhez. Egyhetes, odaszáradt joghurtnak látszó ételmaradék volt szétkenve a heverőn nem messze attól a helytől, ahol ült, és akármerre nézett, hanyagul szanaszét dobált játékokat és piszkos ruhákat látott. A levegőt mosatlan pelenkák tették majdnem elviselhetetlenül bűzössé. A konyhában, ahová a nappaliba me-

net Joanna ugyancsak be tudott pillantani, ki tudja, mióta várakoztak egymás hegyén-hátán a mosatlan edények.
Mrs. Sard megállás nélkül beszélt, főleg a babáról, aki a látogatás nagy része alatt úgy kapaszkodott belé, mint egy kis állat az anyjába. A nő annyira örült a váratlan látogatásnak, hogy Joannának úgy tetszett, ki van éhezve a társaságra.
- A baba tehát egészséges? - kérdezte Deborah, kihasználva a lehetőséget, hogy Mrs. Sard lélegzetvételnyi szünetet tartott.
- Nagyon! - felelte elégedetten az asszony. - Csak nemrég állapítottak meg nála egy kis szenzorineurális halláskárosodást.
Joannának fogalma sem volt, hogy mi lehet az a szenzorineurális halláskárosodás, úgyhogy - csupán a tekintetével - megkérdezte Deborah-t.
- Olyan süketség, amelyet a hallóideg betegsége okoz - magyarázta a barátnője.
Joanna bólintott ugyan, mintha értené, de még mindig nem volt biztos abban, hogy valóban érti. Mégsem feszegette tovább a kérdést. A kezére nézett, és látva, hogy remeg, gyorsan rárakta egyiket a másikra. Ez szerencsére segített, de csak külsőleg. Jobban nem lett tőle, és egyetlen vágya volt csupán, hogy minél előbb kikerüljön a házból.
- Mit mondjak még erről a kis tündérről? - kérdezte Mrs. Sard, és büszkén lehámozva a válláról, a térdére ültette a gyereket.
Joannának tetszett a kicsi, helyesnek találta, mint minden babát, de úgy érezte, hogy tisztán még vonzóbb lenne. Rugdalózójának az egész eleje mocskos volt, a

haja is piszkos, és odaszáradt gabonapehely-darabkák pettyezték az arcát.
- Azt hiszem, mindent megtudtunk, amire kíváncsiak voltunk - válaszolta Deborah, és felállt, Joanna pedig hálásan, pillanatnyi késlekedés nélkül követte a példáját.
- Még egy kis kávét? - érdeklődött egészen pici megbántottsággal a hangjában Mrs. Sard.
- Azt hiszem, már így is visszaéltünk a vendégszeretetével - hárította el a kínálást Deborah, és hiába próbált erősködni az asszony, nem hagyta meggyőzni magát.
Mrs. Sard tehát, ha vonakodva is, kikísérte vendégeit, és az ajtóban maradt azután is, hogy elindultak lefelé a lépcsőn. Miután beszálltak a kocsiba, csak Deborah nézett vissza, és látta, hogy az asszony a csuklójánál fogja a baba kezét, és integet vele.
- Menjünk innen! - mondta Joanna azonnal, mihelyt becsukták maguk mögött az ajtót. Szándékosan nem nézett a baba felé.
- Éppen azon vagyok - válaszolta Deborah, és hátramenetbe kapcsolva tolatni kezdett.
Néhány percig egyikük sem szólalt meg - örültek, hogy egyre távolabb kerülnek a háztól.
- Borzalmas! - törte meg végül Joanna a hosszúra nyúló csöndet.
- Nem hiszem, hogy akadna bárki is, aki mást mondana - felelte Deborah.
- Az egészben talán az a legelképesztőbb, hogy a nő úgy viselkedik, mintha sejtelme sem lenne róla.
- Talán tényleg nincs, ha pedig mégis, akkor valószínűleg olyan régen, annyira vágyott már a kicsire, hogy

nem törődik vele. A terméketlen párok néha úgy elkeserednek, hogy olyasmit is vállalnak, amire más semmi szín alatt sem lenne hajlandó.
- Rögtön észrevetted? - kérdezte Joanna.
- Hát persze! Majdnem leestem a verandáról - válaszolta Deborah.
- Mi volt az, ami kétségtelenné tette, hogy miről van szó?
- Az egész úgy, ahogy volt. De ha muszáj választani, akkor azt mondanám, hogy a homloka fölötti ősz tincs volt a legárulkodóbb. Azt hiszem, az ilyesmi meglehetősen szokatlan egy hathónapos gyereknél, és drámaian is hat.
- Figyelted a szemét? - érdeklődött Joanna, és megborzongott, mintha fázna.
- Hogyne! Az egyik nagybátyám huskyjánál láttam ehhez hasonló, és még ennél is nagyobb színkülönbséget.
- Nem tudom elfogadni a gondolatot, hogy talán az én petesejtemből lett az első emberi klón.
- Tökéletesen megértelek - felelte Deborah. - Meg kell mondjam, engem az is nagyon zavar, hogy ki csinálta, és kit klónozott. Érzésem szerint Paul Saunders nem tartozik azok közé, akikről feltétlenül másolatot kellene csinálni. Az, hogy önmagát klónozta, azt jelzi, hogy önzőbb, önteltebb és arrogánsabb, mint amilyennek hittem, bár biztos vagyok abban, hogy ha a szemére hánynánk a történteket, azt felelné, hogy a tudomány vagy az emberiség érdekében tette, esetleg kitalálna valamilyen más, hasonlóan nevetséges indokot.
- Csak egy dolog vigasztal. Hála istennek, semmi nincs belőlem abban a gyerekben - jelentette ki Joanna.

Olyan súlyos megrázkódtatás érte, hogy egyelőre képtelen volt túllépni a személyes megfontolásokon, és szélesebb összefüggésekben szemlélni a dolgot.
- Utálom, hogy ezt kell mondanom, de valószínűleg nincs igazad - válaszolta Deborah. - A mitokondriális DNS a petesejttől származik, következésképpen a gyerek tőled kapta a mitokondriumát.
- Nem kérdezem meg, mi az! - jelentette ki elszántan Joanna. - Nem vagyok rá kíváncsi, mert nem akarom tudomásul venni, hogy bármi lehet belőlem abban a gyerekben.
- Most legalább tudjuk, miért csak olyan kevés petesejted lett jó. A magátültetéses klónozásnak ez az egyik velejárója. Ugyanakkor az eredmény jobb, mint azoké, akik Dollit, a bárányt klónozták - magyarázta Deborah. - Ha jól emlékszem, náluk nagyjából kétszáz sikertelen kísérlet előzte meg az egy eredményest, nálad pedig négyszáznál kevesebbre jut négy.
- Ez vicc akart lenni?! Mert ha annak szántad, hát bizony nem sikerült valami jól - háborgott Joanna.
- Komolyan beszélek. Valamit sikerült megoldaniuk, amit másoknak nem. A statisztikájuk nagyjából kétszer olyan jó.
- Ne várd, hogy dicsérjem őket! Hányingerem van ettől az egésztől. Bárcsak ne láttam volna azt a gyereket!
- Ne is számíts arra, hogy azt mondjam, én figyelmeztettelek, előre megmondtam, hogy ez lesz belőle! A világért sem lennék annyira szívtelen.
Joanna akaratlanul is elmosolyodott; bármennyire fel volt dúlva, Deborah-nak megint sikerült jobb kedvre derítenie.

- Lenne azonban egy javaslatom. A kérdés csak az, hogy képes vagy-e megcsinálni.
Joanna várta, hogy a barátnője folytassa, de hiába, úgyhogy néhány másodperc múlva türelmetlenül kifakadt: - Mondd már, az isten áldjon meg!
- Arra gondoltam, meg kellene nézni a másik gyereket is, hogy lássuk, igazak-e a félelmeink.
Csönd telepedett közéjük, Joanna az ötleten gondolkodott.
- Ettől rosszabb már nem lesz. A nagy, igazi sokkon már túl vagyunk - folytatta kis idő múlva Deborah. - Segíthet ugyanakkor eldönteni, hogyan tovább, mit tegyünk, ha egyáltalán tenni akarunk ezzel az egésszel kapcsolatban valamit. Ezt a kérdést ugyanis eddig gondosan megkerültük.
Joanna bólintott, tudta, hogy Deborah-nak ebben tökéletesen igaza van. Nemcsak nem beszéltek arról, mit tegyenek, ő maga szándékosan kerülte még azt is, hogy gondoljon rá. A médiát leszámítva, amely minden bizonnyal reflektorfénybe állítja őket, kinek mondhatták volna el a dolgot? A gond ott kezdődött, hogy törvénytelen eszközökkel szereztek információt. Joanna keveset értett a joghoz, de azt tudta, hogy bűnös módon nyert bizonyíték nem használható fel senki ellen. Ráadásul fogalma sem volt arról, hogy Massachusetts állam törvényei tiltják-e emberek magánklinikán történő klónozását.
- Rendben van! - szánta rá végül magát a válaszra. - Próbáljuk meg, de ha a hely ugyanolyan, mint az első, ne menjünk be!
A második családot Websternek hívták, és jó néhány mérfölddel közelebb lakott Bostonhoz, mint Book-

fordhoz.
Miután felhívta, és a készülék több mint ötször kicsöngött, Joanna éppen meg akarta szakítani a hívást, de az utolsó pillanatban egy sietéstől elakadó női hang beleszólt a készülékbe.
A beszélgetés Mrs. Websterrel csaknem pontosan olyan volt, mint amilyet Mrs. Sarddal folytattak, azzal a különbséggel, hogy Mrs. Webster erősen zihált. Mint elmagyarázta, éppen fiirdette Stuartot, amikor a telefon megszólalt, és mivel nem hagyhatta magára, gyorsan meg kellett törülnie, berakni a kiságyba, aztán rohanni, hogy még a készülékhez érjen. Nagyon örült annak, hogy meg akarják látogatni, és pontosan elmagyarázta, hogyan jutnak el hozzájuk.
- Legalább a gyerek tiszta lesz - mondta Joanna, miközben elrakta a telefont.
Félórával később megálltak egy ház előtt, amely tökéletes ellentéte volt Sardékénak. Websterék közepes méretű, téglából, gyarmati stílusban épült udvarházban laktak, amelynek masszív kéményei úgy nyújtóztak az égre, mint a földből feltörő friss hajtások. A két nő elégedetten nézte a házat, és az ápolt, gondozott kertet. A szépen nyírt pázsitból bimbózó magnóliák és sombokrok emelkedtek ki több helyen.
- Dr. Saunders elég eklektikus, ami a nevelőszülök kiválogatását illeti - állapította meg Deborah.
- Gyere! - biztatta Joanna. - Mielőbb essünk túl rajta!
Kissé idegesen indultak el a bejárathoz vezető járdán. Egyikük sem tudta biztosan, mit vár a látogatástól, ugyanakkor lemondani sem akart róla. Az ajtóhoz érve Joanna nyomta meg a csengőt.

Ahogyan megpillantották, azonnal biztosak voltak mind a ketten, hogy a második gyerek is Paul Saunders klónja. Pontosan olyan volt, mint Sardéké, ugyanazzal a fehér tinccsel a homloka fölött, ugyanolyan többszínű szivárványhártyával, széles orral.
Mrs. Webster nagyon kedves volt, akárcsak Mrs. Sard, de kevésbé lázasan - nyilván nem volt úgy kiéhezve a társaságra, mint az utóbbi. Szívélyesen beljebb invitálta őket, de a két nő köszönte szépen, inkább maradt a küszöbön.
Mivel Joannának az első megrázkódtatás után volt elég ideje, hogy érzelmileg rendbejöjjön, a Mrs. Websterrel folytatott rövid beszélgetésből jobban ki tudta venni a részét, mint abból, amelyre Sardéknál sor került. A gyerek számára sokkal megfelelőbb, kellemes környezet is hozzájárult ahhoz, hogy könnyebben élte meg a második szituációt. Kíváncsiságból megkérdezte, hogy van-e hallási zavara a kicsinek, és a válaszból úgy tetszett, hogy nála is ugyanaz a gond jelentkezett, mint Sardék babájánál.
Miután eljöttek Webster éktől, hosszú ideig hallgattak, mindketten próbálták rendbe rakni a gondolataikat. Deborah szólalt meg először, de ő is csak akkor, amikor már az autópályán jártak: - Nem akarom a végtelenségig ugyanazt ismételni, de most már te is látod, miért voltam annyira csalódott amiatt, hogy nem tudtunk hozzáférni a kutatási anyaghoz. A megérzésem azt súgja, hogy a Wingate-en valami nagyon csúnya dolgot művelnek, és a klónozás csupán a jéghegy csúcsa. Amilyen nagyképű, arrogáns alak dr. Saunders, nem hiszem, hogy bármitől visszariadna.
- Emberek klónozása önmagában is elég szörnyű.

- Nem hiszem, hogy emiatt Saundersnek és a többieknek bármi bajuk esne. Sőt, ha a sajtó megtudná és szétkürtölné a dolgot, nagy valószínűséggel megrohannák őket a gyerekre áhítozó, terméketlen házaspárok.
- Most mit mondjak? Mindent elkövettem a szerverszobában, amit tudtam. Több nem tellett tőlem - védekezett Joanna.
- Nem vádollak.
- De igen!
- Na jó, kicsit talán igen - ismerte el Deborah. - De csak azért, mert idegesít, hogy tehetetlen vagyok.
Újból elhallgattak, hosszú ideig csak a motor duruzsolása hallatszott.
- Állj! - kiáltott fel hevesen Deborah, miután a távolban már feltűnt Boston. - A klónozás miatti megdöbbenésünkben teljesen megfeledkeztünk a petesejtekről!
- Ezt hogy érted? - kérdezte az erős hangtól kissé riadtan Joanna.
- Arra gondolok, hogy mennyi petesejtet nyertek tőled - válaszolta Deborah. - Hogyan lehetett több száz, hacsak... - nem fejezte be a mondatot, és rémült arccal meredt maga elé.
- Hacsak?! - szólt erélyesen Joanna, mivel a szokásosnál is jobban idegesítette, hogy a barátnője elkezdett valamit, aztán félbehagyta.
- Nézd meg a donorfájlt - folytatta izgatottan Deborah - találsz-e mást is a listában, aki több száz petesejtet adott!
Joanna ültében kitekeredve magához vette a hátsó ülésről a nehéz paksamétát, és az ölébe kiterítve nekilátott átlapozni. - Elég sokat - mondta kis idő múlva. -

Akad olyan is, akit meg sem közelítek. Anna Alvareznek hívják, és négyezer-kétszázöt petesejtet vettek tőle.
- Viccelsz!
- Szó sincs róla! Itt egy másik sokezres: Marta Arriga. A harmadik! Maria Artiavia.
- Spanyolosan hangzik mind - állapította meg Deborah.
- Igen. Ezt hallgasd meg! Mercedes Avila állítólag nyolcezer-hétszázhuszonegy petesejtet adott.
- Nézz utána, hogy mindegyiken hajtottak-e végre beültetést, mint a te petesejtjeiden!
Joanna lapozott egyet Mercedes Avila fájljában, és végigfuttatta mutatóujját a hosszú, sűrűn nyomtatott oszlopon. - Úgy látszik, igen - felelte.
- Nagy valószínűséggel magátültetéses klónozáshoz kellettek tehát - állapította meg Deborah. - Mindegyik mellett Paul Saunders neve van?
- A legtöbb után igen, de egy részüknél Sheila Donaldsoné.
- Gondolhattam volna! Együtt dolgoznak. Általában is sok a spanyol név, vagy csak az A-nál van annyi véletlenül? - kérdezte Deborah.
Hogy ellenőrizze, Joanna alaposan végignézte az iratköteget. - Általában is eléggé sok van - mondta néhány perccel később - és mindegyik több ezer petesejtet adott.
- Talán itt rejlik a magyarázata a nicaraguai kapcsolatnak.
- Mire gondolsz?
- A petefészekben embrionális korban van a legtöbb pete - magyarázta Deborah. - Néhány éve olvastam va-

lahol, hogy az embrionális fejlődésnek van egy pontja, amikor a női embrióban hét-nyolcmillió petesejt is található. Születéskor azonban már csak egymillió, a pubertáskorra pedig a számuk három-négyszázezerre csökken. Olyan torz elméjű emberek, mint amilyen Paul Saunders és Sheila Donaldson is lehet, képesek lehetnek arra, hogy élő aranybányaként használják a női embriót.
- Nagyon nem tetszik, amit mondasz - szólt közbe Joanna.
- Nekem sem, de sajnos, könnyen elképzelhető, hogy igaz. Lehetséges, hogy a nicaraguai nők hagyják, hogy megtermékenyített petesejtet ültessenek beléjük, aztán húsz héttel később kivegyék az embriót azért, hogy sejttermelésre használják.
Joanna nem válaszolt, az undortól meg-megrázkódva bámult ki az oldalablakon. Amit Deborah-tól hallott, az a nők felhasználása, az emberi élet szentségének megcsúfolása miatt legalább olyan borzalmas volt, mint a klónozás. Nem kis erőfeszítés árán sikerült csak visszafojtania feltörni készülő érzelmeit, közben azon kapta magát, hogy azt szeretné, ha soha, semmilyen köze sem lett volna a Wingate Klinikához. Attól, hogy donorként kapcsolatba került vele, úgy érezte, mintha cinkosként részt vállalt volna az ott folyó üzelmekben.
- A legnagyobb gond az egésszel az, hogy ha valóban így csinálják, akkor az teljesen törvényes. a közönséggel való kapcsolatuk szempontjából lehet, hogy végzetes egy termékenységi gondok kezelésére szakosodott klinika számára, de jogilag senkit nem lehet felelősségre vonni mindaddig, amíg a nők önként vállalják a dolgot.

- Az ő esetükben már az is kényszernek számít, hogy fizetnek nekik! - csattant fel Joanna. - Ezek a szerencsétlenek egytől egyig szegények, egy elmaradott, harmadik világbeli országból valók!
- Higgadj már le! - figyelmeztette Deborah. - Azt hittem, beszélgetünk, megpróbálunk a végére járni egy meglehetősen zűrös dolognak.
- Nem szükséges lehiggadnom! Mi volt az a dolog a petesejtemmel kapcsolatban, amit elkezdtél, de nem fejeztél be? Utálom, amikor elkezdesz, és abbahagysz valamit.
- Elnézést kérek! A nicaraguai kapcsolat elterelte róla a figyelmemet. Arra gondoltam, hogy ilyen sok petesejtet csak úgy nyerhettek tőled, ha kivették a petefészkedet.
Joanna hátrahőkölt, mintha Deborah hatalmas pofont kevert volna le neki, és meg kellett ráznia a fejét, hogy a szédülése elmúljon, képes legyen ismét gondolkodni. Amikor a beszédkészségét is visszanyerte, első dolga az volt, hogy remegő hangon megkérje Deborah-t, ismételje meg, amit mondott, mert nagyon valószínű, hogy nem pontosan értette.
Deborah oldalra fordulva gyors pillantást vetett rá, miután megérezte a hangján, hogy nagyon kevés választja el az érzelmi összeomlástól. - Csak hangosan gondolkodtam - magyarázta. - Akármit mondok is, ne veszítsd el a fejed!
- Jogom van hozzá, hogy elveszítsem és kiboruljak, ha azt állítod, hogy kivették a petefészkemet - felelte lassan, látszólag teljesen összeszedetten Joanna.
- Próbáld meg, találj ki jobb magyarázatot a rengeteg petesejtre! - ajánlotta Deborah. - Gondold azt,

hogy ötletrohamon veszel részt, és meg kell oldani egy kérdést, amellyel kapcsolatban nagyon kevés a konkrét, megbízható információ!
A biztatás hatott, Joanna összeszedte magát, és megpróbált kitalálni egy másik magyarázatot, de mivel a középiskola elvégzése óta nem foglalkozott biológiával, az emberi szaporodás témakörébe vágó tudását pedig jórészt a lánymosdókban folytatott beszélgetések során szerezte, egyetlen épkézláb ötlet sem jutott az eszébe.
- Tudomásom szerint a legtöbb petesejt, amit eddig petefészek-túlstimulálással nyerni tudtak, húsz körül volt - folytatta Deborah. - Ahhoz tehát, hogy több százat nyerjenek, szerintem valamilyen petesejtszövetkultúra szükséges.
- Lehetséges petesejteket tenyészteni? - kérdezte Joanna.
Deborah vállat vont, és csak azután válaszolt: - Őszintén szólva fogalmam sincs róla - molekuláris, és nem sejtbiológiával foglalkozom - de elképzelhetőnek hangzik.
- Milyen következménye lehet annak, ha kivették az egyik petefészkemet?
- Nézzük csak! - mondta Deborah, és olyan arcot vágott, mintha erősen törné a fejét. - Mivel a tüszőhormon-termelésed a normális felére esik vissza, a tesztoszteron-szinted relatíve megduplázódik, ami azt jelenti, hogy valószínűleg szakállad nő, a melleid visszafejlődnek, és megkopaszodsz.
Joanna némán, és ha lehet, az addiginál is rémültebben nézett a barátnőjére.
- Hé, csak vicceltem! - kiáltott rá Deborah. - Nevet-

ned kellene!
- Sajnos, nem érzem annyira mulatságosnak, amit mondtál.
- Az igaz ság az, hogy ha van hatása, az akkor is nagyon csekély - mondta komolyra váltva Deborah. - Lehet, hogy statisztikai értelemben némileg csökken majd a termékenységed, mert csak egy petefészekben fog végbemenni a peteérés, de őszintén szólva ebben sem vagyok biztos.
- Ha így is van, akkor is szörnyű belegondolni abba, hogy ellopták az egyik petefészkemet - jelentette ki a korábbinál nem sokkal jobb hangulatban Joanna. - Olyan, mintha megerőszakoltak volna, vagy talán annál is rosszabb.
- Tökéletesen egyetértek - felelte Deborah.
- Miért csak tőlem, és tőled nem?
- Ez is jó kérdés. Szerintem azért, mert én nem hagytam, hogy elaltassanak. Ahhoz, hogy valakinek kivegyék a petefészkét, nem elég egy ultrahang-vezérlésű tű, minimum laparoszkópiát kell csinálni.
Joanna egy pillanatra behunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak ne engedte volna, hogy az orvosi beavatkozásoktól való félelme elhatalmasodjon rajta, és megfogadta volna Deborah tanácsát, amikor arról volt szó, hogy a beavatkozást altatással vagy helyi érzéstelenítéssel hajtsák-e végre.
- Eszembe jutott valami! - mondta Deborah.
Joanna nem válaszolt - megfogadta magában, hogy erős lesz, és bármennyire érdekli is a dolog, nem kérdez rá.
Majdnem két percet tettek meg csöndben, mielőtt Deborah rákérdezett: - Nem érdekel?

- Csak akkor, ha magadtól elmondod - válaszolta Joanna.
- Ha be tudjuk bizonyítani, hogy kivették a petefészkedet, akkor talán fel lehet lépni ellenük. Nem állítom, hogy kivették, de ha igen, akkor van rá lehetőség, hogy jogi úton támadjuk meg őket. Arra gondolok, hogy ha valakitől a beleegyezése nélkül elveszik a petefészkét, akkor az kimeríti az előre megfontoltan elkövetett testi sértés és a szándékos károkozás fogalmát, márpedig mindkettő bűncselekménynek számít.
- Rendben. És hogy lehet azt bizonyítani? - kérdezte a legcsekélyebb lelkesedés nélkül Joanna. - Felnyitnak, és belém néznek? Köszönöm, abból inkább nem kérek!
- Nem hiszem, hogy fel kellene nyitni hozzá - felelte Deborah. - Nagyon valószínű, hogy ultrahanggal is meg tudják állapítani. Azt javaslom, hogy hívd fel Carltont, mondj el neki annyit, amennyi feltétlenül szükséges, és kérd meg, hogy segítsen kideríteni, nem hiányzik-e az egyik petefészked!
- Egy kicsit fura, hogy épp Carltont javaslod - jegyezte meg Joanna.
- Az isten szerelmére, nem arra biztatlak, hogy menj feleségül hozzá! - tiltakozott Deborah. - Egyszerűen csak azt bátorkodtam javasolni, hogy használd ki a helyzetet. A szigorló orvosok ismerik egymást, nagy, összetartó családot alkotnak. Biztos vagyok benne, hogy gond nélkül el tud intézni egy ultrahangos vizsgálatot.
- Három napja itthon vagyok, és még egyszer sem hívtam fel. Lelkiismeret-furdalásom támad, ha arra gondolok, hogy csak a szükség visz rá, az, hogy segít-

séget akarok kérni tőle.
- Jaj, ne! Úgy látszik, a houstoni neveltetésed hatása tartósabb, mint gondoltam, még nem sikerült teljesen kiirtani. Hányszor mondjam még, hogy a férfiakat ugyanúgy ki lehet használni, ahogyan ők kihasználják a nőket. Ezúttal nem az lesz a feladata, hogy szórakoztasson, hanem hogy elvigyen egy ultrahang-vizsgálatra. Nagy dolog!
Joanna gondolatban megpróbálta lepörgetni a Carltonnal folytatandó beszélgetését. Jól tudta, hogy egyáltalán nem lesz az olyan könnyű, mint amilyennek Deborah megpróbálja beállítani, ugyanakkor meg akart bizonyosodni arról, hogy belenyúltak-e a testébe, megváltoztattak-e benne valamit a hozzájárulása, sőt, a megkérdezése nélkül.
- Rendben van - felelte hosszas gondolkodás után, és a telefonjáért nyúlt. - Felhívom.
- Okos kislány - állapította meg elégedetten Deborah.

Tizenöt

2001. május 10., 18.30

A Louisburg Square a Beacon Hill tetején volt, és a legkönnyebben a Mount Vemon Streeten fölmenve és balra kanyarodva lehetett elérni. A szó szoros értelmében nem is tér volt, hanem hosszú, keskeny téglalap, amelyet zsalugáteres ablakú, vörös téglából épült házak szegélyeznek. A tér közepét itt-ott kitaposott, csenevész füvű, de magas kovácsoltvas kerítéssel körülvett park foglalta el, amelyben néhány dús lombú, a nagy szilfavészt csodával határos módon túlélő szilfa is terpeszkedett. A bekerített rész két végét bokrok foglalták el, és mindegyiknek jutott egy-egy közparkokban gya-

kori, jellegtelen kőfaragvány is.
Kurt annak ellenére, hogy nem igazán ismerte Bostont, az egyirányú utcákkal teli Beacon Hill pedig végképp új volt a számára, gond nélkül megtalálta a kis teret. Ezzel azonban a feladatnak csak az első, és könnyebbik részét oldotta meg, amely után egy sokkal nehezebb következett, éspedig a parkolás. A téren minden parkolóhelynél feltüntették, hogy magántulajdonban van, és mellette ott volt a figyelmeztetés is, hogy aki illetéktelenül igénybe veszi, annak a kocsiját elvontatják. Kurt nem akarta, hogy vele ez megtörténjen.
A Wingate Klinika egyik megkülönböztető jelzés nélküli fekete, a biztonságiak által használt furgonjával érkezett, amelynek a hátulján jól zárható csomagtér volt. Ebben nemcsak azok az eszközök fértek el kényelmesen, amelyekről úgy gondolta, hogy esetleg szüksége lesz rájuk, hanem bőven maradt hely az esetleges, az együttműködésre nem igazán hajlandó utasoknak is.
Kurtnak, amikor elindult, nem volt pontos terve, csupán azt tudta, hogy akármilyen áron is, de visszaviszi a két nőt a klinikára. Úgy döntött, hogy megkeresi őket, aztán improvizál, azt teszi, amit az adott pillanatban éppen a legjobbnak lát. Egyelőre a terep felderítésénél tartott, és már harmadszor hajtott körbe a téren. Az épületet már az első alkalommal megtalálta - az első volt a tér jobb felső sarkában. Elég alaposan megnézte, hogy tudja, négyemeletes, és a manzárdablakokból ítélve részben be van építve a tetőtere. Hogy alagsora van-e, azt nem tudta megállapítani. A háznak egyetlen bejárata volt a tér felőli frontján, amelyhez öt lépcsőfokon lehetett feljutni. Feltételezte, hogy hátul is van egy ajtó,

de nem tudott megbizonyosodni róla, mert egy téglafal egészen az első emeletig eltakarta a hátsó frontot.
A második szemleút során azt mérte fel, hogy menynyire mozgalmas a környék. Mivel meglehetősen sok helyen folyt tatarozás, szép számban látott munkásokat és munkagépeket. A téren elég sok gyerek játszott, négy-öt évestől tizenegy-tizenkét évesig, gondozónőik pedig részben rájuk figyeltek, részben belemerültek a beszélgetésbe.
Most, a harmadik úton azt akarta eldönteni, hogy hol hagyja a kocsit. Az építőmunkások többsége már végzett, és elindult haza, úgyhogy szabad hely volt elég. Hermann végül úgy döntött, hogy az idegeneknek a parkolást megtiltó táblák ellenére a tér Mount Vernon Street felé eső végét választja, és körbekerülve félrehúzódott egy kerítés mellé. Úgy választotta meg a helyet, hogy ki se kelljen szállnia, jobbra fordulva a volán mögül is tisztán lássa az épületet.
Egyetlen dolog aggasztotta csupán, az, hogy még nem látta a Chevy Malibut. Útközben gondosan memorizálta a rendszámot, attól nem tartott, hogy esetleg összetéveszti egy másik, hasonló járművel. Arra számított, hogy megpillantja, miközben áthajt a téren, vagy valamelyik közeli utcában, de csalódnia kellett.
Annak ellenére, hogy az adrenalinszintje jócskán megemelkedett, Hermann külsőleg teljesen nyugodt volt. Tapasztalatból tudta, mennyire veszélyes hagyni, hogy feladatteljesítés közben magával ragadja az izgalom, és szándékos lassúsággal, módszeresen cselekedett, hogy elkerüljön minden hibát. Eközben természetesen arra is ügyelt, hogy éberszége pillanatig se lankadjon, és mihelyt alkalom kínálkozik rá, villámgyorsan le

tudjon csapni, mint az áldozatát látszólag közömbösen leső kígyó.
A háta mögé nyúlva Hermann elővette a Glockját, újból ellenőrizte a tárat, majd miután elégedetten visszadugta a fegyvert a tokba, a lábikrájára szíjazott tőrt is megnézte, hogy nem csúszott-e el. A jobb nadrágzsebében jó néhány pár vékony műanyag kesztyű lapult, a balban egy símaszk. A kabátja jobb zsebében zárnyitó szerszámok voltak, amelyeknek a kezelését kitartó gyakorlással jól elsajátította, a balban pedig erős altatóval feltöltött oltópisztolyok.
Miután csaknem fél órát várakozott a kocsiban, Hermann úgy döntött, hogy elérkezett az idő a cselekvésre. A tér addigra jóval csöndesebbé vált, mint amilyen érkezésekor volt, de nem annyira, hogy bárki felfigyelt volna rá, mint idegen, oda nem való személyre. Kiszállt a furgonból, gondosan bezárta, és még egyszer lazán körbepillantva elindult a Louisburg Square 1. számú ház felé.
A kocsikulcsot maga elé tartva ment föl a bejárati lépcsőn, és a kezében szorongatva, mintha váratlan gondja támadt volna az ajtóval, betörőszerszámaival nekilátott kinyitni a zárat. Tovább tartott, mint gondolta, de a cilinder végül megadta magát, és a klinika biztonsági főnöke anélkül, hogy hátranézett volna, belépett az épületbe.
Ahogy az ajtót becsukta maga mögött, a téren játszó gyerekek hangja azonnal elhalt. Hermann sietség nélkül elrakta a szerszámait, és elindult a lépcsőn. Még mielőtt nekilátott volna az ajtót kinyitni, megnézte a kapucsengő tábláját, és tudta, hogy Deborah Cochrane és Joanna Meissner a harmadik emeleten lakik. Feltéte-

lezte, hogy Joanna Meissner azonos Prudence Heathervvel, de ezt még ellenőriznie kellett.
Ahogy fölfelé haladt, Hermann izgatottsága minden egyes lépcsőforduló után erősebb lett. Élvezte, amit csinál, őszintén örült a rá váró feladatnak. Lelki szemeivel látta Georgina Marksot undorító, provokatív öltözékében. Élve akarta elkapni, és már alig várta, hogy kettesben maradjon vele a házában a klinika területén.
A harmadik emelethez közeledve műanyag kesztyűt húzott, és anélkül, hogy kihúzta volna a tokból, megmarkolta a revolvert. Bal kezét fölemelve már éppen kopogni akart, amikor meghallotta, hogy a földszinten nyílik a bejárati ajtó. Hermann egy pillanatra sem esett pánikba, amint az egy nála kevésbé tapasztalt emberrel könnyen előfordulhatott volna. A korláthoz lépett, és lenézett. Remélte, hogy a nők érkeztek haza, de csalódnia kellett - egy magányos férfi ballagott fölfelé lassan, az egész napi, feltehetően hivatali munkától fáradtan. Az alakját nem lehetett látni, csak a korlátot markoló kezét és néha a lábát.
Hermann minden eshetőségre felkészült, többek között arra is, hogy ha a férfi fölmegy a harmadik emeletig, akkor elsiessen mellette, mintha fentről jönne, de szerencsére erre nem volt szükség. Az illető megállt a másodikon, és miután bement a lakásába, újból teljes csönd támadt.
Hermann várt néhány másodpercig, hogy teljesen biztos lehessen a dolgában, majd visszament az ajtóhoz, és bekopogott: olyan erősen, hogy a lakók, ha otthon vannak, meghallják, de nem annyira hangosan, hogy mások is felfigyeljenek rá. Várt, és mivel nem nyitott ajtót senki, és hangot sem hallott bentről, újból

elővette a betörőszerszámait. Mint az már nemegyszer előfordult a gyakorlatában, a lakás ajtaja komolyabb kihívást jelentett, mint a bejárati ajtó, már csak azért is, mert a hagyományos záron kívül belülről ráfordítható retesz is volt rajta.
A zárral könnyen megbirkózott, a retesz azonban több időt követelt, de végül az is megadta magát. Miután az ajtót csöndesen behúzta maga után, Hermann a korábbi lassú, kimért mozdulataira alaposan rácáfoló fürgeséggel végigrohant a lakáson, hogy megbizonyosodjon arról, valóban üres. Véletlenül sem akart lehetőséget adni senkinek arra, hogy a 911-et felhíva riassza a rendőrséget. Bár villámgyorsan mozgott, alapos munkát végzett: ellenőrzött minden szobát, gardróbot, még az ágyak alá is benézett.
Elégedetten, mivel bizonyossá vált, hogy egyedül van, Hermann azt is ellenőrizte, hogy az ajtón kívül, amelyen át érkezett, van-e egyéb kijárat is a lakásból. Volt egy cikcakkosan haladó tűzlépcső a ház hátsó frontján, amelyre a hátsó hálószoba ablakán keresztül lehetett kijutni. A szobán keresztülhaladva Hermann egy fiatal pár fényképére lett figyelmes. A nő, bár hosszabb volt a haja, annyira hasonlított Prudence Heatherlyre, hogy a biztonsági főnöknek semmi kétsége nem maradt afelől, miszerint a két nő, akit üldöz, együtt lakik, és Prudence Heatherly valódi neve Joanna Meissner.
Miután kijött a hálószobából, a folyosón végigment, és belépett a nappaliba. Nem zárva ki, hogy lehetnek ott a klinikával kapcsolatos papírok is, alaposan átkutatta az íróasztalt. A Wingate-re vonatkozó iratot végül is nem talált, olyanokat azonban igen, amelyek a nők föl-

vett személyazonosságához kötődtek. A biztonsági főnök gondosan összehajtotta és elrakta őket.
A kutatást tovább folytatva hamar ráakadt Georgina - jobban szeretett Georginaként rágondolni, mintsem Deborah-ként - egyik fényképére. A felvételen a lány egy idősebb nő, feltehetően az anyja nyaka köré fonta a karját. Hermannt meglepte, mennyire más sötét hajjal és szolid öltözékben, mint amilyennek megismerte. Az átalakulás, az új, buja külső csak a sátán műve lehetett. Lerakta a fényképet, benyúlt a fiókos szekrény felső fiókjába, és kivett egy csipkés selyembugyit. Annak ellenére, hogy kesztyűt viselt, volt valami az anyag érintésében, amitől erősen izgalomba jött.
A második hálószobát otthagyva, Hermann a nappalin keresztül a konyhába ment, kinyitotta a hűtőszekrényt, és néhány másodperccel később csalódottan be is csukta. Arra számított, hogy talál benne hideg sört, és dühös lett, mert egyetlen üveg sem akadt.
A nappaliba visszatérve elővette a Glockot, a padlóra tette, és a kerevetre ülve megnézte, mennyi az idő. Már jócskán elmúlt hét óra, és csak találgatni tudta, mennyit kell még várnia ahhoz, hogy Georgina és Prudence hazaérjen.

- Waardenburg-szindrómának nevezik - mondta Carlton, és miután bólintott hozzá, büszke, elégedett kifejezéssel hátradőlt a székén. A kórház alagsori büféjében ültek, ahová gyors vacsorára ugrott be a két nővel mert mint kiderült, dél óta még egyikük sem evett. Mielőtt elkezdték, Carlton figyelmeztette őket, hogy éjszakai ügyeletes, és bármelyik pillanatban elhívhatják egy sürgős esethez.

- Az isten szerelmére, mi az a Waardenburg-szindróma? - kérdezte türelmetlenül Joanna. Carlton válasza azt jelezte, hogy a férfi nem igazán figyelt arra, amit mondott, ugyanis egy pillanattal korábban fejezte be annak ecsetelését, hogy mekkora megrázkódtatást jelentett neki és Deborah-nak az, hogy felfedezték a két klónozott gyereket.
- A Waardenburg-szindróma egy fejlődési rendellenesség - válaszolta Carlton. - Kortól függetlenül fehér tincs a homlok felett, veleszületett szenzorineurális halláskárosodás, dystopia canthorum és heterokróm írisz jellemzi.
Joanna Deborah-ra pillantott, aki rögtön az égnek emelte a tekintetét, jelezve, hogy számára is érthetetlen, amit hall.
- Figyelj ide, Carlton! - mondta Joanna, nagy erőfeszítés árán őrizve csak meg a nyugalmát. - Nem kórházi nagyviziten vagyunk, és eszünk ágában sincs vizsgáztatni, úgyhogy légy szíves, ne mondd fel a teljes tananyagot. A lényegre koncentrálj! Ha úgy tetszik, az erdő a fontos, nem a fák.
- Azt hittem, érdekel, mi baja az orvosnak, akit lefestettél - válaszolta Carlton. - A halláskárosodása az idegi fejlődés rendellenességére vezethető vissza, és a természetes módon fogant utódoknál is öröklődik.
- Azt akarod ezzel mondani, hogy a gyerekek, akikről beszéltünk, nem klónok? - kérdezte Joanna.
- Dehogyis! Valószínűleg azok. Normális genetikai keveredés esetén az említett jegyek hagyományos módon tnegtermékenyített petesejtekbe is átkerülnének, de a gyerekek nem lennének teljesen egyformák. Ugyanazok a karakterisztikák számottevő különbséggel je-

lentkeznének.
- Szándékosan össze akarsz zavarni?
- Szó sincs róla! Segíteni próbálok - bizonygatta Carlton.
- Jól értem, hogy változatlanul azt hiszed, a gyerekek klónok? - kapcsolódott be a beszélgetésbe Deborah is.
- Tökéletesen. Annak alapján, amilyennek lefestettétek őket, nehéz volna másra gondolni.
- És nem vagy megdöbbenve? - kérdezte Joanna. - Nem muslicákról, még csak nem is birkákról beszélünk, hanem emberek klónozásáról.
- Hogy őszinte legyek, csöppet sem lep meg a dolog - mondta Carlton, és hogy közelebb legyen a két nőhöz, és ne kelljen hangosan beszélnie, újból előrehajolt.
- Számítottam rá, úgy gondoltam, hogy csupán idő kérdése, mikor következik be. Azután, hogy Dollit létrehozták, biztosra vettem, hogy megtörténik, sőt, helyszínként is pontosan azt képzeltem el, amiről beszéltek: egy egyetemhez nem kötődő, független, termékenységi problémák kiküszöbölésére szakosodott klinikát. A meddőségkezeléssel foglalkozó orvosok közül sokan - főleg a vagányabbja - Dolli születése óta pedzegetik, hogy ideje nekilátni az emberek klónozásának.
- Ez elképesztő! - jelentette ki megütközve Joanna.
Mielőtt Carlton bármit válaszolhatott volna erre, megszólalt a hívásjelzője, és miután megnézte a kijelzőn villogó számot, azonnal felállt. - Muszáj válaszolnom - mondta. - Várjatok meg! Mindjárt jövök.
Joanna és Deborah nézte, amint az üres asztalok között az egyik fali telefonhoz siet.
- Remek választás volt az a fákra és erdőre vonatko-

zó hasonlat - mondta Deborah.
- Saját bevallása szerint rettentően elszigetelt életet él, olyan, mintha burokba zárták volna - felelte Joanna.
- Tele van a feje precíz meghatározásokkal - olyanokkal, mint amilyet a Waardenburg-szindrómáról adott - és miközben arra koncentrál, hogy bármelyik pillanatban készen elő tudja rángatni őket, nem csoda, hogy nemjut ideje odafigyelni a körülötte zajló dolgokra, az etikáról már nem is beszélve. A klónozást is, úgy, ahogy van. félvállról veszi. besorolja a tizenkettő egy tucat dolgok közé.
- Meg sem lepődött azon, amit a nicaraguai nőkről mondtál, és igazából azon sem, ami veled történt - állapította meg Deborah.
Joanna vonakodva bár, de bólintott - Carlton valójában nem sok együttérzést mutatott. Amikor megérkeztek, még erősen aggódott amiatt, hogy mit gondol, és bocsánatkéréssel kezdte a beszélgetést, mert bár három napja érkezett, nem szánt rá annyi időt, hogy felhívja. Bár Carlton kedvesen elhárította a mentegetőzést, Joannának bűntudatot okozott, hogy szívességet kér tőle. Azonban bűntudata is hamar elmúlt, amikor megbizonyosodott arról, hogy a férfit lényegében hidegen hagyják a félelmei.
úgy döntöttek, hogy az a legjobb, ha elejétől, a petesejt-adástól kezdve mindent elmondanak Carltonnak. Figyelmesen meghallgatta őket, és addig meg sem szólalt, amíg odáig nem értek, hogy hamis néven, a személyazonosságukat megváltoztatva munkát vállaltak a klinikán.
- Egy pillanat! - szólt közbe akkor, és Deborah-hoz fordult: - Ezért szőkíttetted ki a hajad, és vetted fel ezt

az ízléstelen ruhát?
- Nem gondoltam, hogy észreveszed - felelte a lány, mire Carlton kurtán felkacagott, mintegy jelezve, hogy bizony nehéz lett volna nem felfigyelni rá. Ekkor kérdezte meg Joanna, hogy mi a véleménye az ő álcázásáról, és nem kis csalódást érzett, mert válasz helyett Carlton arról érdeklődött, hogy milyen álcázásra gondol.
Mindabból, amit elmeséltek, egyedül a petesejtek száma volt az, ami fölkeltette az érdeklődését. Amikor megtudta, hányról van szó, Deborah-hoz hasonlóan azt mondta, hogy a Wingate-en minden jel szerint sikerült kidolgozni annak a technikáját, hogyan lehet életképes állapotban tartani a petefészek-kultúrát, és megőrizni azt a képességét, hogy gyengén fejlett oocitákat termeljen. Állította, hogy igen komoly tudományos előrelépésről van szó, feltéve, hogy valóban ez történt.
Amikor meghallotta, hogy a két lány ultrahangos vizsgálatot szeretne végeztetni, mert attól félnek, hogy Joanna egyik petefészkét eltávolították, Carlton azonnal megígérte, hogy utánanéz a dolognak, és gyors egymásutánban telefonált néhány helyre. Akármilyen fürgén cselekedett is azonban, megdöbbentő volt látni, hogy a dolog nem váltott ki belőle különösebb érzelmi reakciót.
- Remélem, nem lepődsz meg, ha azt mondom, hogy nagyon örülök, mert felbontottad az eljegyzéseteket - szólt halkan Deborah, miközben a telefonáló Carltont nézték.
- Most már én is - válaszolta Joanna.
Carlton a beszélgetést befejezve a helyére akasztotta a kagylót, és visszament hozzájuk. Miközben közele-

dett, diadalmasan felmutatta kimerevített hüvelykujját.
- Sikerült! - mondta elégedetten, mihelyt odaért, és már le sem ült. - Az egyik radiológus kolléga hívott. Megcsinálja az ultrahangos vizsgálatot.
- Mikor? - kérdezte Deborah.
- Most rögtön. Már elő is készítette a gépet, és vár bennünket - közölte Carlton.
A két nő azonnal felállt, és sietve összeszedte az asztalra, a szabad székre tett holmiját.
- Még sosem voltam ultrahangos vizsgálaton - mondta közben Joanna. - Nagyon szörnyű? Gondolom, egyikőtöket sem kell emlékeztetnem, hogy mennyire irtózom a tűtől.
- Ne félj, ultrahangos vizsgálatnál szó sincs tűről! - igyekezett megnyugtatni Carlton. - Az egészben a legrosszabb a zselé, de az is csak azért, mert ragacsos. Viszont - és ez már szerencse - vízben oldódó, úgyhogy könnyű lemosni.
Lifttel mentek fel a radiológiára, és miután kiszálltak, Carlton határozott léptekkel nekivágott a hosszú folyosónak. Számos kanyar után, amikor a két nő már képtelen volt tájékozódni a sűrűn elágazó folyosók alkotta kusza labirintusban, megérkeztek az ultrahangos vizsgálati részleghez. A várószobában egyetlen lélek sem volt, leszámítva a kefélőgéppel a padlót fényesítő takarítónőt.
- Maradjak itt? - kérdezte Deborah.
- Dehogy! - válaszolta Carlton. - Gyere csak nyugodtan! Miért gubbasztanál itt egyedül?
A betegfelvételi pultot elhagyva egy folyosóra vezette őket, amelynek mindkét oldalán ajtók sorakoztak. Valamennyi különálló, sötét, a napnak ebben a szaká-

ban már üres ultrahangos vizsgálóba vezetett. Csaknem a folyosó végéig kellett menniük, hogy olyat találjanak, amelyiknek az alján halvány fénycsík látszott.
Amikor benyitottak, rövid, fehér köpenyt viselő nő állt fel az üdvözlésükre, és mielőtt Carlton megszólalhatott volna, be is mutatkozott. Dr. Shirley Oaksnak hívták, és rövidre vágott - formájában és színében is Joannáéra emlékeztető - szőke haja volt. Carltonnal ellentétben mélyen átérezte, mekkora megrázkódtatás Joannának a puszta gondolat, hogy elveszítette az egyik petefészkét, és ezt meg is mondta.
Joanna köszönte szépen az együttérzést, de rögtön vetett is egy rosszalló pillantást Carltonra, mivel korábban külön megkérte rá, hogy lehetőség szerint legyen minél diszkrétebb.
- Nem mondtam el az egész történetet - mentegetőzött Carlton - de azt el kellett árulnom, hogy mit keresünk.
- Nem is érdekel, mármint a teljes történet - mondta dr. Oaks, és intett Joannának, hogy feküdjön a friss fehér papírlepedővel letakart ágyra. - Essünk túl rajta minél előbb! Még meg kell csinálnom egy másik vizsgálatot is, ráadásul bármelyik pillanatban elhívhatnak, mivel ügyeletben vagyok.
Alig hangzott el a figyelmeztetés, Joanna azonnal mozdult, de a doktornő néhány pillanatra még visszatartotta.
- Sokkal egyszerűbb lenne, ha ledobná a szoknyáját, és kigombolná a blúzát - figyelmeztette.
- Hogyne!
- Kimegyek, hogy ne zavarjak - ajánlotta fel Carlton.

- Nyugodtan maradhatsz - mondta Joanna, és letolva magáról, Deborah kezébe nyomta a szoknyáját. - Csupa olyasmit fogsz látni, amit már láttál.
Az ágyra feküdt, dr. Oaks pedig szétnyitotta rajta a blúzt, és lejjebb húzta a bugyiját. A petesejtkivételhez ejtett három kis metszés hege éppen hogy csak látható volt a hasa alján.
- Normálisak? - kérdezte feléjük bökve a doktornő, felvéve a zselés tégelyt.
- Úgy látom, igen - felelte közelebb hajolva Carlton.
- A laparotómiánál szokásos méretűek, és úgy is gyógyultak, ahogyan kell.
- El lehet távolítani a petefészket ilyen apró vágáson keresztül?
- Minden további nélkül. A fiatal, egészséges bőr, amilyen a Joannáé, meglepően rugalmas.
- Csináljuk, ha lehet! Essünk túl rajta! - szólt közbe Joanna.
- Máris - mondta a doktornő, és jókora adag zselét csöppentett lemeztelenített altestére.
- Jaj! Ez hideg! - szisszent fel Joanna.
- Bocsánat! - kért elnézést sietve dr. Oaks. - Teljesen elfelejtettem, hogy melegíteni szoktuk, pontosabban a technikusok melegítik egy kicsit használat előtt.
Egy lábpedállal eloltotta a villanyt, és Joanna hasához érintette az érzékelő fejet. A mozgatható konzolra szerelt monitor úgy volt beállítva, hogy mindenki látta, beleértve Joannát is.
- Na lássuk! - mondta inkább csak magának a doktornő. - Úgy látszik, a méh sértetlen, teljesen normális.
Joanna és Deborah egyaránt éberen figyelt, de csak találgatni tudta, hogyan képes bárki bármit is kiolvasni

a sötét képernyőn kuszán ide-oda tekergő fehér vonalakból.
- Most nézzük oldalról! - mondta dr. Oaks, és már mozdította is tovább az érzékelő fejet. - Ott a petevezeték, és... igen, a bal petefészek.
- Látom - mondta Carlton. - Normálisnak látszik.
- Tökéletesen - értett egyet a doktornő. - Most visszamegyünk a méhhez, és teszünk egy sétát jobbra.
Joanna figyelmesen nézte a képernyőt, remélve, hogy felfedez rajta valamit, ami ismerős, de igazából csak kívülről ismerte a testét, hogy benne mi van, arról nem sok fogalma volt, és úgy érezte, nem is kell változtatni ezen mindaddig, amíg az összes belső szerve normálisan működik.
Dr. Oaks kezdetben az alteste jobb oldalán, apró sugarú körben mozgatta a legömbölyített érlékelő fejet, egy idő után azonban olyan erővel nyomta hozzá, hogy kezdett igazán kellemetlenné válni.
- Jaj! Ez fáj! - panaszkodott Joanna.
- Egy pillanat! - kért türelmet a doktornő, és egy-két másodperccel később nemcsak a fejet vette el a hasától, hanem fel is állt. - Úgy látom, a jobb petefészek hiányzik - mondta Carltonnak.
- Nem lehetséges, hogy valami akadályozza az ultrahang-visszaverődést?
- Nem. Akár fogadni is mernék rá, hogy nincs meg.
- Mekkora a valószínűsége annak, hogy Joannának eleve csak egy petefészke volt? - szólt közbe Deborah.
- Jó kérdés - ismerte el Carlton, és vállat vont, jelezve, hogy a dolog nem tartozik a szakterületéhez. - Fogalmam sincs róla.
- Beszélj egy nőgyógyásszal! - biztatta a kolléganő-

je. - Az biztosan meg tudja mondani.
- Remek ötlet.
- Mennem kell. Ha bármiben segíteni tudok, nyugodtan hívj - mondta a doktornő, és otthagyva őket, elsietett a dolgára. Miután becsukódott mögötte az ajtó, Joanna a szoknyájáért nyúlt, és megrázta, hogy ne maradjon gyűrött.
- Gyertek a központi ügyeletre, ha készen vagytok! Addigra megpróbálok beszélni a nőgyógyász kollégával - mondta Carlton, és ő is távozott.
- Hát, beigazolódott, amitől a leginkább tartottunk - szólt Deborah, és a karját tartva segített a barátnőjének belelépni a szoknyába.
Most, hogy már csak ketten voltak, Joanna hagyta elhatalmasodni magán az érzelmeit, és még azt sem szégyellte, hogy a szeme sarkában összegyűlt néhány könnycsepp. - Fogalmam sincs, miért bőgök! - mondta szomorú, erőltetett nevetéssel, miközben a keze fejével letörölte őket. - Biztosan azért, mert hosszú, intim kapcsolatom volt azzal a hűtlen petefészekkel, és meg sem fordult a fejemben, hogy elveszíthetem.
- Örülök, hogy képes vagy viccesen felfogni a dolgot - felelte Deborah:
- Amilyen kimerült vagyok, úgy érzem, hogy nevetni még mindig könnyebb, mint bőgni.
- Ez az egész, úgy ahogy van, elképesztő. Gondolj bele, mit művel Paul Saunders, Sheila Donaldson, meg még a jóisten tudja, kicsoda. - Deborah az ujjait sorra véve számolni kezdett: - Először petefészkeket lopnak mit sem sejtő nőktől, aztán klónozzák magukat, majd mesterségesen teherbe ejtenek és hogy minél több petesejtet nyerjenek, abortáltatnak egy csomó szerencsét-

len, az egészből semmit vagy csak nagyon kéveset értő nicaraguai nőt. És ez csupán az, amiről konkrét sejtésünk van. Muszáj csinálnunk valamit!
Joanna a blúzát és a szoknyáját is eligazgatva belelépett a cipőjébe. - Pontosan tudom, mit fogok tenni. Hazamegyek és lefekszem - mondta. - Tíz vagy tizenegy óra alvás után talán arra is képes leszek, hogy a Wingate Klinikával foglalkozzam, és kitaláljak valamit.
- Tudod, mit kellene tennünk?
Joanna szótlanul a táskájáért nyúlt. Nem volt olyan hangulatban, hogy belemenjen a játékba, és inkább kifelé indult.
Akkor is elmondom, ha nem vagy rá kíváncsi - folytatta szorosan a nyomában maradva Deborah. - Szerintem még ma este vissza kellene mennünk a klinikára, hogy utánanézzünk, mi van abban a szobában ahol a petesejteket tárolják. Könnyen lehet, hogy ott akadnánk rá a döntő bizonyítékra sőt az is, hogy megtalálnánk a petefészkedet. Ha pedig nem, akkor bejuthatnánk a szerverszobába, hogy kiszedd a számítógépből a kutatási fájlokat. Ilyen későn Randy Portertől biztosan nem kell tartanunk.
Joanna megállt és hátrafordult. - Hosszú ideje nem hallottam ennél őriiltebb ötletet - mondta. - Elárulnád, honnan jut eszedbe, hogy épp most menjünk vissza?!
- Onnan, hogy ma még megtehetjük - felelte Deborah.
- Remek válasz! Nyilván ugyanolyan fáradt vagy, mint én.
- Még megvan a belépőkártyánk - kezdett a magyarázatba Deborah. - Jóval korábban jöttünk el, mint ahogyan lejárt a munkaidő, és biztosan észre is vették, úgy-

hogy ki vagyunk rúgva, de ismerve a bürokráciát, nagyon is elképzelhetőnek tartom; hogy a kártyáinkat még nem érvénytelenítették. Holnap biztosan megteszik, de rettenetesen meglepődnék, ha kiderülne, hogy már most használhatatlanok. Ha igen, hát ott van Wingate kártyája, amelynek az eltűnése még valószínűleg nem derült ki. Arra akarok kilyukadni, hogy ha nem lépünk hamar, később már valószínűleg nem lesz rá lehetőség. Addig kell kihasználnunk a lehetőséget, amíg el nem veszik tőlünk.
- Azt hiszem, igazad van - ismerte be elcsigázottan Joanna. - De mindketten halálosan fáradtak vagyunk - tette hozzá, és újból elindult. Deborah szorosan a nyomába szegődött, hevesen győzködte, hogy erkölcsi kötelességük megtenni, amit ajánlott, és amikor megérkeztek az ügyeletre, még mindig hevesen vitatkoztak. Carlton kénytelen volt rájuk szólni, hogy hallja, mit mondanak neki a telefonba.
- Min veszekedtetek? - kérdezte, miután befejezte a beszélgetést.
A két nő egymásra nézett, és Joanna szánta rá magát, hogy válaszoljon: - Megpróbál rávenni, hogy menjünk vissza a Wingate Klinikára. Be akar törni oda, ahol a petesejteket tárolják, tőlem pedig azt várja, hogy újból kibelezzem a számítógépet.
- Akarjátok tudni a véleményemet?
- Attól függ. Egyetértesz azzal, amit mondtam, vagy nem?
- Nem.
- Akkor tartsd meg magadnak! - válaszolta Carltonnak Deborah.
- Engem érdekel - mondott ellent neki rögtön Jo-

anna.
- Nem hiszem, hogy okos dolog lenne újabb bűncselekményeket elkövetnetek. Örüljetek, hogy eddig szerencsétek volt, megúsztátok, amit csináltatok, és a többit bízzátok profikra! Tegyetek feljelentést!
- Hol? - kérdezte kihívóan Deborah. - A bookfordi rendőrségen? És ha egyáltalán fel is fogják, miről van szó,
szerinted mit tudnak csinálni? Az FBI-nál? Nincs olyan bizonyítékunk, amelynek alapján a szövetségiek indokoltnak találhatnák a beavatkozást, afelől pedig biztos vagyok, hogy Saunders és Donaldson felkészült mindenfajta puhatolózásra. Az egészségügyi hatóságoknak szóljunk? A fülük botját sem fogják mozdítani. úgy viselkednek, mintha a meddőségkezelő klinikák, intézetek egyszerűen nem léteznének.
- Tudtál beszélni a nőgyógyásszal? - kérdezett közbe Joanna.
- Igen. Azt mondja, hogy a veleszületett petefészekhiány nagyon ritka, feltéve, hogy egyáltalán létezik - válaszolta Carlton. - Soha nem találkozott vele, nem hallott és nem is olvasott róla, de nem kizárt, hogy előfordul.
- Lásd be végre, hogy egész egyszerűen ellopták a petefészkedet! - mondta a barátnőjének Deborah. - Az ördögbe is! Neked kellene engem győzködnöd, nem pedig fordítva, hogy még ma éjjel menjünk vissza, és próbáljuk meg kideríteni, miféle aljas dolgokat művelnek ott!
- És mégsem teszem. Nyilván azért, mert több józan eszem van, mint neked.
Carlton csipogója a tágas, és hármójukat leszámítva

tökéletesen néptelen helyiségben riasztóan hangosan szólalt meg, arra késztetve a gazdáját, hogy gyorsan az előtte lévő telefonért kapjon.
- Szerintem mindenképpen ki kell használnunk a lehetőséget - ismételte meg Deborah makacsul az álláspontját.
- Rendben! Máris megyek! - mondta Carlton, és lecsapta a kagylót. - Sajnálom, hogy félbe kell szakítanom a kellemes társalgást, de muszáj mennem. A Storrow Drive-on súlyos tömegkarambol volt, és bármelyik pillanatban itt lehetnek a mentőautók.
A földszintre kísérte a két nőt, aki a többi utasra való tekintettel halkan ugyan, de a liftben is folytatta a vitát.
- Remélem, innen már kitaláltok. Mennem kell - mondta a földszinti folyosón Carlton, és a sürgősségi betegellátó felé mutatott. - Jó, hogy láttalak - tette hozzá Joannára nézve. - Igazán sajnálom, ami a petefészkeddel történt.
- Kösz, hogy elintézted az ultrahangot.
- Örülök, hogy segíthettem. Majd jelentkezem.
- Tedd azt! - mondta mosolyogva Joanna. Carlton is elmosolyodott, búcsúzásképpen tétován megemelte a kezét, és sietve bement egy lengőajtón.
Mihelyt eltűnt, Deborah merev mutatóujjával a szájába mutatott, mintha le akarná nyomni a nyelőcsövén.
- Jaj ne! - tiltakozott Joanna. - Annyira azért nem volt undok!
- Nem?! - kiáltotta felháborodottan Deborah. - " Igazán sajnálom, ami a petefészkeddel történt." Hogy volt képes ilyet mondani?! Mintha csak a kedvenc ékszerteknősödet veszítetted volna el, és nem a női voltod fe-

lét!
A kórházat elhagyva, a parkolóház felé indultak, amelyben a kocsit hagyták. Míg odabent voltak, az alkonyatból sötét este lett, és kigyulladtak az utcai lámpák. A távolból sebesen közeledő mentőautók szirénáinak egyre erősödő vijjogása hallatszott.
- Egy orvos naponta sokkal súlyosabb tragédiákkal találkozik, mint amilyen egy petefészek elvesztése - mondta menet közben Joanna. - Másként fogja fel ezeket a dolgokat, mint mi. Ráadásul te magad mondtad, hogy egy petefészeknek a hiánya még csöppet sem tragikus.
- A vőlegényed volt! - vitatkozott vele Deborah. - Az ember azt hinné, hogy nem egy vagy neki a sok páciens közül. De tudod mit? Ne is beszéljünk róla! Ha neked nem számít, nekem még kevésbé. Térjünk vissza az eredeti kérdéshez! Eldöntöttem - akár velem tartasz, akár nem, még ma éjjel visszamegyek a Wingate-be. A számítógéppel nem tudok mit kezdeni, de oda, ahol a petesejteket tárolják, képes vagyok bejutni, és ha létezik terhelő bizonyíték, megfogom találni.
- Nem engedem, hogy megtedd! - tiltakozott Joanna.
- Valóban? - kérdezte gúnyosan Deborah. - És mit akarsz csinálni, ha szabad kérdeznem? Leereszted a kocsi kerekeit, vagy bezársz a hálószobámba? Mert ahhoz, hogy vissza tudj tartani, ezek közül kell választanod.
- Elképesztő, hogy tudsz ennyire ragaszkodni egy ilyen ostoba, hajmeresztő, agyalágyult ötlethez!
- Ejnye, ejnye! Úgy veszem észre, hogy kezded méltányolni a kitartásomat! Fantasztikus!

Érezve, hogy túl messzire mentek a veszekedésben, némán tették meg az út hátralévő részét, és szálltak be a kocsiba. Hallgatásuk mindaddig tartott, amíg a Mount Vernon Streeten fölfelé tartva meg nem pillantották a Louisburg Square fényeit, és Joanna elsőként szánta rá magát, hogy megszólaljon.
- Elfogadsz egy kompromisszumot? - kérdezte.
- Hallgatlak - válaszolta még mindig mogorván Deborah.
- Elkísérlek, ha megígéred, hogy máshová nem megyünk, csak oda, ahol a petesejteket tárolják.
- És ha ott nem találunk megfelelő bizonyítékot?
- Ez az a kockázat, amit vállalnunk kell.
- Ha már úgyis ott leszünk, miért nem akarsz visszamenni a szerverszobába?
- Azért, mert biztos vagyok benne, hogy Randy Porter megváltoztatta a rendszert, és ha visszamennénk, fölöslegesen nagy kockázatot vállalnánk - magyarázta Joanna. - Észlelnie kellet a letöltést, és biztosan rájött, hogy bent jártam a szerverszobában, ugyanis csak onnan lehetett megnyitni a hozzáférési utat. Egészen biztos tehát, hogy átalakította a szerver védelmét, és hiába próbálkoznék újból, nem jutnék be a rendszerbe.
- Miért nem ezt mondtad mindjárt az elején? - kérdezte Deborah.
- Azért, mert baromságnak tartom, hogy visszamegyünk. Ilyen egyszerű. De hiába az, nem hagyom, hogy egyedül csináld, ahogyan fordított esetben te sem hagynál magamra. Szóval, áll az alku?
- Áll - felelte Deborah. Beállt a tér végén egy parkolóhelyre, és magában rögtön káromkodott egyet, mert a rés olyan keskeny volt, hogy csak nagy üggyel-bajjal

kászálódhattak ki a kocsiból. A gondot az okozta, hogy a megszokott helyükön egy fekete, ismeretlen furgon állt.
- Ha most rögtön feleekkorára fogyok, akkor sem tudok kiszállni - mondta a nem egészen tizenöt centiméterre lévő szomszéd kocsira nézve Joanna.
- Gondoltam, de bíztam benne, hogy hátha mégis...
- felelte Deborah. Hátracsúszott, hogy Joanna kiszállhasson, majd még közelebb állt a jobb oldali szomszédhoz, és így, saját ajtaját óvatosan a fekete furgonhoz érintve már képes volt kicsúszni a volán mögül.

Tizenhat

2001. május 10., 21.48

Hermann vérében újból, lökésszerűen megszaporodott az adrenalin, amikor megpillantotta a Mount Vernon Streeten fölfelé haladó, gyanús formájú kocsit.
Ahogy múlt az idő, úgy kezdett egyre jobban aggódni amiatt, hogy rossz volt a feltételezése, miszerint a két nő a klinikáról hazamegy. Fél tízkor már annyira ideges volt, hogy elkezdte fel-alá róni a szobát. Sokkal könnyebb lett volna a várakozás, ha olvashatott volna, de nem mert villanyt gyújtani. Miután a járkálás is az agyára ment, nem maradt más, mint hogy odatelepedjen az ablakhoz, bámulja az ódivatú gázlámpákkal megvilágított teret, törje a fejét, hol lehet a két nő, és latolgassa, meddig érdemes még várni, mielőtt újabb tervet talál ki, és nekilát végrehajtani. Szerencsére alig öt percet kellett töltenie az ablaknál, amíg felbukkant egy Chevy Malibu, amelyik beparkolt a furgonja melletti helyre.
Hermann nagyon bízott abban, hogy a kocsi a két

nőé, de csak azután nyugodott meg, hogy a Chevy hátratolatott, és kiszállt belőle egy karcsú alak. Prudence Heatherly volt az, a tisztességes. Hermann, ha csak rövid időre is, tisztán látta az arcát a sarki gázlámpa fényében. Aztán Georgina is kitornázta magát a keskeny résen. A nehéz gyakorlat közben az egyik melle kibuggyant szemérmetlenül mély ruhakivágásából, és nevetve, csöppnyi szégyenkezés nélkül gyömöszölte vissza.
- Ringyó! - mondta halkan, undorodva Hermann.
Mélységesen megvetette a nőt, és már alig várta, hogy megbüntesse ledér viselkedéséért. Forrt a vére, rettenetesen fel volt háborodva, de a világ minden kincséért sem ismerte volna be, hogy az a rózsaszín, meztelen hústól származó villanás szexuálisan felizgatta.
Már éppen ott akarta hagyni az ablakot, hogy az utolsó simításokat is végrehajtva, tökéletesen felkészüljön a nők érkezésére, amikor váratlanul a szemébe ötlött valami. Ahelyett, hogy a bejárat felé indult volna, a két alak szembe állt egymással, és a gesztusokból ítélve egyre hevesebb vitába kezdett. Néhány másodperc múlva Hermann már a bezárt ablakon keresztül is hallotta veszekedésük értelmezhetetlen, de a hanghordozásból ítélve igen dühös hangjait.
A váratlan fordulaton elálmélkodva az üveghez tapasztotta az orrát, hogy minél többet lásson az odalent játszódó jelenetből. Georgina a kocsit otthagyva a bejárat felé indult, és már félúton járt, Prudence azonban az autó mellett maradt, és hevesen gesztikulálva többször is rámutatott.
Georgina váratlanul, indulatosan az ég felé kapta a kezét, visszatért a kocsihoz, és amilyen nehezen ki-

szállt, ugyanolyan üggyel-bajjal visszapréselte magát a kormány mögé. Hermann nem tudta mire vélni a dolgot, és egyre növekvő aggodalommal figyelte, amint a kocsi hátratolat. Némán ugyan, de hatalmasat nyögött, amikor látta, hogy Prudence visszaszáll az autóba. Pár másodperccel később a Chevy távolodni kezdett a Mount Vernon Streeten.
Hermann idegesen újból fel-alá kezdett járkálni. Egy feladat, amelyről azt hitte, hogy pofonegyszerű lesz végrehajtani, váratlanul bonyolultnak bizonyult, sőt, kezdett azzal fenyegetni, hogy végleg kicsúszik a keze közül. Hiába törte a fejét, a leghalványabb ötlete sem volt afelől, hová indulhatott a két nő késő este, majdnem tíz órakor. Egy pillanatra felmerült benne a gondolat, hogy vacsorázni mentek, de gyorsan el is vetette az ötletet azzal, hogy valószínűleg azért értek haza olyan későn, mert vacsorázni voltak. Mennyi időre mentek el? Kettesben jönnek-e vissza? Különösen ez utóbbi kérdés okozott neki gondot.
Hiába kereste a választ, nem jutott eszébe egy sem. Visszament az ablakhoz, és mozdulatlanná merevedve figyelni kezdte a teret, de csak néhány késői kutyasétáltatót látott, a Chevy Malibunak nyoma sem volt.
Hermann várt, ameddig csak lehetett, de aztán megadta magát a körülményeknek, és a telefonjáért nyúlt. A gondolatát is utálta annak, hogy kudarcról számoljon be, ezzel együtt a kötelességének érezte, hogy pontosan tájékoztassa a parancsnokát a helyzetről. Paul Saunders hamar, már a második csöngetés után beleszólt a készülékbe.
- Szabadon tud beszélni? - kérdezte Hermann.
- Amennyire csak mobilon lehet.

- Értem. A páciensek lakásában vagyok. Néhány perce itt voltak, de anélkül, hogy feljöttek volna, továbbmentek. Fogalmam sincs róla, hová.
- Nehéz volt bejutni a lakásba? - kérdezte pár másodperces szünet után Saunders.
- Egy csöppet sem.
- Akkor azonnal jöjjön! A nőkért később is visszamehet. Pillanatnyilag Spencer okozza a nagyobb gondot. Azonnal szükségem van a segítségére.
- Máris indulok - felelte meglehetősen csalódottan Hermann, mivel a Georginával tervezett, és izgatottan várt leszámolást el kellett halasztania.
Az ígéret, hogy azonnal indul, ígéret maradt, mert miután letette a kagylót, eszébe jutott, hogy biztosan van valahol egy pótkulcs a lakásban, és nem ártana megkeresni. Azt akarta, hogy amikor visszatér, gyorsabban be tudjon jutni, ne kelljen annyi időt elvesztegetnie, mint első alkalommal.

- Még mindig nem értem, miért nem engedted, hogy felugorjak átöltözni - mondta panaszosan Deborah. - Legfeljebb öt percbe telt volna! - Az éjjel-nappal nyitva tartó - inkább kis méretű szupermarketre, mintsem egy átlagos vegyeskereskedésre emlékeztető - CVS egyik folyosóján álltak. Körülöttük az autóápolási cikkektől a tisztítószerekig a legkülönbözőbb árucikkek sorakoztak.
- Persze! Öt percbe! - ismételte gúnyosan Joanna. - Mikor fordult elő utoljára, hogy félóránál hamarabb átöltöztél? Már így is elmúlt tíz óra. Ha már eldöntöttük, hogy visszamegyünk a Wingate-re, szeretnék minél előbb túl lenni rajta.

- Nekem viszont semmi kedvem sincs ebben a magas sarkú szörnyűségben detektívet játszani.
- Akkor hát vegyél sportcipőt! Ha jól emlékszem, azt mondtad, hogy a csomagtartóban hagytad az edzőruhádat.
- Sportcipőt? Miniruhához? - kérdezte mélységesen megütközve Deborah.
- Nem divatbemutatóra megyünk. Igyekezz már! - sürgette Joanna. - Megvan minden, amit kerestél? Ha igen, menjünk!
- Azt hiszem, igen - felelte Deborah, nagyon ügyelve, nehogy valamelyiket elejtse a szorosan magához ölelt, különböző méretű vakuk, elemlámpák, egyszer használatos fényképezőgép közül. - Segíts! Nem felejtettünk el valamit? Akárhogy töröm a fejem, nem jut eszembe semmi.
- Ha netán józan észt árulnának, abból nem ártana venni - mondta Joanna.
- Jaj de vicces! Sejted, hogy amilyen szende képet tudsz vágni, legalább annyira az idegeire is mégy az embernek, ha összeszeded magad? Na mindegy! Gyerünk!
Miközben a pénztáros a billentyűket nyomogatta, Deborah leemelt a pultról egy csomag rágógumit, néhány cukorkát, majd gyorsan fizetett. Pár perccel később már a kocsiban voltak, és amilyen gyorsan csak lehetett, kifelé tartottak a városból.
Mivel az előző félórát heves vitatkozással töltötték, és alaposan elfáradtak belé, az út nagy részét csöndben tették meg. A forgalom a késői órára való tekintettel már igen gyér volt, úgyhogy nem egészen feleannyi idő alatt értek célba, mint korábban. Ahogy a Main Stree-

ten végighajtottak, Bookford teljesen kihaltnak tetszett, leszámítva két, az egyik pizzéria előtt ácsorgó párt. Rajtuk kívül teremtett lelket sem láttak, és ez egy idő után kifejezetten nyomasztóvá vált.
- Kezdem azt remélni, hogy a kártyáink már nem lesznek jók - mondta a kanyarhoz közeledve Joanna.
- Mindig is pesszimista voltál - felelte Deborah anélkül, hogy bővebb kommentárt fűzött volna hozzá. A sötét, elutasító külsejű kapusházhoz értek.
- Melyik kártyát használjuk? - kérdezte Joanna. - Valamelyikünkét vagy Spencerét?
- Lássuk először az enyémet! - mondta Deborah, és a leolvasó szerkezetnél megállva gyorsan végighúzta a keskeny csatornában a mágneses csíkkal ellátott műanyag lapot. Még szinte végig sem ért a lapocska, amikor a kapuszárnyak megmozdultak, és lassan elkezdtek szétnyílni. - Ahogy gondoltam: a kártyák továbbra is érvényesek. Tudod, mi a röhejes benne? - kérdezte, és a választ meg sem várva rögtön válaszolt: - Nem hittem, hogy akár csak egyszer is, bárhol, bármikor hálás leszek a bürokratikus tehetetlenségért, de most kifejezetten örülök neki.
Joanna távolról sem volt annyira lelkes, mint a barátnője. Miután behajtottak a klinika területére, egy pillanatra hátranézett, és látta, amint bezárul mögöttük a kapu. Úgy érezte, hogy foglyokká váltak, és bármennyire igyekezett is nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy óriási hibát követtek el.

Hermann mélyen el volt merülve a gondolataiban, és igencsak megriadt, amikor a mobiltelefonja megszólalt. Önkéntelenül megrántotta a kormányt, és bármennyire

tapasztalt vezető volt, kellett néhány manőver ahhoz, hogy újból egyenesbe tudja hozni a kocsit. Majdnem százhúsz kilométeres sebességgel száguldott a 2. számú autópályán északnyugati irányba, és már egészen közel volt a bookfordi leágazáshoz.
A furgon fölött már visszanyerte az uralmát, de kitartóan sípoló telefonját még mindig nem sikerült előbányásznia. Hogy segítsen magán, gyorsan kikapcsolta a biztonsági övét, és akkor végre be tudott nyúlni a zsebébe.
- Megvannak! - hallotta a megkönnyebbült hangot, mihelyt a füléhez tette a készüléket.
Rögtön megismerte - Bruno Debiancóé volt, a helyettesé, aki az éjszakai műszakot felügyelte. Akárcsak Hermann, ő is a különleges alakulatoknál szolgált valamikor, és ugyanolyan dicstelen körülmények között kellett távoznia, mint a főnökének.
- Hallgatlak! - válaszolta Hermann.
- A Chevy Malibu, benne a két nő, néhány perce hajtott át a kapun.
Bizsergés szaladt végig Hermann gerincén. Rosszkedve, amelyet az okozott, hogy Wingate miatt visszarendelték a klinikára, egy szempillantás alatt elenyészett. Felváltotta az a kellemes és biztos tudat, hogy az ismerős területen pofonegyszerű lesz elkapnia a két nőt.
- Vetted? - kérdezte Debianco, hiányolva az azonnali választ.
- Vettem. Tartsátok nyitva a szemeteket, de ne nyúljatok hozzájuk! Én akarom elkapni őket. Világos?
- Igen - válaszolta a helyettes.
- Egy eset kivételével - módosított gyorsan az utasí-

táson Hermann. - Ha megpróbálnak kapcsolatba lépni Wingate-tel, ne engedjétek, kapjátok el őket. Érthető?
- Tökéletesen.
- Húsz perc múlva ott vagyok.
- Rendben.
Hermann elégedetten mosolygott, miközben bontotta a vonalat. Az este ígéretesen kezdődött, rosszra fordult, majd ismét jóra. Biztos volt benne, hogy egy órán belül mindkét nő a háza alagsorában kialakított, jól zárható cellában lesz, és azt csinálhat velük, amit akar. Egy kézzel markolva a kormányt, a gyorstárcsázó gombbal felhívta Saunderst.
- Jó hírem van - kezdte, miután az orvos beleszólt a készülékbe. - A nők saját akaratukból visszatértek hozzánk.
- Nagyszerű! Remek munka volt!
- Köszönöm, uram - fogadta el a dicséretet Hermann. Fölöslegesnek érezte részletekbe bocsátkozni, elmagyarázni Saundersnek, hogy pontosan hogyan is tért vissza a két lány.
- Intézze el őket, aztán foglalkozzon Wingate-tel! Szóljon, ha már ismét szabad! - utasította az orvos.
- Igenis, uram - válaszolta a biztonsági főnök, és az utolsó pillanatban tudta csak elfojtani magában a feltételes reflexet, és megállta, hogy feszesen tisztelegjen.

- Nem erre számítottam - jelentette ki Deborah.
- Én viszont nem tudtam, mire számítsak - válaszolta Joanna.
A kocsiban ültek, a klinika parkolójában. Az autó motorja még járt, az orra a déli szárny vége felé mutatott. A parkoló az épülettől kissé oldalt helyezkedett el,

és jól rá lehetett látni belőle a hátsó frontra, ahol valamennyi emeleti helyiségben égett a villany.
- Az egész labor ki van világítva - mondta a fényes ablakokra mutatva Deborah. - Azt hittem, minden kihalt lesz, csöndes. Nem gondoltam, hogy ilyen későn is dolgoznak.
- Teljesen logikus, ha belegondolsz - felelte Joanna.
- Ha olyasmi folyik itt, amit nem kívánnak nagydobra verni akkor az a legjobb, ha olyankor csinálják, amikor már nincsenek páciensek.
- Azt hiszem, igazad van.
- Nos? Hogyan tovább?
Mielőtt Deborah válaszolhatott volna, egy lassan fölfelé haladó gépkocsi reflektorát pillantották meg a behajtó alján.
- úgy látszik, társaságot kapunk.
- Most mi lesz? - kérdezte majdnem rémülten Joanna.
- Először is, megpróbálunk nem pánikba esni. Másodszor, nem hiszem, hogy túl sok lehetőségünk lenne azon kívül, hogy amennyire csak tudunk, lehúzódunk, és reménykedünk, hogy nem vesz észre bennünket senki.

Mielőtt a formája alapján meg tudta volna állapítani, hogy a Chevy Malibu az, Debianco már látta a két nő kocsiját. A parkolóban állt, és az orra a klinika bejáratára mutatott. A biztonsági főnök helyettesének a figyelmét az keltette fel, hogy bár a reflektorait leoltották, a féklámpái égtek. Valaki tehát ült a kocsiban, és nyomta a féket.
Ahogy az emelkedőn felért, és járművének reflektor-

fénye a kocsira vetődött, Debianco két fejbúbot látott az első ülésen. Esze ágában sem volt megállni, még csak nem is lassított. Egyenletes sebességgel áthajtott a parkolón, és a másik végétől ereszkedő úton ment tovább, mintha a szolgálati lakások felé tartana. Amikor már elég messze volt, és biztos lehetett abban, hogy nem veszik észre, Debianco az út szélére húzódott, eloltotta a reflektort, leállította a motort, és kiugrott a kocsiból. Ugyanolyan fekete öltözéket viselt, mint Hermann, úgyhogy észrevehetetlenül beleolvadt a sötétbe. Gyorsan visszafutott az úton, és megkerülte a parkolót. Néhány perccel az után, hogy először ott járt, ismét látta a Chevy Malibut, és a továbbra is benne ülő két nőt.

- Máris kész idegroncs vagyok - ismerte be Joanna. - Miért nem hagyjuk itt az egészet? Magad mondtad, hogy nem számítottál ekkora nagyüzemre. Ha bemegyünk, biztosan összeakadunk egy-két ismerőssel. Mi lesz, ha megkérdezik, miért mentünk el korábban, a munkaidő vége előtt, és most mit keresünk itt?
- Nyugalom! - szólt rá Deborah. - Te ragaszkodtál hozzá, hogy elkísérj. Egy közönséges kis furgon volt, ami elment mellettünk, és nem állt meg, nem is lassított. Minden rendben.
- Semmi sincs rendben! - tiltakozott Joanna. - Mindazokon felül, amiket eddig tettünk, most még birtokháborítást is elkövetünk azzal, hogy engedély nélkül vagyunk itt. Azt mondom, menjünk.
- Addig nem vagyok hajlandó elmenni, amíg valami konkrétat meg nem tudok. Maradhatsz a kocsiban, ha akarsz, én azonban bemegyek, csak előbb edzőcipőt

húzok.
Deborah kiszállt, elővette a csomagtartóból kényelmes, kitaposott edzőcipőjét, és visszaszállt vele a kocsiba.
- Az előbb láttam valakit az egyik első emeleti ablakban - mondta idegesen Joanna, miután barátnője berántotta maga mögött az ajtót.
- Nagy dolog! - Deborah belebújt a cipőbe, és megkötötte. - Borzalmasan néz ki miniszoknyával, de kit érdekel.
- Nem hiszem el, hogy egy csöppet sem aggódsz.
- Elég! - szólt rá a barátnőjére Deborah. - Jössz vagy maradsz?
- Megyek - válaszolta a legcsekélyebb lelkesedés nélkül Joanna.
- Szerinted mit vigyünk magunkkal?
- Csak a legszükségesebb holmit, hogyha úgy alakul, ne akadályozzon bennünket a futásban. Az sem ártana, ha megfordulnál a kocsival, hogyha menekülni kell, egyből beletaposhass a gázba.
- Ez egész jó ötlet! - dicsérte meg Joannát Deborah. Bekapcsolta a motort, és szabályos Y-t rajzolva, háttal állt be az addigi helyükre. - Elégedett vagy?
- Óriási túlzás lenne azt mondani - válaszolta Joanna.
- Vigyük az elemlámpákat, a belépőket és az eldobható fényképezőgépet!
- Rendben.
Deborah a hátsó ülésen lévő szatyorért nyúlt, odaadta barátnőjének az egyik elemlámpát, a másikat pedig az egyszer használatos fényképezőgéppel együtt magánál tartotta.

- Felkészültél?
- Azt hiszem - válaszolta alig leplezett szorongással Joanna.
- Várj egy kicsit! - tartotta vissza Deborah. - Támadt egy ötletem!
Joanna dühösen az égnek emelte a szemét, és arra gondolt, hogy Deborah megőrült ha azt hiszi, hogy az adott körülmények között hajlandó lesz találós kérdésest játszani, és megtippelni, mire is gondol.
- Nem érdekel, mi jutott eszembe?
- Csak akkor, ha arról szól, hogyan tűnhetünk el innen minél előbb.
- Azt várhatod! - mondta eltökélten Deborah. - Amikor először itt jártunk, hogy petesejtet vegyenek tőlünk, egy öltözőben hagytuk a kabátunkat. A szekrényben hosszú, fehér orvosi köpenyek voltak - azt hiszem, kettőt kölcsönvehetnénk közülük. Abban jobban beleillenénk a környezetbe, és végre eltakarhatnám a miniszoknyámat.
Miután nagy vonalakban megbeszélték a dolgot, kiszálltak a kocsiból, és végigfutottak a járdán. Kissé meglepődtek, amikor az ajtót zárva találták, de akárcsak a kapunál, a kártyájuk itt is működött. Az előcsarnokba lépve sötéten és üresen találták a nagy fogadóteret, ahol nem álltak meg, hanem egyenesen az öltözőbe mentek, és csak miután becsukták maguk mögött az ajtaját, akkor gyújtottak villanyt.
Deborah pontosan emlékezett. Sok fehér orvosi köpenyt találtak, bár elég kevés volt köztük a kisméretű. Több percbe is beletelt, amíg ráakadtak két olyanra, amely elfogadhatóan állt rajtuk. A nagy zsebek remek szolgálatot tettek, kényelmesen elfértek bennük az

elemlámpák, a belépők és az egyszer használatos fényképezőgép is. Miután elkészültek, leoltották a villanyt, és visszamentek a fogadótérbe.
- Menj elöl, majd követlek! - súgta a barátnőjének Joanna.
Deborah némán bólintott, megkerülte az üres recepciós pultot, és elhagyva a páciensek öltözőjét, ahol másfél évvel korábban, a beavatkozás előtt kórházi ingre cserélték az utcai ruhájukat, nekivágott a sötét központi folyosónak. Az első lépcsőház felé vezette Joannát, és el is jutottak oda anélkül, hogy bárkivel összefutottak volna. Az egyetlen zaj, amit útközben hallottak, saját lépteik koppanása volt.
Megkönnyebbülten felsóhajtottak mindketten, miután elérték a lépcsőházat. Nagyobb biztonságban érezték magukat mind a ketten, mint a nyitott folyosón, legalábbis addig, amíg három lépcsősort maguk mögött hagyva a tűzvédő acélajtón keresztül ki nem léptek a sötét, nyirkos alagsorba.
- Sehol egy kis fény - állapította meg Deborah. - Jó, hogy felkészültünk. - Elővette, és rögtön felkattintotta az elemlámpát.
Joanna ugyanazt tette, és megpillantva a mauzóleumszerű lehangoló környezetet, elakadt a lélegzete.
- Mi a baj? - kérdezte Deborah.
- Jézusom! Nézd ezeket az ősöreg, rozzant kórházi holmikat! - mondta Joanna, és lámpája fénykörével végigmutatott a fából készült, kereküket vesztett rokkantkocsikon, a horpadt pléh ágytálakon, a törött kórházi bútorokon. Egy antik, hordozható röntgenkészülék a maga ormótlan fémházba bújtatott csövével úgy állt ott, mint valami régi Frankenstein-film egyik díszlete.

- Nem beszéltem ezekről? - kérdezte Deborah.
- Nem! - válaszolta idegesen Joanna.
- Ne ijedj meg tőlük! Úgy tűnik, az egész épület tele van az elmegyógyintézeti és tébécé-szanatóriumi korszakból származó, már semmire sem jó, de valamiért itt maradt holmival.
- Borsózik tőlük a hátam - mondta Joanna. - Felkészíthettél volna.
- Elnézést! - kért bocsánatot Deborah. - Dr. Donaldson említette őket, amikor először itt jártunk. Azt mondta, olyan ez a hely, mint valami múzeum. Emlékszel?
- Nem.
- Mindegy. Ne foglalkozz velük! Az egész csak szemét - mondta Deborah, és északi irányba indult el a folyosón. Az néhány lépés után jobbra kanyarodott, majd egy újabb forduló után alacsony, boltíves leágazások következtek mindkét oldalon.
- Tudod, hová megyünk? - kérdezte Deborah-t a szorosan a nyomában haladó Joanna.
- Nem teljesen, amikor napközben itt jártam, egy másik lépcsőn jöttem le. Az biztos, hogy jó irányba megyünk.
- Csak tudnám, miért hagyom belerángatni magam ilyen őrültségekbe - mondta Joanna, és a következő pillanatban fojtott sikoly tört ki belőle.
Deborah azonnal megpördült, az arcába világított az elemlámpával, mire Joanna oldalra kapta a tekintetét, és hogy még jobban védve legyen, kinyújtott karral a fénysugár útjába tartotta a kezét. - Ne világíts a szemembe! - kiáltotta magából kikelten.
- Mi volt az?! - kérdezte mérgesen, a fogai között

szűrve a szót Deborah, miután megbizonyosodott arról, hogy a barátnője egy darabban van, nem esett semmi baja.
- Egy patkány! - nyögte Joanna. - Hatalmas patkányt láttam csillogó vörös szemekkel a mögött az öreg asztal mögött.
- Jézusom, Joanna! Uralkodj magadon! Ha elfelejtetted volna, titokban jöttünk, és nem szeretnénk, ha bárki felfedezne bennünket.
- Sajnálom. Nem tehetek róla, egyszerűen az agyamra megy ez a félelmetes hely.
- Próbáld meg összeszedni magad! Kis híján halálra ijesztettél. - Deborah újból elindult, de mindössze néhány lépést tudott megtenni, mielőtt Joanna vadul belékapaszkodott, és megállította.
- Mi van már megint?! - kérdezte mérgesen Deborah.
- Zajt hallottam. - Joanna a lámpáját fölemelve hátrafelé világított. Egy újabb patkányra számított, de csak a sok lim-lomot látta, és miközben vadul meresztette a szemét az alagsorba lépésük óta először akadt meg a tekintete a csövek, egyéb vezetékek mennyezet alatti, kusza labirintusán.
- Ha nem embereled meg magad, az egész éjszakát itt fogjuk tölteni - mondta Deborah.
- Hagyd már! Ne piszkálj mindig! - vágott vissza idegesen Joanna.
Az ide-oda kanyargó folyosón megtett, újabb öt percig tartó út után hatalmas, régimódi, kerekes állványú konyhai keverőgéphez értek. Vastag porréteg borította és az üstből különböző, hanyagul beledobált eszközök meredtek elő. Maga a géptest hátra volt hajlítva, és a jó-

kora, üzemi méretű habverők negyvenöt fokos szögben meredtek az égre.
- Azt hiszem, közeledünk - mondta Deborah. - Az ajtó, amit keresek, a konyha másik oldalán volt, és ebből a monstrumból ítélve már nem lehet túl messze a konyha.
Miután a következő sarkot is maguk mögött hagyták, bebizonyosodott, hogy jól számolt. A rég használaton kívül lévő, öreg konyhán haladtak keresztül, és az imbolygó, bizonytalan lámpafényben Joanna tátott szájú, pókhálóval beszőtt üres sütőket, hatalmas, zsírkőből faragott mosogatókat látott. Fölöttük a széles polcokon elfeketült, és sok helyen be is horpadt lábosok, fazekak egymásba rakott nyeles serpenyők sorakoztak.
- Ott van! - kiáltott fel Deborah, és lelkesen előremutatott. A rozsdamentes acélból készült ajtó majdhogynem fénylőn emelkedett ki mocskos, sötét környezetéből. Simára csiszolt felülete alig nyelt el valamit az elemlámpa rávetülő fényéből, a nagyobbik részét vakítóan visszaverte.
- Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy csöppet sem illik ide - állapította meg Joanna.
Az ajtóhoz léptek, és Deborah erősen rátapasztotta a fülét. - Ugyanaz a hang, amit először hallottam - mondta, és szólt Joannának, hogy tegye a tenyerét az ajtóra.
- Meleg - mondta Joanna, majd előkereste Spencer Wingate belépőjét, és Deborah kezébe nyomta. Ő elvette, de kivárt, nem húzta végig egyből a nyitószerkezet oldalába vájt hornyon. - Ha jól saccolom, olyan harmindkét fok körül lehet - felelte.
- Bemegyünk vagy sem?! - kérdezte élénken

Joanna. Megpróbált úrrá lenni a félelmén, és ettől szokatlanul, majdhogynem groteszkül agilissá vált.
- Hát persze! - mondta Deborah. - Csak megpróbálom felkészíteni magamat arra, amit odabent találunk. - Várt még néhány másodpercig, erőt vett magán, és határozott mozdulattal végighúzta a leolvasóban a kártyát. A keze még mozgásban volt, amikor elég erős, leginkább nyomáskiegyenlítődésre emlékeztető szisszenést hallottak, és egy pillanattal később a nehéz, vastag ajtó hangtalanul hátracsúszott, mindkét oldalán megfelelő méretű rést nyitva előttük.

Tizenhét

2001. május 10., 23.05

Debianco a sípcsontját erősen beverte egy valahonnan előremeredő kemény fémtárgyba; dühösen elkáromkodta magát, és úgy ment tovább, hogy ujja hegyét tájékozódásképpen folyamatosan húzta maga mellett, végig a falon. Megpróbált nem belelépni a folyosó padlóján felhalmozódott szemétbe, de ez gyakorlatilag lehetetlen volt, és az arca is sűrűn megrándult - nem annyira a fájdalomtól, mint inkább a váratlan érintéstől - mert hiába próbált meg óvatos lenni, lépten-nyomon beleütközött valamibe. Mihelyt az ujja sarkot észlelt, azonnal abba az irányba kanyarodott, és csak a sarok mögül kikukucskálva merészelt visszapillantani oda, ahonnan jött. Valahol messze a tenyészkultúráknak rendelt helyiség rozsdamentes acélból készült ajtaja becsukódott. sokkal gyorsabban, mint ahogy kinyílt. Abban a néhány pillanatban azonban, ameddig még nyitva látta, Debianco a belülről kivetülő fényben remekül meg tudta figyelni a két mozdulatlanul álló nőt.

Gyorsan előkapta az elemlámpáját, bekapcsolta, és a foga közé szorítva a legközelebbi boltíves beugróba irányította, hogy egy pillanattal később maga is kövesse. Nem akarta, hogy a nők - ha esetleg kinyitják az ajtót, és végignéznek a folyosón - észrevegyék. Miután fedezékbe ért, gyorsan előkapta a mobiltelefonját, és amilyen gyorsan csak tudta, előhívta a tenyésztőszoba számát. A szokásosnál is éberebben figyelt, és mihelyt megjelent a kijelzőn, abban a pillanatban megnyomta a hívásgombot.
Bár a klinika pincéjében meglehetősen kicsi volt a térerő. Debianco hallotta, hogy a készülék statikus sercegés közben kicsöng. - Gyerünk! Vegyék már fel! - mondta fojtottan magának.
- Tenyésztőszoba - hangzott fel végre egy várva várt hang. - Cindy Drexler vagyok.
- Bruno Debianco! Hall engem?!
- Elég halkan - válaszolta Cindy.
- Tudja, ki vagyok?
- Hát persze! A biztonsági ellenőr.
- Akkor figyeljen! - mondta határozottan, és a még megkockáztathatónak hitt legerősebb hangon Debianco. - Két nő ment be nemrég magukhoz. Hogy honnan szerezték a beléptető kártyát, arról fogalmam sincs. Látja őket?
- Még nem - válaszolta jó néhány másodperc szünet után Cindy. - Elég messze vagyok a bejárattól!
- Amit most mondok, nagyon fontos. Kösse le őket tizenöt-húsz percre! Mindegy hogyan, csak találja meg a módját! Válaszoljon minden kérdésükre, mondjon el mindent, amit tud, csak tartsa ott őket! Megértette?
- Azt hiszem - felelte kissé bizonytalanul Cindy. -

Mindent mondjak el nekik?
- Bármit, amire kíváncsiak; nincs jelentősége - válaszolta a biztonsági főnök helyettese. - Egy dologra ügyeljen csak: meg ne riassza őket! Kurt Hermann már úton van, és személyesen fogja őrizetbe venni őket. Ugyanis illetéktelen behatolók, ha még nem mondtam volna.
- Megteszek mindent, amit csak tudok! - fogadkozott Cindy.
- Többet nem is kérek - felelte megnyugtatónak szánt hangon Debianco. - Magam is mennék, de meg kell várnom Hermannt. Mihelyt megérkezik, azonnal indulunk magukhoz.
Bontotta a vonalat, és rögtön hívta Hermannt. A biztonsági főnök viszonylag hamar válaszolt, de a beszédét még erősebb statikus sercegés zavarta, mint a tenyésztőszobatechnikusáét.
- Hallasz? - kérdezte Debianco.
- Elég jól - válaszolta Hermann. - Mi történt?
- Az alagsorban vagyok, a tenyésztőszoba előtt - adott pontos helymeghatározást a helyettese. - A két nő kártyával jutott be. Felhívtam a technikust, és figyelmeztettem, hogy tartsa nyitva a szemét. Könnyű lesz levadászni őket.
- Észrevettek?
- Nem. Teljesen gyanútlanok.
- Tökéletes! Már Bookford határában vagyok. Tíz, legfeljebb tizenöt perc múlva ott leszek. Van nálad bilincs?
- Nincs.
- Menj vissza a kapusházba, és vegyél magadhoz kettőt! - adta ki a parancsot Hermann. - Maradj is ott,

és várj meg a kapunál! Együtt kapjuk el őket.
- Értettem! - válaszolta feszesen Debianco.

A két nő másodpercekig mozdulatlanul állt, és próbált minél gyorsabban megbarátkozni a környezettel. Arra számítottak, hogy a csillogó, rozsdamentes acélajtón belépve valami idegen, futurista világba csöppennek, ám helyette kusza labirintusban találták magukat, amely téglafalakkal különválasztott, egymáshoz boltíves átjárókkal kapcsolódó helyiségekből állt, és alapjában véve nagyon hasonlított az alagsor többi részéhez. A lényeges különbséget a korszerű, erős fényű lámpák, a hőmérséklet és a maguk körül látott tárgyak jelentették. A helyiség, amelyben álltak, és azok is, amelyekbe beláttak, használhatatlan, ósdi kórházi felszerelés helyett korszerűnek látszó laboratóriumi berendezésekkel, elsősorban szövetkultúrákkal teli, kerekeken gördülő, nagy inkubátorokkal voltak tele.
- Nem tudom, hogy mire, de valami sokkal drámaibbra számítottam - jelentette ki Joanna.
- Én is - vallotta be Deborah. - Ez még annyira sem érdekes, mint a fenti laboratórium.
- Mit gondolsz, milyen meleg lehet?
- Harminc-harminckét fok körül. - Deborah az acélajtó felé fordult, amelytől jobbra fémlemezből készült doboz volt a falon. A doboz közepéből egy piros gomb állt ki, amelyre nagybetűkkel rá volt írva, hogy NYIT/ZÁR.
- Mielőtt elindulunk, szeretnék meggyőződni arról, hogy ha akarunk, ki is tudunk jutni innen. Jó volna, ha ez az ajtó nyílna is, nemcsak csukódna - mondta, és megnyomta a négyszögletes kapcsolót.

Az ajtó, akárcsak pár pillanattal korábban, ezúttal is hátracsúszott, majd a gomb újabb megnyomására pillanatok alatt bezárult, és mindezt tökéletesen némán, a legcsekélyebb hang nélkül.
Deborah már éppen mondani akart róla valamit, amikor Joanna karon ragadta, és izgatottan a fülébe súgta:
- Társaságot kaptunk!
Deborah gyorsan abba az irányba fordult, amerre Joanna nézett, és egy mosolygó, középkorú nőt pillantott meg az egyik átjáróban. Keskeny, egészségesen barna arca volt, a szeme és a szája körül jól észrevehető ráncok a széles mosolytól, és nagyon vékony, fehér vászonköpenyt viselt. A haját ugyanabból az anyagból készült sapka takarta, a nyakában pedig sebészmaszk lógott.
- Isten hozta magukat a tenyésztőszobában - köszönt kedvesen. - Cindy Drexler vagyok. És maguk?
Joanna és Deborah ijedten összenézett.
- Új alkalmazottak - nyögte ki néhány sikertelen próbálkozás után Deborah.
- Igazán örülök - mondta Cindy, és mindkettőjükkel kezet fogott. - És a nevük? - kérdezte egyenesen a másodikként üdvözölt Joanna szemébe nézve.
Joanna először csak dadogni tudott, közben lázasan törte a fejét, hogy a valódi, vagy a fölvett nevüket használják-e, és végül úgy döntött, hogy az utóbbit. - Prudence! - vágta hát ki szinte dühösen.
- Georgina - mondta a nevét, az ötletet elfogadva Deborah.
- Örülök, hogy találkoztunk. Gondolom, azértjöttek, hogy körülnézzenek.
Joanna és Deborah újból gyors pillantást váltott, ám

ezúttal nem annyira a rémülettől, mint meglepődésében.
- Szeretnénk - felelte Deborah. - Elámultunk azon, hogy milyen sima, fényes - magyarázta a rozsdamentes ajtóra mutatva - és gondoltuk, megnézzük, mi van mögötte.
- Ritkán fordul elő, hogy vendégeket kelljen kalauzolnom - mondta bocsánatkérően Cindy - de majd összeszedem magam, hogy jó idegenvezető legyek. Itt, ebben a szobában - valaha a Cabot konyhájának az éléstára volt - tároljuk a másnapi magátültetésre szánt petesejteket. A laborba az ételliften jutnak fel, ami itt van mindjárt a sarkon túl. A vörös jelzéssel ellátott inkubátorokban vannak, a kék jelzésűekben pedig a már egyesített sejtek, amelyek vissza fognak kerülni az embriószobába.
- Milyen petesejtekről van szó? - kérdezte Deborah.
- Úgy értem, hogy honnan származnak, milyen eredetűek?
- Természetesen emberiek.
- Valamennyi?
- Igen. Az állati petesejteket a gazdaság tenyésztőszobájában tartják.
- Honnan van ilyen rengeteg emberi petesejt? - érdeklődött tovább Deborah.
- A szervszobából, ahogyan magunk között nevezzük.
- Láthatnánk?
- Hogyne! - felelte készségesen Cindy. - Jöjjenek velem!
A boltívre mutatott, amelyen át érkezett, és intett, hogy kövessék.

- Micsoda szerencse, hogy összefutottunk vele - súgta Joannának Deborah, miután a nyomába szegődtek. - Szinte túlságosan is kedvező véletlen.
- Igazad van! - válaszolta Joanna. - Nagyon könnyen ment, és annyira szívélyes, hogy az már szinte túlzás. Nem tetszik nekem a dolog. Ha kíváncsi vagy a véleményemre, én azt mondom, tűnjünk el innen minél előbb!
- Az isten szerelmére! Már megint a gyógyíthatatlan pesszimizmusod szólalt meg! - utasította el az ötletet Deborah. - Használjuk ki a szerencsénket, tudjunk meg minél többet, és aztán lépjünk le!
Több, a méretében és tartalmában az elsőhöz hasonló szobán haladtak át, míg végül egy jóval nagyobb helyiségbe érkeztek. Ebben is inkubátorok sorakoztak, mögöttük azonban több mint ötven öreg, sötétbarnára pácolt, körülbelül egy négyzetméter nagyságú ajtó volt. Mindegyikre nehéz, a régi hűtőszekrényekére emlékeztető zárat szereltek.
- Bocsásson meg, Cindy! - mondta némi bizonytalankodás után Deborah, és az ajtókra mutatott. - Ezek tényleg azok, amiknek látszanak?
Vezetőjük a következő, még nagyobb helyiség felé tartott, de a kérdés hallatán megtorpant, és tekintetével követte a Deborah ujja által jelzett irányt. - A régi jégszekrényekre gondol?
- Jól gondolom, hogy valamikor ez volt a hullakamra?
- Igen - felelte Cindy, és visszalépve, némi erőlködéssel arrébb tolta az egyik nagy inkubátort, hogy hozzá lehessen férni a mögötte lévő ajtókhoz. Kinyitotta az egyiket, és kihúzott belőle egy jókora, kerekeken moz-

gó, lapos fatálcát. - Érdekes, ugye? A jeget a másik oldalról tették be. Nem szívesen lettem volna itt olyankor, amikor éppen kifogyott belőle. El tudják képzelni, milyen lehetett? - kérdezte, és kényszeredetten fölnevetett.
A két lány összenézett, és Joanna elég erősen össze is rázkódott. - Menjünk, legyünk túl minél előbb a látogatáson! - mondta.
- Akarják látni a régi halottasház többi részét is? - érdeklődött Cindy. - A boncterem a nézőterével még szinte teljesen ép. Valaha itt az isten háta mögött az is szórakozás lehetett, hogy az emberek elmentek néha egy-egy boncolásra. - Cindy Drexler újból fölnevetett, de már nem annyira idegesen, mint inkább baljósan. - Akkoriban egész napba telt, hogy lovas kocsival bejussanak Boston-ba, és aki éppen nem volt szolgálatban, az többnyire unatkozott, nem tudta mivel eltölteni az időt. Jöjjenek! Hadd mutassam meg!
A választ meg sem várva az egyik saroknál elkanyarodott, Deborah pedig, miután sikertelenül próbálta magára vonni a figyelmét, követte. Néhány másodperces késéssel az egyedül maradni nem akaró Joanna is csatlakozott hozzájuk.
- Cindy! Inkább a szervszobát szeretnénk megnézni - mondta hangosan, a lépteit is megszaporázva Deborah.
Hogy Cindy nem hallotta a figyelmeztetést, vagy csak nem akart tudomást venni róla, azt nehéz lett volna megmondani, mindenesetre változatlan lendülettel törtetett előre, egészen egy sor párnázott, bőrrel borított ajtóig, amelyeknek a felső harmadán kis ovális ablak volt. Az egyiket kitárva oldalra nyúlt, feltolt egy kap-

csolót, mire halk zúgás kíséretében sárgás, a mennyezetre szerelt, domború burás lámpákból áradó fény árasztotta el a termet, és a közepén álló, horganylemezzel borított boncasztalt is.
A Deborah nyomában érkező Joannának a lélegzete is elakadt, amikor megpillantotta a hirtelen elé táruló képet. A terem a nézőknek fenntartott, amfiteátrumszerűen emelkedő, fokozatosan homályba vesző széksoraival sokkal baljósabb hangulatot árasztott, mint a műtő, ahol annak idején a petesejtkivételen átesett.
- Nagyon érdekes - mondta némi gúnnyal a hangjában Deborah, miután gyorsan körbenézett. - De ha nem bánja, inkább a szervszobát néznénk meg.
- A régi bonceszközökre nem kíváncsiak? - kérdezte Cindy. - Valamelyik nap azon tréfálkoztunk a többi technikussal, hogy mi volna, ha elküldenénk őket Hollywoodba, hátha jók lennének valamelyik horrorfilmhez.
- A szervszobát akarjuk látni - mondta színtelen hangon Joanna.
- Ahogy gondolják. - Cindy leoltotta a villanyt, és továbbindult, előbb azonban ránézett az órájára, amit Deborah nem vett észre, Joanna azonban igen. Már harmadszor csinálta, amióta együtt voltak, és Deborah figyelmét is csak azért kerülte el, mert lemaradt egy kissé, és arrafelé nézegetett, amerről jöttek.
- Nem a másik irányban van a szervszoba? - szólt a legalább egy tucat lépéssel előtte haladó nő után.
- Arra is lehet menni, de erre rövidebb - felelte a válla fölött Cindy.
A többieket utolérve Deborah egy kisebb garázsnak megfelelő méretű helyiségben egy vízszintesen osztott,

kétszárnyú ajtót pillantott meg, amelyik szélesebb volt, mint amilyen magas, és mielőtt továbbmentek, rákérdezett, hogy mi az.
- A régi teherlift - válaszolta Cindy. - Azon küldték le a fenti szintekről a holttesteket.
- Elég hátborzongató még csak belegondolni is - mondta Joanna. - Menjünk innen!
- Nekünk nagyon is kapóra jött - közölte Cindy, és elégedetten megkopogtatta öklével az ajtót. - Segített abban, hogy megszabaduljunk az itteni szemét egy jó részétől. Akarják látni, hogyan működik?
- A szervszobát szeretnénk megnézni. Azt hiszem, nagyjából tisztában vagyunk azzal, hogyan működik egy teherlift - válaszolta Joanna.
- Ahogy gondolják - mondta újból Cindy.
Miután végighaladtak egy hat méter hosszú, keskeny, boltíves vájaton, amely a vezetőjük szerint keresztbe szelte az épület olaszos stílusú tornyának az alapját, a föld alatti labirintus addig látott legnagyobb helyiségének a küszöbén találták magukat. A terem hossza legalább harminc méter, a szélessége tizenöt méter volt. Hosszú sorokban nagyméretű, körülbelül két méter hosszú, egy méter magas és fél méter széles, átlátszó, plexinek tűnő tartályok voltak benne. Mindegyikben körülbelül harminc centiméter átmérőjű üveggömb lebegett valamilyen folyadékban, és minden gömbnek a tetejéből csövek és vezetékek indultak ki. A folyadék felszínét apró üveggömbök borították be teljesen.
Néhány másodpercig a két lány csak állt és csodálkozva bámult. Bár a fal itt is vakolatlan volt, a terem jobban megfelelt az acélajtó mögötti világgal kapcsola-

tos várakozásuknak, mint az, amit addig láttak. Magasabb volt, mint a korábbi szobák, mivel a mennyezet alól hiányoztak a vastag csővezetékek, a világítása pedig nem olyan erős, bár érezhetően volt benne ibolyántúli fény is.
Miközben Deborah tágra nyílt szemmel itta magába a látványt, Joanna ismét észrevette, hogy Cindy az órájára pillant. A mozdulatot az tette különössé számára, hogy egyébként a nő végtelenül vendégszerető, barátságos volt. Ha annyira siet, mint azt az óra sűrű ellenőrzése jelzi, akkor miért tölt velük annyi időt, kérdezte magában. Hiába törte azonban a fejét, válaszolni nem tudott, és ez egyre jobban zavarta.
- Mi ez? - kérdezte Deborah, miután fölöcsúdott az ámulatából.
- A szervszoba - felelte Cindy. - A tartályokban állandó hőmérsékletet biztosító víz van. A felszínen úszó kis gömbök arra szolgálnak, hogy megakadályozzák a párolgást, a nagyobbak pedig a petefészkek elhelyezésére valók.
- Vagyis képesek arra, hogy teljes petefészkeket tartsanak életben - fordította le rögtön az elhangzottakat Deborah.
- Igen. Oxigénnel, különböző tápanyagokkal és endokrin stimulációval másoljuk le a megszokott környezetüket. Természetesen a salakanyagok eltávolítása is nagyon fontos. Ha jól csináljuk, nem követünk el semmilyen hibát, a petefészkek folyamatosan termelik az érett oocitákat.
- Megnézhetnénk őket közelebbről? - érdeklődött Deborah.
- Hát persze! - felelte Cindy, és a kezével kis moz-

dulatot téve udvariasan előreengedte.
Deborah elindult két sor tartály között, de néhány lépés után megállt, hogy alaposabban szemügyre vehesse az egyik nagy gömböt. A benne lévő petefészek körülbelül akkora volt, mint egy kissé lapított dió, és rücskös, egyenetlen felületű. Apró, üreges kanülök álltak ki belőle több helyen, és csöppnyi érzékelők voltak rákötve.
- Vannak őspetesejt-kultúráink is. Ha akarják, azokat is megmutatom - ajánlotta Cindy.
- Néhány gömbben két petefészek van - válaszolta Deborah.
- Igen, előfordul néhány, de amint látja, a többségükben csak egy van. Megnézik az oogoniumokat?
- Miért került néhány gömbbe két petefészek? - faggatózott tovább Deborah.
- Ezt dr. Donaldsontól kellene megkérdezni. Én csak egy vagyok a sok technikus közül, aki figyeli és gondozza őket - válaszolta Cindy.
Joanna és Deborah tekintete összevillant. Annyira ismerték már egymást, hogy ennyiből is pontosan tudták, mit gondol a másik.
- úgy látom, mindegyik petesejtnek betűkből és számokból álló jele van - vette át a szót Joanna. - Ez azt jelenti, hogy ismerik az eredetüket?
Először a látogatás kezdete óta úgy látszott, hogy Cindyt kellemetlenül érinti a kérdés. Hümmögött egy darabig, majd megpróbálta ismét az oogonium-kultúrákra terelni a szót, de Joanna makacs volt, és nem tágított.
- Van némi elképzelésünk róla - adta meg végül magát Cindy.

- Mi az, hogy van elképzelésük? - szorongatta tovább Joanna. - Ha például megmondanám egy donornak a nevét, utána tudna nézni, hogy mi lett a petefészkével?
- Azt hiszem - mondta kitérően Cindy. Az órájára pillantott, és a lábait váltogatva zavarában hol az egyikre, hol a másikra helyezte a testsúlyát.
- Joanna Meissnernek hívják az illetőt.
- Joanna Meissner - ismételte meg a nevet Cindy, és úgy nézett körül, mintha ismeretlen helyen lenne, és azt sem tudná, mit hol keressen. - Egy számítógép kellene...
- Ott van egy mindjárt maga mögött - vágott közbe Joanna.
- Jé! Tényleg! - mondta zavartan Cindy. Miután a gép elfogadta a jelszavát, beütötte Joanna nevét, és pár pillanattal később megjelent a képernyőn a JM699 kód. Gyorsan felírta egy darab papírra, és a két nővel szorosan a nyomában elindult. Két sorral arrébb állt meg, és az egyik tartályra mutatott, amelyben egy JM699 feliratú gömb lebegett.
Joanna és Deborah tágra nyílt szemmel meredt a kis szervre. A felülete sokkal göcsörtösebb, "himlőhelyesebb" volt, mint az elsőként látotté, és néhány másodperc után - legyőzve az újabb megrázkódtatást - Joanna rá is kérdezett, hogy miért.
- Ez az egyik legrégebbi darab, hamarosan befejezi a pályafutását - válaszolta Cindy.
- Van egy másik nevem! - jelentkezett Deborah. - Kristin Overmeyer.
- Máris - felelte barátságosan Cindy, mintha megbékélt volna a helyzettel. Visszament a számítógéphez,

beírta a nevet, és a képernyőn rögtön megjelent a kód: K0432.
- Erre! - hívta magával a két lányt, és a terem peremén körbemenve az első tartálysoron indult el. - Itt van! - mondta a közepe táján, és rámutatott a gömbre.
- Két petefészek van benne.
- Érdekes - mondta Deborah, miután alaposan megnézte őket. - Alacsonyabb a sorszáma, mint az előzőnek, és mégis fiatalabbnak látszik. Vajon mi lehet az oka?
Cindy a két petefészekre nézett, közben rá volt írva az arcára, hogy újból erősen zavarba jött. Pár másodpercig idegesen latolgatta, mit mondjon, és csak azután szólalt meg.
- Fogalmam sincs róla. Lehetséges, hogy a kivétel módjától függ, de tényleg nem tudom. Dr. Donaldson biztosan el tudná magyarázni.
- Van még egy nevem. Rebecca Corey - mondta Deborah.
- Biztos, hogy nem akarják megnézni az oogonium-kultúrákat? - kérdezte Cindy. - Szerintünk azokkal értük el a legnagyobb előrelépést. Nem sok idő kell hozzá, és fölöslegessé teszik, teljesen kiszorítják a petefészek-kultúrákat.
- Több név nem lesz - ígérte meg Deborah. - Utána rögtön mehetünk megnézni az őspetéket.
Cindy újból ellenőrizte az időt, majd előhívta a gépből a kódot, végül a Kristin Overmeyer petefészkét őrzővel szomszédos, ugyancsak kettős egyedet tartalmazó tartályhoz vezette őket.
Alaposan megnézték a Joannáénál fiatalabbnak látszó petefészkeket, és mindketten megremegtek, mert

eszükbe jutott, hogy olyan nőnek a szerveit látják, aki Kristin Overmeyerrel együtt nyomtalanul eltűnt, miután fölvettek egy autóstoppost.
- Az oogónium-kultúrák itt vannak, mindjárt a szomszédban - mondta Cindy. - Mi lenne, ha megnéznénk őket?
Joanna és Deborah egyszerre kapta el a tekintetét a gömbbe zárt, preparált petefészkekről, és egymásra néztek. A rémület, amely ott világított mindkettőjük tekintetében, nyilvánvalóvá tette, hogy ugyanarra gondolnak. Sokkal többet tudtak meg, mint amire valaha számítottak, és kutatásuk eredményét nem egyszerűen ijesztőnek, hanem szörnyűnek, halálra rémisztőnek találták.
- Már így is túlságosan igénybe vettük - felelte Joanna, cinkos pillantást küldve Deborah-nak.
- Igen - csatlakozott az rögtön. - Nagyon érdekes volt, de azt hiszem, ideje továbbmennünk. Ha megmutatja, merre van a kijárat, egész biztosan magunk is kitalálunk.
- Bőven van időm! - válaszolta sietve Cindy. - Higgyék el, nem gond! Élvezem, hogy végre van egy kis változatosság, nemcsak az unalmas rutinmunkát kell végeznem, és szeretnék mindent megmutatni. Jöjjenek! Nézzék meg az oogonium-kultúrákat! - mondta lelkesen, és megpróbálta karon ragadni Deborah-t, de a lány kiszabadította magát.
- Menni akarunk! - mondta erőteljesen, a szigorúan vettjó modor által engedélyezettnél nagyobb hangsúlylyal.
- A legérdekesebbet akarják kihagyni! Ragaszkodom hozzá, hogy megnézzék - tartott ki az ajánlatnál

Cindy.
- Még hogy ragaszkodik! Menjen a fenébe! - bukott ki Deborah-ból a dühös tiltakozás. - Már itt sem vagyunk.
- Nem kell elkísérnie, anélkül is kitalálunk - mondta Joanna, és sietve elindult visszafelé, abba az irányba, amerről érkeztek. A korábban hallottakból sejtette, hogy nem az a legrövidebb út, mégis azt választotta, remélve, hogy ismerős lesz, és nem téved el.
- Nem engedhetem, hogy csak úgy, szabadon mászkáljanak itt - jelentette ki Cindy. - Szigorúan tiltja a szabályzat. - Erősebben, mint korábban Deborah-t, karon ragadta Joannát, és megállásra kényszerítette.
A lány ránézett a karjára kulcsolt, keményen feszülő kézre.
- Elmegyünk! - mondta eltökélten. - Vegye le rólam a kezét!
- Nem hagyhatom felügyelet nélkül magukat - válaszolta újból Cindy.
- Akkor vigyen bennünket a kijárathoz! - csattant fel Deborah. Határozott mozdulattal lefejtette Cindy kezét Joanna karjáról, és nekilökte a nőt a szorosan egymás mellett álló műanyag tartályoknak. Stabilan voltak rögzítve, mert csak az egyik rázkódott meg kissé, de ennyi is elég volt, hogy ellenőrző paneljén egy vörös égő villogni kezdjen, és szaggatottan sípoló vészjelzés harsanjon fel.
Kihasználva, hogy Cindy a kapcsolóhoz kapott, leállítani a riasztást, Joanna és Deborah rohanni kezdett, amilyen gyorsan csak tudott a tartályok közötti keskeny folyosón. Mihelyt kijutottak onnan, és sportos alkata tért nyert ahhoz, hogy megmutassa, mit tud, Deborah

könnyedén lehagyta Joannát, de közben biztatta is, hogy siessen, ne maradjon le tőle. Valahonnan a hátuk mögött Cindy indulatosan kiabált, követelte, hogy álljanak meg.
- Éreztem, hogy nem lenne szabad idejönni! - mondta hevesen zihálva Joanna, miközben megpróbált lépést tartani Deborah-val.
- Fogd be a szád, és rohanj!
Átfutottak a boltíves alagúton, már maguk mögött hagyták az öreg teherliftet, a sötét, meredeken emelkedő nézőtérrel ellátott bonctermet és az inkubátorokkal teli szobákat is, amikor Deborah megtorpant, de olyan váratlanul, hogy Joanna kis híján nekiütközött.
- Merre?!
- Azt hiszem, arra - mondta a boltíves folyosók, átjárók kusza szövevényében a délinek vélt irányba mutatva Joanna.
- Remélem, igazad van! - Hallották Cindy közeledő lépteit, és azt is, hogy a nevüket kiabálja, de az erős visszhang miatt lehetetlen volt megállapítani, melyik irányból. Egy pillanattal később a nő vadul kiviharzott az egyik bolthajtás alól, és amilyen erősen csak tudott, mindkettőjük ruhájába belemarkolt.
- Te jó ég! - nyögött fel Deborah, és nem kis erőfeszítés árán kiszabadította magát, amivel csak annyit ért el, hogy Cindy mindkét kezével nekiesett Joannának. Jobb ötlete nem lévén, gyorsan mögéje ugrott, átkarolta, és a barátnőjétől elrántva akkorát taszított rajta, hogy a nő nekiesett az egyik inkubátornak. A tartály belsejéből tompa, de mással össze nem téveszthető üvegcsörömpölés hallatszott.
Anélkül, hogy egy pillanatot is vesztegetett volna

Cindy állapotának az ellenőrzésére, Deborah elkapta a barátnője kezét, és abba az irányba rohant vele tovább, amelyet Joanna eredetileg választott. Nem kis megkönnyebbülésükre néhány boltívet maguk mögött hagyva megpillantották a fénylő, rozsdamentes ajtót. Odarohanva hozzá, Deborah rácsapott a piros gombra, mire a vastag, feltehetően több rétegű acél fájdalmas lassúsággal elkezdett balra csúszni. Miután megmozdult, mindkét lány hátranézett, félve attól, hogy Cindy újból megjelenik, ami elég gyorsan be is következett. A feléjük rohanó alak láttán Deborah elkeseredetten nekiveselkedett az ajtónak, megpróbálta izomerővel gyorsabb mozgásra késztetni. Miután a rés elég szélessé vált, keresztüllódította rajta Joannát, és egyedül fordult szembe Cindyvel.
- Ne! -jajdult fel a nyíláson kipréselődve Joanna, és hátratántorodott, vissza az egyre szélesedő ajtórésbe. Deborah, bár meg akart fordulni, hogy ellenőrizze, mennyire van tőlük Cindy, a kiáltást hallva rögtön visszapördült, megtudni, mi rémisztette meg annyira Joannát, és amit a barátnője válla fölött előrepillantva látott, az belőle is kurta, fojtott sikolyt váltott ki. Két jól megtermett, kajánul vigyorgó, fekete ruhába öltözött férfi közeledett feléjük a rég használaton kívül lévő, de most éppen fényesen kivilágított konyhán keresztül. Egyik kezükben bilincset lóbáltak, a másikban revolver volt. Az elöl haladó szőke, mihelyt megpillantotta a két nőt, azonnal futni kezdett. Deborah megismerte: az a férfi volt, aki már az étteremben is hosszan méregette, és akiről erősen gyanította, hogy a klinika biztonsági főnöke.

Tizennyolc
2001. május 10., 23.24
Deborah ösztönösen cselekedve újból a piros gombért nyúlt, hogy bezárja üldözőik orra előtt a nehéz ajtót. Még vissza sem húzta a kezét, amikor Cindy hátulról rávetette magát, a nyakát szorította, és megpróbálta visszarántani.
- Szedd le rólam ezt a hárpiát! - kiabálta a kezét a kapcsolóra tapasztva Deborah, miközben a technikus vadul azt rikácsolta a fülébe, hogy azonnal nyissa ki az ajtót.
Joannának, ha nem is könnyen, de sikerült lefejtenie barátnője nyakáról a keményen feszülő ujjakat, és hátralökte Cindyt, aki azonban villámgyorsan összeszedte magát, és újból támadásra lendült.
- Tartsd ezt az átkozott gombot! - kiabálta Deborah, megpróbálva fél kézzel távol tartani magától a dühös fúriává változott technikust.
Joanna gyorsan engedelmeskedett, és felszabadította a másik kezét is, kiküszöbölve ezzel a korábbi hátrányt. Deborah azóta, hogy ötödik osztályos korában hatalmas pofont kevert le egy nagyképű, szemtelen osztálytársának senkit sem ütött meg, de a gyakorlat hiánya sem akadályozta meg abban, hogy jókora ütést helyezzen el Cindy bal arcán. Az egyetemi évei alatt lelkesen űzött lacrosse-nak köszönhetően sokkal erősebb volt, mint ötödikes korában, és az ütés akkorára sikerült, hogy nemcsak megállította, de megtántorította, majd mozdulatlanná is merevítette támadóját. Cindy megmerevedve állt egy-két pillanatig, majd lassan térdre rogyott, végül elernyedve elterült a padlón, mint a rongybaba.

Az ütés akkora volt, hogy Deborah is felkiáltott a kezébe nyilalló fájdalomtól, és vadul rázta egy darabig a karját, hogy elmúljon. Miután enyhült valamicskét megragadta a hozzá legközelebbi inkubátort, és az ajtóhoz tolta. Joanna azonnal megértette, mit akar, és segített úgy irányítani a készüléket, hogy a piros gombot benyomja, és ezáltal az ajtót zárva tartsa. Hogy véletlenül se mozduljon el, közös erővel szorították rá a gombra.
- És most?! - kérdezte harsogóan suttogva, már-már a teljes kétségbeesés határán Joanna.
- Két lehetőségünk van: az étel- illetve a teherlift - válaszolta Deborah. - Melyiket válasszuk?
- A teherliftet - vágta rá rögtön Joanna. - Tudjuk, hol van, és azt is, hogy beleférünk.
Néhány lépésnyire tőlük Cindy bizonytalanul félig ülő helyzetbe tornázta magát. Üres, fókuszálatlan volt a tekintete, mint a bokszolóé, aki rövid idő alatt túl sok ütést kapott.
- Rendben! - felelte Deborah, utolsó pillantást vetve a magát kínkeservesen álló helyzetbe tornászó Cindyre. - Gyerünk!
Egyszerre engedték el az inkubátort, és lendültek előre, vetették bele magukat újból a szobák, folyosók kusza útvesztőjébe. Balszerencséjükre rossz irányt választottak, és egy üres szobába jutottak, ahonnan sietve ki kellett hátrálniuk, hogy új útvonalat válasszanak. Hátulról két egymáshoz csapódó inkubátor mással nehezen összetéveszthető hangját hallották, amelyet mély férfi kiáltások követtek.
- Isten legyen irgalmas hozzánk, ha a teherlift nem működik! - mondta nemcsak a rohanástól zihálva De-

borah.
Túl voltak az utolsó fordulón, elhagyták a boncterem ajtajait is, amikor a lendületükön mit sem csökkentve a szó szoros értelmében nekivágódtak a teherlift ajtajának. A közepén vízszintesen keresztbe húzódó résből vastag gurtni lógott ki, amelyet előbb Deborah, és egy másodperccel később Joanna is megragadott, majd aztán együtt húzták, amennyire csak tudták. A közös erőfeszítésnek hamarosan meg is lett az eredménye: a felső ajtószárny felfelé, az alsó lefelé mozdult, és akkora rés tárult fel mögöttük, hogy könnyedén be tudtak mászni.
A liftszekrény egy körülbelül két és fél négyzetméter alapterületű, vastag drótból font ketrec volt. A bal oldalán, mellmagasságban hat irányítógomb sorakozott, padlója gyalulatlan deszkából készült, és csupán a pincéből beeső fény világította meg gyengén. Kintről nehéz, futva közeledő lépteket hallottak.
- Az ajtó! - kiáltotta Deborah, és vadul megragadta a felső szárnyhoz erősített gurtnit. Egy pillanattal később Joanna is azt tette, és közös erőfeszítéssel sikerült megmozdítaniuk a nehéz ajtószárnyakat. Azok eleinte lassan, majd egyre gyorsuló ütemben kezdtek csukódni, de mielőtt bezárulhattak volna, megérkeztek az üldözők. Egy kéz nyúlt a szűkülő résbe, megmarkolta Deborah-n a köpenyt, és gazdájának az utolsó pillanatban sikerült visszarántania, mielőtt az ajtószárnyak - a lift belsejét sötétbe borítva - összezárultak. Deborah a rántástól keményen az ajtóhoz csapódott.
- Nyomd meg valamelyik gombot! - kiáltott rá Joannára, miközben változatlan erővel tartotta, húzta a gurtnit. Érezte, hogy kintről megpróbálják kinyitni az

ajtót, de ahhoz, hogy ez sikerüljön, őt is meg kellett volna emelniük.
Joanna izgatottan, vakon tapogatózva próbálta megtalálni az irányítópanelt, amelyet csak egy pillanatra látott, mielőtt rájuk borult volna a teljes sötétség.
- Siess már! - kiabálta Deborah, mert érezte, hogy a lába lassan kezd elszakadni a padlótól.
Joanna széles mozdulatokkal, a kezét jobbra-balra lengetve folytatta a keresést, és néhány másodperccel később rá is akadt a dobozra. Mivel a sötétben úgysem látott semmit, gondolkodás nélkül megnyomta az első gombot, amelyhez az ujja hozzáért.
Éles, csikorgó hang hallatszott, és az öreg lift lassan megindult felfelé.
Deborah elengedte a gurtnit, és gyors, tekergő mozdulatokkal kibújt az ajtószárnyak közé szorult köpenyből. Egy másodperccel azután, hogy megszabadult tőle, érezte, hogy egy külső erő rántja magához a szövetet és az a résen átbújva nagy zajjal eltűnik a liftszekrény és az akna betonfala közötti keskeny résben.
- Mi volt ez? kérdezte értetlenül Joanna.
Deborah nem válaszolt rögtön; megremegett, mert tudta, hogy a hang az ő péppé zúzódó testétől is származhatott volna, ha nem sikerül idejében kibújnia a köpenyből. - Az elemlámpám és a kocsikulcs, ami a zsebemben volt - felelte, miután valamelyest sikerült összeszednie magát.
- Elveszítettük a kocsikulcsot?! -jajdult fel Joanna.
- Pillanatnyilag emiatt aggódom a legkevésbé. Hála istennek, a lift működik. Csak hajszálon múlott, hogy nem kaptak el bennünket.
Joanna bekapcsolta az elemlámpáját, hogy megnéz-

ze az irányító panelt. A gomb, amelyet benyomott, a második emeleté volt.
- Most mi lesz? - kérdezte idegesen. - A második emeletre megyünk. Mit csináljunk?
- Amilyen lassan vánszorgunk, még szükség van egy kis időre, hogy odaérjünk - válaszolta Deborah. - Egyébként a második emelet jobb, mint a földszint vagy az első. Nem szeretnék újból összefutni azokkal az alakokkal.
- Azt elhiszem! - ezúttal Joannán volt a sor, hogy megborzongjon. - Most már biztosan tudjuk, hogy itt, ha szükségesnek tartják, ölnek is, és ezzel ők is tisztában vannak. Az a Cindy nevű szuka biztosan azért volt olyan kedves, mert tudta, hogy hamarosan megérkeznek a pribékek, és ott akart tartani bennünket. Hogy nemjöttünk rá, hogy rosszban sántikál, mihelyt felajánlotta, hogy körbevezet bennünket?
- Utólag könnyű azt mondani, hogy észre kellett volna vennünk - felelte még mindig erősen zihálva Deborah. - Abban a hitben voltunk, hogy itt legfeljebb etikai szabályokat szegnek meg, de az meg sem fordult a fejünkben, hogy a Tízparancsolatot is. Most, hogy már tudjuk, gyilkolnak is, egészen másképpen néz ki a dolog.
- Valahogyan ki kell jutnunk innen!
- Igaz, de mivel elveszett a slusszkulcs, ha kijutunk, sem tudunk elmenni, legalábbis nem a saját kocsinkkal. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha valahol a földszinten keresnénk egy telefont.
- A gond az, hogy valószínűleg ők is ezt várják - mondta Joanna. - Én legalábbis erre számítanék a helyükben. Talán jobb lenne, ha egy időre elbújnánk, és

alaposan átgondolnánk hogyan tovább.
- Reggelig talán sikerül elrejtőzni - fűzte tovább a gondolatot Deborah. - Azt hiszem, az itt dolgozóknak csak nagyon kis része van tisztában azzal, hogy mit is csinál valójában, és a többség, ha megtudná, ugyanúgy elborzadna, mint mi. Akár meg is kérhetünk rá valakit, hogy segítsen.
- Szerintem még ma éjjel addig fognak keresni bennünket, amíg meg nem találnak. Ki kell jutnunk innen minél előbb.
- De hogyan? Azoknál az embereknél fegyver van!
- Ezért kell találnunk egy olyan helyet, ahol meghúzódhatunk, és alaposan végiggondolhatjuk a dolgot - mondta Joanna. - A kapkodás könnyen végzetessé válhat.
- Az egyetlen, ami nekünk kedvez, az épület mérete, és az a körülmény, hogy tele van zsúfolva mindenféle felszereléssel. Bizonyára találunk olyan helyet, ahol meghúzhatjuk magunkat egy időre, nekik viszont - hacsak nem hívnak segítséget - az éjszaka nagy része sem lesz elég ahhoz, hogy egy kicsit is alapos kutatást végezzenek.
- Pontosan! - helyeselt Joanna. - Szerintem előbb egy gyors, felületes kutatást fognak csak végezni, és ha az eredménytelen marad, akkor kezdenek hozzá az alaposabbhoz. Ha nem akarjuk, hogy elfogjanak bennünket, addig ki kell jutnunk.
Deborah felsóhajtott, és közben bizonytalanul megcsóválta a fejét. - Sajnálom, hogy így alakult. Az én hibám.
- Tudod mit, majd ha sok időnk lesz, eldöntjük, hogy ki miben hibás - válaszolta Joanna. - Egyébként, ha

esetleg elfelejtetted volna, magamtól jöttem, nem te kényszerítettél rá.
- Köszönöm.
Joanna eloltotta a lámpát. - Azt hiszem, nem árt hozzászoktatni a szemünket a sötéthez. Jobb, ha nem használjuk a lámpát.
- Igazad van - mondta nagy nehezen, önmarcangoló indulataival küszködve Deborah.
Pár pillanattal később a lift egy végső csikordulással megállt, és újból teljes csönd telepedett rájuk. A két nő azonnal az ajtóhoz ugrott, kinyitotta, de csak a sötétség áthatolhatatlan, fekete falát találta mögötte.
- Nincs mit tenni, muszáj felgyújtani a lámpát - mondta Joanna. A kapcsoló kattanása élesnek, riasztónak tetszett a mindent átható csöndben. A körbeszaladó fénysugár egy apró, ablaktalan, kizárólag a teherlift előteréül szolgáló szobát világított meg.
- Gyorsan rájönnek, hogy a lift a másodikon van, és hamarosan itt lesznek - mondta Deborah. - Keressünk egy lépcsőt, és menjünk feljebb egy emelettel! Ott kellene elbújni, amíg ki nem találjuk, mit tegyünk.
- Rajta! - egyezett bele azonnal Joanna.
Deborah kinyitotta a folyosóra vezető ajtót, és oldalra lépve utat engedett neki. Joanna az elemlámpát le-föl és jobbra-balra mozgatva szemügyre vette a folyosót. Bár nem érte teljesen váratlanul, mivel már találkozott vele, kissé hátrahőkölt a rengeteg régi berendezési tárgytól. Nem számított arra, hogy a falakon bekeretezett nyomatokat fog látni, sem az összehajtogatott lepedőkkel megpakolt, kerekes kocsira. - Olyan, mintha tűzvédelmi gyakorlatot tartottak volna, és miután mindenkit kiparancsoltak az épületből, senki sem jött volna

vissza - mondta.
- Ott egy vészkijárat! - figyelmeztette déli irányba mutatva Deborah. - Biztosan találunk mögötte lépcsőt. Gyerünk!
Joanna az elemlámpa elé tartotta a kezét; éppen csak annyi fényt akart, hogy ki tudják kerülni a rendetlenül szanaszét hagyott hordágyakat, kerekes kocsikat, tolószékeket. Gyorsan haladtak, a lépcsőhöz érve Deborah kinyitotta az ajtót, és megállt hallgatózni.
- Gyere! - mondta, miután meggyőződött arról, hogy teljes a csönd.
Fürgén vágtak neki a lépcsőnek, de az első néhány lépés után megtorpantak, mert megijesztette őket a maguk keltette zaj. A lépcső ugyanis vasból volt, és a szűk, zárt térben minden lépés úgy hangzott, mint amikor jó nagyot vernek egy üstdobra.
Óvatosabban haladtak tovább, de csupán a lépcsőpihenőnél tartottak, amikor mindketten mozdulatlanná merevedtek. Valahol alattuk egy ajtó vágódott ki vadul, neki egyenesen a falnak, és Joannának igencsak észnél kellett lennie, hogy még idejében eloltsa az elemlámpát.
A következő pillanatban erősen dobogó léptek zaja verte föl a lépcsőház csöndjét, és fénysugarak ugráltak ide-oda a sötétben, jelezve, hogy az üldözők közül valamelyik elemlámpával a kezében megiramodott fölfelé.
Joanna és Deborah ijedten hátrált, és hozzásimult a csupasz téglafalhoz, miközben a hangok egyre erősebbé váltak. Alig több mint hat méternyire tőlük, a második emeleti pihenőben hirtelen fekete ruhás alak jelent meg, de szerencsére nem nézett fölfelé, csak az érde-

kelte, hogy a folyosón végigvágtatva minél előbb a teherlifthez érjen.
Mihelyt az ajtó becsukódott mögötte, Joanna és Deborah azonnal továbbindult a harmadik emeletre. Mivel ijedtebbek voltak annál, mint hogy be merjék kapcsolni az elemlámpát, lassan, tapogatózva tudtak csak haladni, és közben az ellen is küzdeniük kellett, hogy végképp elhatalmasodjon rajtuk a pánik. A harmadik emeleti lépcsőpihenő a sok szétdobált, üres kartondoboz miatt különösen bonyolult, nehezen járható terepnek bizonyult.
Miután kiértek a folyosóra, Joanna újból bekapcsolta az elemlámpát. Eléje tartotta a kezét, és amilyen gyorsan a folyosót borító sokféle limlom engedte, elindultak északi irányba. Mindketten ösztönösen érezték, hogy minél messzebb jutnak az épületnek attól a részétől, amelyet a Wingate Klinika használ, annál nagyobb biztonságban lesznek. Amennyire csak az öreg, itt-ott már korhadásnak indult és erősen nyikorgó padló engedte, megpróbáltak csöndben maradni, ellentétben az egy emelettel lejjebb utánuk kutató, és nagy zajt csapó férfiakkal.
Odaértek a toronyba vezető ajtóhoz, és anélkül, hogy összebeszéltek volna, a tornyon keresztül átkeltek az északi szárnyba. A padlódeszkák időnkénti nyikorgását leszámítva csönd borult rájuk, úgyhogy mindketten szabadon átadhatták magukat a félelmeiknek.
Az északi szárnyban elhelyezett kórtermek elrendezésüket tekintve pontos tükörképéül szolgáltak a déli szárnyban levőknek. A központi folyosó két oldalán sorakoztak, de közvetlenül nem érintkeztek egymással, mivel kisebb szobák ékelődtek közéjük. Mindegyikben

húsz-harminc ágy sorakozott, amelyeknek a többségén csak egy csupasz matrac volt, de akadt néhány, amelyiken ott maradt a molyrágta lepedő is.
- Van valamilyen ötleted, hol bújhatnánk el? - kérdezte suttogva, idegesen Joatma.
- Egyelőre nincs - válaszolta Deborah. - Bemászhatnánk valamelyik raktárnak az egyik szekrényébe, de az túl nyilvánvaló lenne, hamar rájönnének, hol kell keresni bennünket.
- Nincs sok időnk.
- Jó lenne azt mondani, hogy tévedsz, de sajnos, nem - mondta Deborah, és úgy irányította Joanna kezét, hogy az elemlámpa fénye az épület északnyugati sarkában lévő két utolsó kórterem közötti szobára vetődjön. A korábban látottaktól eltérően ez nem raktár volt, hanem kis kezelőhelyiség fém vizsgálóasztallal és mosdóval. A mosdóval szemközti fal előtt egy nagy üvegajtós műszerszekrény állt, és a mellette lévő ajtón keresztül lehetett bejutni a szomszédos raktárhelyiségbe, amelyben az ágyneműn, a kórházi öltözékeken kívül egy nagy, régimódi sterilizátor is volt.
Deborah gyorsan odament hozzá, és miközben Joanna világított, megpróbálta kinyitni az ajtaját. Az kezdetben ellenállt, de aztán - erősen csikorogva - mégis engedett.
- Ehhez mit szólsz? - kérdezte Deborah.
A sterilizátor körülbelül egy méter átmérőjű és mintegy másfél méter mély lehetett. Hogy jobban lehessen látni, Joanna bevilágított az elemlámpával - egy fémrácson különböző méretű rozsdamentes acéldobozok sorakoztak benne. - Ha mindent kiszedünk, akkor is csak az egyikünk fér el benne, feltéve, hogy jól össze tud ku-

corodni.
- Azt hiszem, igazad van - válaszolta Deborah. Elengedte a sterilizátor ajtaját, és a kórterem végébe vezető ajtóhoz futott. Joanna szorosan ott volt a nyomában a félig letakart elemlámpával, és miután Deborah kinyitotta az ajtót, rögtön el is oltotta. Gyönge holdfény áradt be az ablakokon, elegendő ahhoz, hogy a helyiségben lévő nagyobb tárgyakat ki tudják venni.
A kórterem méretét és berendezését tekintve megegyezett a többivel, azzal a különbséggel, hogy volt benne egy lábakra állított, körülbelül két méter hosszú, vízszintes henger. Nagyjából derékmagasságban helyezkedett el a belső fal mentén, ahonnan eltávolítottak egy ágyat.
- Megvan a módja, hogy elbújjunk! - közölte Deborah.
- Éspedig?
- Az a henger - mondta, és az ormótlan tárgyra mutatott. - Valamikor olvastam róla. Vastüdőnek hívták, és a lélegezni nem tudó betegeket rakták belé, például azokat, akik a kilencszázötvenes évek paralízisjárványa idején lebénultak.
A két nő a kórtermet átszelve odafutott a régimódi, ormótlan készülékhez. A henger távolról világosszürkének tűnt, de kiderült, hogy sárga. Az oldalán apró, kerek kémlelőnyílások sorakoztak, a kórterem belsejébe nyúló végén pedig fekete gumigallér volt, amelyen úgy férhetett át egy fej, hogy aztán összezáródott a nyakon. A gallér fölött negyvenöt fokos szögben álló tükör volt a henger falára erősítve, alatta pedig fémtálca helyezkedett el, amely megtámasztotta a készülékben fekvő beteg fejét.

Miközben Deborah megoldotta a cső kerek ajtajának zárját, Joanna idegesen ide-oda kapkodta a tekintetét. Aggódott, mert úgy érezte, hogy túl sok időt vesztegetnek el. Búvóhelyet kellett találniuk, és amit legalább olyan fontosnak tartott, lehetőség szerint minél hamarabb.
A vastüdő ajtaja, miközben Deborah szélesre tárta, megnyikordult, de nem olyan hangosan, mint a sterilizátoré.
- Világíts be! - adta ki az utasítást Deborah.
- Nem maradhatunk itt tovább! - próbált tiltakozni Joanna, de nem sok eredménnyel.
- Világíts be!
Alig hajtotta végre a parancsot, egy távoli, a tűzlépcsőre nyíló ajtó jókora csattanással a sarkáig kivágódott, és elemlámpa éles sugara hasított bele a központi folyosó sötétjébe.
- Jóságos isten! -jajdult fel Joanna, és gyorsan eloltotta a lámpáját.
- Vége, nincs több kérdés! Itt kell elrejtőznünk! - mondta nyomatékosan Deborah, és odarántott egy széket az ormótlan szerkezet ajtajához. - Gyorsan! Lábbal előre! - mondta, karon ragadva Joannát.
A fő folyosón közeledő lámpafény egyre erősebbé vált.
- Gyorsan! - ismételte meg a korábbi figyelmeztetést Deborah.
Joanna tisztában volt azzal, hogy nincs más választása. Némi vonakodással ugyan, de fellépett a készülék bejárata elé állított székre, és a henger felső peremét mindkét kezével megmarkolva óvatosan előretolta az egyik lábát. Miután sikerült szilárd támaszra találnia,

Deborah feltartott kezére dőlve a másikat is utánadugta, végül az egész felsőtestét átcsúsztatta a nyíláson. Meg sem várva, hogy eltűnjön a készülék belsejében, Deborah gyorsan a helyére vitte a széket.
- Hová mégy? - kérdezte rémült, erőltetett suttogással Joanna, miután eltűnt a látóteréből.
Deborah villámgyorsan visszatért, és csak azután válaszolt: - A szék nélkül kell bejutnom valahogy. Ha itt marad, rögtön tudni fogják, hogy hol keressenek.
A vastüdő két elülső lába közötti keresztlécre lépett, amitől a cső felső pereme a melle alá került. Mivel ebből a pozícióból még mindig nem tudott bejutni, újabb támaszt keresett, és meg is találta, de csak egészen fent, a lábak és a henger találkozási pontja közelében. Felhágott rá, egy pillanatra elhasalt a cső tetején, majd előretolta a lábát, de csak azért, hogy utána rögtön mozdulatlanná is merevedjen. Biztos volt abban, hogy ha megpróbál továbbmenni, hanyatt zuhan, és a kórterem padlóján köt ki még akkor is, ha Joanna teljes erőből szorítja a lábát, és megpróbálja visszatartani.
- Nem fog menni! - mondta, és oldalra fordulva visszatornázta magát, leugrott a padlóra.
- Siess! - suttogta lázasan Joanna. A folyosóról bevetülő fény fokozatosan erősödött, hangok társultak hozzá, és egy idő óta már azt is pontosan ki lehetett venni, hogy két férfitól származnak.
Deborah - jobb ötlete nem lévén - fejjel vetődött előre, és amennyire csak tudta, betolta magát a vastüdőbe. - Húzz! - szólt rá elkeseredetten Joannára, miután érezte, hogy lábhegye hamarosan elszakad a talajtól, és nem lesz képes tovább tolni magát.
Barátnője segítségével, és egy utolsó, elkeseredett

lökéssel sikerült betornáznia magát a csőbe, de úgy, hogy közben alaposan lehorzsolta a sípcsontját és a combját. Mindketten elzuhantak, és mivel odabent túl szűk volt a hely, fejtől és lábtól egymáshoz préselődve nyújtóztak el a padlón.
- Próbáld meg becsukni az ajtót! - suttogta Deborah.
Joanna azonnal engedelmeskedett, a gumigallérért kapott, és húzni kezdte, de mihelyt az ajtó megnyikordult, azonnal el is engedte. Fénysugár vágódott a kórterembe, és indult el lassan, hogy körbejárja. Néhány másodpercig a vastüdő oldalsó három, az ajtóval szemközti ablakán tűzött befelé, hogy aztán lejjebb ereszkedjen, és az ágyak alatt haladjon tovább, rejtekhelyek, titkos beszögellések után kutatva.
Mindkét nő mozdulatlanná merevedett, és ösztönösen visszatartotta a lélegzetét. Az egyik férfi gyorsan, oda-vissza végigjárta a kórtermet, közben kétszer is elhaladt a vastüdő félig nyitott ajtaja előtt. Feléje sem nézett, mélyen előrehajolva jobbra-balra lóbálta az elemlámpáját, főleg az ágyak és a közéjük ékelt tálalóasztalok, éjjeliszekrények alját kutatta.
- Találtál valamit?! - kérdezte váratlanul harsányan, megriasztva mindkét nőt.
Néhány másodperces szünet következett, majd a folyosó másik oldalán lévő kórteremben kutató társa nemet kiáltott.
Még jó néhány percnyi kutatás után az addig körülöttük vizsgálódó férfi a kórteremhez kapcsolódó raktárba lépett, és ott kezdett el matatni, sűrű káromkodások közepette nyitogatva, és csapva be egymás után a szekrényeket. Deborah az egyik kémlelőnyíláson keresztül még látta egy darabig az elemlámpája fényét,

de aztán - az egyik pillanatról a másikra - az is elenyészett.
A két nő csaknem egyszerre fújta ki, majd szívta be mélyen a levegőt.
- Ez majdnem olyan meredek volt, mint a teherlift - súgta halkan Joanna.
- Átfésülik az egész épületet, ahogy mondtad.
- Maradjunk itt egy darabig, hátha visszajönnek! - javasolta Joanna. - Az sem ártana, ha elgondolkodnánk azon, hogyan jutunk ki innen.
Az idő ólomlábakon vánszorgott, különösen Deborah számára, akin egyre kínzóbb klausztrofóbia vett erőt. Hiába hallotta Joanna figyelmeztetését, egyszerűen képtelen volt arra, hogy gondolkodjon. Az ősöreg matrac szaga valósággal marta az orrát, és többször csak hajszál választotta el attól, hogy hatalmasat tüszszentsen. A küszködés, hogy néma maradjon, egy idő után olyan kegyetlenné vált, hogy izzadság verte ki a testét, és hevesen zihálni kezdett.
Csaknem félórás, kilátástalannak tűnő harc után úgy érezte, nem bírja tovább.
- Hallottál valamit?! Láttál világosságot?! - kérdezte lázas sietséggel Joannát.
- Ha jól saccolom, az egyetlen fény, amit láttam, az ablakokon keresztül. kintről jött. Egy olyan lámpától, amelyik korábban nem égett.
- Idebent semmi változás?
- Semmi az égadta világon.
- Ki kell jutnom innen! - mondta majdnem jajongva Deborah. - Nyisd ki az ajtót, de ha lehet, ne csinálj zajt!
Joanna azonnal engedelmeskedett, és nagyon meglepődött, mert sikerült majdnem hangtalanul sarokig ki-

tárnia az ajtót.
- Indulok! - Figyelmeztette Deborah. - Ha netán olyan helyre támaszkodnék, ahová nem kéne, azért előre elnézést kérek.
Nem kevés erőlködés, evickélés árán ugyan, de sikerült kitornásznia magát a nyíláson. Gyorsan körbepillantott, és miután megbizonyosodott arról, hogy az üldözőiktől származó fények elég messze kerültek tőlük, előbb a keze fejét húzta végig a homlokán, majd hosszú, kecses ujjait fúrta bele a hajába, és húzta végig rajta kíméletlen határozottsággal. Fáradt és elgyötört volt, ugyanakkor tudta, hogy gyerek még az idő, sok egyéb megpróbáltatás vár rájuk, mielőtt véget ér az éjszaka. Lelki szemeivel látta a tűhegyes tüskékben végződő drótkerítést, és tökéletesen tisztában volt azzal, hogy ha sikerül is kijutniuk az épületből, akkor sem lesz könnyű dolguk.
- Mi lenne, ha idehoznád azt a széket? - kérdezte, és rángatta vissza mindjárt a jelenbe Joanna.
- Ne haragudj! - kiáltott fel kissé szégyenkezve Deborah, és gyorsan a fémcső végéhez tette a széket.
- Kitaláltad már, hogyan jutunk ki innen? - érdeklődött Joanna, miután kitornázta magát az ormótlan szerkezetből.
- Nem. Megállt az agyam, egyszerűen képtelen voltam gondolkodni ebben a csőben - vallotta be Deborah.
- És te?
- Eszembe jutott valami. Az energiaközponton keresztül talán kijuthatunk innen.
- Elmondanád részletesebben is? - kérdezte Deborah.
- Ha maguk termelik a fiítéshez szükséges hőt, akkor

azt csak itt, helyben csinálhatják. Valahol lennie kell egy alagútnak - jelentette ki teljes határozottsággal Joanna.
- Igazad van.
- Észrevettem, hogy a teherliftnek hat gombja van, de mindaddig nem foglalkoztam vele, amíg eszembe nem jutott az alagút. Valahol, az alatt lennie kell még egy szintnek, és egyre erősebben hajlok arra, hogy azt kellene megtalálnunk. Minél többet gondolok arra a telefonra, amelyikről beszéltünk, annál kockázatosabb megoldásnak érzem - magyarázta Joanna.
- Igazad lehet, de az alagsorban nem láttam semmilyen lejjebb vezető lépcsőt.
- Próbáljuk meg a teherliftet, hátha azzal megtaláljuk!
- Túl zajos! - tiltakozott Deborah.
- Nem arra gondoltam, hogy azzal ereszkedjünk le - magyarázta Joanna. - A liftaknákban többnyire létra is van. Feltehetően a karbantartóknak.
- Honnan tudsz te ilyeneket? - kérdezte őszinte csodálkozással Deborah.
- Carltonnak köszönhetem. Imádja az ostoba akciófilmeket, és egy időben ragaszkodott ahhoz, hogy együtt nézzük őket. Legalább egy tucatot láttam, amelyben központi szerep jutott a liftaknának.
- Azt hiszem, érdemes megpróbálni, még akkor is, ha nem sikerül. Mit gondolsz, tiszta a levegő?
- Fogalmam sincs róla - felelte Joanna - de mivel nem kucoroghatunk itt egész éjjel, ideje csinálnunk valamit. Megyek, megnézem a folyosót.
- Rendben! - egyezett bele rögtön Deborah. - Addig én kiderítem, mi ez a hirtelen termett, korábban nem

volt lámpa.
Miközben Joanna óvatosan a folyosóra osont, Deborah mélyen meggörnyedve átfutott a kórtermen, és nagyon óvatosan, milliméterről milliméterre fölemelte a fejét, hogy kinézzen az ablakpárkány fölött. Az épület előtt felsorakoztatott gépkocsik reflektoraival találta szembe magát, és azonnal lebukott, nehogy észrevegyék. Újból kipillantva egyenruhás őröket látott nagy, a pórázukat rángató kutyákkal. A két fekete egyenruhás erősítést hívott.
Deborah a kórterem kijáratánál várakozó Joanna után sietett, és elmondta neki, hogy mit látott.
- Úgy látszik, komolyan veszik a dolgot, ha már kutyákat is bevetnek.
- Ezt eddig is tudtuk.
- Igen. Azt hiszem, nem ártana gyorsan megtalálni azt az alagsor alatti szintet, különben nagy baj lesz - mondta Joanna, és már nyitotta a száját, hogy közölje Deborah-val, a központi folyosó tiszta, amikor hirtelen éles, kintről felhangzó kiáltás vágta ketté a köréjük telepedett csöndet.

Tizenkilenc
2001. május 11., 0.37
- Ioanna Meissner és Deborah Cochrane! - harsogta az épület elől egy határozott hang. - Nincs értelme tovább folytatni! Ne kényszerítsenek bennünket arra, hogy kutyákkal menjünk be, amit megteszünk, ha nem jönnek elő a saját jószántukból! A bookfordi rendőrség már úton van. Ismételten felszólítom magukat: jöjjenek elő!
- Hát ennyit a gondos álcázásról! - jegyezte meg mérgesen Deborah.

- Ha biztos lennék benne, hogy valóban átadnak a bookfordi rendőrségnek, gondolkodás nélkül kimennék - mondta Joanna.
- Dehogy adnak át bárkinek is!
- Szerintem se. Gyere! Nézzük meg a liftet, mielőtt a maradék bátorság is elszáll belőlem! - mondta Joanna.
Már kezdték kiismerni az épületet, úgyhogy a harmadik emeleten keresztül hamar visszataláltak abba a lépcsőházba, amelyikből jöttek. Sötétben akartak maradni, de hamar belátták, hogy a halvány fénynél nagyobb kockázatot jelent az, ha nekimennek egy otthagyott doboznak, és lelökik a lépcsőn, úgyhogy inkább lámpát gyújtottak, és csak azelőtt oltották el, hogy kiléptek a második emeleti folyosóra. Miközben végigmentek rajta, újból hallották kintről a hangosbeszélőn keresztül elharsogott felszólítást.
A kis előtérben újból lámpát kellett gyújtaniuk. A lift pontosan úgy volt ott, ahogy hagyták - félig nyitott ajtóval. loanna belevilágított, és a drótból font hátsó fal mögött meg is pillantott egy létrát, amely a liftakna falához volt rögzítve.
- Igazad volt - állapította meg Deborah. - A kérdés most már csak az, hogyan jutunk oda.
Joanna a liftszekrény belsejére erősített, és a tetején lévő csapóajtóhoz vezető létrafokokra mutatott a fénykévével.
- Ha kimászunk a tetőre, onnan már könnyen elérjük - felelte.
- Csak ennyi? - kérdezte ingerkedve Deborah. - Honnan ez a hirtelen jött vállalkozó kedv?
- Úgy teszek, mintha én lennék te. Rajta! Csináljuk,

mielőtt visszaváltozom magammá!
Átléptek a félig nyitott alsó ajtón, és miközben Joanna világított, Deborah felmászott a hágcsón. Az utolsó fokon megállva nekiveselkedett, és feltolta a csapóajtót, amely kilencvenfokos szögbe emelkedett, és ott valamilyen támasztéknak ütközve megállt.
Joanna feladta a lámpát, amit Deborah a lift tetejére rakott, hogy aztán felhúzódzkodva átbújjon a nyíláson. A drótszekrény kissé megbillent, amikor felállt rajta, úgyhogy kénytelen volt megkapaszkodni a kenőcstől ragacsos tartókábelekben. Pár pillanattal később Joanna is megérkezett, de ő inkább négykézláb maradt, nem egyenesedett föl.
A létra az akna hátsó falán futott végig, és jó ha harminc centiméterre lehetett a liftszekrénytől.
- Nos? Mit gondolsz? - kérdezte Deborah.
- Azt, hogy meg kell próbálnunk - válaszolta Joanna. Lefelé fordította az elemlámpát, de a fénysugár nem volt annyira erős, hogy leérjen az akna aljára, így a lépcső is fokozatosan beleveszett a sötétbe anélkül, hogy látták volna a végét.
- Menj előre, és maradjon nálad a lámpa! - mondta Deborah.
- Nem tudok egyszerre mászni és világítani.
- Tudom. Viszont van zsebed, nekem pedig nincs.
- Rendben - mondta szorongva Joanna. Hozzá volt szokva, hogy ilyen körülmények között Deborah a parancsnok, ő megy mindig előre, és nehezére esett átvennie a szerepet. Kikapcsolta a lámpát, amivel visszahozta a teljes sötétséget, zsebre rakta, és tapogatózva keresni kezdte a létrát. Miután megtalálta, igencsak határozottan rá kellett szólnia magára, hogy képes legyen ott-

hagyni a lift nyújtotta viszonylagos biztonságot. Különösen attól ijedt meg, hogy amikor előremozdult, a kocsiszekrény megbillent alatta egy kicsit. Mindkét kezével megmarkolta a leginkább a keze ügyébe eső fokot, és megpróbált nem gondolni arra, hogy egy keskeny, függőleges hágcsón áll, háromemeletnyi mélység fölött.
- Jól vagy? - kérdezte suttogva Deborah, miután nem hallott semmilyen, mozgásra utaló neszt.
- Ez hátborzongató - felelte Joanna.
- Már a létrán vagy?
- Igen, de félek megmoccanni.
- Muszáj! Szedd össze magad! - noszogatta Deborah.
Joanna óvatosan előbb az egyik, aztán a másik lábát nyújtotta egy lépcsőfokkal lejjebb. Nem ment igazán könnyen, de még nehezebb volt - ha csak egy kézzel is - elengedni a létrát, hogy lejjebb fogjon. Többszöri nekiveselkedés után végül sikerült, és a másik kezével is meg tudta ismételni a mutatványt. Eleinte lassan, nagyon óvatosan, de aztán egyre növekvő önbizalommal leereszkedett a lift és a fal közötti szűk résen.
- Ide tudsz világítani egy kicsit, hogy lássam, merre van a létra? - kérdezte fentről Deborah.
- Nem. Nem merem annyi időre elengedni a létrát - felelte Joanna.
Deborah halkan mondott néhány keresetlen szót, de nem vitatkozott tovább, hanem vakon előrenyúlt az egyik kezével, miközben a másikkal tovább kapaszkodott a kenőzsírtól ragadós tartókábelbe. A létra azonban túl messze volt, hiába nyújtózkodott, nem érte el, és kénytelen volt Joanna példáját követve négykézláb a

liftszekrény pereméig araszolni. Miután sikerült megtalálnia a létrát, átmászott rá, és követte a barátnőjét. Lassan, óvatosan haladtak, különösen Joanna. Bár kezdeti, a mászástól való félelme valamelyest alábbhagyott, támadt helyette új. Rozsdát érezve a keze alatt, attól kezdett félni, hogy valamelyik lépcsőfok esetleg nagyon erősen korrodálódott, és eltörik a súlya alatt. Ettől kezdve, mielőtt rálépett volna a következő fokra, mindig megrugdosta, hogy kiderüljön, elég szilárd-e. A liftaknában uralkodó sötétség, amely kezdetben olyan ijesztőnek tűnt, végül is segítségére lett Joannának. Mivel nem látott semmit, az alatta tátongó mélység, bár gondolt rá, konkrétan, a látvány erejével megtámogatva nem rémisztette.
Deborah-nak nem sokkal az elindulás után lassítania kellett, mivel utolérte Joannát. Így haladtak még vagy negyedórát, mielőtt halkan megkérdezte: - Látod az alját? - A karizmai kezdtek tiltakozni a folyamatos megerőltetés ellen, és feltételezte, hogy Joannáé is.
- Tréfálsz? Az orrom hegyéig sem látok - válaszolta Joanna.
- Esetleg felkattinthatnád egy pillanatra az elemlámpát. Ha beakasztod a karod valamelyik lépcsőfokba, biztosan nem esel le - mondta Deborah.
- Jobb, ha nem állok meg, hanem megyek, amíg földet nem ér a lábam.
- Nem akarsz pihenni?
- Komolyan mondom, hogy jobb, ha nem állok meg
- felelte Joanna.
Újabb tíz perc kellett, amíg a lába egy lépésnél nem újabb lépcsőfokot talált, hanem az akna szeméttel teleszórt alját. Visszahúzta, és odaszólt Deborah-nak: -

Megérkeztünk. Várj! - Ahogy a barátnője korábban tanácsolta, Joanna a karját az egyik lépcsőfokba akasztva elővette az elemlámpát, és felkattintotta. A liftakna alján annyi szemét gyűlt össze, mintha évekig hulladékgyűjtőként használták volna.
- Meg tudod állapítani, hogy az alagsor alatti szinten vagyunk-e, vagy sem? - kérdezte Deborah.
- Nem. Menjünk le, és nézzük meg, ki tudjuk-e nyitni az ajtót!
Joanna a lábát lejjebb nyújtva félrekotorta a létra alján halmozódó szemét egy részét, és csak aztán lépett le a betonra. hogy az elemlámpát félig letakarva bevárja a barátnőjét.
- Huhh! De hideg van! - mondta a karját fázósan dörzsölve Deborah, miután megérkezett. - Nagyon úgy néz ki, hogy az alagsor alatt vagyunk.
A két nő óvatosan indult el a főleg papírból, rongyból, faforgácsból, s néhány bádog konzervdobozból álló hulladékon át a liftakna ajtaja felé. Miközben Joanna világított, Deborah felnyúlt, bedugta az ujját a felső és az alsó szárny közötti résbe, de bármennyire erőlködött is, nem tudta szétfeszíteni őket.
Látva eredménytelen küszködését, Joanna lerakta az elemlámpát, és megpróbált segíteni neki, de közös erővel sem jutottak semmire, az ajtó meg se moccant.
- Nem megy! - állapította meg Joanna.
Deborah felkapta a lámpát, hátralépett, és körbejártatta a fénysugarat az ajtó peremén. A két szárny illeszkedési vonala fölött a falra szerelt rugós karhoz érve megállt.
- Itt a gond - mondta. - Nem láttam ugyan annyi akciófilmet, mint te, de biztos vagyok abban, hogy ez egy

biztonsági szerkezet, aminek az a feladata, hogy ne engedje kinyílni az ajtót mindaddig, amíg a lift ide nem érkezik.
- Vagyis? - kérdezte Joanna.
- Vagyis valamelyikünknek le kell nyomnia, és tartania addig, amíg a másik kinyitja az ajtót.
- Te vagy a magasabb! Legyen a tied a kar, én majd megpróbálom az ajtót.
Néhány pillanattal később az ajtószárnyak megmozdultak, de csak azután váltak szét teljesen, hogy Joanna teljes súlyával ránehezedett az alsóra. Deborah azonnal felkapta a lámpát, és kidugta a nyíláson.
- Helyben vagyunk, tényleg ez a legalsó szint - mondta Joanna, megpillantva a sűrűn álló tartóoszlopokat, amelyek között kerámia csatorna- és fém fűtéscsövek kanyarogtak. Akármerre néztek, sehol sem láttak ajtót, az egybefüggő tértől fallal leválasztott, külön helyiséget. A falak téglából voltak, akárcsak az alagsorban, de a boltívek alacsonyabbak, a tartóoszlopok pedig vastagabbak.
A teherlifttől vezetett csak egy magasabb mennyezetű, oszlopoktól határolt folyosó egy kereszteződésig, amely egy másik, az épület teljes hosszában végigfutó, hasonlóan magas járatban ért véget. A mennyezetén drót haladt, amelyre világítótestek voltak felfűzve, ám egy sem égett közülük.
A két nő megállt a kereszteződésben, és előbb jobbra, majd balra fordította a lámpát. A látvány, amelyet a mindkét irányban sorakozó, és fokozatosan homályba vesző tartóoszlopok nyújtottak, olyan volt, hogy ragyogó szemléltetésül szolgálhatott volna a perspektíva törvényeiről szóló előadáshoz.

- Merre? - kérdezte Joanna.
- Szerintem balra - válaszolta Deborah. - Akkor legalább az épület közepére, a torony alá jutunk.
- Viszont jobbra van a hőközpont - válaszolta Joanna. - Arra, délkeletre - tette hozzá, és a fő folyosó irányához képest negyvenöt fokos szögben oldalra mutatott.
- Hogyan döntsük el, hogy merre menjünk? - kérdezte előbb az egyik, majd a másik irányba nézve Deborah.
- Fordítsd lefelé a lámpát! - kérte Joanna, és rögtön le is guggolt. A teherliftnél kezdődő átjáró és a főfolyosó is kőlapokkal volt kirakva, miközben a szint többi részén ugyanolyan téglából volt a padló, amilyenből a fal is készült.
- Jobbra nagyobb a forgalom, mint balra - állapította meg Joanna. - A kő jóval kopottabb arra, mint másfelé, ami nemcsak azt jelenti, hogy az alagút jobbra van, hanem azt is, hogy nem csupán fűtésre használják, hanem egyébre is.
- Ezt nevezem! - mondta őszinte elismeréssel, a lába elé nézve Deborah. - Igazad van! Ezt is a Carltonnal végigszenvedett akciófilmekből tanultad?
- Nem. Egyszerűen használtam az eszem.
- Kösz!
Gyors léptekkel elindultak dél felé. A Deborah kezében lévő lámpa hol nagyobb, hol kisebb távolságra előttük járó fényköre vezette őket, miközben a boltíves folyosó hangosan verte vissza a lépteiket.
- Olyan ez a hely, mint valami katakomba - állapította meg egy idő után Joanna.
- Lehet, hogy nem kellene megkérdeznem, de kíván-

csi vagyok. mire gondoltál, amikor azt mondtad, hogy nemcsak fiítésre használják ezt az alagutat, hanem egyébre is.
- Az jutott az eszembe, hogy annak idején talán ezen az alagúton szállították a holttesteket a krematóriumba.
- Vidám gondolat - állapította meg fanyarul Deborah.
- Úgy látszik, tévedtem - fűzte tovább a szót azonnal Joanna. - Forgalmasnak hitt folyosónk mindjárt véget ér.
Körülbelül tízméternyire a további utat elzáró, sima téglafal látszott.
- Semmi gond! - közölte néhány lépéssel továbbhaladva Deborah. - Nem ér véget az alagút, csak elkanyarodik.
A falhoz jutva látták, hogy a folyosó egy oszlop után nemcsak balra kanyarodik, hanem elég meredeken lejteni is kezd. Egy nagy átmérőjű, szigeteléssel körülvett cső haladt vele tovább.
- Hála a megérzésednek, úgy tűnik, úton vagyunk a hőközpont felé - mondta Deborah, elindulva a lejtős járatban. - Most már csak azért imádkozzunk, hogy az elemek le ne merüljenek.
- Jóságos isten! Ilyent tréfából se mondj! - utasította rendre Joanna.
A sötétben maradás lehetősége által keltett félelemtől hajtva annyira meggyorsították a lépteiket, hogy már szinte futottak. Több száz métert tettek meg gyors ütemben, mielőtt a folyosó lejtése megszűnt, és jól érezhetően sokkal nedvesebbé vált. A padlón itt-ott víztócsák látszottak, a boltíves mennyezeten pedig apró, a

kimosott mészkőből formálódott sztalaktitok bukkantak fel.
- Ha futunk még egy kicsit, esküszöm, hogy elérjük Bostont! - mondta lihegve Deborah.
- Úgy látszik, a hőközpont messzebb van, mint ránézésre látszott - válaszolta Joanna.
Kifulladva, némán siettek tovább, kimondatlanul is amiatt aggódva, hogy mivel lesznek kénytelenek szembenézni az alagút másik végén. Egy tömör, bezárt ajtó például - amelynek a létezését egyikük sem tartotta kizártnak - katasztrófát jelentett volna számukra.
- Nem tudom, mi az, de látok valamit - közölte Deborah, és vízszintesen kinyújtott karral maga elé emelte az elemlámpát. Néhány pillanattal később olyan helyre értek, ahol a folyosó és a vastagon szigetelt cső is kettéágazott.
Csodálkozva torpantak meg. Deborah mindkét leágazásba bevilágított. Teljesen egyformák voltak, és egymással, valamint azzal a folyosóval is, amelyen érkeztek, első ránézésre azonos, százhúsz fokos szöget zártak be.
- Erre nem számítottam - vallotta be néhány másodperc gondolkodás után idegesen Joanna.
Deborah, anélkül, hogy válaszolt volna, a balra nyíló folyosót az övékétől elválasztó oszlopra irányította az elemlámpa sugarát, és addig vitte fölfelé, amíg mellmagasságban föl nem bukkant egy sötét, gránit sarokkő. Deborah lesöpörte róla a ki tudja mennyi idő alatt rátapadt szennyet, láthatóvá téve ezzel a kőbe vésett feliratot.
- Egy kérdéssel kevesebb - mondta újból feltámadó kedvvel. - A bal oldali alagút a gazdaságba és a sze-

mélyzeti szállásokhoz vezet, tehát a másiknak kell a hőközponthoz mennie.
- Hát persze! - kapott a szón Joanna. - Ha alaposan megnézzük, látszik, hogy a jobbra tartó cső vastagabb.
- Várj! - figyelmeztette Deborah és visszatartotta, mert már indulni akart a hőközpont felé. - Ha már van választási lehetőségünk, gondoljuk át, melyik irány a jobb! Feltételezve, hogy bármelyiket választjuk, kikerülünk a föld alól, én azt mondom...
- Eszedbe ne jusson azt mondani, hogy esetleg idelent ragadhatunk! - kiáltott közbe Joanna.
- Dehogy! Meg sem fordult a fejemben - igyekezett megnyugtatni Deborah. - Döntsük el, hová akarunk menni: a hőközpontba vagy a gazdaságba! Mihelyt magunk mögött hagyjuk a központi épületet, az kell legyen a legfőbb szempont, hogy hogyan tudunk kijutni a területről. Szerintem a gazdaságon keresztül könynyebb lesz. Biztosan járnak oda kintről kocsik, mint az a teherautó is, amit láttunk.
- Azt hittem, még az éjszaka folyamán el akarunk tűnni innen - mondta Joanna.
- Az lenne a legjobb, de kell hogy legyen alternatívánk arra az esetre, ha netán nem sikerül.
- Ha reggelig nem tudunk lelépni, elkapnak bennünket - jelentette ki eltökélten Joanna.
- Van jobb ötleted annál, amit mondtam?
- A tüskés drótkerítést figyelembe véve, azt hiszem, hogy az egyetlen esélyt a kapu kínálja. Ha lenne járművünk, pláne teherautónk, egyenesen nekihajthatnánk, és átszakíthatnánk.
- Hmm! Nem is rossz ötlet - mondta Deborah. - Szóval, hol van rá a legnagyobb esély, hogy találunk

egy járművet, és benne slusszkulcsot?
- Feltehetően a gazdaságban - válaszolta Joanna. - Persze, ez csak találgatás.
- Hiába töröm a fejem, jobb nekem sem jut eszembe, úgyhogy próbáljuk meg először a gazdaságot!
Frissen támadt elszántsággal vetették előre magukat, indultak el erőteljes léptekkel a gazdaság felé. Anélkül, hogy lendületüket szemernyire is csökkentették volna, igyekeztek kikerülni a padlón nemcsak szaporodó, hanem egyre nagyobbá is váló tócsákat. Körülbelül száz métert tehettek meg így, mielőtt az alagút ismét kettéágazott volna. Egy újabb, ugyancsak gránit sarokkőbe vésett felirat szerint a jobb oldali járat a gazdasághoz, a bal oldali pedig a személyzeti szálláshoz vezetett tovább. Ők a jobb oldalit választották.
- A személyzeti szállásokról jut eszembe Spencer Wingate - mondta néhány lépés után Joanna. - Mi volna, ha tőle kérnénk segítséget?
A kérdés hallatán Deborah megtorpant - egy másodperccel később Joanna is - és az elemlámpa sugarát lefelé irányítva fürkésző pillantást vetett a barátnőjére, de hiába. Nem tudott olvasni a tekintetében, mert Joanna mindkét szeme helyén csupán sötét folt látszott. - Komolyan azt mondod, hogy keressük meg Spencer Wingate-et?
- Igen - válaszolta Joanna. - Elmegyünk hozzá, a házát már úgyis ismerjük, és beszámolunk mindarról, amit itt felfedeztünk. Azt is elmondjuk, hogy a biztonságiak üldöznek bennünket, és ha elkapnak, nagy valószínűséggel annyi marad csak belőlünk, amennyi a petefészek-gyűjteménybe kell.
- Jókor kezdesz humorizálni! - mondta kurta, ideges

nevetéssel Deborah.
- Pillanatnyilag csak így vagyok képes szembenézni mindazzal, ami ránk vár.
- A Paul Saundersszel folytatott veszekedés miatt gondolod, hogy rábízhatjuk magunkat Spencer Wingate-re? - kérdezte Deborah.
- Igen. És abból is gondolom, amit akkor válaszolt, amikor a nicaraguai nők felől érdeklődtél. Nem hiszem, és amennyire látom, te sem, hogy Wingate tisztában van azzal, mi zajlik itt. Ha normális, épeszű ember, ugyanúgy el fog szörnyedni tőle, ahogyan mi elszörnyedtünk.
- Pontosan erről van szó! Ha normális ember! Nem kis kockázat kideríteni, hogy valóban az-e - figyelmeztette Joannát Deborah.
- Sokkal nagyobb nem lehet annál, mint bemerészkedni ide.
Egyéb válasza nem lévén, Deborah némán bólintott, és tompán maga elé bámult. Joannának igaza volt - nagyobb kockázatot vállaltak, mint amekkorára kezdetben bármelyikük számított. Ezzel együtt megmaradt azonban a kérdés: túllépték-e a küszöböt, amely után nincs más, mint hogy Spencer Wingate-hez forduljanak?
- Nézzük meg előbb a gazdaságot! - mondta Deborah, miután úgy-ahogy összeszedte magát. - Spencer Wingate-et később is ráérünk megkeresni. Pillanatnyilag sokkal jobban érdekel, hogy vajon találunk-e egy teherautót, amelyik kivisz innen bennünket. Egyetértesz?
- Hogyne! - válaszolta lelkesen Joanna. - Csak arra gondoltam, hogy nem árt számításba venni minden le-

hetőséget.
Megkönnyebbülésükre az alagút ugyanúgy futott bele a gazdaság területébe, ahogyan a kórházépületből távozott. Akadálytalanul csatlakozott egy alagsorhoz, amelyet kuszán szanaszét ágazó, és a mennyezetet átlyukasztva tovább haladó fiítéscsövek hálóztak be. Az alagút folytatásába eső folyosó, akárcsak a kórházban, itt is teherlifthez vezetett, de a két nő nem nyitotta ki az ajtaját, hanem hozzálátott lépcsőt keresni. Végül a liftakna mögött bukkantak rá.
A lépcső tetején lévő ajtónál megálltak, Deborah rátapasztotta a fülét, és némi hallgatózás után közölte, hogy csupán gépek távoli, halk zúgását hallja, egyebet nem. Várt még egy kicsit, majd eloltotta a lámpát, és lassan, óvatosan kinyitotta az ajtót. Olyan erős bűz csapta meg azonnal az orrukat, hogy abból rögtön tudni lehetett, egy disznóólba jutottak. Körülöttük teljes volt a csönd.
Deborah szélesebbre nyitotta az ajtót, annyira, hogy a feje átférjen a nyíláson, és körül tudjon nézni. A termet néhány, rendszertelenül az alacsony mennyezetre szerelt égő világította meg halványan, az ajtóval szemközt az állatoknak szánt rekeszek sorakoztak, balra pedig jó néhány bezárt ajtó látszott. Közöttük kartondoboz-hegyek, szalmabálák és takarmánnyal teli zsákok voltak felhalmozva.
- Na? - kérdezte a néhány lépcsőfokkal lejjebb álló Joanna. - Látsz valamit?
- Jó sok állatot a rekeszekben - válaszolta Deborah.
- De embernek egyelőre semmi nyoma.
Felbátorodva szélesre nyitotta az ajtót, és kilépett a szalmával felhintett, deszkaborítású padlóra. Néhány

állat megérezhette a jelenlétét, mert felröfögött, és azzal másokat is felkelésre késztetett. Joanna beérte Deborah-t, és együtt indultak tovább, folytatták a felderítést.
- Eddig minden rendben - állapította meg Deborah.
- Ha van is éjszakai műszak, az föltehetően éppen alszik.
- Micsoda bűz! - panaszkodott Joanna. - Fel nem tudom fogni, hogy képes bárki ilyen környezetben dolgozni.
- Biztosan a disznóktól van - mondta Deborah, egy jól megtermett fehér-rózsaszín anyadisznót figyelve, amely szemmel láthatóan igen nagy érdeklődéssel szemezett vele.
- Valakitől egyszer azt hallottam hogy a disznók tiszta állatok - jegyezte meg Deborah.
- Igen, ha tisztán tartják őket. Egyébként nem zavarja őket, ha mocskosak, az ürüléküknek pedig igencsak ocsmány bűze van.
- Látod, amit én látok?! A falon! - kiáltott fel a magyarázat végén Joanna, és lelkesen a barátnője mögé mutatott.
Deborah hátranézett, és egyből földerült az arca. - Egy telefon!
Nekilódultak, és Deborah, aki először ért oda, azonnal a füléhez tartotta a kagylót. Joanna izgatottan figyelte, amíg csak azt nem látta, hogy a lelkesedését harag váltja fel, és többször egymás után dühösen rácsap a kapcsológombra.
- Nincs vonal - mondta, miközben helyére akasztotta a kagylót. - Kikapcsolták.
- Csöppet sem vagyok meglepve - jelentette ki

Joanna.
- Én sem - vallotta be Deborah.
- Nézzük, találunk-e egy teherautót!
A lépcsőre vezető ajtót résnyire nyitva hagyva a két nő megkerülte a szalma- és takarmánykupacokat, és a legközelebbi ajtóhoz ment. Deborah kinyitotta, bevilágított, és rögtön fel is szisszent:
- A mindenit!
- Mi az? - kérdezte Joanna, és megpróbált átnézni a válla fölött.
- Egy másik laboratórium! - felelte csodálkozva Deborah. Nem számított rá, és az, hogy a legfejlettebb tudományos technikát mindössze egyetlen küszöb választotta el a büdös disznóóltól, jóval több volt számára, mint meglepő. A laboratórium valamivel kisebb volt ugyan, mint a kórházi, de csaknem ugyanolyan jól felszerelt.
Deborah - és szorosan a nyomában Joanna - belépett a szobába. Az elemlámpa fénysugarát egyik műszertől a másikhoz vezetve bonyolultnál bonyolultabb berendezéseket - DNS-szekventálót, letapogató elektronmikroszkópot, polipeptid-szintetizátort - látott. Mintha álomvilágba csöppent volna, ahol minden molekuláris biológiával foglalkozó kutatónak a vágyai valóra válhatnak.
- Nem keresünk valamilyen járművet? - kérdezte Joanna.
- Egy pillanat! - Deborah egy inkubátorhoz ment, és megnézte a bent sorakozó petricsészéket. Ugyanolyanok voltak, mint amilyeneket napközben a központi laboratóriumban használt, és alaposan megnézve őket igen erős gyanúja támadt, miszerint a gazdaságban

ugyanolyan magátültetéseket végeznek, mint magán a klinikán. Még akkor is ez járt az eszében, amikor elemlámpájának fénysugara sima üvegablakra esett, amely mögött egy külön helyiség volt.
Deborah megfordult, fürge léptekkel a laboratóriumból leválasztott helyiség ablakához sietett, Joanna pedig amennyire csak tudott, megpróbált lépést tartani vele.
- Deborah! Elfelejtetted, miért jöttünk! - próbált meg tiltakozni menet közben.
- Dehogyis! Nagyon is tisztában vagyok vele! Csak éppen, valahányszor úgy érzem, hogy rájöttem, milyen üzelmek zajlanak ezen a klinikán, mindig kiderül, hogy sokkal többről van szó, mint amire először gondoltam. Nem számítottam arra, hogy itt is lesz egy laboratórium, és főleg nem annyira remekül fölszerelve, mint ez.
- Éppen ideje, hogy ezt az egész dolgot átadjuk azoknak, akik képesek arra, hogy a végére járjanak - mondta Joanna. - Elegendő információt szereztünk ahhoz, hogy annak alapján felforgassák, ha kell, a pincétől a padlásig átkutassák ezt az egész helyet. Nincs egyéb dolgunk, mint hogy épen, egy darabban kijussunk innen.
Deborah az elemlámpát az ablakhoz szorította, hogy ne zavarja a visszaverődő fény, és még a homlokát is hozzáértette, hogy tisztábban lássa mindazt, ami odabent van. - És itt az újabb meglepetés: egy tökéletesen fölszerelt boncterem, amelyet csak az különböztet meg a számomra is ismerősektől, hogy sokkal kisebb asztal van benne. De maradjunk a lényegnél! Mit keres ez itt, egy sertéstelepen?!

- Gyere már! - sürgette Joanna.
- Egy pillanat! Ezt még muszáj megnéznem - válaszolta Deborah. - Itt is van hűtőkamra, akárcsak a klinikai hullaházban.
Joanna tehetetlenül az égnek emelte a tekintetét, miközben Deborah izgatottan a boncterem ajtajához futott. Az üvegfalon keresztül figyelte, amint határozott léptekkel keresztülszeli a szobát, és a hűtőkamra ajtajának a kilincséért nyúl. Az ablakon túlról, Deborah lámpájától származó fényt leszámítva Joanna most már teljes sötétségben volt. Hátranézett, a laboratórium bejárata felé, és eljátszadozott a gondolattal, hogy megfordul, ina szakadtából nekiiramodva keres valamilyen járművet, és úgy elporzik vele, mintha ott sem lett volna. Az egész csupán néhány másodpercig tartott, hamar belátta, hogy elemlámpa nélkül, a koromsötétben tapogatózva nem jutna túl messzire.
Joanna tehát halk szitkokat motyogva követte Deborah-t a kis boncterembe. Szent elhatározása volt, hogy rárivall a barátnőjére, megpróbálja észhez téríteni, de hamar elfeledkezett erről a szándékáról. Mire odaért, Deborah kihúzta a hűtőkamra tálcáját, és a megdöbbenéstől mozdulatlanná merevedve bámult rá. Joanna nem tudta megállapítani, mi vágta annyira mellbe, de a lámpát tartó keze lázas remegéséből nyilvánvaló volt a számára, hogy a barátnője magánkívül van.
- Mi az? - kérdezte.
- Gyere! Nézd meg! - válaszolta remegő hangon Deborah.
- Talán jobb volna, ha inkább elmondanád! - vetette föl Joanna. - Ne felejtsd el, hogy nem vagyok bio-

lógus!
- Ezt látnod kell! - jelentette ki eltökélten Deborah.
- Hiába próbálom, úgysem tudom ezt a borzalmat szavakkal elmondani.
Joanna idegesen nyelt egyet, mély lélegzetet vett, és Deborah mellé lépett, hogy lássa, mi az a szörnyűség, amiről a barátnője beszél.
- Jujj! - nyögött fel hangosan, és visszahőkölt, mivel öt, vastag köldökzsinórdarabra fűzött, és igen sűrű, sötét sörtével borított újszülöttet látott. Az arca mindegyiknek lapos és széles volt, a szeme pedig kicsi. Az orruk lapítottan állt ki az arcukból, és az orrlyukaik függőlegesen fölfelé meredtek. Végtagjaik a végük felé aránytalanul kiszélesedtek, és egészen pici, ujjszerű nyúlványokban végződtek. A fejüket sűrű, fekete haj borította, amelyben - a homlok fölött - volt egy apró, de igen hangsúlyos fehér tincs.
- Újból Paul Saunders klónjai - állapította meg utálkozva Joanna.
- Igen, csak kicsit másabbak, mint amilyeneket korábban láttunk. Azt hiszem, a kutatás kedvéért sertésoocitákba klónoztatja bele az ivarsejtjeit, és sertésekkel hordatja ki őket.
Joanna anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna, Deborah karjáért nyúlt, mivel úgy érezte, muszáj megkapaszkodnia valamiben. Deborah-nak igaza volt a Wingate klinikát illetően. Az új felfedezés egyértelműen arra utalt, hogy Paul Saunders és csapata messze túllépett minden etikai korlátot. Az önteltség, az intellektuális arrogancia, amely ahhoz kellett, hogy ezt el tudják követni, messze fölülmúlta Joanna legvadabb képzeletét is.

Deborah hirtelen mozdulattal visszatolta a hűtőbe a tálcát, és vadul rácsapta az ajtót. - Menjünk, és keressünk végre egy átkozott teherautót! - mondta igencsak nyomatékosan.
A legfrissebb felfedezésük okozta felháborodást is feledtető dühvel indultak vissza az istállóba. Alig léptek ki a laboratóriumból, az állatok újból megérezték a jelenlétüket. Korábban csak a lépcsőhöz közeli disznók röfögtek izgatottan, most azonban a tehenek is jócskán hozzájárultak az egyre erősödő hangzavarhoz.
A két nő ajtótól ajtóig járt mindaddig, amíg rá nem akadt egy olyanra, amely - feltételezésük szerint - egy garázsba vezetett. Mint kiderült, sokkal többet találtak annál - a két vörös, a vészkijáratokat jelző lámpa fényében könnyen meg tudták állapítani, hogy egy repülőgéphangárba jutottak. A közepén, bíborvörös fénysugarakban fürödve egy sugárhajtóművekkel is fölszerelt, Aerospatial gyártmányú helikopter állt.
- Itt helyben vége lenne minden gondunknak, ha tudnánk vezetni - mondta Deborah, és néhány másodpercre megtorpanva, őszinte csodálattal bámulta a helikoptert.
- Gyere már! - sürgette Joanna. - Hátul, az épület mögött biztosan van garázs.
Igaza lett: az ajtón kilépve egy traktort és egy billenőplatós teherautót pillantottak meg. Gondolkodás nélkül az utóbbi felé vették az irányt.
- Csak legyen benne a kulcs! - fohászkodott hangosan Deborah, miután a lépcsőre felhágva benézett a vezetőfülkébe. Gyorsan beült a volán mögé, és miközben Joanna világított, remegő ujjal lázasan keresni kezdte a kulcsot. Végigtapogatta a kormányoszlopot és a mű-

szerfal alját is, de csak az indítózárat találta meg, a slusszkulcsot nem.
- A fenébe! - szitkozódott, és dühösen rávert a kormányra. - Ha legalább tudnánk, hogyan kell direktre kötni a gyújtást! - tette hozzá, és Joannára sandított.
- Engem ne nézz! Fogalmam sincs róla - tiltakozott a barátnője.
- Menjünk vissza az irodába! - mondta Deborah. - Talán ott megtaláljuk.
Kiszálltak az autóból, és visszafelé indultak, menet közben sóvár pillantást vetve a hangárban álló helikopterre.
Amikor beléptek az ólba, az állatok a korábbinál is nyugtalanabbak lettek.
- Biztosan azt hiszik, hogy etetés következik - találgatta az okot Deborah.
Alighogy az iroda ajtajához értek, egy fékező jármű eltéveszthetetlen hangját hallották kintről, és egy pillanatra a megállás előtt kanyarodó kocsi reflektorának a fényét is látták az ajtó üvegén keresztül.
- Már csak ez hiányzott! Társaságot kapunk! - mondta Deborah.
- Menjünk vissza a lépcsőre! - kiáltott fel Joanna.
Elindultak, de hiába futottak, nem értek célba. Valaki kulccsal gyorsan kinyitotta az ajtót, és mihelyt belépett, első dolga volt, hogy villanyt gyújtson. A két nő még több, mint hat méterre volt a lépcsőre nyíló ajtótól, és nem tehetett mást, mint hogy lebukott a dobozok, szalmabálák, takarmányos zsákok mögé. Hallották, amint a férfi elindul, sorra végigjárja a karámokat, és beszélget a disznókkal, megkérdezve tőlük, hogy melyikük a bűnös, ki izgatta fel úgy a többieket?

- Mit gondolsz? Próbáljunk meg eljutni a lépcsőre? - kérdezte Deborah, mivel a hangból úgy ítélte meg, hogy a férfi messze jár tőlük.
- Nem, hacsak nem látod, hogy pontosan hol jár, és hogy el van-e foglalva, vagy felénk néz - válaszolta Joanna.
Deborah lassan fölemelkedett úgy, hogy körbe tudjon nézni. A férfit nem látta ugyan, de hallotta, hogy beszélget az egyik állattal. Amikor a társalgás hirtelen abbamaradt, gyorsan visszarántotta a fejét.
- Nincs annyira messze, mint gondoltam - mondta.
- Akkor jobb, ha nyugton maradunk - figyelmeztette Joanna.
- Magunkra húzhatnánk egy kis szalmát.
- Szerintem elég, ha mozdulatlanul és csöndben maradunk. Nem lesz semmi gond, hacsak nem jön ide eleségért.
- Ha be akar menni az irodába, akkor is bajba kerülünk - vetette fel Deborah.
- Akkor óvatosan megkerüljük a dobozokat, és ha már bent lesz, el tudunk futni a lépcsőhöz.
Deborah bólintott, bár egyáltalán nem volt meggyőződve arról, hogy sikerülni fog, amit Joanna kigondolt. Elmondva akármilyen egyszerűnek tetszett is, gyanította, hogy a gyakorlatban csöppet sem lesz az.
Váratlanul egy második jármű hangja hallatszott kintről, és aggódva összenéztek. Egy ember is elég nagy gondot jelentett nekik, és attól féltek, hogy kettőnek a felbukkanása a számukra végzetes következménnyel fog járni.
A frissen érkezett az ajtót hangosan becsapva lépett az épületbe, és Greg Lynchet kezdte hangosan szólon-

gatni.
- Halkabban! - válaszolt az egyik rekeszből az állatorvos. - Kiabálás nélkül is elég nyugtalanok az állatok.
- Elnézést! Rendkívüli helyzet van.
- Éspedig?
- Két fiatal nőt keresünk. Álnéven álltak be hozzánk dolgozni, anyagokat szedtek ki a számítógépből, és a peteszobában is jártak - mesélte az újonnan jött. - Most is itt vannak valahol a klinika területén.
- Nem láttam senkit, és az ól is zárva volt - válaszolta Lynch.
- Mit csinál itt ilyenkor?
- Az egyik koca nemsokára elleni fog. A monitoron keresztül hallottam, hogy az állatok nyugtalankodnak, és azt hittem, nála indult meg az ellés, de nem.
- Ha látja azt a két nőt, azonnal értesítse a biztonságiakat! A főépületben voltak, de azt már átnéztük, és nem találtuk meg őket. A kapun viszont nem mentek ki, úgyhogy valahol itt rejtőzködnek.
- Sok szerencsét! - mondta Lynch.
- Meglesznek. Az összes biztonsági őket keresi, és a kutyákat is előhozták. Apropó! A vezetékes telefon nem működik, majd csak akkor kapcsolják be megint, ha elkaptuk őket. Nem akarjuk, hogy bárhova telefonáljanak, és bajt okozzanak.
- Semmi gond. Nálam van a mobilom.
Nem sokkal azután, hogy a két férfi elbúcsúzott egymástól, nyílt, majd ismét becsapódott az ól ajtaja.
- Ez egyre rosszabb lesz - súgta Deborah. - úgy látszik, átfésülik a klinika egész területét.
- Nagyon nem tetszik, hogy kutyákkal vadásznak ránk - fűzte hozzá Joanna.

- Nekem se. Csoda, hogy mindeddig nem jutott eszükbe az alagút.
- Nem tudhatjuk. Lehet, hogy már benne is vannak.
- Igaz - fogadta el az érvet Deborah. - Ezzel együtt az az érzésem, hogy a fickó, aki ittjárt, említette volna. Lehet, hogy az alagsor alatti szintre kizárólag a teherlifttel lehet lejutni, arra pedig nem gondol senki, hogy lemásztunk az aknában.
- Kockáztassuk meg, hogy visszamegyünk?
- Ha valóban kutyákkal keresnek bennünket, nemigen van más választásunk.
Negyedórával később a két nő hallotta, amint az állatorvos hangosat ásít, majd mintha egy csapat gyerekkel volna dolga, odaszól az állatoknak: - Na jól van. Most már aztán tényleg takarodó! Maradjatok csendben, nincs kedvem még egyszer visszajönni!
A figyelmeztetés után fiityörészni kezdett, és mivel a hang egyre erősödött, Deborah megkockáztatta, hogy kipillantson a fedezékből.
- Az iroda felé tart! - suttogta.
Joanna korábbi javaslatának megfelelően négykézláb másztak arrébb, nehogy Lynch észrevegye őket. Nem volt igazán megnyugtató manőver, mert nem kockáztathatták meg, hogy újból kinézzenek a bálák és a zsákok mögül, és így csak remélhették, hogy sikerül, amit szeretnének.
Mihelyt meghallották az ajtócsukódást Deborah azonnal fölemelte a fejét. - Rajta! - mondta, miután meggyőződött arról, hogy tiszta a terep, és már rohantak is a lépcső felé.
Deborah csak azután merte felgyújtani az elemlámpát, hogy Joanna becsukta az ajtót. Szótlanul ereszked-

tek le a lépcsőn, és az alján Joanna intett, hogy álljanak meg. Mindketten enyhén ziháltak, részben a futástól, részben a feszültségtől.
- Döntsük el, mit csinálunk! - suttogta Joanna.
- Azt hittem, megbeszéltük, hogy megyünk a hőközpontba.
- Én inkább Spencer Wingate-re szavaznék. A teherautóban nem volt slusszkulcs, és ha a hőközpontnál találunk is egy másik kocsit, nem nagy a valószínűsége, hogy abban lesz. Ezzel szemben egyre növekszik a veszélye annak, hogy elkapnak bennünket. Azt hiszem, itt az ideje, hogy próbát tegyünk Wingate-tel.
Deborah elgondolkodva beszívta az arcát, és a testsúlyát hol az egyik, hol a másik lábára helyezve latolgatta Joanna javaslatát. Utált úgy döntést hozni, hogy nem volt valódi választási lehetősége. Ha Spencer Wingate összejátszik a klinika vezető munkatársaival, akkor végük, gondolta. Ugyanakkor azt is be kellett látnia, hogy a helyzetük már nem egyszerűen nehéz, hovatovább tarthatatlanná is válik.
- Rendben van! - mondta hirtelen. - Bízzuk magunkat Spencer Wingate kegyelmére.
- Valóban akarod? Nem szeretném úgy érezni, hogy csak azért teszed, mert rábeszéltelek - figyelmeztette Joanna.
- Akár jó lesz, akár rossz, eldöntöttem, mégpedig magamtól - mondta Deborah, és előretartotta a tenyerét, hogy Joanna belecsapjon. - Indulás! - adta ki a jelszót, és már mozdult is tovább fürgén.
A két nő azzal a ki nem mondott aggodalommal tért vissza a fiítőalagútba, hogy bármelyik pillanatban összefuthatnak üldözőikkel. A személyzeti szállásokhoz

vezető leágazást azonban gond nélkül elérték, csupán az okozott újabb gondot, hogy elemlámpájuknak az ereje kezdett észrevehetően csökkenni.
Körülbelül száz méterrel az elágazás után egy újabbal találkoztak, és nem volt semmi, ami jelezte volna, hogy melyik ágon kell tovább menniük.
- A fenébe! - háborgott Deborah, bevilágítva mindkét alagútba. - Van valamilyen ötleted?
- Azt mondom, menjünk balra. Tudjuk, hogy a beosztottak házai a villák és a gazdaság között vannak, úgyhogy oda a jobb oldali ág vezet.
Deborah csodálkozva nézett a barátnőjére. - Fantasztikus! - mondta elismerően. - Honnan ez a találékonyság?
- Konzervatív houstoni neveltetésemnek köszönhető, amelyet voltál kedves mélységesen lebecsülni.
- Igaz - fogadta el a kritikát Deborah.
Öt perccel később egész sor elágazáshoz értek.
- Azt hiszem, mindegyik villához külön alagút vezet - mondta Deborah.
- Szerintem is.
- Van valamilyen megérzésed? Melyiket próbáljuk meg először?
- Nincs - felelte Joanna. - A legokosabb talán az lenne, ha sorban haladnánk.
Az első pince, amelybe egy egyszerű, furnérlemezből készült ajtó kinyitása után jutottak, semmiképpen sem lehetett az, amelyet kerestek, mert némi tatarozás nyomai látszottak rajta, Wingate öreg, dohos pincéje pedig még élénken élt az emlékezetükben. Visszamentek hát a folyosón, és elindultak a következőn, amely egy durván összeeszkábált, vastag tölgyfa ajtóban

végződött.
- Ez már ígéretesebbnek néz ki - mondta Deborah, és hogy a fénye erősebb legyen valamivel, alaposan megrázta az elemlámpát. A korábbi néhány percben többször is kénytelen volt ezt tenni.
Odaadta a lámpát Joannának, és enyhén meglökte az ajtót, amely hangos csikorgással mozdult meg. Hogy ne csapjon akkora zajt, Deborah megemelte a zsanérjain, és így már majdnem hangtalanul tudta kitárni. Visszavette Joannától a lámpát, és miután megrázta, bevilágított a pincébe. Az első, amit a gyengülő fénysugár megmutatott, a borospince még mindig lelakatolatlan ajtaja volt.
- Megérkeztünk! - mondta elégedetten Deborah. - Gyere!
A nedves, majdhogynem sáros padlón a lépcsőig eljutva ő indult előre, de amikor elérte a tetejét, bizonytalanul megtorpant. Az ajtó alatt halvány fénycsík látszott.
- Azt hiszem, kénytelenek leszünk elhinni azt, amit a fülünk súg - mondta Deborah.
- Igen. Nincs más választásunk, mint hallgatózni - értett egyet Joanna. - Nem tudjuk, hogy ébren van-e vagy sem. Van fogalmad arról, hogy mennyi lehet az idő?
- Nem igazán. Azt hiszem, nagyjából egy óra.
- A villany ég, tehát nagy valószínűséggel még fent van. Próbáljuk úgy csinálni a dolgot, hogy ne nagyon ijedjen meg. Lehet, hogy van a házban riasztó, és ha nem vigyázunk, még a végén bekapcsolja - mondta Joanna.
- Igazad van - felelte Deborah, és a fülét az ajtóhoz

tapasztva hallgatózott egy darabig, mielőtt a gombot óvatosan elfordítva, résnyire kinyitotta volna az ajtót. Utána várt még egy kis darabig, és mivel nem történt semmi, amitől meg kellett volna ijednie, lassan tovább tolta az ajtót, egyre nagyobb részt téve láthatóvá a konyhából.
- Klasszikus zenét hallok - súgta halkan a háta mögül Joanna.
- Én is.
Beléptek a sötét konyhába - a fény, amely az ajtó alatt a pincébe szüremlett, az ebédlő csillárjától származott. Amilyen halkan csak tudtak, elindultak a folyosón a nappali felé, ahonnan a zene hallatszott. Gyors pillantást vetve a közvetlenül előttük lévő hallra, látták, hogy a játéklovasság katonáit, amelyeket előző este részegségében Wingate levert a kis konzolasztalról, gondos kezek visszarakták a helyükre.
Deborah ment elől, de Joanna szorosan ott volt a sarkában. Mindketten a folyosótól balra eső nappalira koncentráltak, ahol Wingate-et sejtették, és Joanna csak véletlenül nézettjobbra, egy derékszögben leágazó másik, sötét folyosóra, amely a dolgozószobába vezetett. Nem kis meglepődésére Spencer Wingate-et pillantotta meg az íróasztalánál - nekik háttal - amint valamilyen iratot olvasott éppen az alacsonyra állított olvasólámpa éles fénykörében.
Joanna rögtön megkopogtatta Deborah vállát, és amikor a barátnője hátranézett, sűrű bólogatások közepette, a száját nyomatékosan összeszorítva Wingate felé kezdett mutogatni a hüvelykujjával.
Deborah odanézett, majd a szavakat némán formálva megkérdezte: - Mi legyen?

Joanna vállat vont. Fogalma sem volt, hogyan tovább, de némi gondolkodás után úgy döntött, hogy az a legokosabb, ha megszólítják a férfit, felhíva ezzel magukra a figyelmet. A szájára mutatott tehát, majd rögtön a klinikaalapítóra.
Deborah egyetértőn bólintott, és megköszörülte a torkát.
- Dr. Wingate! - mondta, de a hangja tétova volt, és elnyomták Beethoven Kilencedik szimfóniájának a nappaliból hallatszó hangjai.
- Dr. Wingate! - ismételte meg határozottabban, olyan erősen, hogy az Örömódán keresztül is hallani lehessen.
Wingate felkapta a fejét, és megpördült. Napbarnított arca egy pillanatra elsápadt, majd olyan gyorsan pattant föl, hogy a heves mozdulattól a széke is felborult.
- Nem akartuk megijeszteni! - mondta sietve Deborah. - Mindössze beszélni szeretnénk magával.
Wingate gyorsan összeszedte magát. Megkönnyebbülve elmosolyodott, miután megismerte a két nőt, és az elbonilt székért lehajolva intett nekik, hogy menjenek beljebb.
A hívásnak eleget téve a két lány a dolgozószoba felé indult. Mindketten elégedettek voltak a meglehetősen kedvező fogadtatással. A klinika alapítójának kezdeti félelme meglepetéssé változott, amelyet a jelenlétük kiváltotta, egyre növekvő öröm tett kellemessé. Ahogyan közeledtek hozzá, Wingate önkéntelenül beletúrt galambősz hajába, és igazított egyet bársony házikabátján. Azonban mihelyt annyira közel értek, hogy tisztán látta őket, az örömöt értetlenség váltotta fel az arcán.

- Mi történt magukkal? - kérdezte, és mielőtt bármelyikük válaszolni tudott volna, újabb kérdést szögezett nekik: - Hogyan jöttek be?
Joanna rögtön nekilátott elmagyarázni, hogy a pincén keresztül, Deborah pedig megpróbálta röviden összefoglalni, mi minden történt velük az este folyamán, Wingate azonban a kezét feltartva a szavukba vágott: - Állj! Egyszerre csak egyikőjük beszéljen! De mielőtt hozzákezdenének, megkérdezem, nincs-e szükségük valamire. Borzalmasan néznek ki!
A két nő a kaland kezdete óta először nézte meg alaposan egymást, és attól, amit láttak, egyikük jobban elkeseredett, mint a másik. Deborah járt rosszabbul: miniruhája cafatokban lógott, combját és a sípcsontját több helyen lehorzsolta a vastüdő nyílásának éles pereme. Egyik fülbevalóját elveszítette, és a nyakláncára izött kis arany szívből is kiesett az összes hegyi kristály. Tenyere fekete volt a teherlift kábeléről összeszedett kenőcstől, a haja pedig úgy nézett ki, mint a feldúlt szénakazal.
Joannán még rajta volt az orvosi köpeny, amely megvédte ugyan a ruháját a legsúlyosabb megpróbáltatásoktól, de borzalmasan elkoszolódott, főleg a disznóól padlóján való csúszkálástól. Hogy a kép teljes legyen, egyik zsebéből néhány menet közben összeszedett szalmaszál kandikált ki.
A két lány gyors pillantást váltott, és a látványtól, no meg a régóta halmozódó feszültségtől mindkettőjükből harsány nevetés robbant ki. Meglepődtek rajta, de ugyanakkorjól is esett nekik, és a kacagásuk olyan felszabadult, magával ragadó volt, hogy még Wingate is elmosolyodott tőle.

- Csak tudnám, mitől ilyen vidámak - mondta.
- Több mindentől, de leginkább a feszültség teszi - válaszolta Deborah.
- A megkönnyebbüléstől van - jelentette ki Joanna.
- Reméltük, hogy itt lesz, de nem tudhattuk, hogy mit fog szólni, ha váratlanul meglát bennünket.
- Örülök, hogy itt vannak - válaszolta Wingate. - Mivel kínálhatom magukat?
- Hát, ha már kérdezi, egy pléd igazán jólesne - mondta Deborah. - Kezdek megfagyni.
- Esetleg egy forró kávé? - érdeklődött Wingate. - Pillanatok alatt meg tudom csinálni, és ha gondolják, valami erősebbel is tudok szolgálni. Adhatok kardigánt, trikót.
- Nem akarjuk vesztegetni az időt. Szeretnénk megbeszélni valamit, ami nem tűr halasztást - felelte kurta, ideges nevetés kíséretében Joanna.
- Ez a pléd tökéletesen elég lesz - közölte Deborah, és a válla köré kanyarította az egyik bársonyhuzatú kanapéról felkapott, kockás gyapjútakarót.
- Üljenek le! - kínálta őket hellyel Wingate, és miután szót fogadtak, a székét szembe állítva velük, maga is elhelyezkedett.
- Mi az, ami olyan sürgős? - kérdezte előrehajolva, és alaposan szemügyre véve előbb az egyik, majd a másik lányt.
Azok ahelyett, hogy rögtön válaszoltak volna, összenéztek.
- Melyikünk mondja? - kérdezte Deborah.
- Lényegtelen. Nekem teljesen mindegy - válaszolta Joanna.
- Nekem is.

- Jobban értesz a dolog biológiai részéhez, mint én.
- Az igaz, de a számítógépes dolgokat te világosabban el tudod magyarázni - mondta Deborah.
- Állj! - szakította félbe Wingate a vitát. - Teljesen mindegy, hogy melyikük beszél, a lényeg csupán az, hogy kezdjék el végre!
Látva, hogy a barátnője magára bök, Joanna némán bólintott.
- Rendben - mondta Wingate szemébe nézve Deborah. - Emlékszik rá, hogy tegnap este a terhes nicaraguai nőkről kérdeztem?
- Igen - válaszolta a klinika alapítója, és kissé szégyenlősen fölnevetett. - Nem sok mindenre emlékszem a tegnap estéből, de erre igen.
- Nos, az az érzésünk, hogy rájöttünk, miért terhesek - folytatta Deborah. - Azért, hogy petesejteket termeljenek.
- Hogy petesejteket termeljenek? - kérdezte nem titkolt csodálkozással Wingate. - Jó lenne, ha ezt bővebben kifejtené.
Deborah azonnal engedett a felszólításnak: mély lélegzetet vett, és belefogott a részletes magyarázatba. Becsületesen beismerte, hogy amit a nicaraguai nőkről mond, az lényegében csak feltételezés, majd azzal folytatta, hogy a Wingate Klinika etikátlan és törvénytelen módszereket is bevet, csak hogy minél több petesejtre tegyen szert. Mit sem sejtő, peteadónak jelentkező nők petefészkét távolítják el titokban, a megkérdezésük nélkül. Végezetül közölte, hogy legalább két nőt meg is öltek, mivel az illetők nyomtalanul eltűntek, a petefészkük azonban ott van a klinikán.
Wingate lassan kinyitotta, és egyre szélesebbre tátot-

ta a száját, miközben hallgatta Deborah-t. Amikor a lány befejezte, még egy darabig mozdulatlanul ült, és leplezetlen rémülettel bámult maga elé.
- Honnan tudják mindezt? - kérdezte érdes, csikorgó hangon. A torka olyan száraz volt, mintha homokot nyelt volna. - Innom kell valamit - folytatta, meg sem várva a választ. - Kérnek valamit?
Deborah és Joanna is nemet intett.
Wingate a megdöbbenéstől elgyöngült, enyhén rogyadozó lábbal ment a bárszekrényhez, tiszta whiskyt töltött magának, és rögtön ivott egy jókora kortyot. A lányok éberen figyelték, miközben visszament a székhez, és látták, milyen erősen remeg a poharat tartó keze.
- Sajnáljuk, hogy ilyen dolgokról kell beszámolnunk - mondta Joanna, először szólalva meg azóta, hogy megkezdődött Wingate felvilágosítása. - Alapítóként, aki azért hozta létre ezt a klinikát, hogy terméketlen házaspárokon segítsen, nyilván kellemetlen hallania őket.
- Az, hogy kellemetlen, nagyon enyhe kifejezés - válaszolta Wingate. - Nyugodtan mondhatom, hogy ez a klinika életem fő műve.
- Sajnos, amit eddig elmondtunk, az sem minden - vette vissza a szót Deborah, és beszámolt a klónozásról, a mit sem sejtő nők lelkiismeretlen kihasználásának további módszeréről, pontosan lefestve az elképesztő, sertésekben nevelt magzatokat, amelyeket nemrég láttak Joannával a gazdaságban. Miután ezt a megdöbbentő információt is Wingate nyakába zúdította, elhallgatott.
Némán figyelték a klinika szemmel láthatóan megrendült alapítóját. Wingate többször is beletúrt a hajá-

ba, és közben nagyon ügyelt, hogy véletlenül se találkozzon a tekintetük. Whiskyje maradékát - mintha váratlanul jött volna rá, hogy még van belőle egy korty - gyors mozdulattal felhajtotta, és utána elfintorodott.
- Igazán hálás vagyok a felvilágosításért - mondta, miután sikerült összeszednie magát. - Köszönöm.
- Nem teljesen önzetlenül, tisztán altruista szándékkal tettük - válaszolta Joanna. - Szükségünk van a segítségére.
Wingate csodálkozva nézett a lányra. - Mit tehetek magukért?
- Például segíthet a menekülésben - felelte Joanna. - A klinika teljes biztonsági személyzete bennünket hajszol. Azóta kergetnek, hogy bejutottunk a peteterembe. Elég pontos elképzeléseik lehetnek arról, hogy mi mindenre jöttünk rá.
- Azt akarják, hogy juttassam ki magukat - mondta Wingate.
- Pontosan. Valahogyan át kell jutnunk a kapun.
- Annál mi sem egyszerűbb. A Bentleyvel megyünk.
- Szeretnénk, ha pontosan tudná, milyen elszántan üldöznek bennünket. A helyzetünk valóban nagyon súlyos - magyarázta Deborah. - Nem láthatnak meg bennünket. Ha gyanút fognak, valószínűleg magát is feltartóztatják.
- Valószínűleg igaza van - mondta Wingate. - Hogy biztosan sikerüljön, amit elterveztünk, bújjanak a csomagtartóba! Egy csöppet sem lesz kényelmes, de csak öt, legfeljebb tíz percet kell kibírniuk.
Joanna Deborah-ra nézett, aki bólintott. - Mindig vágytam arra, hogy Bentleyn utazzam - mondta. - Annyira, hogy akár a csomagtartó is megteszi.

Joanna szenvedőn az égnek emelte a tekintetét; képtelen volt megérteni, hogy tud ilyen helyzetben is viccelni Deborah.
- El fogom viselni, sőt! Tekintettel a körülményekre, talán még jobban is fogom érezni magamat attól, hogy a csomagtartóban vagyok - mondta.
- Mikor csináljuk? - kérdezte Wingate. - Azt gondolom, hogy minél előbb, annál jobb. Tudják rólam, hogy időnként késő este is elmegyek autózni, teszek egy kört, ha másért nem, hát kikapcsolódásként, de ha hajnali kettő után vágok neki az útnak, az biztosan gyanút kelt.
- Én is azt mondom, hogy menjünk minél előbb - csatlakozott Wingate-hez Joanna.
- Szerintem akár ebben a pillanatban - jelentette ki Deborah.
- Akkor indulás! - Wingate a combjára csapott, felpattant, és a konyhán keresztül, ahol magához vette a kocsikulcsot, a garázsba vezette a két nőt. Egyenesen a Bentley hátuljához lépett, és felnyitotta a csomagtartót.
Deborah és Joanna nagyon meglepődött azon, hogy milyen kicsi.
- Le lehet nyitni a tetejét, és a rekesze elég sok helyet elvesz - magyarázta Wingate, látva arcukon a csodálkozást.
- Alaposan össze kell húznunk magunkat - mondta a feje búbját megvakarva Deborah.
- Te vagy a nagyobb. Menj előre! - biztatta Joanna.
- Kösz!
Deborah fejjel előre bemászott a csomagtartóba, az oldalára feküdt, Joanna pedig követte, és a testét ívben

meghajlítva szorosan hozzásimult. Wingate óvatosan rájuk hajtotta a tetőt, hogy lássa, elfér-e a karjuk és a lábuk, majd ismét kinyitotta.
- Kényelmesebb, mint a vastüdő volt - jelentette ki Deborah.
- Miféle vastüdő? - kérdezte Wingate.
- Az egy külön történet. Majd elmeséljük, de előbb legyünk túl ezen!
- Rendben. Indulás! Ne essenek pánikba! Amilyen hamar csak lehet, megállok, és kiengedem magukat. Rendben?
- Hát hogyne! - válaszolta vidáman Deborah, nem engedve, hogy a veszélyes helyzet elcsüggessze.
A csomagtartó hangos döndüléssel becsukódott, újból sötétség borult rájuk. Néhány pillanattal később a garázsajtó nyitásának a hangját hallották, amit a motor mély brummogása követett.
- Korábban is megkereshettük volna Vingate-et - mondta Deborah. - Nem kevés gondtól óvtuk volna meg magunkat.
Érezték, amint a kocsi kifarol a garázsból, megfordul, és előrelódul.
- Eléggé megszégyenítő módja a távozásnak - jegyezte meg Joanna.
- De legalább távozunk!
- Komolyan mondom, egészen megsajnáltam a doktort - mondta némi szünet után Joanna.
- Alaposan meglepődött azon, amit hallott.
A következő néhány percet csöndben tették meg, és csak magukban találgatták, merre járhatnak, amíg a kocsi járó motorral meg nem állt.
- Most vagyunk a kapunál - mondta Deborah.

- Pszt! - intette csendre Joanna.
A csomagtartó teteje olyan jól szigetelt, hogy mindaddig semmit nem hallottak, amíg a motor egy gázadást követően föl nem pörgött, de akkor is inkább a kocsi remegését érezték, mintsem a zajt. A Bentley elindult, és viszonylag kis távolság megtétele után kavicsos útra tért, ahol ismét megállt, ám ezúttal már a motorja is elhallgatott.
- Azt hittem, messzebb jövünk a kapusháztól - mondta Joanna.
- Én is - felelte Deborah. - De mindegy! Az a lényeg, hogy kijutottunk, úgyhogy most már akár be is ülhetünk a szalonba.
A csomagtartó zárjába dugott kulcs zaját hallották, és a következő pillanatban már nyílt is a tető. Joanna és Deborah felnézett, és mindkettőjüknek elakadt a lélegzete. Wingate-et sehol sem látták, helyette a klinika dühösen vicsorgó biztonsági főnöke és a beosztottai néztek velük farkasszemet.

Utószó

2001. május 11., 9.35

Wingate az irodája ablakából a tágas, zölden viruló gyepet nézte. A távolban a lombjukat bontó fák mögött a bookfordi templom tornya és néhány magasra nyújtózó kémény látszott. A kép szép volt, békés, segített lecsöndesíteni háborgó érzelmeit. Olyan fáradtnak, elnyűttnek érezte magát, mint még soha. Ehhez az is hozzájánilt, hogy több mint huszonnégy órája nem aludt, és a részegségét sem sikerült még kihevernie.
- Nemcsak az idegesít - mondta a torkát megköszörülve - amit ezek a nők megtudtak, hanem az is, aho-

gyan megtudták. - A tájtól elszakítva a tekintetét, szembefordult az íróasztala előtt nyugodtan ülő Paul Saundersszel és Sheila Donaldsonnal. - Majd elájultam, amikor megjelentek nálam. Állítólag egy kisebb hadsereg kereste őket. Ha ez nem a hozzá nem értés jele, akkor nem tudom, micsoda. De ami még ennél is fontosabb, ha egyetlen nap alatt képesek voltak mindenre rájönni, ami itt folyik, akkor más is megtehette.
- Nyugodj meg, Spencer! - felelte Saunders. - Ellenőrzés alatt tartjuk a helyzetet.
- Ellenőrzés alatt! - ismételte meg gúnyosan Wingate. - Milyen lehet akkor az, ha valami kicsúszik az ellenőrzés alól? - Visszament az íróasztalához, és indulatosan ledobta magát a székbe.
- Tökéletesen egyetértünk - mondta változatlan nyugalommal Saunders. - Pontosan meg kell tudnunk, mire jöttek rá, és mit csináltak.
- Tudnak az emberi klónok sertésekbe történő beültetéséről - közölte Wingate. - Azt az este egy szóval se említetted. Mi szükség van rá, az isten szerelmére?!
- Az, hogy függetlenítsük magunkat a nicaraguai nőktől. Ha sikerül kellő tökélyre fejleszteni a technikát, az oogonium-kultúrák mellett az lehet a másik fő petesejt-forrásunk.
- Hogy az ördögbe szereztek tudomást róla?! - kiabált Wingate.
- Ki fogjuk deríteni. Hidd el! - felelte Saunders.
- Mitől vagy ilyen átkozottul biztos benne? Kurt Hermann és az emberei hajnali három óta vallatják őket a kapusházban, és mint magad mondtad alig öt perce, még semmit nem tudtak kiszedni belőlük.
- Elnézést, hogy közbeszólok! - jelentkezett Do-

naldson doktornő. - Eddig nem Kurt végezte a kihallgatást, hanem én, és nem igaz, hogy semmit nem sikerült megtudnunk.
- Maga beszélt velük? - csodálkozott Wingate.
- Igen. Szigorúan meghagytam, hogy mihelyt elkapják őket, azonnal értesítsenek. Ugyanúgy szeretnénk rájönni a módszerükre, mint maga, és már sikerült is előrelépnünk valamelyest. Tudjuk például, hogy a maga belépőkártyájával jutottak be a szerverhez és a peteterembe is.
- Értem - mondta Wingate, alaposan szemügyre véve két állítólagos beosztottját. - Szóval az egész az én hibám.
- Eszünkben sincs bárkit bármivel vádolni, eldönteni, hogy ki miben vétkes - felelte Saunders.
- Mindez nagyon szép, de információnak, hat óra faggatózás után, elég kevés - mondta Wingate.
- Rendkívül intelligensek mindketten - védekezett dr. Donaldson. - Tudják, hogy fontos dologra jöttek rá. De türelmes vagyok, és biztosan tudom, hogy előbb-utóbb eredményre jutunk.
- A jó zsaru, rossz zsaru módszert alkalmazzuk - csatlakozott hozzá Saunders.
- Pontosan! Természetesen én vagyok a jó zsaru. Most, miközben itt beszélgetünk, Kurt - a rossz zsaru - foglalkozik velük. Ha végeztünk, visszamegyek, és felváltom. Nagyon bízom abban, hogy legkésőbb délre mindent megtudunk, amit akarunk.
- És mihelyt ez megtörténik, azonnal végrehajtjuk a szükséges változtatásokat - vette át a szót Saunders. - Hogy pontos legyek, már el is kezdtük - a számítógép biztonsági rendszerét átalakítjuk. Mostantól kezdve ki-

zárólag Randy Porter léphet be a szerverszobába.
- A legjobb, ha megszívlelendő leckének tekintjük ezt a szerencsétlen esetet - mondta Sheila Donaldson.
- Pontosan. És újabb ösztönzésnek ahhoz, hogy az egész klinikát - a laboratóriumokkal és minden egyébbel együtt - külföldre vigyük, ahogyan arról tegnap este beszéltünk. Apropó! Mi a véleményed a bahamai központra vonatkozó tervről?
- Jónak tűnik - válaszolta némi vonakodással Wingate.
- És általában az ötletről, hogy külföldre vonuljunk? - érdeklődött tovább Saunders.
- Tetszik. Még ha idehaza nincs is túl sok előírás, kötöttség, akkor is vonzónak találom, hogy külföldön annyival sem kell számolnunk. De térjünk vissza a két nőhöz! Mi lesz velük, miután elmondanak mindent?
- Nem tudom - válaszolta Saunders.
- Ezt hogy érted? - kérdezte újból feltámadó ingerültséggel Wingate.
- Úgy, hogy nem akarom tudni. Rábízom Kurt Hermannra, oldja meg a problémát. Végül is ezért fizetjük.
- Azt akarod mondani, hogy Hermannra bízod a megoldást, de a petefészkeket elkéred tőle, és használod?
- Egyszer valóban elkövettük ezt a hibát - szólt közbe dr. Donaldson. - Ma már tudjuk, hogy nem lett volna szabad, és nem is fogjuk megismételni. Csupán magyarázatképpen hadd tegyem hozzá, hogy a dolog akkor történt, amikor még súlyos petesejthiánnyal küszködtünk.
- Ami egyszer s mindenkorra a múlté - vette át a szót ismét Saunders. - A nicaraguai kapcsolat és az oogo-

nium-kultúrákkal elért előrehaladás lényegében korlátlan petesejt-utánpótlást biztosít. Ha kell, akár az egész országot el tudjuk látni kellő mennyiségű, a klónozáshoz szükséges anyaggal.
- Azt akarjátok mondani, hogy ez az egész közjáték, úgy, ahogy van, nem nyugtalanít benneteket? - kérdezte Wingate, mire Saunders és Sheila Donaldson tekintete azonnal összevillant.
- A történteket természetesen komolyan vesszük - válaszolta a doktornő. - Ahogy már mondtuk is, komoly, megszívlelendő tapasztalatokkal szolgál. Ne felejtse el azonban, hogy ezt az ügyet is kézben tartjuk, akárcsak azt az altatás során bekövetkezett sajnálatos balesetet! De még ha kevésbé szerencsésen végződött is volna ennek a két kotnyeles nőnek a felbukkanása, akkor sem lenne okunk pánikra.
- Figyelj ide, Spencer! - mondta előredőlve, a kezét összedörzsölve, és végül a békülési szándék jeleként előrenyújtva Saunders. - Ahogyan azt már az este is mondtam, kutatási szempontból valóságos aranybányán ülünk. Amit a klónozás során, szinte csak úgy mellékesen, a petesejtek termeléséről megtudunk, az a huszonegyedik század biotechnológiájának éllovasává tesz bennünket. Forradalmasítani fogjuk az orvostudományt, és továbbra is az élvonalában fogunk haladni.
- Rózsás képet festesz - válaszolta Wingate.
- Pontosan! Merthogy a jövő valóban az, rózsás. Nagyon rózsás!
A beszélgetést éles zaj szakította félbe. Wingate irodájának az ajtaja nyílt ki, és mindhárman rögtön feléje kapták a fejüket. Nem számítottak arra, hogy megzavarják őket, és leplezetlen rosszallással néztek az óva-

tosan bekukkantó titkárnőre.
- Mi történt, Gladys?! - kérdezte élesen Wingate. - Megmondtam, hogy ne zavarjanak!
- Mr. Hermann van itt - válaszolta bocsánatkérőn a titkárnő. - Dr. Saundersszel akar beszélni. Azt mondta, nagyon sürgős.
Saunders felállt, kissé értetlen arccal elnézést kért, és követte Gladyst. Az előszobába érve elég volt egyetlen pillantást vetnie Hermannra ahhoz, hogy minden jókedve, gondosan kimunkált könnyedsége egy szempillantás alatt elszálljon.
- Nagy baj van! - mondta feszes hangon Hermann.
- Miért zihál így?
- A kapusháztól rohantam, ahogyan az erőmből telt.
Saunders gyorsan kinyitotta az irodájába vezető ajtót, intett a biztonsági főnöknek, hogy kövesse, és csak azután szólalt meg újból, hogy becsukta maguk mögött az ajtót. - Halljam!
- Egy szövetségi ügyész van itt! - válaszolta olyan lázas sietséggel a biztonsági főnök, hogy alig lehetett érteni a szavait.
- Lassabban! - szólt rá az orvos. - Mit akar?
- Házkutatási paranccsal jött, és rendőrbírókkal akarja átvizsgáltatni a kapusházat. Ráadásul azt követeli, hogy engedjük be őket a klinikára, hadd nézzék meg azt is.
- Hogy az ördögbe szerzett házkutatási parancsot? - kérdezte csodálkozva Saunders.
- Megérdeklődtem. Úgy tetszik, hogy egy orvos, bizonyos Carlton Williams bejelentése nyomán adták ki neki - válaszolta Hermann.
- A nevét sem hallottam. Fogalmam sincs, kicsoda.

- Úgy néz ki, hogy az apja valamilyen fejes, és komoly összeköttetése van az igaz ságügyi minisztériumhoz. Az igazán nagy gond az, hogy Carlton Williams ismeri a két nőt. Tudja, hogy tegnap este ide jöttek, és azt is, hogy nem tértek haza.
- A francba! - szitkozódott dühösen az orvos. - Hol vannak?
- A kapusház pincéjében.
- Megtalálták őket a rendőrbírók?
- Nem tudom - mondta Hermann. - Mihelyt el tudtam szabadulni tőlük, azonnal ide rohantam. Azzal fenyegetőznek, hogy ha nem teljesítjük a követelésüket, rohamrendőröket hoznak.
- Amíg csak fenyegetőznek, nincs nagy baj - válaszolta a lélekjelenlétét visszanyerve Saunders. - Az a lényeg, hogy nem eleve velük érkeztek. Kaptunk legalább fél óra haladékot. Rendeljen el teljes riasztást! Szóljon Randy Porternek, hogy a teljes tömörített adatállományt mentse lemezre, és törölje ki a winchesterből! Ha kész van, rohanjanak a hangárba, és indítsák be a helikoptert. Mi is megyünk dr. Wingate-tel és dr. Donaldsonnal, csak előbb ledaráljuk az iratokat, és megsemmisítjük a peteszobát. Megértette?
- Igen! - válaszolta katonásan Hermann, és feszes tisztelgés után lélekszakadva kiviharzott a szobából. Saunders hosszan nézett utána. Megvárta, hogy elmúljon a zihálása, csak aztán tért vissza Wingate irodájába. Wingate és dr. Donaldson izgatott, várakozással teli pillantással fogadta.
- Nos - mondta Saunders - úgy látszik, hogy a külföldre költözést későbbre kell halasztanunk...
Vége.

→